PETER F. HAMILTON

golul visător

Prima parte din TRILOGIA GOLULUI

NAUTILUS

De același autor la Editura Nemira

Trilogia *ZORII NOPȚII:*

Disfuncția realității (2009)
Alchimistul neutronic (2011)
Zeul adormit (2013)

Peter F. Hamilton s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci și opt de ani a debutat cu o povestire în revista *Fear.* Au urmat alte texte publicate în revista *Interzone* și în antologiile *In Dreams* și *New Worlds.* În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei,* cărțile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câștigat Premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome". Între 1996 și 1999 a publicat trilogia *ZORII NOPȚII,* considerată renașterea genului space opera. *TRILOGIA GOLULUI* este cea mai recentă creație a sa, apărută între 2007 și 2010. Din 2008, Peter F. Hamilton locuiește în Rutland cu soția și cei doi copii ai săi.

PETER F. HAMILTON

golul visător

Traducere din limba engleză
C. PREDA

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAMILTON, PETER F.
Golul visător / Peter F. Hamilton; trad.: C. Preda. -
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2014
2 vol.
ISBN 978-606-579-478-8
Vol. 1. - ISBN 978-606-579-746-8

I. Preda, C. (trad.)

821.111-31=135.1

Peter F. Hamilton
THE DREAMING VOID
© 2007 by Peter F. Hamilton

© Nemira, 2014

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Irina POPESCU

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-478-8

Prolog

Nava stelară *CNE Caragana* aluneca în jos, desprinsă dintr-un cer de noapte, cu corpul gri-roșu iluminat de irizarea palidă a furtunilor masive de ioni ce asaltau spațiul din toate direcțiile pe distanțe de ani-lumină. Sub vasul de cursă lungă, Stația Centurion forma o semilună strălucitoare de lumină pe suprafața de stâncă prăfuită a planetei niciodată-numite. Și echipajul, și pasagerii priveau enclava locuibilă cu o senzație de ușurare. Chiar și cu hiperpropulsorul care îi împingea cu o viteză de cincisprezece ani-lumină pe oră, tot le luase optzeci și trei de zile pentru a ajunge la Stația Centurion a Marii Confederații. Era cam maximul distanței la care omul ajunsese să călătorească, în mod regulat, desigur, pe la mijlocul secolului al treizeci și patrulea.

De pe canapeaua din holul principal, Inigo studia cu un interes detașat peisajul străin ce se apropia încet. Tot ce vedea corespundea cu exactitate rapoartelor informative din fișierele proiectate cu luni în urmă, un platou monoton de lavă veche, ondulat de

văi puțin adânci ce nu duceau nicăieri. Atmosfera subțire de argon stârnea nisipul cu rafale scurte, alungându-l în fuioare înguste de la o dună la alta. Dar ceea ce-i atrăsese atenția cu adevărat fusese stația.

Se aflau acum la doar douăzeci de kilometri de solul pe care luminile începeau să contureze forme distincte. Inigo putea zări cu ușurință marele dom-grădină din centrul secțiunii umane de pe segmentul din extremitatea nordică a semilunii locuite. Un cerc de smarald luminos, cu rol de pivot pentru niște căi tubulare de culoare neagră ce se îndreptau către blocuri rezidențiale mari, care ar fi putut fi transplantate de pe oricare stațiune din mediul exotic al Confederației. De acolo tuburile își continuau drumul peste lavă, spre clădirile în formă de cub ale observatorului și modulelor de suport tehnic.

Terenul accidentat din sud aparținea habitatelor străine – forme și structuri cu geometrii și dimensiuni diferite, cele mai multe dintre ele luminate. În proximitatea oamenilor se aflau bulele de argint ale hominizilor Golant, urmate de terenurile de pășunat îngrădite pe care Ticothii le cutreierau în mijlocul turmelor lor. Veneau apoi tancurile-mamut interconectate ale Sulinilor, o specie acvatică. Turnul anost al Ethoxilor se ridica la zece kilometri distanță de locul unde se terminau lacurile încapsulate în metal ale Sulinilor, întunecat în spectrul vizibil, dar cu o temperatură de suprafață de 180 de grade Celsius. Era una dintre speciile care nu interacționau cu colegii observatori la niciun nivel, cu

excepția schimburilor oficiale de date referitoare la sondele care orbitau în jurul Golului. La fel de taciturni erau și Forleenii care ocupau cinci domuri mari de cristal opac ce iradiau o lumină ușor violacee. Aceștia puteau fi categoric comparați din punct de vedere social cu Kandra, care trăiau într-un cub simplu de metal la treizeci de metri, mai într-o parte. Nicio navă Kandra nu aterizase vreodată acolo după ce oamenii se alăturaseră observării, cu două sute optzeci de ani în urmă. Nici măcar excepțional de longevivii Jadradesh nu văzuseră vreuna, iar Raielii îi invitaseră pe bolovănoșii aceia de locuitori de mlaștină să participe la proiect cu șapte mii de ani în urmă.

Un mic zâmbet licări pe fața lui Inigo în timp ce mătura cu privirea diversele zone. Era impresionant să vezi atât de multe specii străine grupate fizic într-un singur loc, o adunare ce sublinia, de fapt, importanța misiunii lor. Cu toate acestea, când privirea i se abătu spre umbrele aruncate de stație, trebui să admită că cei în viață erau complet eclipsați de cei care se săvârșiseră înaintea lor. Creșterea și vârsta stației Centurion puteau fi măsurate cu ușurință la fel ca acelea ale oricărui umil copac terestru. Ea se dezvoltase în inele adăugate de-a lungul secolelor, pe măsură ce noi specii se alăturaseră proiectului. Cercul larg de teren dispus de-a lungul părții concave a semilunii era împânzit cu ruine, schelete fărâmițate ale habitatelor abandonate cu milenii în urmă, pe măsură ce civilizațiile

care le susținuseră decăzuseră, se mutaseră ori evoluaseră treptat, dincolo de simplele preocupări astrofizice. Chiar în centru, vechile structuri se transformaseră în mormane de metal compactat și fragmente de cristal ce depășeau capacitatea oricărui arheolog de a le descifra. Expedițiile de recunoaștere stabiliseră că vechea inimă a stației fusese construită cu peste patru sute de mii de ani în urmă. Desigur, raportat la perioada de observare acoperită de Raieli, asta nu însemna foarte mult.

Un inel de lumină verde clipea intermitent pe câmpul de lavă ce servea drept port spațial pentru secțiunea ocupată de oameni, chemând în jos *CNE Caragana*. Mai multe nave spațiale se aflau pe stânca cenușie lângă zona de aterizare activă: două imense aparate de zbor de cursă lungă din aceeași categorie cu *Caragana* și alte câteva mai mici, folosite pentru plasarea și deservirea sondelor îndepărtate care monitorizau în mod constant Golul.

Nava se așeză cu o mică trepidație, după care câmpul gravitațional intern se opri făcându-l pe Inigo să simtă cum se ridică ușor de pe pernele canapelei sub influența gravitației de șaptezeci la sută a planetei care prelua controlul. Fu liniște în holul comun până când pasagerii se dezmeticiră, după care un murmur fericit de conversație izbucni, sărbătorind sosirea. Stewardul-șef îi invită pe toți să coboare la sasul principal ca să-și pună costumele pentru a putea păși pe stație. Înainte de a se ridica prudent în picioare și de a ieși din hol, Inigo îi aștepta întâi să plece pe

colegii mai nerăbdători. Strict vorbind, el nu avea nevoie de un costum spațial. Bionicele lui înalte îi puteau înconjura în perfectă siguranță trupul ca într-un cocon, protejându-l astfel de atmosfera subțire malignă și chiar de radiația cosmică ce provenea de la stelele masive ale Zidului aflate la o depărtare de cinci sute de ani-lumină. Dar călătorise până aici în parte pentru a scăpa de moștenirea lui nedorită. Nu era momentul să iasă în evidență, așa că începu să se îmbrace la fel ca și ceilalți.

Festivitatea de predare avea o îndelungată tradiție pe Stația Centurion. De fiecare dată când o navă a Marinei ajungea aici aducând noi observatori, exista o scurtă perioadă de suprapunere înainte ca grupul precedent să plece. Sărbătorirea avea loc în domul-grădină sub forma unei gale de seară, cu cel mai bun bufet pe care programele unității culinare îl puteau produce. Mesele erau întinse afară, sub stejarii bătrâni în care străluceau sute de lanterne magice, iar partea de sus a domului purta o aură de amurg auriu. O proiecție solidă a unui cvartet de coarde interpreta muzică clasică pe o mică scenă înconjurată de un pârâu.

Inigo ajunse destul de devreme, aranjându-și încă mânecile costumului de seară ultranegru. Nu prea îi plăceau cozile lungi, tăiate drept, ale vestei un pic prea în vogă pentru gustul său, dar trebuia să admită că croitorul de pe Anagaska făcuse o treabă foarte bună. Chiar și astăzi, dacă voiai haine cu adevărat de calitate, aveai nevoie de un om în cercurile modei

şi stilului. Ştia că arăta bine în costum, adică suficient de bine pentru a nu simţi nici cea mai mică urmă de stânjeneală.

Directorul staţiei îi saluta personal pe toţi cei sosiţi. Inigo se aşeză şi el în capătul şirului scurt, aşteptându-şi rândul. Câţiva extratereştri se învârteau în jurul meselor. Golanţii arătau ciudat în hainele croite aproximativ la fel cu cele purtate de oameni. Cu pielea lor gri-albastră şi capetele înalte şi înguste, încercarea politicoasă de a se amesteca printre ceilalţi îi făcea să pară şi mai deplasaţi. Mai era un cuplu de Ticothi ghemuiţi împreună pe iarbă, ambii de dimensiunea unor ponei, orice asemănare oprindu-se însă aici. Aceştia erau cât se poate de evident nişte prădători carnivori, cu pielea verde întunecat întinsă peste fasciculele musculare puternice. Dinţi alarmant de mari şi de ascuţiţi ieşeau la vedere de fiecare dată când mormăiau unul către celălalt şi către grupul de oameni cu care stăteau de vorbă. Inigo îşi verifică instinctiv funcţia câmpului de forţă integral, simţindu-se apoi ruşinat c-a făcut-o. Câţiva Sulini erau şi ei prezenţi, plutind în rezervoare mari de sticlă semisferice, ca nişte cupe de şampanie gigantice susţinute de mici dispozitive regrav. Translatorii lor bolboroseau de zor în timp ce ei se uitau la oameni. Corpurile bulboase li se vedeau distorsionate şi mărite de sticla curbată.

– Inigo, presupun, se auzi răsunând mult prea tare vocea directorului. Îmi face plăcere să te cunosc.

Elegant și sosit devreme pentru petrecere. De-a dreptul lăudabil, amice!

Inigo zâmbi cu respect profesional, strângând mâna bărbatului înalt.

– Domnule director Eyre, răspunse el.

În afară de faptul că vârsta lui ar fi depășit o mie de ani, CV-ul inclus în fișierele de informare îi spusese prea puțin despre director. Inigo suspecta datele ca fiind corupte, deși hainele bărbatului erau, cu siguranță, suficient de istorice, un sacou scurt asortat cu un kilt imprimat țipător în carouri mov și negre.

– Oh, te rog, spune-mi Walker.

– Walker? se miră Inigo.

– Prescurtarea de la LionWalker. Poveste lungă. Nu-ți face griji, prietene. N-o să te plictisesc cu ea în seara asta.

– Ah. Sigur. Inigo își stăpâni privirea. Directorul avea o chică groasă de păr șaten, dar ceva se vedea strălucind pe dedesubt, ca și cum scalpul i-ar fi fost plin de pete aurii. Pentru a doua oară în cinci minute, Inigo se abținu să se folosească de biononic, deși o scanare de câmp i-ar fi dezvăluit cu ce fel de tehnologie fusese îmbunătățit directorul. Cu siguranță nu era una cunoscută. Trebuia să recunoască, părul îi dădea lui LionWalker Eyre un aspect tineresc, la fel ca majorității celor din rasa umană în ultimul timp. Indiferent din ce ramură făceau parte – Înaltă, Avansată, Naturală – vanitatea le era mai mult sau mai puțin aceeași. Dar ciocul gri subțire îi împrumuta un aer

de distincție, iar aceasta era cultivată în mod cât se poate de deliberat.

LionWalker își flutură paharul de whisky spre parcul întunecat, mișcarea făcând cuburile de gheață să scoată un clinchet.

– Deci, ce te aduce în celebrul nostru avanpost, tinere Inigo? Gândul la glorie? Bogățiile? Sexul? La urma urmei, nu sunt prea multe de făcut pe aici.

Zâmbetul lui Inigo se crispă ușor, dându-și seama cât de beat era directorul.

– Vreau doar să ajut. Cred că este important.

– De ce?

Întrebarea țâșnise însoțită de o îngustare bruscă a ochilor.

– Ei bine, Golul este un mister pe care nici chiar ANA nu-l poate descifra. Dacă-l vom putea pătrunde vreodată, înseamnă că vom fi avansat în înțelegerea universului prin intermediul unui factor important.

– Hm. Fă-ți un serviciu, amice, și uită de ANA. O adunătură de aristocrați decadenți cu mințile împăiate. De parcă le-ar păsa de ceea ce se întâmplă cu oamenii fizici. Pe Raieli îi ajutăm noi, un popor care merită ceva investiție. Dar până și geniile alea îngâmfate sunt perplexe. Știi ce au găsit inginerii Marinei când au excavat în fundația acestui dom-grădină?

– Nu.

– Alte ruine. LionWalker luă o înghițitură confortabilă de whisky.

– Înțeleg.

– Nu, nu-nțelegi. Erau, practic, fosilizate, nimic mai mult decât straturi de praf vechi de peste trei sferturi de milion de ani. Și, din ce am prins uitându-mă la înregistrările timpurii pe care Raielii au catadicsit să le facă disponibile, proiectul de observare durează de tot atâta timp. Să te holbezi un milion de ani la o problemă. Asta da dedicație! N-am fi capabili să ne descurcăm singuri, suntem prea neînsemnați.

– Vorbește în numele dumitale.

– Ah, ar fi trebuit să știu, cineva care crede.

– În ce?

– În rasa umană.

– Asta trebuie să fie, cu siguranță, ceva destul de comun în rândul personalului de aici, nu-i așa? Inigo se întreba cum să se eschiveze, deoarece directorul începea deja să-l irite.

– Al naibii de adevărat, prietene. Este unul dintre puținele lucruri care-mi înveselesc singurătatea pe-aici. Ooh... iată că-ncepe.

LionWalker își înclină capul pe spate privind afară prin cupola în care stratul jos de lumină tulbure se stinsese. Deasupra, cristalul era complet transparent, lăsând să se vadă vastele nebuloase ostile ce împânzeau cerul. Sute de stele străluceau prin perdeaua de lumină, vârfuri arzând atât de intens încât băteau de la violet către indigo, înmulțindu-se spre orizont, pe măsură ce planeta se întorcea încet cu fața spre Zid – o vastă barieră de aștri masivi ce formau învelișul exterior al nucleului galactic.

– Nu putem vedea Golul de aici, nu-i așa? întrebă Inigo.

Știa că era o întrebare stupidă. Golul era ascuns de partea cealaltă a Zidului, chiar în centrul galaxiei. Cu secole în urmă, înainte ca cineva să se fi aventurat în afara sistemului solar al Pământului, astronomii umani crezuseră că era vorba despre o gaură neagră masivă și detectaseră chiar emisii de raze X venite de la marea buclă de particule supraîncălzite ce se răsucea de-a lungul orizontului, fapt ce îi ajutase să-și confirme teoriile. Nimeni nu-și dăduse seama care era adevărul până la Wilson Kime, căpitanul navei *Endeavour* din Marina Confederației, care în 2560 întreprinsese cu succes prima circumnavigație făcută de om în galaxie. Era într-adevăr un orizont impenetrabil dispus chiar în nucleu, dar el nu înconjura nimic la fel de natural, să spunem, ca o banală masă superdensă de stele moarte. Golul era o graniță artificială ce ocrotea o moștenire veche de miliarde de ani. Raielii susțineau că în interior exista un întreg univers, unul care fusese modelat de o rasă ce trăise în zorii galaxiei. Aceasta se retrăsese în el pentru a-și desăvârși călătoria către vârful absolut al evoluției. În urma sa, Golul consuma acum încet stelele rămase în galaxie. Prin asta nu se deosebea deloc de găurile negre naturale ancorate în centrul multor galaxii, dar, în timp ce acestea foloseau gravitația și entropia pentru a atrage masă, Golul devora în mod activ stelele. Era un proces care se accelera lent, dar inexorabil și, dacă nu era oprit, galaxia urma să moară

tânără, poate cu trei sau patru miliarde ani înainte de vreme. Suficient de departe în viitor, când Soarele va fi devenit un cărbune rece, iar rasa umană nici măcar o amintire. Dar Raielilor le păsa. Aceasta era galaxia în care se născuseră și care, credeau ei, merita șansa de a-și trăi viața până la capăt.

LionWalker pufni amuzat.

– Nu, sigur că nu-l poți vedea. Nu intra în panică, amice, nu există niciun coșmar vizibil pe cerul nostru. Răsare DF7, asta-i tot, spuse arătând cu degetul.

Inigo așteptă și, după un minut, un corn azuriu începu să se depărteze de orizont. Era cam cât jumătate din mărimea lunii Pământului și avea niște pete negre dispuse ciudat de regulat. Lăsă să-i scape un ușor oftat de admirație.

Cincisprezece dispozitive de mărimea unor planete orbitau în interiorul sistemului solar al stației Centurion – cuiburi sferice de rețele concentrice, fiecare cu altă masă, cultă intersecție a câmpului cuantic și cu carcasa exterioară aproximativ de același diametru ca al planetei Saturn. Erau construite de Raieli, un „sistem de apărare" pentru situația în care una dintre fazele devoratoare ale Golului ar fi reușit să străpungă Zidul. Nimeni nu le văzuse vreodată în acțiune, nici chiar Jadradeshii.

– OK. E impresionant, spuse Inigo.

DF-urile erau și ele în fișiere, desigur, dar să vezi în realitate o mașinărie de dimensiunea aceea drept în fața ta era extraordinar.

– O să te integrezi, declară fericit LionWalker, bătându-l pe Inigo pe umăr. Du-te și ia-ți ceva de băut. M-am asigurat că vom avea cele mai bune programe de sintetizare a alcoolului. Poți s-o iei ca pe o provocare, zise el și se îndreptă apoi către următorul sosit.

Cu ochii încă pe DF7, Inigo își croi drum către bar. LionWalker nu exagerase cu nimic, băuturile erau de primă calitate, chiar și vodca ce țâșnea din sirena sculptată în gheață.

Inigo rămase la petrecere mai mult decât prevăzuse. Era ceva în faptul de se fi trezit aruncat laolaltă cu o grămadă de entuziaști care gândeau la fel, ceva care îi trezise instinctele sociale, de obicei adormite. Când, în sfârșit, se întoarse în apartament, biononicul său muncise deja timp de câteva ore ca să-i devieze înfiltrațiile de alcool din neuroni. Lăsase totuși să-i treacă puțin dincolo de protecția artificială, destul ca să-i genereze o ușoară stare de ebrietate cu toate meritele aferente. Urma să trăiască împreună cu oamenii aceștia pentru încă un an. Nu era în avantajul lui să pară un singuratic.

În timp ce se urca în pat, comandă o desaturare completă. Era unul dintre superbele beneficii ale biononicului: nici urmă de mahmureală.

Și apoi Inigo avu primul vis pe Stația Centurion. Dar nu era visul lui.

1

Aaron își petrecuse toată ziua amestecându-se printre adepții mișcării Visul Viu în piața vastă din Golden Park, trăgând cu urechea la discuțiile animate despre succesiune, bând apă de la standurile mobile, încercând să găsească un pic de umbră ca să se apere de soarele ce ardea nemilos în timp ce căldura și umiditatea de coastă creșteau fără încetare. Credea că-și amintește că sosise în zorii zilei. Sigur, întinderea acoperită cu dale de marmură era, practic, pustie când o traversase. Vârfurile splendidelor coloane de metal ce înconjurau zona erau încununate de o lumină roz-aurie venită de la steaua locală ce se ridica deasupra orizontului. Zâmbise privind în jur apreciativ contururile orașului-replică și comparând topografia împrejurimilor Golden Park cu visele pe care le adunase din gaia-câmp timp de... ei bine, de ceva vreme. Golden Park începuse să se umple repede, după aceea, cu credincioși care soseau din celelalte districte ale Makkathran2, fie traversând podurile canalului, fie

îmbarcați într-o flotă de gondole. Pe la mijlocul zilei, trebuie să se fi adunat cam o sută de mii. Toți stăteau cu fața către Palatul Orchard ce se întindea posesiv peste districtul Anemone, de cealaltă parte a Canalului de Centură, ca o îngrămădire de dune înalte. Și așteptau, tot așteptau ascunzându-și prost nerăbdarea de a afla odată decizia Consiliului Clerical. Orice decizie! Consiliul era în conclav de trei zile deja, cât le mai trebuia ca să aleagă un nou Conservator?

În cursul dimineții își croise drum până la Canalul de Centură, în apropierea podului de cabluri și lemn ce se arcuia peste Anemone. Era închis, bineînțeles, ca și celelalte două poduri din zonă. De obicei, oricine – de la ultracredincios până la turistul curios – putea traversa și se putea plimba în jurul vastului Palat Orchard, dar astăzi fusese blocat de niște clerici juniori bine clădiți, care păreau să-și fi antrenat din greu mușchii. De o parte a podului temporar închis erau campați sute de jurnaliști veniți de peste tot din Marea Confederație, cei mai mulți dintre ei ultragiați de refuzul încăpățânat al Visului Viu de a le strecura vreo informație. Erau ușor de identificat după hainele șic, moderne, și fețele evident menținute la strălucire maximă de o membrană de solzi cosmetici. Nici chiar ADN-ul Avansat nu producea un ten atât de frumos.

În spatele lor se auzea rumoarea mulțimii care discuta despre candidatul favorit. Dacă Aaron aprecia corect, aproape nouăzeci la sută dintre ei erau în favoarea lui Ethan. Îl voiau pentru că se săturaseră să

aştepte, să aibă răbdare, se săturaseră de statu-quoul predicat de toţi ceilalţi interimari mediocri de când Visătorul însuşi, Inigo, ieşise din viaţa publică. Voiau pe cineva care să le conducă mişcarea către acel moment de împlinire fericită ce le fusese promis din clipa în care gustaseră primul vis al lui Inigo.

La un moment dat, după-amiază, Aaron realiză că femeia îl urmărea cu privirea. Nimic evident, nu se uita insistent şi nu se ţinea după el. Cu un uşor declic, instinctul îl făcu s-o localizeze – calitate interesant de ştiut că o are. Din clipa aceea deveni conştient de felul în care se plimba cu nonşalanţă, având grijă să păstreze o oarecare distanţă între ei, de faptul că nu avea niciodată ochii îndreptaţi în direcţia lui atunci când el îi arunca din când în când o privire. Purta un top cu mâneci scurte portocaliu-ruginiu şi pantaloni albaştri, până la genunchi, făcuţi dintr-o ţesătură modernă. Puţin diferită de credincioşii care tindeau să poarte hainele mai rustic-primitive din lână, bumbac şi piele preferate de cetăţenii Makkathranului, dar nu atât de modernă încât să iasă în evidenţă. Nici chipul ei nu atrăgea privirea. Avea o faţă cam plată, cu un nas scurt, drăguţ. Uneori purta la ochi o bandă protectoare subţire de culoare arămie pe care adesea şi-o cocoţa în părul scurt, închis la culoare. Nu-i puteai aprecia vârsta. Ca toată lumea din Marea Confederaţie, avea imaginea exterioară încremenită la vârsta biologică de aproximativ douăzeci şi cinci de ani. Era convins că avea bine peste două sute de ani, deşi nici

asta nu se putea dovedi. După ce se jucară de-a sateliții pe orbită vreo patruzeci de minute, Aaron se îndreptă către ea cu un zâmbet plăcut pe buze. Nu veneau dinspre ea niciun fel de unde pe care clusterele lui macrocelulare să le poată detecta, niciun link la unisferă, și nici vreun senzor activ în funcțiune. Din punct de vedere electronic, se afla în Epoca de Piatră.

– Salut! spuse el.

Femeia își împinse banda protectoare în sus cu vârful degetului și îi adresă un zâmbet jucăuș.

– Salut și ție! Așadar, ce te aduce aici?

– E un eveniment istoric.

– Adevărat.

– Te cunosc?

Instinctul nu îl înșelase, se vedea că nu are nimic în comun cu amestecătura de credincioși placizi din jurul lor, limbajul corpului fiind total diferit. Se putea controla foarte bine, suficient de bine pentru a păcăli pe oricine nu avea antrenamentul lui – *antrenament?* –, dar el îi putea simți atitudinea diferită, mascată însă bine.

– Ar trebui să mă cunoști?

Ezită un pic. Fața ei îi inspira ceva familiar, ceva ce ar fi trebuit să știe despre ea. Nu se putea gândi la ceva anume, pentru simplul fapt că nu avea niciun fel de amintiri la care să facă apel și să le examineze. Nicio amintire despre absolut nimic, realiză el, și în mod sigur părea să nu fi avut o viață până în ziua aceea. Știa că nu e în regulă, dar nu-l deranja.

– Nu-mi amintesc.

– Ce curios. Cum te cheamă?

– Aaron.

Râsul ei îl luă prin surprindere.

– Ce-i? întrebă el.

– Numărul unu, eh? Ce drăguţ.

Aaron răspunse cu un zâmbet forţat.

– Nu înţeleg.

– Dacă ai vrea să listezi animalele terestre, de unde ai începe?

– Acum, m-ai pierdut de tot.

– Ai începe cu un aardwark – porcul termitelor. Dublu A e în capul listei.

– Oh, murmură el. Da, înţeleg.

– Aaron, chicoti ea. Cineva avusese simţul umorului când te-a trimis aici.

– Nu m-a trimis nimeni.

– Serios? Își arcui sprânceana groasă. Deci, te-ai trezit pur și simplu la acest eveniment istoric, nu-i așa?

– Cam așa ceva.

Femeia își coborî banda protectoare arămie peste ochi și clătină din cap mimând consternarea.

– Știi, suntem câțiva aici. Nu cred că e o simplă întâmplare, nu-i așa?

– Suntem?

Își roti mâna peste mulţime.

– Nu te consideri una dintre oile astea, nu? Adică un credincios? Adică cineva care își închipuie că

poate găsi o viață la capătul viselor ăstora pe care Inigo le-a dăruit cu atâta generozitate Confederației.

– Nu, cred că nu.

– O grămadă de lume urmărește ce se întâmplă aici. La urma urmei este important, și nu numai pentru Marea Confederație. Unele specii susțin că, dacă va începe Pelerinajul spre Gol, acesta ar putea declanșa o fază de devorare, ceea ce ar presupune sfârșitul galaxiei. Ai vrea să se întâmple asta, Aaron? îl întrebă ea țintuindu-l cu privirea.

– Evident, asta n-ar fi bine deloc, răspunse el cu întârziere.

Adevărul era că nu avea nicio părere. Era un lucru la care nu se gândise.

– Evident pentru unii, dar o foarte bună ocazie pentru alții.

– Dacă spui tu...

– O spun. Își linse buzele cu un zâmbet răutăcios. Și-acum, ce-ai de gând? Vrei să-mi ceri codul de unisferă? Mă inviți să bem ceva împreună?

– Nu azi.

Femeia se bosumflă ostentativ.

– Ce-ai zice atunci de o partidă de sex, oricum îți place ție?

– O s-o păstrez și pe asta pentru altă dată, mulțumesc, râse el.

– Așa să faci, spuse ea și ridică ușor din umeri. La revedere, Aaron!

– Așteaptă, spuse el în timp ce ea se întorcea să plece. Cum te cheamă?!

– Nu vrei să mă cunoşti, îi strigă ea. Eu sunt veşti proaste.

– La revedere, Veşti Proaste!

Când se uită înapoi spre el, avea un zâmbet sincer pe faţă. Un deget flutură în sus.

– De asta îmi amintesc cel mai bine, spuse ea şi dispăru în mulţime.

Aaron zâmbi privind-o depărtându-se rapid. Dispăru destul de iute în mulţime. După un minut nici nu o mai putea zări. Îşi dădu seama că la început o văzuse pentru că aşa dorise ea.

Suntem, spusese, *suntem câţiva aici.* Chestia asta nu prea avea sens. Şi totuşi stârnea o grămadă de întrebări. *De ce mă aflu aici?* se întrebă el. N-avea alt răspuns concret în minte decât că se afla acolo unde trebuia să fie şi că voia să vadă cine va fi ales. *Dar amintirile? De ce nu am nicio amintire despre nimic altceva?* Ştia că asta ar trebui să-l supere, căci amintirile erau nucleul fundamental al identităţii umane, dar nici sentimentul acesta nu-l avea. Ciudat. Oamenii erau entităţi emoţionale complexe, dar el nu părea să fie aşa. Cu toate astea nu-şi făcea probleme. În sinea lui, era sigur că în cele din urmă va rezolva misterul legat de el însuşi. Nicio grabă.

Către sfârşitul după-amiezii, mulţimea începu să se subţieze de vreme ce anunţul se încăpăţâna să nu fie făcut. Aaron putea vedea dezamăgirea pe feţele celor care treceau pe lângă el în drum spre casă, sentiment reflectat şi de şoaptele de emoţie ce rezonau în gaia-câmpul local. Îşi deschise mintea gândurilor

din jurul lui, îngăduindu-le să intre plutind prin căile de acces pe care gaia-particulele germinaseră în capul lui. Era ca și cum ai fi păşit printr-o perdea fină de spectre ce acopereau piaţa cu sclipiri în culori ireale, imagini ale unor timpuri de mult trecute, dar rememorate cu drag, sunete înăbuşite ca prin ceaţă.

Amintirile sale despre momentul în care se alăturase comunităţii gaia-câmpului erau la fel de neclare ca și restul existenţei sale de până acum. Nu părea să fie genul de lucruri pe care le-ar face el, fiind ceva cam excentric. Gaia-câmpul era pentru adolescenţii care considerau că împărtăşirea multiplă a viselor și a emoţiilor era ceva profund sau pentru fanaticii de la Visul Viu. Era însă suficient de competent cu privire la conceptul de împărtăşire voluntară a gândurilor și a amintirilor pentru a putea decela o senzaţie coerentă din expunerea sa la minţile necoapte din piaţă. Desigur, dacă s-ar fi putut face oriunde, aici trebuia făcut, în Makkathran2 din care Visul Viu făcuse capitala gaia-câmpului Marii Confederaţii – cu toate contradicţiile rezultate din asta. Pentru adepţi, gaia-câmpul era aproape identic cu telepatia autentică pe care o posedau cetăţenii Makkathranului real.

Pe măsură ce ziua se scurgea, Aaron le simţea în mod direct tristeţea însoţită de câteva unde de mânie îndreptate către Consiliul Clerical. Într-o societate în care gândurile și sentimentele erau posedate în comun, la fel funcţiona și consensul și o alegere chiar n-ar fi trebuit să fie dificilă. Le percepea, de asemenea,

și dorința subliminală ce luneca prin gaia-câmp: Pelerinaj. Singura speranță reală a mișcării.

În ciuda regretelor care bântuiau acum în jurul lui, Aaron rămase unde se afla. Nu avea nimic altceva de făcut. Soarele ajunsese aproape la orizont când pe balconul larg, dispus de-a lungul fațadei Palatului Orchard, se văzu o mișcare. Dintr-odată, în întreaga piață, oamenii zâmbeau și arătau cu mâna. Începu o mișcare lentă, dar presantă către Canalul de Centură. Câmpurile de forță de securitate desfășurate de-a lungul apei începeau și ele să se extindă, oprindu-i pe cei care se împingeau în bariere sub presiunea crescândă a corpurilor din spatele lor. Camerele diverselor agenții de știri se apropiau prin aer ca niște baloane negre-argintii de carnaval, intensificând sentimentul de excitare. În câteva secunde, starea de spirit din piață sărise către cea de anticipare arzătoare. Dintr-odată, gaia-câmpul trosnea de entuziasm, crescând în intensitate atât de mult încât Aaron trebui să se retragă ușor pentru a evita să fie copleșit de ciocnirile furtunoase de culori și de strigăte eterice.

Consiliul Clerical păși solemn pe balcon, cincisprezece siluete purtând robe lungi, vișiniu cu negru. În centru, se afla o siluetă singulară a cărei robă de un alb strălucitor, tivită cu aur, avea gluga trasă pentru a acoperi fața celui care o purta. Lumina soarelui muribund îi învăluia haina moale, creând un nimb în jurul lui. Urale uriașe izbucniră din mulțime. Camerele se apropiaseră de balcon atât cât îndrăzniseră operatorii. Câmpurile de forță ale palatului se

ondulară în chip de avertisment, ținându-le la distanță. Toți ca unul, membrii Consiliului Clerical intrară cu mintea în gaia-câmp. Urmă rapid intrarea în unisferă, făcând astfel marele anunț accesibil în întreaga Mare Confederație, pentru credincioși și necredincioși deopotrivă.

În mijlocul balconului, silueta în robă albă se ridică și își lăsă încet gluga în jos. Ethan zâmbi către oraș și către credincioșii care îl adulau. Fața lui solemnă degaja o bunătate ce sugera că îi sunt cunoscute toate temerile lor, că îi înțelegea și empatiza cu ei. Oricine îi putea vedea pungile întunecate de sub ochi a căror cauză nu putea fi decât povara acceptării unei sarcini atât de înspăimântător de înalte, aceea de a împlini așteptările fiecărui Visător. Când fața îi apăru în lumina bogată a soarelui, uralele din piață se intensificară. Ceilalți membri ai Consiliului Clerical erau acum întorși către noul Cleric Conservator și aplaudau mulțumiți.

Fără vreo intervenție conștientă, rutinele auxiliare ce operau în interiorul clusterelor macrocelulare ale lui Aaron îi animară zoomul ocular. Scană, una câte una, fețele celor din Consiliul Clerical, alocând fiecărei imagini un cod primar pe măsură ce rutinele auxiliare le dispuneau în lacunele de depozitare macrocelulare, gata de a fi readuse instantaneu în memorie. Le va studia ulterior pentru a detecta emoțiile trădate, un indicator bun pentru felul în care argumentase și votase fiecare.

Nu știuse că avea funcția de zoom, fapt care-i stârni curiozitatea. La cererea lui, rutinele secundare de gândire derulară un sistem de verificare prin clusterele macrocelulre care îi îmbogățeau sistemul nervos. Exoimagini și pictograme mentale se derulau trecând din stagiul de neutralitate în cel de așteptare în vederea sa periferică, în timp ce liniile de irizare se deplasau dublându-i capacitatea naturală de vedere. Exoimaginile erau toate simboluri implicite generate de u-amprenta sa, interfața personală cu unisfera care-l putea conecta instantaneu la oricare din cantitatea imensă de date a acesteia și la funcțiile de comunicare, divertisment și comerț. Toate chestii standard.

Și totuși, pictogramele mentale pe care le examinase reprezentau mult mai mult decât îmbunătățirea fiziologică standard pe care ADN-ul Avansat o punea la dispoziția unui corp uman. Dacă citise corect sintezele, însemna că era îmbunătățit cu niște funcții-armă de câmp biononic extrem de letale.

Mai știu ceva despre mine, gândi el, *am o zestre de Avansat*. Nu era chiar o revelație, căci, datorită anticilor fanatici ai geneticii vizionari de pe Far Away, optzeci la sută dintre cetățenii Marii Confederații aveau modificări similare introduse în ADN. Dar faptul că avea și biononic restrângea posibilitățile la o fracțiune doar, plasându-l pe Aaron mai aproape de originea sa adevărată.

Ethan ridică mâinile, făcând apel la liniște. Întreaga piață căzu în tăcere în timp ce credincioșii își

ţineau respiraţia. Chiar şi murmurul haitei de jurnalişti se potolise. O senzaţie de seninătate întărită de o fermitate de oţel se degaja în gaia-câmp dinspre noul Cleric Conservator.

Ethan era un om sigur de scopul său.

– Le mulţumesc colegilor mei din Consiliul Clerical pentru această deosebită onoare, spuse Ethan. Îmi încep de azi mandatul şi voi face ceea ce cred că ar fi vrut Visătorul nostru. El ne-a arătat calea – nimeni nu poate nega asta. El ne-a arătat unde poate fi trăită şi schimbată viaţa până când devine perfectă, indiferent cum alegi să defineşti asta ca individ. Cred că ne-a arătat acest lucru pentru un anumit motiv. Oraşul pe care l-a construit. Devoţiunea pe care a generat-o. Totul avusese un singur scop: acela de *a trăi Visul*. Asta este ce vom face acum.

În piaţă se ridică un val de urale.

– Al Doilea Vis începu! Am ştiut asta în inimile noastre. Voi aţi ştiut-o. Eu am ştiut-o. Am fost conduşi în interiorul Golului din nou. Ne-am înălţat împreună cu Lordul Cerului.

Aaron scană din nou consiliul. Nu mai avea nevoie să le revadă şi să le analizeze feţele mai târziu. Cinci dintre ei păreau deja extrem de stânjeniţi. În jurul lui uralele se înălţau către un inevitabil punct culminant. La fel şi discursul.

– Lordul Cerului ne aşteaptă. Ne va conduce către destinul nostru. *Vom pleca în Pelerinaj*.

Uralele se transformară într-un vuiet clar de adulare. În gaia-câmp parcă cineva aprinsese focuri

de artificii alimentate cu droguri euforizante. Explozia de entuziasm ce se rostogolea prin universul neural artificial avea o strălucire extraordinară.

Ethan flutură victorios mâna către credincioși, le acordă un ultim zâmbet și intră înapoi în Palatul Orchard.

Aaron așteptă ca mulțimea să se împrăștie. Atât de mulți plecau plângând de bucurie, încât nu se putu împiedica să clatine din cap a consternare în fața minților lor simple. Fericirea era aici universală și obligatorie. Soarele se strecură dincolo de orizont, dezvăluind un oraș în care fiecare fereastră strălucea într-o lumină portocalie caldă – la fel ca în cel adevărat. Cântecele pluteau de-a lungul canalelor, gondolierii dând glas fericirii în felul lor tradițional. În cele din urmă, chiar și reporterii se împrăștiară sporovăind între ei. Cei care aveau îndoieli își coborau vocea. Afară, în unisferă, prezentatorii de știri și comentatorii politici de pe sute de lumi își începeau sumbrele predicții apocaliptice.

Nimic din toate astea nu-l deranja pe Aaron. Se afla încă în piață când boții civici își făcură apariția în lumina stelelor începând să îndepărteze gunoiul lăsat în urmă de mulțimea agitată. Acum știa ce avea de făcut în continuare. Certitudinea îl izbise imediat ce îl auzise pe Ethan vorbind. Să-l găsească pe Inigo. De aceea se afla acolo.

Aaron privi mulțumit în jurul pieței întunecate, dar femeia nu se zărea nicăieri.

– Cine-i veste proastă acum? întrebă el şi se întoarse în oraşul care jubila încă.

Din balconul aflat de-a lungul faţadei Palatului Orchard, Ethan urmărea cu privirea ultimele raze de soare ce acopereau mulţimea cu un strat auriu translucid. Strigătele lor de aprobare aproape religioasă se reflectau în zidurile groase ale palatului, putea chiar simţi vibraţia balustradei de piatră din faţa lui. Nu că ar fi avut vreo îndoială în timpul acestui proces lung şi dificil, dar răspunsul adepţilor era profund liniştitor. Ştia că are dreptate să-şi impună propria viziune pentru a scoate întreaga mişcare din autosuficienţa ei apatică. Acesta era mesajul evoluţiei: mergi înainte sau mori. Aceasta era raţiunea de a fi a Golului.

Ethan îşi închise mintea faţă de gaia-câmp şi părăsi balconul în timp ce soarele se cufunda, în sfârşit, sub linia orizontului. Ceilalţi consilieri îl urmau respectuos, cu mantiile stacojii fluturând agitat în timp ce se grăbeau să ţină pasul.

Secretarul său personal, Clericul-Şef Phelim, aştepta în capul scărilor largi de abanos ce se curbau în jos către cavernoasa Sală Malfit de la parter. Omul purta o robă gri cu albastru ce indica un rang imediat sub cel de Consilier plin, un statut pe care Ethan avea să-l eleveze în următoarele două zile. Gluga îi atârna pe spate, lăsând lumina blândă portocalie să-i facă să sclipească pielea neagră de pe scalpul ras.

Aceasta îi dădea un neobișnuit aspect scheletic în rândul membrilor Visului Viu care urmau moda părului lung răspândită în Makkathran. Când i se alătură lui Ethan, era cu aproape un cap mai înalt. Înălțimea și fața ce putea rămâne neliniștitor de impasibilă fuseseră de mare ajutor pentru a speria multe persoane. Putea vorbi cu oricine având mintea deschisă către gaia-câmp în timp ce tonul lui emoțional rămânea totuși de neatins. Încă un lucru cu care comunitatea politicos-pasivă a Visului Viu nu era obișnuită. Pentru cei din ierarhia consiliului, Phelim și manierismele sale erau un intrus stânjenitor. În particular, Ethan se distra mai degrabă pe seama consternării provocate de adjunctul său care îi era pe deplin loial.

Gigantica Sală Malfit era plină de clerici care începuseră să aplaude imediat ce Ethan ajunse la baza scării. Își făcu timp să se încline către ei pe măsură ce traversa pardoseala de un negru pur, zâmbind drept mulțumire și salutând din cap uneori, în semn de recunoaștere. Imaginea plafonului arcuit de deasupra capului imita cerul Querenciei. Sala Malfit era încremenită într-un permanent răsărit, cu o boltă de un turcoaz limpede și cu globul ocru al lumii solide Nikran orbitând lent pe lângă margini, suficient de bine mărită pentru a face vizibile lanțurile muntoase și câțiva nori plutitori. Procesiunea lui Ethan se mută în Sala Liliala în care cerul găzduia o furtună perpetuă cu mantia sa efervescentă de nori strălucitori aureolați de fulgere intense mov.

Goluri răzleţe permiteau întrezărirea Gemenilor Marte ce aparţineau formaţiunii Brăţara lui Gicon, grupul de planete mici şi anoste cu o atmosferă densă şi roşie ce nu permitea să le fie examinată suprafaţa. Clericii seniori erau adunaţi sub norii rarefiaţi. Ethan rămase mai mult aici, şoptind câteva cuvinte de mulţumire celor pe care îi cunoştea, permiţându-şi să radieze o mândrie calmă în gaia-câmp. În dreptul uşii arcuite dinspre şirul de încăperi în care primarul Makkathranului îşi îndeplinea de obicei atribuţiile, Ethan se întoarse către consilieri.

– Vă mulţumesc încă o dată pentru încrederea pe care mi-aţi acordat-o. Celor care au făcut-o ezitând le promit să-mi dublez eforturile pentru a le câştiga sprijinul şi încrederea în anii care vor veni.

Dacă vreunii dintre ei s-au simţit vexaţi de felul în care au fost concediaţi, şi-au ferit cu grijă gândurile de acest fel de deschidere către gaia-câmp. Doar el şi Phelim au păşit în apartamentul privat. Înăuntru se aflau o serie de camere comunicante mari. Uşile grele de lemn erau la fel de intruzive aici pe cât erau în Makkathran. Oricare ar fi fost specia care concepuse şi construise oraşul original, era clar că nu avea psihologia necesară pentru a se închide ei înşişi. Prin gaia-câmp îşi putea simţi personalul deplasându-se prin camerele de recepţie din jurul lui. Echipa predecesorului său se retrăgea, lăsând slabe emoţii de dezamăgire să scape în gaia-câmp. Predarea se făcea de obicei relaxat şi cu bună dispoziţie. Nu şi de data aceasta. Ethan voia ca, în câteva ore,

autoritatea lui să-și pună amprenta pe Palatul Orchard. Înainte de începerea conclavului pregătise un cerc restrâns de loialiști pentru a prelua principalele posturi administrative din Visul Viu. Și pentru că Ellezelin era o hierocrație, era, de asemenea, nevoit să formeze un nou cabinet pentru guvernul civil al planetei.

Predecesorul său, Jalen, mobilase sanctuarul primarului cu blocuri de paoviool, blocuri de piatră care se puteau modela după cum era necesar, stare intuită din gaia-câmp. Ethan se instală în scaunul format în spatele blocului lung rectangular ce servea drept birou. Nemulțumirea i se manifestă sub forma unor mici scântei de smarald erupând ca o urticarie optică pe suprafețele de paoviool din jurul lui.

– Vreau ca gunoiul acesta modern să fie scos de aici până mâine, spuse Ethan.

– Desigur, răspunse Phelim. Vrei să reinstalăm mobilierul lui Inigo?

– Nu. Vreau să fie așa cum ne-a arătat Mergătorul-pe-Apă.

Phelim aproape zâmbi.

– Mult mai bine.

Ethan privi în jurul sanctuarului oval cu pereții săi simpli și ferestrele înalte. Cu toate că încăperea îi era familiară, avea senzația că nu o mai văzuse până atunci.

– Pentru numele lui Ozzie, am reușit! exclamă el răsuflând îndelung a mirare. Transpir. Chiar transpir. Îți vine să crezi?

Când își duse mâna la sprânceană, realiză că tremură. Cu toți anii în care plănuise, muncise și se sacrificase pentru acest moment, realitatea succesului îl luase complet pe nepregătite. Erau o sută cincizeci de ani de când infuzase gaia-particule pentru a putea experimenta gaia-câmpul, și în prima lui zi de comuniune fusese martor la Primul Vis al lui Inigo. O sută cincizeci de ani și adolescentul reticent de pe gârla Lumii Externe Oamaru obținuse una dintre cele mai influente poziții din Marea Confederație disponibile încă pentru un simplu Natural.

– Tu ești cel pe care îl voiau toți, spuse Phelim.

Stătea pe marginea biroului ignorând cuburile mari de paoviool pe care s-ar fi putut așeza.

– Am reușit împreună.

– Hai să nu ne mințim singuri. N-aș fi fost propus nici măcar pentru consiliu.

– În mod normal, nu.

Ethan privi din nou în jurul sanctuarului. Enormitatea începu să îl pătrundă. Începu să se întrebe cum va arăta Golul când îl va putea vedea cu propriii ochi. Odată, cu decenii în urmă, îl întâlnise pe Inigo. Nu fusese chiar dezamăgit, dar Visătorul nu prea era cum se așteptase. Nu că ar fi știut cum ar fi trebuit să arate. Poate mai cu forță, mai dinamic.

– Vrei să începi? întrebă Phelim.

– Cred că așa ar fi bine. Cei din cabinetul Ellezelin sunt toți membri credincioși ai Visului Viu, așa că pot rămâne, mai mult sau mai puțin, așa cum sunt,

cu o singură excepţie. Te vreau pe tine în postul de Secretar Trezorier.

– Pe mine?

– O să construim navele stelare pentru Pelerinaj. N-o să fie ieftin. Vom avea nevoie de toate resursele financiare ale întregii Zone a Pieţei Libere pentru a finanţa lucrările. Am nevoie la Trezorerie de cineva pe care să pot conta.

– Credeam că voi intra în consiliu.

– Intri. Te avansez mâine.

– Două posturi de conducere. O să fie interesant când va trebui să punem de acord agendele de lucru. Şi ce loc gol din consiliu voi umple eu?

– O să-i cer lui Corrie-Lyn să ia în considerare poziţia ei.

Pe faţa lui Phelim apăru o undă de dezaprobare.

– Nu se poate spune că este cel mai mare susţinător al tău în consiliu, dar cred că, de fapt, ar fi în favoarea Pelerinajului. Poate unul dintre colegii tăi mai puţin flexibili ...?

– Trebuie să fie Corrie-Lyn, spuse Ethan cu fermitate. Consilierii care se mai opun Pelerinajului sunt în minoritate şi putem trata cu ei relaxat. Nimeni n-o să-mi conteste mandatul. Credincioşii nu vor tolera asta.

– Corrie-Lyn să fie, atunci. Să sperăm că Inigo nu se întoarce înainte de a lansa navele. Ştii că au fost iubiţi?

– Este singurul motiv pentru care este consilier. Ethan îşi îngustă ochii. Încă îl mai căutăm pe Inigo?

– Prietenii noștri o fac răspunse Phelim. Noi nu prea avem genul acesta de resurse. Nu s-a raportat că ar mai fi dat vreun semn. Realist vorbind, dacă succesiunea ta în postul de Conservator nu-l aduce înapoi în prima lună sau cam așa ceva, aș spune că am scăpat.

– Greșit formulat. Face să sune de parcă am fi făcut ceva rău.

– Dar nu știm de ce Inigo era reticent la ideea de Pelerinaj.

– Inigo e doar un om, are slăbiciuni ca fiecare dintre noi. Numește-o cădere nervoasă în ultimul moment, dacă vrei să fii amabil. Convingerea mea este că va urmări de undeva evenimentele, aplaudându-ne pe noi.

– Sper să fie așa. Phelim făcu o pauză în timp ce își examina informațiile acumulate în exoimagini, datele locale fiind echilibrate de u-amprenta lui într-o imagine de ansamblu cuprinzătoare asupra alegerilor. Marius este aici și cere audiență.

– Nu i-a luat mult, nu-i așa?

– Nu. Ai de îndeplinit o grămadă de formalități în seara asta. Președintele Marii Confederații va suna ca să te felicite, la fel ca și liderii planetelor cu Piață Liberă plus zeci de aliați ai noștri din Lumile Externe.

– Cum stăm cu acoperirea unisferei?

– E devreme. Phelim verifică sintezele furnizate de u-amprenta lui. În mare măsură, cam ce ne așteptam. Unii opozanți isterici și impulsivi ai Pelerinajului spun că o să ne omori pe toți. Majoritatea

prezentatorilor de ştiri serioşi încearcă să fie echilibraţi şi să explice dificultăţile implicate. Majoritatea par să privească Pelerinajul ca pe o promisiune politică.

– Nu există nicio dificultate în realizarea Pelerinajului, spuse iritat Ethan. Am văzut visul Lordului Cerului. E o creatură nobilă, o să ne lase să intrăm în Gol. Trebuie doar să-l localizăm pe cel de-al Doilea Visător. Ceva nou în privinţa asta?

– Nimic. Mii de indivizi vin şi pretind că l-au visat pe Lordul Cerului. Nu ne ajută în căutări.

– Trebuie să-l găsim.

– Ethan... celor mai buni Maeştri ai Viselor le-au trebuit câteva luni de zile ca să asambleze fragmentele existente în micul vis pe care îl avem. Credem că acum nu există nicio legătură fermă ca aceea pe care Inigo a avut-o cu Golul. Fragmentele ar fi putut intra în gaia-câmp în mai multe feluri. Prin purtători care nu realizează ce transportă. Direct din Gol? Poate că e câmpul galactic al lui Ozzie. Mai poate fi o scurgere de la Silfen Motherholme sau un alt sentient postfizic care se distrează pe seama noastră. Poate fi chiar Inigo.

– Nu este Inigo. Sunt convins de asta. Ştiu ce sentiment îţi dau visele lui, toţi ştim. Acum e ceva diferit. Eu am fost cel cufundat în acele fragmente, aminteşte-ţi. Mi-am dat seama ce sunt. Există un al Doilea Visător.

– Ei bine, acum eşti Conservator, poţi să autorizezi o monitorizare mai detaliată a nodurilor

de confluență din gaia-câmp și să le depistezi astfel originea.

– Este posibil? Credeam că gaia-câmpul este dincolo de influența noastră directă.

– Maeștrii Viselor pretind că pot face asta, da. Pot fi făcute anumite modificări în cuiburi. Dar va costa ceva.

Ethan oftă. Conclavul fusese epuizant din punct de vedere mental, iar acesta era doar începutul. Atât de multe lucruri. Toate deodată.

– O să te ajut. Știi asta.

– Știu. Și îți mulțumesc, prietene. Într-o zi vom sta în adevăratul Makkathran, în cel real. Într-o zi vom face ca viețile noastre să fie perfecte.

– Curând.

– Pentru numele lui Ozzie, sper să fie așa. Acum, invită-l pe Marius înăuntru, te rog!

Ethan se ridică politicos în picioare pentru a-și primi oaspetele. Că trebuia mai întâi să-l vadă pe reprezentantul Fațiunii ANA era grăitor. Nu era încântat de modul în care el și Phelim se ajutaseră de Marius în timpul campaniei sale pentru poziția de Conservator. Într-un univers ideal, nu ar fi avut nevoie de niciun sprijin din afară și, în mod sigur, nu de unul de care să fie legați cu atâtea fire potențial îngrijorătoare. Nu că ar fi existat vreo sugestie de *quid pro quo* din partea lui Marius. Niciuna din fațiunile din interiorul inteligenței aproape-post-fizice a Activității Neuronale Avansate a Pământului nu s-ar fi manifestat atât de direct.

Bărbatul zâmbea politicos, în timp ce era condus înăuntru. Era de înălțime medie, cu o față rotundă și ochi verzi, pătrunzători, scoși în evidență de irisurile mărite. Nasul și gura erau înguste, iar urechile erau mari, dar turtite atât de tare spre spate încât ar fi putut fi luate drept riduri ale scalpului. Părul roșcat și des era înspicat cu auriu, fără îndoială rezultatul vanității vreunui strămoș Avansat. Niciun indiciu despre funcțiile Înalte. Ethan făcu o scanare pasivă folosindu-și îmbunătățirile interne, dar, dacă vreuna dintre funcțiile de câmp ale reprezentantului era activă, era și prea sofisticată pentru a fi percepută. N-ar fi fost surprins să fie așa, căci era posibil ca Marius să fi fost îmbunătățit cu cel mai avansat biononic existent. Toga neagră lungă a trimisului genera un abur de suprafață ce plutea în jurul lui ca un strat fin de ceață, fuioare extrem de fine alunecând spre spatele lui în timp ce mergea.

– Eminența Voastră, spuse Marius și se înclină protocolar. Felicitările mele cele mai sincere pentru alegere!

Ethan zâmbi. Era tot ce putea face ca să nu tremure. Toate instinctele primitive profund-rafinate pe care le poseda detectaseră cât de periculos era bărbatul din fața lui.

– Mulțumesc.

– Sunt aici pentru a vă asigura că vom continua să vă sprijinim țelurile.

– Deci nu considerați că Pelerinajul va însemna sfârșitul galaxiei, așa cum susținea presa?

Ce dorea cu disperare să întrebe era de fapt: ce înseamnă noi? Dar erau atât de multe facțiuni în ANA care făceau și desfăceau în mod constant alianțele încât întrebarea era, practic, lipsită de sens. Era destul că facțiunea reprezentată de Marius dorea ca Pelerinajul să pornească. Lui Ethan nu-i mai păsa dacă motivele lor erau probabil exact opusul celor alor sale, nici dacă îl considerau un simplu instrument politic. Nu că ar fi știut vreodată. Pelerinajul era ce conta, să fie dat credincioșilor universul promis. Asta era, de fapt, tot ce conta. Nu-i păsa că susținuse obiectivul politic al altcuiva atâta vreme cât acesta nu interfera cu al său.

– Sigur că nu. Marius rânji de parcă împărtășeau vreo glumă doar de ei știută despre cât de stupid era restul omenirii în comparație cu ei doi. Dacă lucrurile ar fi stat așa, cei care se află deja în interiorul Golului ar fi declanșat până acum evenimentul.

– Oamenii trebuie educați. Aș aprecia dacă m-ați ajuta în această privință.

– Vom face tot ce vom putea, desigur. Dar lucrăm amândoi împotriva unei considerabile cantități de inerție mentală, nemaivorbind de prejudecăți.

– Sunt foarte conștient de asta. Pelerinajul va polariza opinia publică în întreaga Mare Confederație.

– Și nu numai cea a oamenilor. Există câteva specii care se arată interesate de problemă.

– Imperiul Ocisen. Ethan scuipă cuvintele cu tot disprețul posibil.

– A nu fi complet subestimat, spuse Marius. Nu era chiar o punere la punct.

– Singurii din cauza cărora îmi fac griji sunt Raielii. Au declarat public că se vor opune oricui va încerca să intre în Gol.

– Şi aici, desigur, intervenţia noastră ar fi cea mai benefică pentru tine. Oferta noastră iniţială este încă valabilă: vom furniza ultrapropulsoare pentru navele Pelerinajului.

Ethan, un expert în istoria antică, presupuse că acesta era ceea ce simbolul religios Adam trebuie să fi simţit când i s-a oferit mărul.

– Şi în schimb?

– Statu-quoul care domneşte acum în Marea Confederaţie va lua sfârşit.

– Şi ce veţi avea de câştigat din asta?

– Supravieţuirea speciei. Evoluţia presupune progres sau extincţie.

– Credeam că veţi ţinti către transcendenţă, spuse Phelim pe un ton plat.

Marius nici măcar nu privi în direcţia lui, ochii îi rămaseră fixaţi pe Ethan.

– Şi asta nu înseamnă evoluţie?

– Este o evoluţie foarte drastică, replică Ethan.

– Nu diferită de speranţele tale legate de Pelerinaj.

– Şi atunci de ce nu vă alăturaţi nouă?

Marius răspunse cu un zâmbet rece.

– Alăturaţi-vă nouă, Eminenţă.

Ethan oftă.

– Am visat ceea ce ne aşteaptă.

– Ah, deci totul se rezumă la vechea problemă umană: să riști necunoscutul sau să călătorești confortabil.

– Cred că zicala la care vă referiți este „mai bine cu răul pe care îl cunoști".

– Probabil. Eminență, noi tot vă oferim ultrapropulsorul.

– Pe care nimeni nu l-a văzut încă. L-ați menționat doar.

– ANA tinde cumva să-și protejeze tehnologiile avansate. Cu toate acestea, vă asigur că este real. Ultrapropulsorul este cel puțin egal cu cel folosit de Raieli, dacă nu mai bun.

Ethan încercă să nu zâmbească în fața acestei aroganțe.

– Oh, vă asigur, Eminență, spuse Marius. ANA nu face cu ușurință o asemenea afirmație.

– Sunt sigur. Deci, când le puteți furniza?

– Când navele destinate Pelerinajului vor fi gata, propulsoarele vor fi și ele aici.

– Și restul membrilor ANA, facțiunile care nu sunt de acord cu voi o să stea liniștite deoparte lăsându-vă să înstrăinați această supertehnologie?

– Da. Nu vă bateți capul cu controversele noastre interne.

– Foarte bine, accept extrem de generoasa dumneavoastră ofertă. Vă rog să nu vă simțiți ofensat, dar noi vom construi pentru nave și propriile unități propulsoare mai obișnuite, pentru orice eventualitate.

– Este de înțeles.

Marius se înclină din nou și părăsi încăperea.

Phelim lăsă să-i scape un mic șuierat de ușurare.

– Deci asta era, suntem doar un factor declanșator în războaiele lor politice.

Ethan încercă să pară blazat.

– Dacă ne aduce ceea ce ne dorim, pot trăi cu asta.

– Cred că ar fi totuși înțelept să nu ne bazăm numai pe ei. Trebuie să includem în program propriile propulsoare.

– Da, echipa de proiectare a lucrat pornind de la această premisă de la bun început. Rutinele sale secundare începură să scoată fișierele din spațiile de depozitare din clusterele macrocelulare. Între timp, hai să începem cu câteva aranjamente simple, bine?

Aaron traversă podul de marmură roșie ce se arcuia peste Sisterhood Canal, legând Golden Park de districtul Low Moat. Un câmp fără nicio clădire rezidențială, numai cu îngrădituri pentru animale de vânzare și două piețe arhaice. Pași de-a lungul cărărilor șerpuite iluminate cu mici felinare de petrol atârnate de stâlpi și intră în districtul Ogden. Și acesta era tot un teren acoperit cu iarbă, dar conținea majoritatea clădirilor de lemn ale grajdurilor orașului în care aristocrația își ținea caii și trăsurile. Era locul în care fusese tăiată în zid principala poartă a orașului.

Porțile erau larg deschise când trecu prin ele amestecându-se cu micile grupuri de hoinari care se întorceau către întinderea urbană de afară. Makkathran2

era înconjurat de o fâșie de pământ lată de trei kilometri, un parc ce îl separa de vasta și moderna metropolă care răsărise în jur în ultimele două secole. Un Makkathran2 mai mare se întindea acum pe o suprafață de peste o mie de kilometri pătrați, o rețea urbană ce adăpostea șaisprezece milioane de oameni, din care nouăzeci la sută erau adepți devotați ai Visului Viu. Era acum capitala Ellezelinului, preluând funcția de la orașul Riasi, capitala inițială, după ce, în urma alegerilor din 3379, Visul Viu obținuse majoritatea în senatul planetei.

Nu exista niciun mijloc de transport cu motor în interiorul parcului, niciun taxi de suprafață, niciun tren subteran, nici măcar benzi mobile. Și, desigur, nicio capsulă nu era permisă în spațiul aerian al orașului Makkathran2. Felul în care gândise Inigo era destul de simplu: pe credincioși nu-i va deranja să meargă pe jos, căci așa făcea toată lumea pe Querencia. Își dorea ca autenticitatea să fie factorul guvernant în citadela mișcării sale. Călăria era totuși permisă în parc; la urma urmei, aveau cai și pe Querencia. Ideea îl făcu pe Aaron să zâmbească în timp ce trecea de porți. Apoi o amintire vagă îi fluturâ în minte ca o hologramă pe cale să se estompeze. Existase un moment în care galopase strâns agățat de gâtul unui cal gigantic de-a lungul unui teren unduitor. Mișcarea era puternică și ritmică și totuși ciudat de relaxată. Era ca și cum calul mai degrabă plutea în salturi decât galopa. Știa exact cum să plutească împreună cu el, zâmbind larg în timp ce

alergau. Aerul îi lovea sălbatic fața, părul. Deasupra, un cer de safir uimitor de adânc, strălucitor și cald. Calul avea în frunte un mic corn cu aspect dur, placat cu tradiționalii ghimpi de metal negru.

Aaron mormăi disprețuitor. Trebuie să fi fost vreo dramă de imersiune senzorială pe care o accesase în unisferă. Nimic real.

Punctul median al parcului alcătuia o creastă uniformă. Când Aaron ajunse acolo, era ca și cum ar fi păşit într-o falie în timp. În spatele lui, bizarul profil arhaic al Makkathran2 cufundat în aura sa portocalie, stranie, în timp ce în față se aflau blocurile-turn moderne și rețelele districtuale îngrijite producând o ceață multicoloră ce se întindea până la orizont. Capsule regrav alunecau lin în aerul de deasupra în fluxuri de trafic strict menținute, lungi benzi orizontale de mișcare rapidă înfășurându-se în intersecții cicloidale țesând orașul într-un dans cinetic de pulsații. Pe cerul de sud-est putea vedea luminile strălucitoare ale navelor stelare care alunecau într-un du-te-vino direct în atmosfera de deasupra portului spațial. O procesiune fără sfârșit de cargouri ce asigurau orașului legături economice cu planetele inaccesibile prin găurile de vierme ale Zonei Pieței Libere.

Ajuns la marginea exterioară a parcului, Aaron ceru u-amprentei să cheme un taxi. O capsulă regrav lucioasă de culoarea jadului se desprinse silențios din traficul de deasupra și își deschise ușa. Aaron se instală pe locul din față de unde avea o vedere bună prin fuzelajul cu design unidirecțional.

– Hotel Buckingham.

Se încruntă în timp ce capsula se cufunda înapoi în fluxul larg ce înconjura întinderea întunecată a parcului. Instrucțiunea aceea venise de la el sau de la u-amprenta lui?

La prima intersecție cotiră brusc, adâncindu-se și mai mult în rețeaua urbană. Pe bulevardele cu trei benzi mărginite de copaci care se derulau la câteva sute de metri mai jos erau câteva mașini de suprafață ce rulau pe întinderea de beton. Printre ele, oamenii călăreau. Bicicletele erau și ele populare. Își scutură capul perplex.

Hotelul Buckingham era un pentagon de treizeci de etaje înfășurat în panglici de balcoane din care ieșeau piscuri ascuțite dispuse la fiecare colț. Din el iradia o lumină alb-sidefie, cu excepția ferestrelor care arătau ca niște lăcașuri negre. Acoperișul era o mică fâșie de junglă luxuriantă. Printre frunze licăreau luminițe în timp ce clienții luau cina și dansau în aer liber.

Taxiul lui Aaron îl lăsă la peronul de sosiri, în centru. Avea o monedă-credit în buzunar pe care o activă cu ADN-ul lui și plăti cursa. Ar fi putut utiliza codul de credit pe care îl avea încărcat într-un spațiu de depozitare macrocelular, dar moneda făcea cursa mai greu de urmărit. Nu imposibil, desigur, dar nu la îndemâna oricum. În timp ce taxiul se depărta aruncă o privire în sus la zidurile monocrome înalte care îl înconjurau, simțindu-se neliniștitor de expus.

– Sunt înregistrat aici? își întrebă el u-amprenta.

– Da. Camera 3088. Este un apartament tip penthouse.

– Înțeleg. Se întoarse și privi direct la balconul respectiv. Îl localizase în mod automat. Și mi-l pot permite?

– Da. Apartamentul costă o mie cinci sute de lire Ellezelin pe noapte. Moneda ta de credit are o limită de cinci milioane de lire Ellezelin pe lună.

– Pe lună?

– Da.

– Plătite de cine?

– Moneda e suportată de un cont deschis la Banca Centrală Augusta. Detaliile contului sunt securizate.

– Iar codul meu de credit personal?

– La fel.

Aaron păși în hol. E plăcut să fii bogat, își spuse el.

Apartamentul avea cinci camere și o mică piscină privată. Imediat ce Aaron intră în salonul principal se examină în oglindă. O figură mai în vârstă decât norma, apropiindu-se de treizeci de ani, cu un păr negru tuns scurt și ochi cu o ciudată urmă violetă în irisurile de culoare gri. Trăsături ușor orientale, dar cu pielea aspră și o umbră întunecată de barbă.

Mda, ăsta sunt eu.

Răspuns instinctiv liniștitor, dar care tot nu-i dădea niciun indiciu asupra identității sale.

Se instală într-un fotoliu larg cu fața la ferestrele exterioare și dezactivă opacitatea pentru a privi prin

orașul învăluit în noapte către inima invizibilă construită de Inigo. Exista o grămadă de informație în imitațiile acelea de structuri extraterestre care l-ar putea ajuta să-și găsească ținta. Nu genul de date stocate în fișiere electronice. Dacă ar fi fost atât de simplu, Inigo ar fi fost găsit până acum. Nu, informația de care avea nevoie era de ordin personal, ceea ce ridica unele probleme speciale privind accesul unuia ca el, un necredincios.

Apelă la room-service. Hotelul era suficient de pretențios pentru a folosi bucătari umani. Când sosi mâncarea, avu prilejul să aprecieze subtilitățile preparării, căci era o diferență clară față de produsul unei unități culinare. Stătea așezat în fotoliul mare și privea orașul în timp ce mânca. Realiză că nicio cale de acces către clericii seniori și consilieri nu va fi ușoară. Pe de altă parte, Pelerinajul reprezenta o ocazie unică. Dacă aveau să zboare în interiorul Golului, vor avea nevoie de nave. Asta îi oferea o acoperire destul de bună. Mai rămânea problema pe cine să pună la încercare și să-l cultive.

U-amprenta îi furniză o listă extinsă de clerici seniori, inclusiv bârfele despre cine era de partea lui Ethan și cine urma ca, după alegeri, să frece toaletele consiliului pentru următoarele câteva decenii.

Îi luă jumătate de noapte, dar numele era acolo. Era prezentat chiar și în rețeaua de știri a orașului, pentru că Ethan începuse reorganizarea ierarhiei Visului Viu astfel încât să se potrivească propriei politici. Nu era evident, dar avea potențial: Corrie-Lyn.

Containerul curier ajunse la apartamentul lui Troblum cu o oră înainte de a se prezenta în fața comisiei de revizie a Marinei. Se înfășură într-o mantie și se îndreptă către liftul de sticlă din hol în timp ce țesătura de smarald i se ajusta pe trupul voluminos. Sistemele mecanice antice trosneau și scârțâiau în timp ce ascensorul cobora lin. Nu erau în totalitate originale, desigur, pentru că întreaga clădire avea o vechime de o mie trei sute cincizeci de ani. În timpul acesta se efectuaseră o mulțime de lucrări de restaurare și redecorare. Apoi, cu cinci sute de ani în urmă, fusese instalat un generator de câmp stabilizator care menținea legăturile din interiorul tuturor cărămizilor antice, grinzilor și foilor compozite ce alcătuiau corpul principal al construcției. În esență, cât timp exista electricitate în generator, entropia era ținută la distanță.

Troblum reușise să obțină statutul de custode în urmă cu peste un secol, după o campanie oarecum obsesivă de douăzeci și șapte de ani. Nimeni nu mai deținea proprietăți în Arevalo; era o lume Înaltă, parte a Confederației Centrale – în trecut, atunci când fusese făcută clădirea, numiseră asta spațiu în faza întâi. Pentru a-i convinge pe locatarii anteriori să plece, avusese nevoie de toată alocația sa de energie și masă pe câțiva ani, dar și de slabele sale aptitudini sociale. Folosise consilieri mediatori, avocați, experți în restituirea istorică și trebuise chiar să lanseze un apel împotriva consiliului Orașului Daroca, administratorul generatorului stabilizator. În timpul campaniei,

obținuse un aliat neașteptat care făcuse probabil ca întreaga situație să se încline în favoarea sa. Mijloacele folosite nu erau importante, dar avea acum dreptul necontestat de a ocupa întreaga clădire. Nimeni altcineva nu mai locuia în ea și foarte puțini fuseseră invitați înăuntru.

Liftul se opri în holul de la intrare. Troblum străbătu recepția pustie, îndreptându-se către ușa înaltă cu vitralii. Afară, containerul curier plutea la un metru și jumătate de trotuar, o cutie de metal cenușie cu certificate de transport de culoare roz strălucitor la un capăt și protejată împotriva scanărilor de câmp. U-amprenta îi confirmă conținutul și o direcționă către hol, unde ateriză pe rotile. Partea de jos se deschise și eliberă pachetul, un cilindru gros argintiu, lung de jumătate de metru. Troblum ținu ușa deschisă până când containerul plecă, apoi o închise. Sistemul de ecranare a vieții private se reinstală în jurul intrării, iar el păși din nou în lift. Căruciorul îl urmă cu supunere.

Pentru că, inițial, clădirea fusese o fabrică, toate cele cinci etaje erau foarte înalte. Apoi, pentru că așa mergeau lucrurile în perioada de început a Confederației, orașul se extinsese și prosperase, împingând zona industrială în afara vechiului centru. Fabrica fusese transformată într-un bloc cu apartamente de primă clasă. Unul din cele două penthouse de la mansardă, care ocupau tot etajul cinci, fusese cumpărat de Dinastia Halgarth ca parte a masivului lor portofoliu de proprietăți din Arevalo. Celelalte apartamente

fuseseră toate restaurate în funcţie de o aproximare rezonabilă a aspectului şi decorului interior în 2380, dar Troblum îşi concentrase formidabila sa energie pe Halgarth, cel în care locuia acum.

Pentru a-l aduce cât mai aproape posibil de perfecţiune, extrăsese planuri de design arhitectural şi de interior din uriaşa arhivă a oraşului. Acestea fuseseră completate cu unele înregistrări video la fel de vechi de la programul de ştiri Michelangelo din epoca respectivă. Dar principala sa sursă de detalii fuseseră scanările criminalistice de la Direcţia de Infracţiuni Deosebit de Grave pe care le obţinuse direct de la ANA. După punerea cap la cap a datelor, petrecuse cinci ani refăcând cu migală extravagantul decor vintage, rezultatul final fiind un apartament de trei camere cu o baie şi un salon mare şi deschis, separat de zona bucătăriei de un bar pentru micul dejun cu partea de sus acoperită cu marmură. Un perete de sticlă avea de partea cealaltă un balcon cu o vedere minunată către râul Caspe.

Când ofiţerul de la consiliul Oraşului însărcinat cu conservarea istorică a făcut revizia finală a proiectului a fost încântată de rezultat, dar motivul dedicaţiei lui Troblum i-a scăpat cu desăvârşire. Nici nu se aşteptase la altceva din partea ei. Domeniul ei de expertiză îl constituia clădirea în sine. Ce se întâmplase în interior în perioada Războiului Starflyer intra în domeniul lui de expertiză. N-ar fi folosit chiar cuvântul obsesie, dar întregul episod devenise mult mai mult decât un simplu hobby pentru

el. Era hotărât ca într-o zi să publice istoria completă a conflictului.

Ușa apartamentului se deschise pentru el. Proiecțiile solido ale celor trei fete erau așezate pe canapeaua de piele albastră de lângă zidul de sticlă. Catriona Saleeb era îmbrăcată într-o robă roșu cu auriu, cordonul legat lejer lăsându-i la vedere lenjeria de mătase. Își scutură capul, iar părul negru ondulat îi căzu dezordonat pe umeri. Era cea mai mică dintre cele trei: programul de animație solido îi menținea imaginea unei tinere de douăzeci și unu de ani plină de viață, dornică și fără griji. Sprijinită de ea, sorbind ceai dintr-o ceașcă mare, era Trisha Marina Halgarth. Fața întunecată în formă de inimă avea tatuate aripi de fluturi de culoare verde-închis la colțul fiecăruia dintre ochii căprui, tehnologia străveche ondulându-se încet la fiecare mișcare facială. Ultima, așezată la distanță de cele două, era Isabella Halgarth, o blondă înaltă, cu părul drept și lung adunat într-o coadă. Puloverul alb pufos pe care îl purta era mult mai incitant decât ar fi trebuit să fie de fapt, oprindu-se deasupra buricului, în timp ce blugii erau ceva mai mult decât un strat exterior de piele albastră întinsă pe picioarele ei lungi, atletice. Fața cu pomeți înalți îi dădea un aer aristocratic dublat de o atitudine distantă și rece. În timp ce cele două prietene ale sale îl salutau cu entuziasm pe Troblum, ea se mulțumi doar să încline din cap.

Cu un oftat plin de regret, Troblum îi ceru u-amprentei să le izoleze pe fete. Îi fuseseră partenere de

viață timp de cincizeci de ani și se bucurase de compania lor mult mai mult decât de a oricărei persoane reale. Iar ele îl ajutaseră să se ancoreze în epoca pe care o îndrăgea atât. Din păcate, nu-și putea permite niciun fel de distrageri acum, oricât de încântătoare. Îi luase decenii să rafineze programele de animație și să înzestreze fiecare solido cu o personalitate de tip I-conștient validă. Cele trei împărțiseră apartamentul în timpul Războiului Starflyer, implicându-se într-o celulă de dezinformare pe lângă Starflyer. Isabella fusese unul dintre agenții străini cei mai eficienți care operau în interiorul Confederației, seducându-i pe politicienii și oficialii de rang înalt și manipulându-i în mod subtil. Pentru un timp, după conflict, „a fi isabelat" era o sintagmă care în întreaga Confederație însemna „a fi manipulat". Apoi însă notorietatea ei a pălit. Chiar și printre cei care trăiau în mod obișnuit peste cinci sute de ani evenimentele își pierduseră forța și relevanța. În prezent, Războiul Starflyer era doar unul dintre acele incidente formatoare de la începutul Confederației, la fel ca Ozzie și Nigel, Stupul, circumnavigarea efectuată de *Endeavor* și descoperirea nanotehnologiei Planters. Când era mai tânăr, nici pe Troblum nu-l interesase. Apoi, din pură întâmplare, aflase că era descendentul unui oarecare Mark Vernon care, aparent, jucase un rol vital în război. Începuse a face cercetări cu privire la strămoșul său, nedorind nimic mai mult decât câteva detalii, pentru a cunoaște o mică parte din trecutul familiei. Asta se întâmplase cu o sută optzeci de ani

în urmă, iar acum era încă la fel de fascinat de întregul Război Starflyer ca atunci când deschisese primele fişiere referitoare la respectiva perioadă.

Fetele se depărtară de Troblum şi de căruciorul care îl urmase înăuntru, sporovăind vioaie între ele. El se uită în jos la cilindrul care devenise transparent. Conţinea o bară de metal de o sută cincisprezece centimetri lungime. La una dintre extremităţi se afla un nod din material plastic din care capetele roase de cablu de fibră optică ieşeau ca o coadă încâlcită. Suprafaţa era pătată şi crăpată şi îndoită la mijloc de parcă fusese lovită cu ceva. Troblum desfăcu capătul cilindrului, ignorând şuieratul scos de gazul de argon protector. Nu putea face nimic pentru a-şi stăpâni tremurul mâinilor în timp ce scotea bara din cilindru. Nici muşchii gâtului nu şi-i putea împiedica să se încordeze. Iar acum ţinea bara în mâini, simţindu-i textura suprafeţei uzate în contact cu propria piele. Îi zâmbi aşa cum un Natural şi-ar privi copilul nou-născut. Senzorii subcutanaţi care îi îmbunătăţeau degetele se combinară cu funcţia sa Înaltă de scanare de câmp pentru a executa o analiză detaliată. Bara era un aliaj de aluminiu şi titan întărit cu un lanţ specific de hidrocarburi şi era veche de două mii patru sute de ani. Ţinea în *propriile mâini* o bucată din nava Starflyer *Marie Celeste*.

După un lung moment, puse bara la loc în cilindru şi trecu la epurarea atmosferei, sigilând-o din nou în argon. Nu o va mai atinge fizic niciodată, era prea preţioasă. O va duce în celălalt apartament

unde se afla colecţia sa de suvenire. Un mic generator de câmp specializat ca stabilizator îi va menţine structura moleculară de-a lungul secolelor. Aşa cum se cuvenea.

Troblum recunoscu autenticitatea barei de metal şi autoriză contul său bancar cvasilegal de pe Wessex să achite ultima tranşă furnizorului de pe piaţa neagră de pe FarAway care îi procurase obiectul. Nu era ilegal ca un Înalt să aibă fonduri lichide, dar cultura Înaltă se baza pe canoane care cereau fiecărui individ să fie suficient de matur şi de inteligent pentru a-şi asuma responsabilitatea propriei persoane şi pentru a acţiona conform parametrilor normelor sociale convenite. *Eu guvernez,* iată nucleul politic fundamental al culturii. Cu toate acestea, exista multă flexibilitate în cadrul respectivelor limite. Metode tăcute de convertire a alocaţiei de energie şi masă (AEM) a unui cetăţean Înalt, aşa-numitul Dolar Central, în sume lichide efectiv acceptabile în Lumile Externe erau bine stabilite pentru cei care considerau că au nevoie de o astfel de opţiune. Alocaţiile nu erau considerate bani în sensul tradiţional, ci un simplu mod de a reglementa activitatea cetăţenilor Înalţi, pentru a preveni plasarea de către un individ a unor cereri excesive sau nerezonabile asupra resurselor comune, indiferent de natura lor.

În timp ce căruciorul ieşea din apartament, Troblum se grăbi spre dormitor. Abia mai avea timp să facă un duş şi să îmbrace un costum-togă înainte să plece. Liftul de sticlă îl duse până în garajul de la

subsol unde era parcată capsula sa regrav. Era un model vechi de două secole, o versiune uzată de culoare crom-violet mai lungă decât cele moderne, cu vârful din față al caroseriei asemănător cu un nas-con al unui aparat de zbor dintr-una din Lumile Externe. Intră în cabină, ocupând jumătate din bancheta din față care era concepută pentru trei persoane. Capsula alunecă afară din garaj și se înclină în sus, alăturându-se traficului de deasupra. Compensatorul de îmbătrânire intern făcea față cu greu unui unghi atât de ascuțit, și Troblum fu împins înapoi în perne în timp ce urcau.

Centrul orașului Daroca era un amestec plăcut de structuri moderne, cu geometrii fine cu forme ascuțite, clădiri frumoase sau importante din punct de vedere istoric, precum cea a lui Troblum, și un amplu și original mozaic de parcuri așternut de consiliul fondator. Fluxurile de trafic de zbor urmau în mare tiparul vechilor artere. Capsula lui Troblum zbură spre nord în lumina de bronz a planetei, îndreptându-se spre noile cartiere în care clădirile erau construite la distanță una de alta, majoritatea fiind case individuale.

Strălucitoarea stea Air licărea mică pe cerul de vest, astfel încât abia o putea zări. Acesta era proiectul care îl atrăsese pe Arevalo. Încercarea de a construi un habitat artificial de mărimea unei planete gazoase gigantice. După două secole de eforturi, conducătorii proiectului construiseră aproape optzeci la sută din matricea geodezică sferică ce urma

să acționeze deopotrivă drept conductor și generator al unui câmp de forță de încapsulare unic. Odată alimentată (sifonând energie direct din stea, printr-o gaură de vierme de lățime zero), interiorul ar fi fost umplut cu o atmosferă standard de oxigen-azot recoltată de la sateliții și gigantele gazoase din afara sistemului. După aceea, diverse componente biologice de origine animală și vegetală urmau să fie introduse și lăsate libere în interior pentru a stabili un ciclu de viață al biosferei. Rezultatul final, un mediu cu gravitație zero și un diametru mai mare decât al planetei Saturn, avea să dea oamenilor libertatea deplină să zboare, adăugând o extraordinară nouă dimensiune întregii experiențe umane.

Criticii, mulți la număr, pretindeau că era vorba despre o copie nereușită și inutilă a Silfen Motherholme, descoperită de Ozzie, o întreagă stea îmbrăcată într-o atmosferă respirabilă. Susținătorii spuneau că aceasta era doar piatra de temelie, un testament important și însuflețitor care ar extinde capacitatea și perspectiva culturii lor. Argumentul îi ajutase până la urmă la organizarea în Lumile Centrale a unui referendum pentru a obține alocațiile de care aveau nevoie pentru a finaliza proiectul.

Troblum, care era în primul rând fizician, fusese atras spre Air tocmai de această argumentație. Petrecuse șaptezeci de ani fructuoși muncind pentru a traduce conceptele teoretice în realitate fizică, ajutând la construirea generatoarelor de câmp de forță care acopereau matricea geodezică. Acesta fusese

momentul în care începuse să-l preocupe Războiul Starflyer, atrăgând atenţia unor persoane care conduceau un proiect de construcţie mult mai interesant şi care îi făcuseră o ofertă pe care nu o putuse refuza. De multe ori se simţea reconfortat de modul în care acea parte a vieţii lui o reflecta pe cea a ilustrului său strămoş, Mark.

Capsula coborî în complexul birourilor Marinei Confederaţiei. Acesta era format din câmpul unui port spaţial mărginit de două rânduri de hangare mari şi docuri de întreţinere. Era în primul rând o bază pentru divizia de explorare a Marinei. Aparatele staţionate la sol erau fie nave de cercetare cu rază lungă, fie nave de pasageri mai apropiate de standard, în timp ce cele trei turnuri negre mate care se profilau de-a lungul laturii de nord găzduiau laboratoarele de astrofizică şi centrul de instruire a echipajului ştiinţific. Capsula lui Troblum pluti în derivă printre arcele largi pe care se ridica turnul principal şi ateriză direct sub acesta. O luă pe jos spre baza celei mai apropiate coloane a arcului, toga înfăşurată în jurul trupului încadrându-l într-o stridentă aură ultravioletă. Nu era multă lume în jur, doar câţiva ofiţeri care se îndreptau către capsulele lor. Apariţia lui atrase însă privirile, pentru că era cât se poate de neobişnuit ca un Înalt să fie atât de voluminos. De regulă, biononicele menţineau corpul omului sănătos şi în formă, asta fiind funcţia lor primară. Existau câteva cazuri în care o combinaţie biochimică uşor neobişnuită ridica biononicelor

dificultăți de operare, dar în mod normal ele erau remediate printr-o mică modificare a cromozomilor. Troblum refuzase să ia în considerare acest lucru. Era așa cum era și nu simțea nevoia să se scuze pentru asta în fața nimănui și în niciun fel.

Chiar și mica distanță de la capsulă până la coloană îi acceleră bătăile inimii. Transpira deja atunci când intră în vestibulul pustiu de la baza coloanei. Senzorii de adâncime îl scanară, iar el puse mâna pe un glob de testare, permițând sistemului de securitate să-i confirme ADN-ul. Unul dintre lifturi se deschise, luându-i apoi enervant de mult timp să coboare.

Sala de conferințe puternic ecranată, rezervată pentru prezentarea lui, nu avea nimic remarcabil. O cameră ovală cu o masă de lemn ovală în centru. Zece scaune de culoare alb-sidefiu, cu spătar înalt, erau aranjate în jurul ei. Troblum îl luă pe cel opus ușii și începu să verifice rețeaua internă a Marinei, ca să fie sigur că toate fișierele de care avea nevoie erau încărcate corespunzător.

Patru ofițeri de marină intrară în încăpere, trei dintre ei cu costume-togă identice al căror efect de suprafață de abanos se ondula în forme estompate. Rangul superior le era semnalat doar prin niște mici puncte roșii ce le străluceau pe umeri. Îi recunoscu pe toți fără să fie nevoie să le consulte u-amprentele. Mykala, căpitan de rangul trei și director al biroului unității de supraluminice locale, Eoin, un alt căpitan, specializat în activități extraterestre, și Yehudi, comandantul biroului Arevalo. Împreună

cu ei se afla și Primul Amiral Kazimir Burnelli. Troblum nu se așteptase la asta. Șocul de a-l vedea pe comandantul Marinei Confederației în persoană îl făcu să se ridice repede în picioare.

Nu doar poziția lui îl fascina: amiralul era fiul a două figuri foarte importante ale Războiului Starflyer și era renumit pentru vârsta lui – avea o mie două sute șase ani, cu peste șapte sau opt secole în plus față de vârsta la care majoritatea indivizilor Înalți se descărcau în ANA.

Amiralul purta o uniformă neagră, croită elegant dintr-un material de modă veche. I se potrivea perfect, subliniindu-i umerii largi și trunchiul subțire, clasica figură de autoritate. Era înalt, cu pielea măslinie și o față frumoasă. Troblum recunoscu câteva dintre trăsăturile tatălui, maxilarul pătrat și părul negru-cărbune, dar ceva din caracteristicile fine ale mamei erau și ele acolo, nasul aproape delicat și ochii palizi, prietenoși.

– Domnule amiral! exclamă Troblum.

– Mă bucur să vă cunosc! îi întinse mâna Kazimir Burnelli.

Lui Troblum îi luă un moment ca să-și dea seama ce trebuia să facă și să întindă și el mâna strângând-o pe a amiralului, dintr-odată foarte mulțumit că toga lui era dotată cu o rețea de răcire și că nu mai transpira. Fișierul cu formalități sociale pe care u-amprenta i-l împinsese în exovedere fu retras brusc.

– Voi reprezenta ANA: Guvernarea la această prezentare, spuse Kazimir.

Troblum ghicise și el asta. Kazimir Burnelli era o verigă umană esențială în lanțul dintre ANA: Guvernase și navele flotei de descurajare a Marinei, o poziție de încredere și responsabilitate pe care o deținea de peste opt sute de ani. Ceva din ținuta lui sugera toate secolele pe care le trăise, o aură de oboseală pe care cei aflați în prezența lui nu puteau să n-o simtă. Erau atât de multe lucruri pe care Troblum și-ar fi dorit cu disperare să-l întrebe, începând cu: *Ați rămas în corpul dumneavoastră atât de mult timp pentru că viața tatălui dumneavoastră a fost atât de scurtă?* Și, eventual: *Îmi puteți da acces la bunicul dumneavoastră?* Dar, în loc de asta, spuse cu modestie:

– Mulțumesc că ați venit, domnule amiral.

Încă un scut protector se ridică în jurul camerei și rețeaua confirmă că aveau asigurată securitatea de gradul întâi.

– Așadar, ce aveți pentru noi? întrebă Kazimir Burnelli.

– O teorie cu privire la generatoarele perechii Dyson, răspunse Troblum.

Activă nodul web al camerei astfel încât ceilalți să poată împărtăși datele și proiecțiile din fișierul lui și începu să explice.

Perechea Dyson era formată din două stele aflate la o distanță de trei ani-lumină, închise în câmpuri de forță gigantice. Barierele fuseseră instalate în AD 1200 de Anomini pentru un motiv cât se poate de bun. Extratereștrii Prime, care migraseră deja dinspre

planeta-mamă din jurul Alpha spre Beta erau în mod patologic ostili față de orice formă de viață biologică, cu excepția lor. Starflyer, unul dintre aceștia, scăpase din închisoare și manipulase Confederația, făcând-o să deschidă câmpul de forță din jurul Dyson Alpha, fapt ce dusese la izbucnirea unui război care ucisese peste cincizeci de milioane de oameni. În cele din urmă, câmpul de forță fusese reactivat de Ozzie și Mark Vernon, punând capăt conflictului, dar sfârșitul fusese șocant de aproape. De atunci, Marina veghease stelele fără întrerupere.

Câteva secole mai târziu, când Raielii invitaseră Confederația să se alăture proiectului de monitorizare a Golului pe Stația Centurion, oamenii de știință umani fuseseră surprinși de similitudinea dintre sistemele de apărare de dimensiunile unor planete desfășurate printre stelele Zidului și generatoarele care produceau câmpurile de forță din jurul perechii Dyson.

Până în prezent, spuse Troblum, toată lumea presupusese că Anominii aveau o bază tehnologică asemănătoare cu cea a Raielilor. Dar el nu era de acord. Analiza sa asupra generatoarelor perechii Dyson arătase că acestea erau de concepție aproape identică cu aparatele sistemului de apărare (DF) al stației Centurion.

– Ceea ce dovedește că presupunerea este exactă, spuse Yehudi.

– Dimpotrivă, răspunse prompt Troblum.

Lumea Anomine fusese vizitată de mai multe ori de către divizia de explorare a Marinei. Specia lor divizându-se în urmă cu două milenii. Grupul cel mai avansat din punct de vedere tehnologic se elevase la starea de conștiință postfizică, în timp ce restul retroevoluase către o cultură pastorală simplă. Deși dezvoltaseră găuri de vierme și trimiseseră nave de explorare în întreaga galaxie, nu se stabiliseră decât în aproximativ o duzină de sisteme stelare din care niciunul nu avea servicii de astroinginerie demne de luat în considerare. Societățile pastorale rămase nu aveau cunoștință de generatoarele perechii Dyson, iar postfizicii renunțaseră de mult la orice contact cu verii lor îndepărtați. Căutările extinse efectuate în mod succesiv în sector de navele Marinei nu reușiseră să localizeze structura de asamblare a generatoarelor perechii Dyson. Până acum, astroarheologii presupuseseră că aparatura abandonată se descompusese în vid ori pur și simplu se pierduse.

Având în vedere scara colosală implicată, spuse Troblum, niciuna dintre presupuneri nu este cu adevărat credibilă. În primul rând, oricât erau de sofisticați, Anominilor le-ar fi luat cel puțin un secol să construiască de la zero un astfel de generator, lăsând la o parte faptul ca erau, de fapt, două – uitați-vă cât le-a luat oamenilor Înalți să construiască Air, și asta având la dispoziție o cantitate practic nelimitată de alocații. În al doilea rând, generatoarele trebuiau construite rapid. Cei din specia Prime stabiliți pe Dyson Alpha făceau deja nave subluminice, de aceea

îi închiseseră în zonă Anominii. Dacă ar fi existat un decalaj de un secol în care Anominii ar fi lucrat la construirea generatoarelor, specia Prime s-ar fi extins către toate stelele aflate pe o rază de cincizeci de ani-lumină, înainte ca generatoarele să fie gata.

– Concluzia evidentă, spuseTroblum, este că Anominii și-au însușit pur și simplu sistemele Raiel existente în Zid. Nu le trebuia decât un generator de gaură de vierme suficient de puternic pentru a le transporta către perechea Dyson și știm că posedau deja tehnologia de bază necesară.

– Îmi doresc ca Marina să înceapă o căutare sistematică în spațiul interstelar din jurul perechii Dyson. Teoretic, este posibil ca dispozitivul sau dispozitivele găurii de vierme Anomine să fie încă acolo, mai ales dacă a fost vorba despre un dispozitiv de tip *one shot*. Troblum se uită cu speranță la amiral.

Kazimir Burnelli așteptă până când se închise și ultimul dintre fișierele lui Troblum.

– Cei din specia Prime au construit cea mai mare gaură de vierme cunoscută vreodată pentru a invada Confederația care se afla la cinci sute de ani-lumină, spuse el.

– Se numea Poarta Iadului, adăugă Troblum.

– Cunoașteți istoria. Bun. Atunci trebuie să știți și că avea doar câțiva kilometri în diametru. Abia dacă suficient pentru a transporta generatoarele de barieră.

– Da, dar eu vorbesc despre un sistem complet nou de manifestare a tehnologiei de generare a unei găuri de vierme. O gaură de vierme nu are nevoie

de un generator corespunzător de mare: pur și simplu proiectezi efectul asupra materiei exotice la dimensiunea necesară.

– N-am auzit niciodată de așa ceva.

– Poate fi realizat cu ușurință în termenii în care înțelegem noi teoria găurii de vierme, domnule amiral.

– Ușor? Kazimir Burnelli se întoarse către Mykala. Căpitane?

– Cred că ar putea fi posibil, spuse acesta. Ar trebui să reexaminez teoria materiei exotice înainte de a mă putea pronunța într-un fel sau altul.

– Lucrez deja la o metodă, exclamă Troblum.

– Și ați obținut vreun succes? întrebă Mykala.

Lui Troblumo i se părea că era batjocoritoare, dar îi lipsea abilitatea de a-i interpreta tonul.

– Da, fac progrese. Cu siguranță nu există nicio limită teoretică pentru diametru. Totul depinde de cantitatea de energie disponibilă.

– Pentru a expedia un generator de barieră Dyson dincolo de jumătatea galaxiei ai nevoie de o nova, replică Mykala.

Acum Troblum era sigur că își bătea joc de el.

– Nu este nevoie de atât de multă energie, spuse el. În orice caz, chiar dacă ar fi construit generatoarele pe sau în apropierea stelei de origine, tot ar fi avut nevoie de un sistem de transport, nu-i așa? În cazul în care le-au construit *in situ,* ceea ce este îndoielnic, atunci unde se află acest loc? Am fi găsit până acum

ceva atât de mare. Generatoarele au fost mutate din locul în care le-au instalat inițial Raielii.

– Cu excepția cazului în care au fost produse de postfizicii lor, spuse ea. Nimeni nu știe ce abilități au sau au avut.

– Îmi pare rău, dar trebuie să fiu de acord cu Troblum aici, interveni Eoin. Știm că Anominii nu s-au ridicat la stadiul postfizic decât după ce barierele Dyson au fost instalate, cu aproximativ o sută cincizeci de ani mai târziu.

– Exact, spuse triumfător Troblum. Trebuie să fi folosit un nivel de tehnologie efectiv egal cu al nostru. Undeva, acolo, în spațiul interstelar există un sistem de acționare abandonat, capabil să deplaseze obiecte de dimensiunea unei planete. Trebuie să-l găsim, domnule Amiral. Am pus deja la punct o metodologie de căutare cu ajutorul navelor de explorare ale Marinei, pe care aș dori...

– Suficient, interveni Kazimir Burnelli. Ne-ați prezentat o ipoteză foarte convingătoare. Atât de convingătoare, încât am de gând să transmit imediat datele pentru a fi examinate de un comitet dintr-un departament superior. În cazul în care-mi vor da un verdict pozitiv, vom discuta împreună opțiunile de investigație ale Marinei. Și credeți-mă, în această zi și pentru această perioadă, este calea cea mai rapidă.

– Dar puteți ordona ca divizia de explorare să înceapă căutarea imediat, aveți această autoritate.

– Da, o am, dar nu o voi exercita fără un motiv întemeiat. Ceea ce ne-ați arătat este mai mult decât

suficient pentru a începe o evaluare serioasă. Vom urma procedura obișnuită. Apoi, dacă aveți dreptate...

– Am și sunt al naibii de sigur! se răsti Troblum. Își dădea vag seama că se purta necorespunzător, dar ținta lui era atât de aproape. Crezuse că prezența neașteptată a amiralului însemna că ar putea începe imediat căutarea. Nu am suficiente alocații pentru a trimite atât de multe nave eu însumi, așa că Marina trebuie să se implice.

– Niciodată un individ nu va putea să efectueze o astfel de căutare, răspunse Kazimir relaxat. Spațiul din jurul perechii Dyson este în continuare restricționat. Acesta este un proiect al Marinei.

– Da, domnule amiral, mormăi Troblum. Înțeleg. Ceea ce era adevărat. Dar asta nu-i alungă resentimentele față de birocrația implicată.

– Am observat că nu ați inclus rezultatele cu privire la ideea unității de tip *one shot* pentru crearea găurii de vierme, spuse Mykala. Este o lacună importantă a teoriei dumneavoastră.

– E într-un stadiu timpuriu, răspunse Troblum, ceea ce nu era chiar adevărat. Alesese să nu-și prezinte proiectul tocmai pentru că se afla atât de aproape de succes. Avea de gând să-l folosească drept argument hotărâtor în cazul în care prezentarea nu ar fi mers bine. De fapt cam asta se întâmpla acum. Dar... Sper să vă ofer câteva rezultate pozitive în curând.

– Ceea ce va fi foarte interesant, spuse Kazimir, afișând în sfârșit un zâmbet care îl întinerea cu câteva

secole. Vă mulțumim pentru prezentare. Vă apreciez sincer efortul depus.

– Cu asta mă ocup, spuse Troblum ursuz.

Rămase tăcut în timp ce ecranarea era oprită, iar ceilalți părăseau camera.

Mama ta a luat toate deciziile fără nicio comisie care s-o țină de mână, cât despre ceea ce-ar spune bunicul tău despre obținerea unui consens... ar fi vrut el să strige după amiral. Lăsă, în schimb, să-i scape un oftat în timp ce-și resigila fișierele în spațiul de stocare. Să întâlnești un idol era întotdeauna un risc, atât de puțini dintre ei se ridicau cu adevărat la înălțimea legendei lor.

Curierul fu trezit de fiica lui cea mai mică tocmai când afară lumina rece a zorilor începea să crească. Micuța Rosa hotărâse încă o dată că cinci ore de somn erau suficiente pentru ea, iar acum, așezată în pătuț, cerea atenție jelind. Și lapte. Alături de el, Lizzie abia începea să se desprindă dintr-un somn profund. Înainte ca ea să se trezească, sări din pat și se grăbi de-a lungul culoarului către camera copilului. Dacă nu se mișca suficient de rapid, Tilly și Elsie se vor trezi și ele, și-atunci nimeni nu va mai avea liniște.

Doica-botul plutii după el prin ușa camerei copilului. Era un ovoid simplu, doar puțin peste un metru înălțime. Doica-botul extrase de sub pielea gri neutru un bulb cu lapte pentru Rosa. Și el, și soția sa, Lizzie, urau ideea de a lăsa o mașină, fie și una atât de sofisticată ca un bot de casă, să aibă grijă de

copil, așa că se instală pe scaunul mare de lângă pătuț, o luă pe Rosa în poală și începu s-o hrănească. Rosa zâmbi adorabil spre bulb și se cuibări mai adânc în brațele lui. Doica-botul scoase un furtun pe care îl atașă la spotul-priză de pe costumul pentru somn și sifonă reziduurile de noapte. Rosa își flutură mulțumită mânuța către Doica-botul care aluneca afară din cameră.

– La vedele, gânguri ea dulce și reîncepu să sugă.

– La revedere, o corectă Curierul.

La doar șaptesprezece luni, vocabularul Rosei abia începea să se dezvolte. Organitele biononice din celulele ei erau practic inactive, nefăcând altceva decât să se reproducă pentru a suplimenta noile celule, pe măsură ce creștea. Cercetări ample arătau că cel mai bine pentru un om născut Înalt era să urmeze programul natural inițial de dezvoltare până spre pubertate. După aceea biononicul putea fi folosit conform destinației. Una dintre funcțiile sale era să modifice organismul după cum dorea gazda. Nu era încă sigur că e o idee bună să lași adolescenților putere nelimitată asupra fiziologiei. Treaba asta ducea în mod frecvent la autoprovocarea unor probleme grave. Își amintea mereu de momentul în care, având doar paisprezece ani, a făcut o pasiune teribilă pentru o fată de șaptesprezece ani. A încercat atunci să-și îmbunătățească organele genitale după care avusese nevoie de cinci ședințe extrem de jenante la un medic de proceduri biononice pentru a scăpa de creșterile anormale și dureroase.

Când Rosa termină de mâncat, coborî împreună cu ea la parter. El și Lizzie trăiau într-o casă georgiană clasică în Londra, în cartierul Holland Park. Aceasta fusese restaurată cu trei sute de ani în urmă folosindu-se tehnici moderne pentru a păstra cât mai mult posibil din vechiul material, fără a fi nevoie să se recurgă la câmpuri de stabilizare. După ce s-au mutat, Lizzie a supravegheat amenajarea interiorului combinând cu gust diverse mobile și sisteme utilitare ce datau de la mijlocul secolului XX până în secolul XXVII, când dispozitivele de replicare ale ANA înlocuiseră practic designul uman pe Pământ.

Două sub-subsoluri spațioase fuseseră adăugate, oferindu-le o piscină interioară și o saună, împreună cu rezervoare și sisteme auxiliare care le furnizau dispozitivul culinar și replicatorul de uz casnic.

O duse pe Rosa în camera de joacă cu pereți de sticlă încadrați în metal, în care jucăriile ei erau depozitate în coșuri mari de răchită. Afară, februarie producea obișnuita dimineață geroasă, depunând pe geamuri modele largi și șerpuite de gheață. Pentru moment, singura pată de culoare care înveselea grădina venea de la cireșii de iarnă înfloriți pe malul rotund de dincolo de iazul înghețat.

O oră mai târziu, când Lizzie a coborât și ea, l-a găsit jucându-se cu Rosa cu cuburile luminiscente pe podeaua cu lespezi de piatră încălzită a încăperii. Tilly, care avea șapte ani, și Elsie, micuța lor de cinci ani, veneau în urma mamei, strigând-o fericite pe surioara lor care fugi spre ele cu brațele întinse,

gângurind entuziasmată pe limba ei încă de neînțeles. Cele trei fete începură să construiască un turn din cuburi și, pe măsură ce le stivuiau, culorile se răsuceau din ce în ce mai repede.

O sărută rapid pe Lizzie și comandă dispozitivului culinar să pregătească micul dejun. Lizzie se așeză la masa rotundă de lemn din bucătărie. Era specializată în cultură și antichități și o încânta noțiunea de modă veche a unei camere destinate special gătitului. Chiar dacă nu aveau nevoie de așa ceva, în urmă cu zece ani, când se mutaseră aici, ceruse să i se instaleze o mașină de gătit solidă, din fier. În timpul iernii, căldura ei plăcută transforma bucătăria în motorul casei, iar ei se adunau întotdeauna aici cu toată familia. Uneori, chiar folosea mașina de gătit preparând împreună cu fetele diverse mâncăruri din ingrediente produse de dispozitivul culinar. Ultimul fusese tortul pentru ziua lui Tilly.

– Înot pentru Tilly în dimineața asta, spuse Lizzie sorbind dintr-o ceașcă de ceai mare, de porțelan, pe care i-o înmână unul dintre boții de casă.

– Din nou? întrebă el.

– Devine mult mai încrezătoare. Datorită noii profesoare. E foarte bună.

– Bine. Curierul luă un croasant din farfurie și începu să-l rupă. Fetelor, veniți și așezați-vă la masă, vă rog. Aduceți-o și pe Rosa.

– Nu vrea să vină, replică imediat Elsie.

– Nu mă faceți să vin să vă iau. Evită s-o privească pe Lizzie. Va trebui să plec pentru câteva zile.

– Ceva interesant?

– Se pare că unele companii de pe Oronsay au pus mâna pe tehnologia replicatorului de nivelul trei, spuse el. Trebuie să le testez produsele.

Ocupația sa actuală era să monitorizeze răspândirea tehnologiei Înalte în Lumile Externe. Era un proces față de care Externii deveniseră foarte sensibili, politicieni duri din Protectorat considerându-l primul act de colonizare culturală și susținând că merita pedepsit. Cu toate acestea, industriașii de pe Lumile Externe căutau în mod constant să achiziționeze sisteme de fabricație din ce în ce mai sofisticate pentru a-și reduce costurile. Înalții radicali erau la fel dornici să le furnizeze, văzând asta exact ca o primă etapă importantă în convertirea unei planete la cultura Înaltă. Ce avea el de făcut în numele ANA: Guvernării era să decidă ce intenție se ascundea în spatele furnizării sistemelor de replicare. Dacă cei care sprijineau companiile erau Înalții radicali, atunci el ar fi trebuit să scoată subtil din funcție sistemele și să pună capăt operațiunii. Problema lui principală era luarea unei decizii obiective. Tehnologia Înaltă se strecura în mod inevitabil afară din Lumile Centrale, în același fel în care Lumile Externe amenajau mereu noi planete la marginea domeniului lor. Legătura dintre zona Centrală și cea Externă era cel puțin ambiguă, unele Lumi Exterioare salutând în mod deschis trecerea la statutul Înalt. Amplasarea era întotdeauna un factor important în decizia sa. Oronsay se afla la peste o sută de ani-lumină de

Lumile Centrale, ceea ce anula practic șansa ca aceasta să fie o simplă scurgere de tehnologie. Dacă existau replicatoare acolo, însemna că fuseseră aduse fie de radicali, fie de o companie foarte lacomă.

Sprâncenele lui Lizzie se ridicară.

– Serios? Ce fel de produse?

– Componente de nave spațiale.

– Ei bine, asta ar trebui să fie acolo foarte convenabil acum, foarte profitabil, îmi imaginez.

Aprecie amuzamentul ei reținut. În ultimele zile se înregistrase un val de oficiali ai companiei de nave spațiale către Ellezelin, toți dornici să facă afaceri cu noul Cleric Conservator.

Fetele abandonară în cele din urmă joaca și se așezară la masă, iar Rosa se cățără pe ciuperca din piele de căprioară din secolul XXV, care era scăunelul ei. Acestea i se modelară în jurul trupului, cuprinzând-o suficient de ferm pentru a o împiedica să cadă, apoi se înălță cu ea cu tot, aducând-o la nivel cu blatul mesei. Fetița bătu din palme, încântată să fie cu familia ei. Elsie îi împinse solemn un bol de cereale cu miere pe care Rosa îl înșfăcă numaidecât.

– Astăzi să nu-l mai verși, îi ceru Elsie imperios.

Rosa gâlgâi fericită către sora ei.

– Tati, ne teleportezi azi la școală? întrebă Tilly, cu vocea ei înaltă, rugătoare.

– Știi bine că nu, îi spuse el. Nu mai insista.

– Te rog, tati, *te rog*.

– Da, tati, ciripi și Elsie. Te rog, T-port. Îmi place. Mult, mult, mult.

– Sunt sigur că vă place, dar veți merge cu autobuzul. Teleportarea este un lucru serios...

– Școala este serioasă, exclamă Tilly imediat. Totdeauna ai spus așa.

Lizzie începu să râdă.

– Asta e dif... începu el. Bine, am să vă spun ce-o să fac. Dacă sunteți cuminți în timp ce eu sunt plecat, dar numai dacă sunteți cuminți, atunci am să vă teleportez la școală joi.

– Da, da! exclamă Tilly săltându-se în sus și-n jos pe scaunul ei.

– Dar trebuie să fiți excepțional de ascultătoare. Și o să aflu cum v-ați purtat, mama voastră o să-mi spună.

Copilele îndreptară imediat două zâmbete uriașe către Lizzie. După micul dejun, fetele se spălară și își periară părul în baie. Elsie avea un păr lung, roșu, care întotdeauna îi lua secole să-l descurce. În timpul acesta, părinții verificau fișierele cu teme pentru acasă asigurându-se că toate erau făcute, iar boții de casă pregăteau uniformele școlare.

O jumătate de oră mai târziu, autobuzul aluneca în jos, o capsulă regrav lungă turcoaz care plutea deasupra peluzei din afara casei, acolo unde cu secole înainte fusese o șosea. Curierul își conduse fiicele într-acolo, ambele purtând pelerine peste sacourile roșii, suprafața protectoare de un gri lucios ținând la distanță aerul rece și umed. Verifică pentru ultima oară dacă Tilly avea costumul de baie, le sărută pe amândouă de la revedere și rămase acolo fluturându-și

mâna în timp ce autobuzul se înălța rapid. Ideea mersului la școală împreună era de a le spori copiilor sentimentul de apartenență la comunitate, o prelungire a școlii în sine, care era ceva mai mult decât un joc organizat și un centru de activități. Educația lor reală nu va începe până când biononicul nu le va fi activat. Dar tot mai avea o tresărire de emoție când le vedea dispărând în orizontul sumbru. Nu exista în prezent decât o școală în Londra, la sud de Tamisa, în Dulwich Park. Cu o populație de numai o sută cincizeci de mii, orașul nu avea nevoie de încă una. Chiar și pentru Înalți numărul de copii era scăzut, dar nativii Pământului erau extrem de rezervați. Fiind prima planetă care devenise cu adevărat Înaltă, își redusese de atunci în mod constant populația. Chiar și la începutul culturii Înalte, când biononicul devenise disponibil, iar ANA accesibilă on line, vârsta medie a cetățenilor era deja cea mai mare din Confederație. Vârstnicii se descărcau, în timp ce cei mai tineri, care nu erau pregătiți să migreze către starea postfizică, emigrau către Lumile Centrale până când optau pentru încheierea vieții lor biologice. Rezultatul fusese o populație mică reziduală, cu o rată a natalității aproape nesemnificativă.

Curierul și Lizzie, care aveau trei copii, reprezentau o excepție notabilă. Dar ei își înregistraseră și căsătoria și avuseseră și o ceremonie de nuntă într-o biserică veche, cu prietenii lor martori la eveniment. Un preot creștin fusese adus în mod special dintr-o Lume Externă în care religia era încă

practicată. Așa dorise Lizzie, care adora vechile tradiții și ritualuri. Nu suficient, desigur, pentru a rămâne și gravidă. Fetele fuseseră toate gestate într-o cuvă-uter.

– Ai grijă pe Oronsay, îi spuse, în timp ce el își examina fața în oglinda de la baie. Era, recunoscu el, mai degrabă plată, cu maxilarul larg și ochi care se încrețeau ori de câte ori zâmbea sau se încrunta, indiferent de cât de multe tehnici antiîmbătrânire aplicase pe suprafețele de piele din jur, fie ele Avansate sau Înalte. Genele Avansate îi dăduseră părul sârmos, stufos și roșu ale cărui fire creșteau luxuriant și pe care îl moștenise și Elsie. Își modificase foliculii faciali cu biononicul, așa că nu mai trebuia să aplice gelul de ras de două ori pe zi, dar procedura nu reușise perfect și tot mai trebuia ca o dată pe săptămână să-și verifice bărbia și să tamponeze cu gel peticele recalcitrante. Mai mult bălți recalcitrante, susținea Lizzie.

– Întotdeauna am grijă, o liniști el.

Își trase noul costum-togă și așteptă până când acesta i se înfășură în jur. Aburul de suprafață își făcu apariția, un smarald întunecat cu sclipiri de argint. Destul de elegant, concluzionă el.

Lizzie, care nu purta niciodată haine croite mai târziu de secolul XXII, îl privi cu o ușoară dezaprobare.

– Dacă e atât de departe de Lumile Centrale, va părea ostentativ.

– Știu. Voi avea grijă, promit.

O sărută liniștitor, încercând să ignore sentimentul de vină care îi apăsa gândurile ca o otravă lentă. Ea îi studie fața, aparent mulțumită de sinceritatea lui, ceea ce făcea minciuna și mai urâtă. Ura aceste momente când nu-i putea spune ce făcea de fapt.

– Ți-a scăpat un pic, îl anunță ea, bătându-l cu degetul arătător pe partea stângă a maxilarului.

Se privi în oglindă și mormăi nemulțumit. Avea dreptate, ca întotdeauna.

Gata de plecare, Curierul stătea în hol în fața lui Lizzie în brațele căreia se cuibărise micuța Rosa. Își flutură o mână în semn de rămas-bun în timp ce activa funcția de interfață de câmp. Aceasta se conectă imediat la T-sfera Pământului, iar el își desemnă coordonatele de ieșire. Câmpul său de forță integral se declanșă imediat pentru a-i proteja pielea. Uimitorul și intimidantul neant al continuumului translației îl înghiți, anulându-i simțurile. Ura această microsecundă infinită. Toate îmbunătățirile lui biononice îi spuneau că era înconjurat de fapt de nimic, nici măcar de semnătura energiei reziduale a propriului univers. Cu mintea înfometată de orice semnal senzorial, timpul se dilată chinuitor.

Eagles Harbor licări în realitate în jurul lui. Gigantica stație atârna la șaptezeci de kilometri deasupra sudului Angliei. Era una dintre cele o sută cincizeci de stații identice care generau împreună T-sfera planetară. ANA: Guvernarea le fabricase în

forma mitologicelor farfurii zburătoare cu diametrul de trei kilometri, un soi de capriciu cu care nu erau asociate, de obicei.

Își făcuse apariția într-un centru de primire cavernos de la marginea exterioară a stației. Cele câteva persoane care foloseau locul nu îi acordaseră atenție. În fața lui, o secțiune vastă din coca transparentă se înălța de la podea curbându-se mult în sus, la distanță, permițându-i să se uite în jos, la întreaga jumătate sudică a țării. Londra era chiar dedesubt, îmbrăcată în pungi de ceață ce se deplasau lent, prelingându-se pe sol ca o pată mare albă de ulei. Ultima dată când el și Lizzie aduseseră copiii aici era o zi însorită, senină. Se lipiseră cu toții atunci de coca stației în timp ce Lizzie le arăta zonele istorice și le povestea evenimentele pentru care acestea deveniseră importante. Tot ea le explicase că străvechiul oraș revenise la aceeași dimensiune fizică de la mijlocul secolului al XVIII-lea. Cum populația planetei era în scădere, ANA: Guvernarea decisese pur și simplu că erau prea multe construcții rămase pentru a le putea întreține. Faptul că erau vechi nu le făcea neapărat relevante. Clădirile publice vechi din centrul Londrei fuseseră conservate împreună cu alte câteva considerate semnificative din punct de vedere arhitectural sau cultural. Cât despre întinderea de locuințe din suburbie... existau sute de mii de orice fel din fiecare epocă. Cele mai multe dintre ele fuseseră donate sau vândute la diferite persoane și instituții din întreaga Mare

Confederație, iar cele rămase fuseseră pur și simplu demolate.

Curierul aruncă o ultimă privire nostalgică în jos la orașul drapat în ceață, senzația de vină crescând până la pragul durerii. Dar nu-i putea spune lui Lizzie cu ce se ocupa de fapt. Ea își dorea stabilitate pentru mica și superba lor familie. Pe bună dreptate.

Nu că ar fi existat cine știe ce riscuri, își spunea el la fiecare început de misiune. Într-adevăr. Cel puțin nu prea multe. Și, dacă ceva ar fi mers prost vreodată, facțiunea sa ar fi putut, probabil, să-l revieţuiască într-un corp nou și să-l trimită acasă înainte ca ea să devină suspicioasă.

Întoarse spatele Londrei și traversă podeaua pustie a centrului de primire către unul dintre tuburile de tranzit din partea opusă. Acesta îl trase ca un furtun de aspirator vechi, propulsându-l spre centrul Eagles Haven unde se afla gaura de vierme interstelară terminus. Numărul mic de călători îl surprinse. Nu erau mai mulți pasageri decât numărul celor care foloseau în mod normal stația. Se aștepta să găsească mai mulți Înalți aflați în migrare interioară către ANA. Visul Viu stârnise cu siguranță lucrurile din punct de vedere politic între Lumile Externe. Lumile Centrale priveau întreaga afacere a Pelerinajului cu obișnuitul lor dispreț. Chiar și așa, consiliile lor politice erau îngrijorate, fapt demonstrat de numărul mare al sfătuitorilor ce li se alăturaseră.

Era un fapt pe care, odată cu alegerea lui Ethan în postul de Cleric Conservator, facțiunile ANA

aveau de gând să-l manevreze frenetic în avantajul lor, încercând să modeleze Marea Confederație conform propriei viziuni. Nu-și putea da seama care dintre ele va beneficia cel mai mult de rezultatul recentelor alegeri. Existau atât de multe, și alianțele lor interne erau oricum atât de fluide, nemaivorbind de cât de înșelătoare erau. O veche zicală spunea că existau tot atâtea facțiuni câți oameni ex-fizici în ANA, iar el nu găsise nicio dovadă convingătoare în sens contrar. Asta se concretizase în grupări care variau de la cei care doreau să izoleze și să ignore oamenii fizici (unii extremiști antianimale doreau să-i extermine cu totul) până la cei care încercau să ridice toate ființele umane, fie ele ANA sau fizice, la starea de transcendență.

Curierul își primea sarcinile de la o alianță largă, care era fundamental conservatoare și a cărei filosofie exprima dorința de a vedea lucrurile continuând să meargă așa cum erau, deși opiniile cu privire la modul în care ar trebui să se realizeze asta erau subiectul unor constante și viguroase dezbateri interne. El, unul, făcea asta pentru că le împărtășea punctul de vedere. Când în cele din urmă se va descărca, peste vreo două secole sau cam așa ceva, aceasta era facțiunea cu care se va asocia. Între timp, era unul dintre reprezentanții lor neoficiali pentru Confederația fizică.

Stația terminus era o simplă cameră sferică, ce conținea un glob de cincizeci de metri diametru a cărui suprafață lucea cu violetul jucăuș al radiațiilor

Cerenkov ce proveneau de la materia exotică utilizată pentru a menține stabilitatea găurii de vierme. Trecu alunecând prin fâșia plată de fotoni și reapăru imediat la exteriorul unui glob corespunzător pe St Lincoln. Vechea planetă industrială era încă o bază de producție importantă pentru Lumile Centrale și își menținuse statutul de pivot pentru rețeaua locală de găuri de vierme. Luă un tren de tranzit către gaura de vierme pentru Lytham, una dintre Lumile Centrale cele mai îndepărtate de Pământ. Punctul terminus al găurii de vierme era fixat la portul stelar principal. Numai Lumile Centrale erau legate între ele printr-o rețea de găuri de vierme stabilită cu mult timp în urmă. Lumile Externe țineau prea mult la independența lor culturală și economică pentru a fi conectate la Lumile Centrale într-o manieră atât de directă. Cu doar câteva excepții, călătoriile între ele se făceau cu nave spațiale.

O capsulă de două locuri îl transportă pe Curier către nava care îi fusese atribuită alunecând între două rânduri lungi de rampe pe care erau parcate aparate spațiale. Acestea variau în mărime de la nave de croazieră de agrement elegante, de forma unui ac, până la nave de pasageri de o sută de metri capabile să zboare pe rute comerciale de până la o sută de ani-lumină. Majoritatea erau dotate cu hiperpropulsoare, deși unele dintre cele mai mari nave comerciale foloseau generatoare continue de gaură de vierme, care erau mai lente, dar mai economice pentru zborurile pe distanțe scurte spre stelele vecine.

Nu existau cargouri pe teren. Lytham era o planetă Înaltă și nu producea, nici nu importa produse de consum.

Artful Dodger era parcat spre capătul rândului. Un ovoid surprinzător de îndesat, crom-violet, mare de douăzeci și cinci de metri, stând pe cinci bulbi ca niște tumori care îi susțineau baza largă la trei metri distanță de beton. Suprafața fuzelajului era netedă și anostă, neindicând prin nimic ce se afla sub ea. Arăta ca o navă privată tipică cu hiperpropulsor, aparținând unui individ bogat sau unei companii din Lumile Externe, sau unui consiliu Superior cu prerogative diplomatice. Un dizgrațios turn ombilical de metal se afla în partea din spate a rampei cu două furtunuri subțiri conectate la portul utilitar al navei, umplând rezervoarele de sinteză cu substanțe chimice de bază.

Curierul trimise capsula înapoi la standul din clădirea de primire și păși sub navă. U-amprenta sa apelă unitatea de comandă a navei și îl identifică. Urmă un proces complex de verificare a codului și ADN-ului pentru ca unitatea de comandă să-i confirme în sfârșit autoritatea de a prelua comanda. Un sas se deschise în centrul bazei navei, o ieșitură ce se dilata în sus într-un tunel de întuneric. Gravitația se diminuă în jurul lui, apoi se inversă încet, trăgându-l în interior, până în cabina single din secțiunea mediană a navei. Era o mică semisferă din material întunecat, spongios la atingere. Nervurile subțiri de pe suprafața superioară străluceau într-un

albastru plictisitor, permiţându-i să vadă în jur. Sasul se închise sub picioarele lui. Zâmbi în jur către cabina pustie, simţind puterea reţinută din spatele pereţilor de compartimentare. Nava plonjă în el, la un soi de nivel animal, eludând toată înţelepciunea şi stăpânirea specifice comportamentului Înalt. Savura puterea de care dispunea, libertatea de a zbura în întreaga galaxie. Era eliberarea dusă la extrem.

Ce le-ar mai plăcea fetelor să zboare în nava asta.

– Dă-mi ceva pe care să mă aşez, îi ceru el unităţii de comandă. Aprinde luminile şi activează funcţiile de control de zbor.

O canapea de acceleraţie înflori din podea în timp ce nervurile începură să strălucească dezvăluind un model complex de linii negre gravate pe pereţii cabinei. Curierul se aşeză. Câteva exoimagini apăruseră deja, arătându-i statutul navei. U-amprenta îi obţinu de la guvernatorul spaţial acordul de zbor iar el stabili traseul de zbor către Ellezelin, la două sute cincisprezece ani-lumină distanţă. Cablurile ombilicale se retraseră în turnul lor.

– Să mergem, îi spuse unităţii de comandă.

Generatoarele de compensare menţineau nivelul gravitaţiei în interiorul cabinei în timp ce *Artful Dodger* se înălţa pe regrav. La cincizeci de kilometri altitudine, limita de regrav, unitatea de comandă trecu la ingrav, iar nava continuă să accelereze, îndepărtându-se de planetă. Curierul începu să experimenteze, cu aspectul interior, extinzând pereţi şi mobilă din pereţii de compartimentare ai cabinei.

Liniile întunecate curgeau și înfloreau într-o varietate de combinații. Puteau permite unui număr de până la șase pasageri să aibă cabine independente de dormit, care includeau și o formațiune-baie. Cu toată maleabilitatea sa, cabina era practic varianta unui salon. Dacă ar fi să călătorești cu cineva, hotărî el, nemaivorbind de alte cinci persoane, ar trebui să-ți fie foarte bun prieten.

La o mie de kilometri deasupra portului spațial, *Artful Dodger* atinse viteza supraluminică, dispărând într-un interstițiu de câmp cuantic cu o implozie fotonică ce antrenă toate radiațiile electromagnetice rătăcite pe o rază de kilometru de fuzelajul său. Nu existau diferențe perceptibile pentru simțurile umane obișnuite. Ar fi putut la fel de bine să se afle într-o cameră subterană, gravitația rămase aceeași. Senzorii îi furnizau o imagine simplificată a cursului în funcție de masele mari pe care le lăsau în urmă, în spațiu-timp, trasând stelele și planetele în funcție de modul în care semnătura lor cuantică afecta câmpurile intersectate prin care trecea zborul lor. Porniseră cu o viteză inițială de cincisprezece ani-lumină pe oră, aproape de limita unui hiperpropulsor, pe care sofisticata rețea de veghe planetară Lytham o putea urmări pe o distanță de cam doi ani-lumină.

Curierul aștepta până când ajunseră la trei ani-lumină dincolo de rețea și îi ceru unității de comandă să accelereze din nou. Ultrapropulsorul lui *Artful Dodger* îi împinse până la fenomenala viteză de cincizeci și cinci de ani-lumină pe oră. Fu suficient

pentru a-l face pe Curier să tresară. Mai fusese pe o navă cu ultrapropulsor doar de două ori înainte, nu existau multe de acest fel. ANA nu furnizase niciodată tehnologia Lumilor Centrale. Cum anume intrase Facțiunea Conservatoare în posesia ei era ceva ce evitase cu multă grijă să întrebe.

Două ore mai târziu, reduse viteza din nou la cincisprezece ani-lumină pe oră și permise rețelei de trafic Ellezelin să le observe apropierea în hiperspațiu. Se conectă la datasfera planetară folosind un canal TD și ceru permisiunea de aterizare în spațioportul Riasi.

Capitala inițială a Ellezelinului era situată pe coasta de nord a Sinkangului și era străbătută de râul Camoa. Privi spre oraș în timp ce *Artful Dodgerul* aluneca în jos spre portul spațial principal. Orașul fusese conceput ca o pânză de păianjen, cu Parlamentul planetar în centru. Clădirea era încă acolo, o structură grandioasă de turnuri și contraforturi făcute dintr-un amestec atractiv de materiale vechi și moderne. Dar guvernul planetei era acum concentrat în Makkathran2. Funcționarii de rang înalt și departamentele lor se mutaseră odată cu el, ceea ce determinase o migrație a comerțului și a industriei. Numai sectorul transporturilor mai era puternic în Riasi. Găurile de vierme care legau planetele din Zona Pieței Libere Ellezelin erau toate aici, încorporate în portul spațial, ceea ce făcea din el cel mai important centru comercial din acest sector.

Artful Dodger ateriză pe o rampă prea puțin diferită de cea de pe care plecase cu abia trei ore în urmă. Curierul plăti taxa de parcare pentru o lună în avans, folosind o monedă de credit nedetectabilă, și refuză conexiunea ombilicală. U-amprenta îi chemă la rampă o capsulă-taxi. În timp ce aștepta, Facțiunea Conservatoare îl apelă.

– Marius a fost văzut în Ellezelin.

Curierul tresări pentru a doua oară în acea zi.

– Cred că era inevitabil. Știți de ce e aici?

– Pentru a-l sprijini pe Clericul Conservator. Dar nu am aflat care este natura exactă a acestui sprijin.

– Înțeleg. Este aici, în portul spațial? întrebă el fără tragere de inimă.

Nu era un agent de linia întâi, dar, în cazul în care s-ar fi trezit vreodată într-o situație agresivă, biononicele lui aveau funcții de teren foarte avansate. Ar trebui să facă față la orice ar putea produce Marius. Deși orice agresiune ar fi fost cât se poate de neobișnuită. Agenții facțiunilor pur și simplu nu își rezolvau disputele în mod fizic. Nu se proceda așa.

– Nu credem. L-a vizitat pe Clericul Conservator la o oră după alegeri. După aceea a dispărut. Îți comunicăm pur și simplu, astfel încât să poți fi atent. N-ar fi bine ca Acceleratorii să ne cunoască afacerile mai bine decât vor să le știm noi pe ale lor. Trebuie să pleci cât mai repede posibil.

– Am înțeles.

Capsula-taxi îl conduse la masivul terminal de pasageri al portului spațial. Acolo se înregistră la United Commonwealth Starlines pentru următorul zbor spre Akiminski, cea mai apropiată dintre Lumile Centrale.

Cât aşteptă în sala de plecare supraveghind uriaşa aglomeraţie centrală îşi menţinu funcţiile de scanare deschise, verificând dacă Marius se afla în terminal. Patruzeci de minute mai târziu, când pasagerii se îmbarcau, nu-l detectase nici pe el, nici pe un alt agent Înalt.

Curierul se instală în compartimentul său clasa întâi de pe nava de pasageri cu un sentiment de uşurare. Era o navă cu hiperpropulsor, căreia îi lua cincisprezece ore să ajungă pe Akimiski. De acolo va face o excursie rapidă pe Oronsay pentru a-şi menţine acoperirea. Cu puţin noroc se va întoarce pe Pământ în mai puţin de două zile. Ar fi weekend şi ar putea să ducă fetele la parcul-rezervaţie sudic, în Noua Zeelandă. Ar fi încântate de asta.

Barul Rakas ocupa tot etajul al treilea al unui turn rotund din cartierul Abad, în Makkathran2. În mod inevitabil, aceeaşi clădire din Makkathran avea, de asemenea, un bar la etajul al treilea. Din ceea ce văzuse în visele lui Inigo, Aaron bănuia că mobilierul de aici era mai bun, la fel ca şi iluminatul, ca să nu mai vorbim despre lipsa de murdărie, care părea atât de răspândită în oraşul original. Era folosit de o mulţime de credincioşi aflaţi în vizită

care erau, probabil, un pic dezamăgiți de cât de mic era, de fapt, nucleul mișcării lor în comparație cu metropolele prodigioase ale Marii Confederații. Exista, de asemenea, o selecție de băuturi mult mai bună decât pe lăudatul arhetip.

Aaron presupunea că acesta era motivul pentru care onorabila Corrie-Lyn, fostul consilier, tot revenea aici. Aceasta era a treia noapte de când, așezat la o masă mică, în colț, o privea stând sus la tejghea și dând pe gât o cantitate impresionantă de alcool. Nu era o femeie voinică, deși la prima vedere silueta zveltă o făcea să pară mai înaltă decât era. Pielea de fildeș era stropită de o masă de pistrui a cărei densitate era concentrată într-o bandă largă în jurul ochilor. Părul avea nuanța cea mai închisă de roșu pe care o văzuse vreodată. În funcție de modul în care îl prindea lumina, varia de la un abanos strălucitor la un maro cu pete aurii. Era tăiat scurt, motiv pentru care, având în vedere cât era de des, se încreței din greu. Felul în care îi încadra trăsăturile grațioase o făcea să pară o adolescentă diabolică. În realitate, avea trei sute șaptezeci de ani. Știa că nu e înaltă, așa că trebuia să aibă un superb metabolism Avansat, acesta fiind probabil motivul pentru care putea băga orice băiat rău sub masă cu băutura.

Pentru a patra oară în acea seară, unul dintre credincioși, nu foarte devotat totuși, veni să își încerce norocul. La urma urmei, bunii cetățenii ai Makkathranului aveau o foarte sănătoasă viață sexuală activă: Inigo arătase asta. Grupul de băieți cu

care venise, așezați pe canapeaua mare de la fereastră, priveau cu rânjete șmechere și râsete înfundate cum prietenul lor solicita scaunul gol de lângă ea. Corrie-Lyn nu purta roba de cleric, altfel n-ar fi îndrăznit niciodată să se apropie la mai mult de zece metri. O rochie simplă violet-închis, cu fantă sub fiecare braț, dezvăluind o cantitate ademenitoare de piele, stimulă curajul băiatului. Ea îi ascultă fără să comenteze introducerea, aprobă din cap atunci când el se oferi să-i cumpere de băut și îi făcu semn barmanului.

Aaron ar fi dorit să poată merge să-l îndepărteze pe tânăr. Era dureros să privească, văzuse scena de mai multe ori de-a lungul ultimelor câtorva nopți. Barmanul veni cu două pahare grele și o sticlă mată de 88Vodka Adlier. Preparată pe Vitchan, aceasta nu avea nicio legătură cu vodca originală de pe Pământ, cu excepția tăriei. Fusese rafinată dintr-o viță-de-vie sezonieră, Adlier, ce producea un lichior care avea optzeci la sută alcool și opt la sută tricetholyn, un narcotic puternic. Barmanul umplu ambele pahare și lăsă sticla. Corrie-Lyn și-l ridică pe al ei în semn de salut și îl dădu pe gât. Tânărul, plin de speranță, o imită. În timp ce el tresărea cu un zâmbet la arsura lichidului de gheață, Corrie-Lyn umplu ambele pahare din nou. Îl ridică pe al ei. Oarecum cu teamă, băiatul făcu la fel. Ea îl dădu imediat pe gât, dintr-una. De la grupul de la fereastră venea acum un val de râsete. Prietenul lor dădu pe gât băutura. Avea lacrimi în ochi. Un fior involuntar îl străbătu de-a lungul

pieptul lui, ca și cum își suprima o tuse. Corrie-Lyn turnă al treilea rând de băutură cu o precizie mecanică și își goli paharul dintr-o singură înghițitură. Flăcăul dădu dezgustat din mână și se întoarse la împărțit sarcasme împreună cu amicii cu care venise. Aaron nu fu impresionat. Noaptea trecută, unul dintre pretendenți ținuse pasul până la al cincilea pahar înainte de a se retrage, rănit și confuz.

Corrie-Lyn împinse sticla înapoi pe tejghea, de unde barmanul o prinse cu o ușoară răsucire a încheieturii mâinii și o puse înapoi pe raft. Ea se întoarse la berea din care bea înainte de a fi întreruptă, cu coatele de-o parte și de alta a paharului, privind din nou în gol.

Uitându-se la ea, Aaron își dădu seama că jocul subtil al seducției nu va fi niciodată metoda prin care să o poată cultiva pe Corrie-Lyn. Nu va avea decât o șansă, iar dacă o irosea, va trebui să piardă zile întregi pentru a găsi o altă modalitate de abordare. Se ridică în picioare și se îndreptă spre ea. Pe măsură ce se apropia, îi putea simți emisia de gaia-câmp, care era redusă la minimum. Era ca o gură de aer polar, suficient de rece pentru a-i provoca un fior. Silueta ei în câmpul eteric era neagră, ca o fantă în spațiul interstelar. Pe mulți doar asta ar fi fost suficient să-i facă să ezite, fără să mai pună la socoteală umilirea cu Adlier88. Se așeză pe scaunul pe care băiatul tocmai îl eliberase. Ea se întoarse pentru a-l concedia din priviri, lăsându-și ochii să alunece cu o apatie insultătoare peste costumul lui ieftin.

Aaron chemă barmanul și ceru o bere.

– Scuză-mă că nu trec prin ritualul degradării, spuse el. De fapt, n-am venit ca să-ți intru în chiloți.

– Centură. Sorbi lung din bere, fără să-l privească.

– Ăă... ce? Nu era tocmai răspunsul pe care îl aștepta.

– Sub centura mea.

– Simt brusc nevoia de a fi hirotonisit în religia ta.

Ea își zâmbi și răsuci restul de bere rămasă în pahar.

– Ai avut destul timp, te învârți pe-aici de câteva zile deja.

Berea îi fu servită, iar Corrie-Lyn, fără să spună nimic, o schimbă cu a ei.

Aaron ridică un deget către barman.

– Încă una. De fapt, două.

– Și nu e o religie, spuse ea.

– Sigur că nu, ce prostie din partea mea. Robe de preoți. Adorarea unui profet pierdut. Promisiunea mântuirii. Donarea de bani pentru templul orașului. Plecarea în Pelerinaj. Îmi cer scuze, o greșeală ușor de făcut.

– Continuă să vorbești așa, străine, și-o să plonjezi cu capul înainte într-un canal înainte de ivirea zorilor.

– Cu capul înainte sau fără cap deloc?

Corrie-Lyn se întoarse în cele din urmă acordându-i atenție deplină. Zâmbetul i se potrivea cu alura neastâmpărată.

– Ce pe Marele Univers al lui Ozzie vrei de la mine?

– Să te fac foarte, foarte bogată.

– Și de ce ai vrea să faci asta?

– Pentru ca eu să pot deveni chiar și mai bogat.

– Nu mă pricep să jefuiesc bănci.

– Da, sunt convins că nu se vorbește despre asta la o școală de preoți.

– Preoții îți cer să ai credință. Putem să te ducem direct în cer, îți putem chiar oferi o previzualizare, astfel încât să știi ce vei primi.

– Iar aici intervenim noi.

– Noi?

– Chartere de cursă lungă. Cred că nonreligia ta are acum nevoie de nave spațiale, doamnă consilier emerit.

Corrie-Lyn râse.

– Oh, ești periculos, nu-i așa?

– Niciun pericol, doar o dureroasă dorință de a mă îmbogăți.

– Dar eu sunt în drum spre cerul nostru din Gol. De ce aș avea nevoie de banii Confederației?

– Chiar și Mergătorul pe Apă a folosit banii. Dar eu nu am de gând să mă cert cu tine pe tema asta, nici pe vreo alta, de fapt. Sunt aici doar pentru a face propunerea. Ai persoanele de contact de care am nevoie și sunt convins că nu ești prea fericită cu vechii prieteni din consiliul Clerical în momentul ăsta. Ai putea fi dispusă s-o lași mai moale cu etica

pe ici, pe colo – mai ales pe-aici. Mă înșel cumva, doamnă consilier emerit?

– De ce să folosești modul formal de adresare? Fii curajos, dă-i drumul, spune-mi că sunt pe lista de rahat. Toată lumea o spune.

– Clovnii de la știrile de pe unisferă au multe etichete pentru fiecare dintre noi. Asta nu înseamnă că nu ai aici numele de care am eu nevoie, și își bătu capul cu degetul. Și bănuiesc că te mai bucuri de suficient respect pentru tine în Palatul Orchard pentru a deschide câteva uși pentru mine. Nu asta e calea?

– Ar putea fi. Cum te numești?

– Aaron.

Corrie-Lyn zâmbi privindu-și berea din pahar.

– În capul listei, nu-i așa?

– Numărul unu, consilier emerit. Deci, ce-ar fi să te invit la cină? Iar tu, fie te distrezi cu mine legându-mă, fie îmi dai codul contului tău bancar privat, ca să-l pot umple. Nu te grăbi, gândește-te bine.

– Așa voi face.

FarFlight Charters era o companie înregistrată legal pe Falnox. Oricine i-ar fi cercetat datele ar fi găsit că are contracte cu câteva linii spațiale și mai mulți curieri de marfă de pe șapte planete externe. Nu era o afacere de amploare, dar era suficient de profitabilă pentru a putea să angajeze treizeci de persoane. Din fericire pentru Aaron, era o acoperire

eficace care ar fi fost activată dacă ar fi avut nevoie. Nu știa cine era în spate. Nu-i păsa. Dar, dacă ar fi fost adevărat, atunci cheltuielile sale ar fi afectat grav rentabilitatea anuală. Era a treia noapte de când bea și lua masa cu Corrie-Lyn, insistând pe vin. Mesele fuseseră și ele de cinci stele gastronomice. Îi plăcea la Bertrand, în Marele Makkathran, un restaurant care făcea ca Buckingham Hotel să arate ca un motel pentru țărani. Nu știa dacă îl testa să vadă cât e de hotărât sau nu. Având în vedere starea ei în majoritatea serilor, probabil că nu știa nici ea.

Se îmbrăca bine, totuși. În seara asta purta o rochie neagră simplă, de cocteil, a cărei fustă scurtă producea un tiv seducător de ceață, care se învârtea provocator de fiecare dată când își mișca picioarele. Masa lor se afla într-un alcov perfect transparent, care ieșea în afară la etajul al șaptezeci și doilea, oferind o vedere nelimitată asupra imensului oraș pe timp de noapte. Chiar sub picioarele lui Aaron, capsulele alunecau de-a lungul rutelor de trafic marcate printr-o strălucire groasă de stroboscoape de navigație. După ce senzația de vertij se atenuă, priveliștea se dovedi a fi, de fapt, destul de revigorantă. Masa cu șapte feluri de mâncare era o adevărată încântare a simțurilor. Fiecare fel era însoțit de un vin ales special de bucătar. Chelnerul renunțase să-i mai ofere un singur pahar lui Corrie-Lyn, acum lăsa de fiecare dată toată sticla pe masă.

– A fost un om remarcabil, spuse Corrie-Lyn, după ce își termină tarta de ciocolată cu frunze de

cireș. Vorbea din nou despre subiectul ei favorit. Nu îi fu greu s-o facă să discute despre Inigo.

– Oricine poate crea o mișcare ca Visul Viu în doar câteva secole trebuie să fie ieșit din comun.

– Nu, nu. Corrie-Lyn își flutură paharul dispreţuitor. Nu despre asta-i vorba. Dacă tu și eu am fi primit visele acelea, Visul Viu tot ar fi existat. Ele îi inspiră pe oameni. Oricine poate vedea și singur ce viaţă frumoasă și simplă se poate trăi în Gol, o viaţă pe care o poţi perfecţiona, indiferent de cât de ratat sau prost ești, indiferent de cât timp este nevoie. Dar poţi face asta doar în interiorul Golului, așa că, dacă promiţi să faci acest lucru posibil pentru toată lumea, nu poţi să nu aduni o grămadă întreagă de fani, nu-i așa? E inevitabil. Ce spun eu se referă la omul însuși. Domnul Incoruptibil. Asta e rar. Dă majorităţii oamenilor o astfel de putere și vor abuza de ea. Și eu aș face-o. Ethan cu siguranţă o face. Își turnă ultimul porto de Mithan vechi de două secole și jumătate într-un pahar de cristal la fel de vechi...

Aaron zâmbi crispat. Alcovul era deschis către etajul restaurantului principal, iar Corrie-Lyn își băuse doza obișnuită.

– De aceea Inigo a stabilit ierarhia mișcării ca pe cea a unui ordin călugăresc. Nu când ai putea face mult sex, râse ea dispreţuitor. Tu chiar nu ar trebui să profiţi de o credincioasă disperată, n-ai decât să te culci în stânga și-n dreapta cu cei de nivelul tău.

– Până acum, nimic nou.

– Desigur, nu am fost pură. A fost ceva destul de serios între mine și Inigo. Știai?

– Cred că ai spus asta o dată sau de două ori.

– Sigur că da, de aceea te-ai dat la mine.

– Nu m-am dat la tine, Corrie-Lyn.

– Zveltă și în formă. Își linse buzele. Așa sunt eu, nu crezi?

– Foarte de acord.

De fapt, nu voia să recunoască faptul că era atractivă fizic. Îl ajuta că orice impuls sexual ar fi putut avea era efectiv neutralizat de băutură. După prima oră din orice seară, nu mai era o persoană care îți făcea plăcere s-o ai alături.

Corrie-Lyn zâmbi privindu-și rochia.

– Da, sigur, asta sunt eu. Așa. Am avut chestia asta, aventura asta. Adică, sigur, s-a văzut și cu alte femei. Pentru numele lui Ozzie, bietul rahat avusese un miliard de femei dornice să-și smulgă de bunăvoie hainele pentru el și să-i facă copii. Și m-am delectat și eu, adică, la naiba, Aaron, unele dintre ele m-au făcut să arăt ca și cum aș fi fost lovită zdravăn cu un ciomag.

– Mi s-a părut că ai spus că era incoruptibil.

– Așa era. Nu profita, astea vreau să spun. Dar e om și el. La fel și eu. Au fost distrageri, asta-i tot. Cauza. Viziunea. El i-a rămas fidel, el ne-a dat visele Golului. El crezu, Aaron, el crezu cu adevărat în ceea ce i-a fost arătat. Golul este într-adevăr un loc mai bun pentru noi toți. El m-a făcut și pe mine să cred asta. Am fost întotdeauna un adept loial. Am

avut *credință*. Apoi l-am întâlnit pe el, i-am văzut credința, devoțiunea și așa am devenit un adevărat apostol. Își termină vinul și se prăbuși înapoi în scaun. Eu sunt o fanatică, Aaron. O adevărată fanatică. De aceea Ethan m-a dat afară din consiliu. Nu-i place vechea gardă, nu-i plac cei care au rămas fideli. Așa că, domnule, fă bine și păstrează-ți prostiile condescendente doar pentru tine. Nu-mi pasă ce crezi, urăsc cuvintele tale viclene de nevăstuică. Nu crezi și asta te face rău. Pun pariu că nu ai experimentat niciunul dintre visuri. Asta e greșeala ta, pentru că sunt reale. Pentru oameni, Golul este raiul.

– Ar putea fi raiul. Dar nu știi sigur.

– Vezi?! Îndreptă degetul spre el, abia putând să se concentreze. Asta faci de fiecare dată. Vorbe viclene. Nu ești destul de prost ca să fii de acord cu mine, oh nu, dar destul ca să mă faci să predic pentru tine. Înscenezi ca să te pot salva.

– Te înșeli. Este vorba numai despre bani.

– Ha! Ridică sticla goală de porto și se încruntă la ea.

Aaron ezită, neputând să-și dea seama cât de mult control mai avea Corrie-Lyn. Riscă și forță nota.

Oricum, dacă Golul înseamnă mântuirea, atunci el de ce a plecat?

Rezultatul nu a fost tocmai cel așteptat. Corrie-Lyn începu să hohotească.

– Nu știu! jeli ea. Ne-a părăsit. Ne-a părăsit pe toți. Oh, unde ești, Inigo? Unde te-ai dus? Te-am iubit atât de mult.

Aaron mormăi disperat. Masa lor liniştită era acum un spectacol de toată frumuseţea. Suspinele ei creşteau în intensitate. Îl chemă în grabă pe chelner şi schimbă iute locul scaunelor pentru a sta alături de Corrie-Lyn, punându-se între ea şi ceilalţi clienţi curioşi.

– Haide, murmură. Hai să mergem.

Era o platformă de aterizare la etajul treizeci, dar voia ca ea să iasă la aer, aşa că luară un lift direct spre holul de la intrarea zgârie-norului. Afară, bulevardul era aproape pustiu. Drumul subţire din mijloc era ascuns în spatele unui şir lung de arbori înalţi şi stufoşi de tuia. Trotuarul de alături era luminat de arcuri zvelte strălucitoare.

– Crezi că sunt atractivă? întrebă împleticit Corrie-Lyn în timp ce el o încuraja să meargă.

Dincolo de clădire erau câteva blocuri de apartamente, toate înconjurate de grădini suspendate. Păsări de noapte săgetau aerul în tăcere printre arcade. Aerul era cald, cu miros de ozon de mare care însoţea de obicei rafalele umede ce veneau dinspre coastă.

– Foarte atractivă, o asigură Aaron. Se întreba dacă ar trebui s-o convingă să ia aerosolii de detoxifiere pe care îi adusese cu el exact pentru o asemenea eventualitate. Problema cu băutorii de statura asta era că nu voiau să se trezească atât de repede, mai ales atunci când erau împovăraţi de atâta durere precum Corrie-Lyn.

– Atunci cum se face că nu încerci nimic? Din cauza băuturii? Nu-ţi place că beau? Se desprinse ca

să se uite la el, clătinându-se ușor, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, halucinant de nefericiţi.

Cu haina ușoară desfăcută și rochia scumpă de cocteil, oferea un spectacol de-a dreptul dezagreabil.

– Afacerile înainte de plăcere, spuse Aaron, sperând că va accepta asta și că o să tacă naibii din gură.

Ar fi trebuit să ia un taxi de pe platforma zgârie-norului. Ca și cum și-ar fi dat în cele din urmă seama că era exasperat, Corrie-Lyn se întoarse rapid și începu să meargă.

Cineva apăru la numai cinci metri în faţa lor, un bărbat într-un costum dintr-o bucată, care mai avea încă rămăşiţe de înveliș negru de camuflaj ce se desprindeau în vârtejuri ca apa în gravitaţie redusă. Aaron scană împrejurimile cu funcţiile de câmp complet activate. Încă două persoane își înlăturau camuflajul, în timp ce mergeau în spatele lui. Rutinele sale de luptă treceau treptat la starea activă, accesând situaţia. Primul din grup care trebuia înfruntat fu desemnat cu numele Unu. Cu o probabilitate de optzeci la sută, el era comandantul. Subordonaţii fură etichetaţi drept Doi și Trei. Exoimaginea pentru situaţii de proximitate îi arăta pe toţi trei iradiind de îmbunătăţiri. Aaron se relaxă. Dacă-l înfruntau, n-aveau nicio șansă cu el. Cu acest lucru confirmat, rezultatul nu putea fi decât unul. Nu trebuia decât să aştepte pur și simplu ca cei trei să-i prezinte oportunitatea maximă de a ţinti.

Corrie-Lyn clipi ușor zăpăcită, măturându-l cu privirea pe primul bărbat în timp care-și strângea poșeta mică stacojie.

– Nu te-am văzut. Unde erai?

– Nu arătați prea bine, Onorat Consilier, răspunse Unu. De ce nu veniți cu noi?

Corrie-Lyn se lipi din nou de Aaron într-o parte, diminuându-i cu o treime capacitatea de a lovi.

– Nu, gemu ea. Nu, nu vreau.

– Discreditați imaginea Visului Viu, Onorat Consilier, spuse Unu. Credeți că asta ar fi vrut Inigo?

– Te cunosc, spuse ea disperată. Nu merg cu tine. Aaron, nu mă lăsa. Te rog!

– Nimeni nu pleacă nicăieri, dacă nu vrea.

Unu nici nu se uită la el.

– Tu. Du-te dracului de-aici! Dacă vrei să ai vreodată o întâlnire de afaceri cu un consilier, fii deștept acum.

– Ah, ei bine, aici e chestia, zise Aaron amabil. Sunt atât de prost că nu îmi pot permite o mărire de IQ când vine timpul de regenerare. Așa că o să rămân cum sunt pentru totdeauna. În spatele lui, Doi și Trei se aflau foarte aproape acum. Amândoi scoaseră niște pistoale mici. Rutinele lui Aaron le identifică hardware-ul drept geli-pistoale. Dezvoltat cu un secol și jumătate în urmă ca armă letală cu rază scurtă de acțiune, exact asta făcea pistolul respectiv din trupul omenesc, gelatină. Simțea acceleratorii alunecându-i prin neuroni, mărindu-i rapid timpul de reacție mentală. Curenții de energie biononică se sincronizau

cu ei, ajustându-i reacțiile fizice pentru a le potrivi cu cele mentale. Efectul se concretiză în cuvinte rostite, atât de bine încât anticipă cu ușurință ceea ce urma să fie spus cu mult timp înainte ca Unu să-și termine propoziția.

– Atunci îmi pare rău pentru tine.

Unu trimise un mesaj rapid subalternilor pe care Aaron îl interceptă. Nu era decât un simplu cod. Nici nu avea nevoie să-l decripteze. Amândoi ridicară armele. Rutinele de luptă ale lui Aaron îl deplasau deja fără probleme. O răsuci pe Corrie-Lyn din drum, iar el se aplecă. Primul foc de armă de la geli-pistolul lui Doi arse aerul acolo unde, cu mai puțin de o secundă înainte, fusese capul lui Aaron. Raza se lovi de zid, producând un jet de praf de beton. Piciorul lui Aaron zvâcni rapid, zdrobind genunchiul lui Trei. Câmpurile lor de forță se ciocniră cu un scrâșnet, electronii evazându-se într-o rozetă albă-albastră. Viteza și puterea din lovitura lui Aaron fură suficiente pentru a distorsiona protecția adversarului său. Piciorul lui Trei se spulberă înapoi, în timp ce era lovit, trăgându-i tot corpul în lateral. Un puls de distorsiune format de curenții de energie ai lui Aaron îl izbi în plin pe Unu. Acesta fu aruncat șase metri înapoi în zidul grădinii, provocând o bufnitură surdă. Câmpul lui de forță tensionat degajă un nimb vinețiu periculos, în timp ce încă unul dintre impulsurile de distorsiune ale lui Aaron îl izbi, încercând să-l treacă prin zid. Spinarea i se arcui sub impact, iar câmpul de forță aproape îi cedă.

Doi își balansa pistolul în urmărirea unui obiectiv ce se deplasa cu o viteză inumană. Tot ce îi relevau simțurile sale îmbogățite era o formă neclară în timp ce Aaron dansa pe trotuar. Nu mai ajunse să-și fixeze ținta. Mâna lui Aaron, materializată într-o dungă slabă, îi reteză gâtul, supraîncărcându-i câmpul de forță. Gâtul se desprinse instantaneu, trupul neînsuflețit zburând prin aer. În același timp, Aaron smulgea geli-pistolul din mâna lui Doi cu degete cu tot, acestea rupându-se cu un sunet ronțăit. Îi luă doar o fracțiune de secundă pentru a se răsuci din nou. Câmpul său de forță se extinse în sol ca o ancoră, anulând inerția și permițându-i să se oprească imediat cu arma ațintită spre Unu, care, amețit, încerca nesigur să se ridice în picioare. Din degetele retezate picura sânge. Unu îngheță, sugând aerul în timp ce se uita la duza geli-pistolului. Aaron slăbi strânsoarea, lăsând degetele să cadă.

– Cine sunt ăștia? țipă el spre Corrie-Lyn, care zăcea pe iarba îmbibată cu apă pe care aterizase și care se uita uluită spre Unu. Cine? întrebă, din nou.

– ...Poliția. Ăsta e căpitanul Manby, divizia de protecție specială.

– Exact, șuieră Manby crispându-se de durere. Așa că pune arma aia jos. Ești deja băgat atât de mult în rahat încât n-o să apuci să mai vezi universul.

– Hai cu mine la fund, atunci.

Aaron apăsă declanșatorul geli-pistolului ținându-l pe modul foc continuu. Își adăugă și propriul impuls de distorsiune la focul de baraj. Câmpul de

forță al lui Manby rezistă timp de aproape două secunde înainte de a se prăbuși. Impulsurile geli-pistolului loviră corpul expus. Aaron se întoarse și trase din nou, supraîncărcând câmpul de forță al lui Trei.

Corrie-Lyn vomita în timp ce valuri vâscoase de sânge la ambele cadavre distruse cădeau în cascadă pe sol. Scâncea ca o pisicuță rănită când Aaron o trase în sus punând-o pe picioare.

– Trebuie să mergem, strigă el, dar ea se prăbuși din nou. Haide, acum! Mișcă-te! U-amprenta lui chema deja un taxi.

– Nu, scânci ea. Nu, nu. Ei nu au... i-ai ucis. Tu i-ai ucis.

– Nu înțelegi ce-i asta? mârâi la ea, sonor, agresiv, folosind special un ton beligerant pentru a o deruta. Chiar nu înțelegi ce s-a întâmplat? Nu înțelegi? Sunt niște asasini. Ethan te vrea moartă. Pe veci. Nu poți rămâne aici. Vor continua să vină după tine. Corrie-Lyn! Eu te pot proteja.

– Pe mine? întrebă plângând. Pe mine m-au vrut?

– Da. Acum haide, nu suntem în siguranță aici.

– Oh, pe Ozzie!

Aaron o scutură.

– Ai înțeles?

– Da, șopti ea. După felul în care tremura, Aaron își dădu seama că intra într-o ușoară stare de șoc. Se îndreptă spre taxi, trăgând-o după el, nepăsător la felul în care ea se împiedica încercând să țină pasul. Îi era greu să nu zâmbească. Seara nu se putea termina mai bine nici dacă ar fi plănuit totul.

Primul vis al lui Inigo

Când Edeard s-a trezit, visul lui era deja o amintire palidă și confuză. Același lucru se întâmpla în fiecare dimineață. Oricât se străduia, nu putea niciodată reține imaginile și sunetele care-l afectau în fiecare noapte. Akeem îi spusese să nu-și facă griji, pentru că visele sale erau făcute din scurgeri ușoare venite de la mințile adormite din jurul lui. Edeard nu credea că lucrurile pe care le visa veneau dintr-un loc ca satul lor. Fragmentele de care reușea, ocazional, să se agațe erau prea ciudate și fascinante ca să fie așa.

Lumina rece de dinaintea zorilor începea să contureze crăpăturile din obloanele de lemn ale ferestrei. Edeard rămase nemișcat încă o vreme, ascuns confortabil sub grămada de pături care îi acopereau patul îngust. Era o cameră mare, cu pereții de ipsos alb și podeaua de scânduri goală. Căpriorii acoperișului arcuit erau din lemn vechi de martoz care de-a lungul deceniilor se înnegrise și se întărise semănând acum cu fierul. Nu era prea multă mobilă, două treimi din

suprafața podelei era complet goală. Edeard împinsese ceea ce rămăsese în capăt, unde se afla o fereastră largă. La căpătâiul patului se afla un cufăr negeluit, în care-și ținea puținele haine pe care le avea. Mai erau o masă lungă, plină cu entuziastele sale schițe de posibile animale genistar, câteva scaune, o masă de toaletă cu un bol alb simplu și un urcior cu apă.

În colțul opus patului, focul se stinsese peste noapte. Doar câteva bucățele de jăratic mai luminau pe grătarul căminului. Era dificil să încălzești o încăpere atât de mare, mai ales în timpul iernii, și Edeard își putea vedea respirația ca un abur fin de culoare albă. Tehnic vorbind, locuia în dormitorul comun al ucenicilor Breslei Oumodelatorilor din satul Ashwell, dar el era singurul ocupant. Trăia acolo de șase ani, de când părinții lui muriseră, pe când avea doar opt ani. Maestrul Akeem, unicul modelator rămas în sat, îl luase la el după ce caravana căreia i se alăturaseră pentru a călători peste dealuri, către est, fusese atacată de bandiți.

Edeard își înfășură o pătură în jurul umerilor și se grăbi pe podeaua rece către micul cămin din cărămizi arcuite. Bucățile de jăratic mai degajau un pic de căldură, încălzind hainele pe care le lăsase pe spătarul unui scaun. Se îmbrăcă în grabă, trăgându-și pantalonii din piele extrem de uzați și înghesuind în talie o cămașă la fel de zdrențuită înainte de a se chinui să intre într-un pulover verde gros. Ca întotdeauna, țesătura mirosea a grajd și a diverșii săi ocupanți, un amestec de blană, mâncare și cuști. Dar, după șase

ani cu breasla, era atât de obișnuit cu mirosul, încât abia îl mai simțea. Se așeză din nou pe pat pentru a-și trage cizmele. Deveniseră prea mici pentru el acum. În ultimele optsprezece luni, cu mai mulți genistari în grajduri și cu Edeard încasând oficial taxele pentru comisioane, mica lor filială a Breslei Oumodelatorilor văzuse intrând mult mai mulți bani. Cu greu putea fi considerată o avere, dar era de ajuns pentru a cumpăra ceva haine noi și cizme, numai că nu avusese niciodată timp să ajungă la cizmar. Se dezechilibră ușor când se ridică, încercând să-și aranjeze degetele strivite de la picioare. Degeaba, sigur va trebui să rupă o oră din aglomeratul său program zilnic pentru a face o vizită la cizmar. Zâmbi. *Dar nu azi.*

Astăzi era ziua în care avea să se finalizeze noul puț al satului. Era un proiect în care Breasla Oumodelatorilor jucase un rol neobișnuit de mare. Mai mult decât atât, lui îi revenise partea inovatoare. Edeard știa cât de mulți erau cei care aveau îndoieli, practic toată lumea. Dar Maestrul Akeem convinsese discret consiliul bătrânilor să dea o șansă tânărului său ucenic. Aceștia acceptaseră numai pentru că nu aveau nimic de pierdut.

Coborî scările, traversând apoi grăbit curtea îngustă din spate către căldura sălii de mese a breslei. Ca și dormitorul, aceasta arăta că Breasla Oumodelatorilor cunoscuse și vremuri mai bune. Mult mai bune. Mai existau încă două rânduri de mese cu banchete lungi în sala mare, suficient de mare pentru a găzdui cincizeci de modelatori și pe invitații lor în

nopțile de sărbătoare. În capătul îndepărtat, șemineul imens avea de fiecare parte cuptoare de gătit din fier încastrate în piatră, iar țepușa de fript era destul de mare pentru a ține un porc întreg. În această dimineață, focul era doar o vâlvătaie mică de care aveau grijă două ge-maimuțe. În mod normal, oamenii nu lăsau genistari în apropiere de flăcări deschise, deoarece erau la fel de sperioși ca orice animal terestru, dar ordinele lui Edeard erau clare și suficient de profund fixate pentru ca ge-maimuțele să-și poată îndeplini rutina fără a intra în panică.

Edeard se așeză la masa cea mai apropiată de foc. Mintea lui trimise un set de instrucțiuni pentru ge-maimuțe folosind un mesaj prin televorbire simplu, telepatic. Utiliza o versiune alterată a limbii mentale de pe Querencia, vizualizând succesiunea de evenimente pe care le dorea în conjuncție cu fraze simple, de comandă, asigurându-se de conținutul emoțional (atât de mulți oameni uitau asta, și apoi nu puteau înțelege de ce genistarii nu-i ascultau). Ge-maimuțele începură să se agite. Erau niște creaturi mari, atingând ușor greutatea unui bărbat matur, cu șase picioare lungi de-a lungul jumătății inferioare a corpului și șase brațe și mai lungi în partea de sus; primele două perechi erau atât de apropiate încât păreau să împartă aceeași articulație a umărului, în timp ce a treia era plasată mai spre spate, lângă o coloană vertebrală foarte flexibilă. Corpurile lor erau acoperite cu o blană albă sârmoasă, cu petice subțiate pe articulații și palme, lăsând să se vadă pielea aspră,

neagru-tăciune. Profilul capului era același ca la toate variantele genistar, un glob neted cu un bot asemănător cu al unui câine terestru. Urechile erau situate în partea de jos a capului înapoi spre gâtul butucănos, fiecare dintre ele împărțită în trei petale de piele cu striații lungi, suficient de subțire pentru a fi translucidă.

O cană mare de ceai fu plasată în fața lui Edeard, urmată rapid de felii groase de pâine prăjită, un bol de fructe și o farfurie cu omletă. Mâncă apoi cu destulă poftă, exersând deja în minte partea critică a operațiunii zilei, pe fundul puțului. Televederea lui îl reperă pe Akeem când bătrânul era încă în lojă, reședința modelatorilor seniori fiind anexată sălii. Edeard putea percepe deja prin câteva ziduri de piatră, simțind structurile fizice de parcă ar fi fost niște umbre, în timp ce mințile zumzăiau cu o strălucire irizată. Capacitatea aceea de vedere era de un calibru care îi depășea pe mulți dintre adulți, făcându-l pe Akeem foarte mândru de abilitatea ucenicul său, deoarece susținea că propria metodă de instruire era adevărata cheie pentru dezvoltarea potențialului lui Edeard.

Bătrânul modelator intră în sală găsindu-le pe ge-maimuțe gata cu micul său dejun. Mormăi mulțumit, strângându-l patern pe Edeard de umăr.

– M-ai simțit când m-am trezit în dormitorul meu, băiete? întrebă el, arătând farfuria cu cârnați și roșii care îl aștepta.

– Nu, domnule, răspunse Edeard fericit. Nu pot trece încă prin patru pereți.

– Nu va dura mult, spuse Akeem ridicându-și ceaiul. La felul în care te dezvolți, până la mijlocul verii o să ajung să dorm în afara zidurilor satului. Toată lumea are dreptul la un pic de intimitate.

– Nu v-aș deranja niciodată, protestă Edeard.

Se înmuie și zâmbi sfios prinzând amuzamentul din mintea bătrânului modelator. Maestrul Akeem trecuse de cea de-a o sută optzecea aniversare cu câțiva ani în urmă, după cum pretindea el, deși nu preciza niciodată anul în care se întâmplase asta. În principiu, speranța de viață pe Querencia trebuia să fie de aproximativ două sute de ani, deși Edeard nu știa pe nimeni în Ashwell sau în satele din jur care să fi reușit să trăiască atât de mult. Cu toate acestea, vârsta de netăgăduit a lui Akeem îi dăduse o față rotundă cu cel puțin trei bărbii rulate înapoi într-un gât gros și o dantelă de capilare roșii și vinețiidecorându-i pielea palidă de pe obraji și nas, dându-i un aspect teribil de spălăcit. Mirișteasubțire lăsată în urmă după bărbieritul zilnic, dar superficial era acum în cea mai mare parte gri și nu îmbunătățea deloc impresia pe care și-o făcea toată lumea atunci când îl vedea pentru prima oară. O dată pe săptămână bătrânul folosea același aparat de ras asupra a ceea ce mai rămăsese din părul său argintiu.

În ciuda anilor săi în declin, întotdeauna insista să se îmbrace elegant. Ge-maimuțele lui personale erau bine antrenate pentru spălatul rufelor. Astăzi

pantalonii din piele făcuți pe măsură erau curați, cizmele lustruite, cămașa galben-pal spălată și călcată. Purta un sacou țesut din fire magenta și jad, cu emblema oului-într-un-cerc-răsucit a Breslei Oumodelatorilor pe rever. Jacheta nu era la fel de impresionantă ca robele purtate de membrii breslei în Makkathran, dar în Ashwell era un simbol de prestigiu, respectat. Niciunul dintre ceilalți bătrâni ai satului nu se îmbrăca la fel de bine.

Edeard, sfios, își dădu seama că își pipăia propria insignă de ucenic junior, un simplu buton de metal pe gulerul lui. Emblema era similară cu a lui Akeem, dar cu numai un sfert de cerc. Jumătate din timp uita să și-o fixeze dimineața. La urma urmei, nimeni nu îi arătase respect vreodată. Dar, dacă totul mergea bine astăzi, ar avea dreptul la o insignă cu o jumătate de cerc. Akeem spusese că nu-și putea aminti de nimeni care să fi încercat o modelare atât de sofisticată pentru evaluarea ca ucenic senior.

– Emoționat? întrebă bătrânul.

– Nu, spuse Edeard imediat. Apoi își trase capul între umeri. Oricum, acum se lucrează în rezervor.

– Bineînțeles că da. Întotdeauna fac așa. Îndemânarea noastră constă în a determina ce funcționează în viața reală. Din ceea ce am văzut, nu cred că va fi o problemă. Asta nu e o garanție, ține cont. Nimic în viață nu este sigur.

– Ce ai modelat pentru evaluarea dumitale ca ucenic senior? îl întrebă Edeard.

– Ah, asta a fost acum mult timp. Lucrurile erau diferite atunci, mult mai formale. Ei se află încă în capitală. Bănuiesc că nu s-au schimbat prea mult.

– Akeem! exclamă rugător Edeard.

Îl iubea mult pe bătrân, dar, oh, cum îi mai rătăcea mintea în ultimul timp.

– Da, da. Așa, îmi amintesc că evaluarea cerea patru ge-păianjeni. Funcționali, ține cont. Au trebuit să toarcă dromătase la prezentarea Marelui Maestru, astfel încât toată lumea a sfârșit prin a modela cel puțin șase sau șapte ca să fie în siguranță. A trebuit, de asemenea, să modelăm un lup, un cimpanzeu și un vultur. Ah, oftă el. Au fost zile grele. Îmi amintesc că maestrul meu obișnuia să mă bată încontinuu. Și ciocârliile pe care obișnuiam să le ținem pe ascuns în dormitor noaptea.

Edeard era ușor dezamăgit.

– Dar și eu pot face ge-păianjeni și tot restul.

– Știu, spuse cu mândrie Akeem, bătând ușor mâna băiatului. Amândoi știm cât de talentat ești. Un ucenic junior are în mod normal șaptesprezece ani înainte de a primi tipul de evaluare pe care o vei primi tu azi și chiar și așa sunt o mulțime care nu reușesc de prima dată. Acesta este motivul pentru care ți-am dat o însărcinare atât de dificilă. O formă remodelată care funcționează este tema standard pentru a absolvi și a trece de la statutul de ucenic la cel de practician.

– Asta este?

– Oh, da. Desigur, am fost teribil de neglijent cu restul învățăturilor breslei. A fost destul de greu să te fac să stai jos suficient de mult pentru a învăța literele. Și nu ai încă vârsta pentru a trece la studiul eticii breslei și a teoriei ăleia vechi și plictisitoare, indiferent de cât de precise vor fi când ți le voi dărui. Se pare totuși că poți înțelege lucrurile la un nivel instinctiv. De aceea o să rămâi încă doar ucenic după asta.

Edeard se încruntă.

– Ce fel de etică ar putea fi implicată în modelare?

– Nu-ți dai seama?

– Nu, nu chiar. Genistarii sunt o adevărată binefacere. Ajută pe toată lumea. Acum vă ajut și eu la sculptat și putem produce mai multe genuri standard decât înainte. Satul va deveni din nou puternic și bogat.

– Ei bine, cred că, dacă tot ești pe cale să devii ucenic senior, ar trebui să începem să luăm în considerare asemenea idei. Am avea nevoie de mai mulți ucenici în cazul în care toate astea s-ar întâmpla.

– Ar fi Sancia. Și micul Evox are o televorbire puternică.

– Vom vedea. Cine știe? Ne-am putea dovedi ceva mai acceptabili după ziua de azi. Familiile sunt reticente în a-și oferi copiii ca să-i instruim. Iar prietenul tău Obron nu ne ajută în privința asta.

Edeard roși. Obron era bătăușul-șef al satului, un băiat cu vreo doi ani mai mare decât el, care era încântat să-i facă viața mizerabilă lui Edeard în afara

incintei breslei. Nu-și dăduse seama că Akeem știa asta.

– Ar trebui să mă ocup de el.

– Madona știe că ai avut parte de destule provocări în ultimul timp. Sunt mândru că nu l-ai lovit și tu. Ouformatorii sunt întotdeauna telepați naturali puternici, dar o parte din acest blestem etic care îți scapă este modul în care noi nu trebuie să abuzăm de avantajul nostru.

– N-am făcut-o pur și simplu, pentru că... Ridică din umeri.

– ...nu e un lucru bun, și știi asta, încheie Akeem. Ești un băiat bun, Edeard.

Bătrânul se uita la el cu gândurile învolburate într-un amestec puternic de mândrie și tristețe.

Apropierea unui val de emoție îl făcut pe Edeard să clipească pentru a îndepărta apa care în mod neașteptat îi izvora acum din ochi. Își scutură capul, încercând să se desprindă de mintea bătrânului.

– Ai avut vreodată pe cineva ca Obron, care te hărțuia când erai ucenic?

– Să spunem că unul dintre motivele pentru care am venit în Ashwell a fost că modul meu de a interpreta etica breslei noastre diferă de cel al Maeștrilor Turnului Albastru. Dar te rog să reții că, deși eu sunt maestrul și tutorele tău, am, de asemenea, pretenția ca standardele organizației să fie respectate. Dacă voi considera că ai lipsuri, nu vei primi insigna de ucenic senior astăzi. Și asta include și felul în care te ocupi de treburile zilnice obișnuite.

Edeard împinse farfuria goală, apoi sorbi din restul de ceai.

– Atunci să mă apuc de treabă, maestre.

– Resping, de asemenea, pe oricine prezintă lipsă de respect.

Edeard își trase pe cap o pălărie de lână ca să se protejeze de aerul rece, și ieși în curtea principală a complexului breslei. Aceasta era neobișnuită prin faptul că avea nouă laturi. Șapte erau alcătuite din boxele grajdurilor. Veneau apoi un hambar mare și un incubator. Niciunul dintre ele nu avea aceeași mărime sau înălțime. La început, când se mutase aici, Edeard fusese impresionat. Incinta Breslei Oumodelatorilor era cea mai mare aglomerare de clădiri din sat. Pentru cineva care fusese crescut într-o căbănuță, cu un acoperiș de paie permeabil, aceasta părea un palat. Pe atunci nu ar fi observat pătura groasă de kimușchi care păta fiecare acoperiș într-un purpuriu viu, nici cum omniprezenta și încâlcita iederă acoperea pereții întunecați de piatră ai curții cu frunzele sale zdrențuite galben-pal, în timp ce rădăcinile i se înșurubau în mortarul dintre structuri, slăbind rezistența. În această dimineață, oftă doar la vederea lor, întrebându-se dacă va ajunge vreodată să le trimită pe ge-maimuțe într-o misiune de curățare. Acum ar fi fost un moment bun. Frunzele iederei căzuseră toate adunându-se în colțurile curții în grămezi mari și prăfuite, în timp ce kimușchiul sugea umezeala anotimpului transformându-se în rogojini mari spongioase, care ar fi fost ușor de exfoliat. Ca orice altceva

din viaţa lui, şi asta trebuia să mai aştepte. *Numai dacă Akeem ar putea găsi un alt ucenic,* gândi el melancolic. *Ne petrecem viețile încercând să recuperăm ce n-am făcut. Doar o singură persoană în plus în breaslă ar însemna atât de mult.*

Ar fi nevoie de un miracol al Madonei, recunoscu el supărat. Familiile din sat ezitau să le permită copiilor lor să se instruiască la Breasla Oumodelatorilor. Apreciau modul în care depindeau de genistari, dar chiar şi aşa nu puteau permite să piardă braţe de muncă. Breasla era la fel ca restul celor din Ashwell, luptându-se să meargă înainte.

Edeard traversă grăbit curtea către rezervoarele unde erau păstrate noile sale pisici remodelate, întrebând-o în tăcere pe Madona de ce se mai deranja să stea în locul ăsta ascuns la marginea sălbăticiei. La dreapta sa erau grajdurile cele mai mari în care Implicţii se foiau în boxe. Aceştia erau animale simple, genistari outori nemodelaţi, de aceeaşi dimensiune cu poneii tereştri, cu un corp bulbos ce se sprijinea pe şase picioare. Cele şase membre superioare erau doar nişte vestigii ca nişte umflături pe spatele creaturii. La femele, peste treizeci la sută din organele interne erau ovare care produceau un ou la fiecare cincisprezece zile. Masculii, trei la număr, se mişcau greoi într-un ţarc mare, la unul din capetele grajdului, în timp ce femelele erau ţinute într-un rând de cincisprezece boxe separate. Pentru prima dată de când Akeem îl luase la el, boxele erau toate ocupate, un motiv de adevărată satisfacţie pentru

Edeard. Nici măcar un maestru consacrat ca Akeem și, în ciuda vârstei înaintate, acesta era un talent unic, nu putea gestiona cincisprezece Impliciți de unul singur. Modelarea unui ou lua o lungă perioadă de timp și Edeard avusese tot atâtea eșecuri grotești câte succese. Mai întâi de toate, momentul trebuia ales cu grijă. Un ou trebuia modelat la nu mai devreme de zece ore după fertilizare și nu mai târziu de douăzeci și cinci de ore. Durata modelării depindea de natura genului cerut.

Edeard își petrecuse de multe ori câte o jumătate din noapte stând în scaunul adânc, capitonat, de modelator cu mintea concentrată pe câte un ou. Modelarea unui ou, așa cum o descria adesea Akeem, era asemănătoare cu sculptarea unui lut intangibil cu mâini invizibile. Capacitatea de a face asta era o combinație blândă de televedere și telekinezie. Mintea lui putea vedea în interiorul oului și numai cei care erau capabili să facă asta cu o claritate perfectă puteau deveni modelatori. Nu că îi plăcea să se laude, dar vederea mentală a lui Edeard era cea mai ascuțită din sat. Ceea ce vedea sub coajă era un mic exemplar de genistar Implicit alcătuit dintr-o substanță gri. Telekinezia lui va ajunge la el și va începe să-l modeleze în forma pe care o dorea, dar încet, atât de frustrant de încet. Existau însă limite. Nu putea adăuga nimic unui genistar: șapte brațe, două capete... Procesul consta în activarea structurilor înnăscute inerente fiziologiei lor implicite. Putea, de asemenea, defini dimensiunea, deși și aceasta era

parțial determinată de tipul de gen pe care îl modela. Erau apoi subfamiliile din cadrul fiecărui gen standard, cimpanzei, dar și maimuțe, o multitudine de tipuri de cai mari, mici, puternici, rapizi, lenți. O listă lungă, care trebuise memorată perfect. Modelarea era neobișnuit de dificilă, necesitând o concentrare imensă. Un modelator trebuia să aibă mult mai mult decât o acuitate vizuală și o putere de manipulare supraomenești, el trebuia să fie capabil să *simtă* ceea ce făcea, să știe instinctiv dacă ceea ce făcea era corect, să vadă potențialul din cadrul genistarului embrionar. În creaturi mai mici nu ar mai fi fost loc pentru organele de reproducere, așa că acestea trebuiau dezactivate. Alte organe trebuiau, de asemenea, selectate în mod adecvat. Dar care dintre ele? Nu era de mirare că până și un Mare Maestru producea un procent mare de ouă invalide.

Edeard trecu pe lângă grajdurile Impliciților, televederea lui săgetând prin clădire, verificând dacă ge-maimuțele se achitau de sarcina de a curăța bălegarul și de a hrăni exemplarele. Unele erau neglijente și dezordonate, așa că le împrospătă instrucțiunile printr-un mesaj rapid prin televorbire. O scanare ceva mai profundă cu televederea îi arătă starea ouălor gestante din interiorul Impliciților. Din cele unsprezece care fuseseră modelate, trei păreau să aibă probleme. Oftă resemnat. Două dintre ele erau ale lui.

După Impliciți veneau grajdurile de cai. În prezent, erau nouă mânji cazați acolo, dintre care șapte

creşteau transformându-se în nişte brute robuste ce vor trage pluguri şi căruţe pe la fermele din jur. Cele mai multe dintre comisioanele primite de Breasla Oumodelatorilor din Ashwell erau pentru genistari care puteau fi utilizaţi în agricultură. Folosirea ge-maimuţelor şi cimpanzeilor domestici era în declin, doar pentru că, era convins Edeard, oamenii nu-şi făceau timp să înveţe cum să-i instruiască în mod corespunzător. Nu că ar fi avut cineva de gând să vină aici şi să ia lecţii de la un băiat de paisprezece ani. Asta îl enerva extrem de tare. Era sigur că economia satului ar fi putut fi îmbunătăţită de cel puţin patru ori dacă pur şi simplu l-ar fi ascultat.

– Răbdare, îl sfătuia mereu Akeem, atunci când se revolta la adresa proştilor şi miopilor lor vecini. De multe ori, pentru a face ceea ce este corect, trebuie mai întâi să faci ceea ce e greşit. Va veni o vreme când cuvintele tale vor fi luate în seamă.

Edeard nu ştia când se va întâmpla asta. Chiar dacă astăzi va avea succes, nu se aştepta la un val de oameni care să-l felicite şi să-i caute sfatul. Era sigur că fusese destinat să rămână pentru totdeauna un băiat ciudat care locuia singur cu bătrânul şi smintitul de Akeem. O pereche foarte potrivită, spunea toată lumea când credeau că nu-i putea televedea.

Ţarcul maimuţelor şi cimpanzei lor era de partea cealaltă a boxelor cailor. Acolo erau doar doi pui de maimuţe, ghemuiţi în cuibul lor. Restul erau afară, îndeplinindu-şi sarcinile prin incinta complexului

breslei. Nu aveau în registre nicio cerere pentru ge-maimuțe.

Nici chiar fierăria, care folosea deja cinci, nu mai solicitase niciuna. *Poate că ar trebui să-i aduc pe oameni să facă un tur al clădirilor breslei,* gândi Edeard, *să le arăt ce pot face ge-maimuțele dacă sunt dirijate corect. Sau le-ar putea arătaAkeem, cel puțin. Măcar ceva care să rupă cercul, care să-i facă pe oameni mai îndrăzneți,* visă cu ochii deschiși ciudatul băiat.

După țarcul maimuțelor veneau canisele. Ge-câinii rămâneau extrem de ceruți, în special tipul celor folosiți la mânarea turmelor de vite și de oi. Opt pui sugeau de la cele două cățele de lapte pe care le modelase el însuși. Ele permiteau Impliciților să se întoarcă la producția de ouă fără o perioadă extinsă de alăptare. Obținuse douăsprezece ouă invalide până să reușească să-l modeleze pe primul. Inovația era una dintre cele pe care le introdusese după ce citise despre cățelele de lapte într-un text vechi al breslei. Acum intenționa să încerce și să o extindă la toate tipurile de genistari. Akeem îl susținuse atunci când primul ou a eclozat, impresionat la fel de mult de tenacitatea lui Edeard și de talentul său în modelare.

Poarta principală a incintei se afla între canisele câinilor și lupilor. Erau șase astfel de creaturi feroce care se maturizau. Întotdeauna folositori în afara zidurilor satului, lupii erau răspândiți ca paznici pentru Ashwell și pentru toate fermele sale periferice. Aceștia erau, de asemenea, luați la vânătoare prin pădurile din jur, ajutând la înlăturarea prădătorilor nativi

ai Querenciei, dar și a grupurilor ocazionale de bandiți. Edeard se opri și privi înăuntru. Ge-lupii erau creaturi slabe, cu blana gri-închis, care se confundau cu cele mai multe dintre peisaje, cu boturi lungi și colți ascuțiți ce puteau face bucăți o cracă de mărime mijlocie, darămite un membru din carne și os. Puii mari scâncirăemoționați când se aplecă deasupra ușii și îi mângâie. Mâna îi era linsă de limbile calde ca de șarpe. Doi dintre ei aveau o pereche de brațe, o altă inovație a sa. Încercase să vadă dacă aceștia puteau mânui cuțite sau bețe. Încă ceva ce găsise într-un text vechi. O altă idee la care sătenii se arătaseră reticenți.

Din toată curtea, cel mai mult îi plăcea aviariumul. Un adăpost circular cu deschideri arcuite la șase metri deasupra solului, chiar sub streașină. Avea o singură ușă la bază. În interior, spațiul liber era străbătut de grinzi largi de martoz. De-a lungul anilor, lemnul fusese puternic afectat de gheare, atât de mult încât tăietura pătrată inițial era acum rotunjită în partea de sus. Nu rămăsese decât un singur ge-vultur, la fel de mare ca torsul lui Edeard. Pasărea avea un aranjament dublu de aripi, cu două membre ce sprijineau aripa mare din față dându-i o flexibilitate remarcabilă, în timp ce aripa din spate era un triunghi simplu, pentru stabilitate. Penele de smarald și aur îmbrăcau un corp suplu, cu o falcă lungă în care dinții fuzionaseră într-o singură margine zimțată, foarte asemănătoare cu un cioc. Ochii trisegmentați clipiră în jos, la Edeard, în timp ce acesta zâmbea. Invidia atât de mult ge-vulturul

pentru cum putea zbura liber și părăsi satul cu toată sclavia pământească și irelevanța sa. Avea o capacitate telepatică neobișnuit de puternică, permițându-i lui Edeard să experimenteze aripile larg deschise alunecând cu vântul. Adesea treceau după-amiezi întregi în care Edeard, fascinat, se înfrățea cuminte age-vulturului în timp ce acesta aluneca și se năpustea peste pădurile și văile de afară, oferindu-i gustul îmbătător al libertății de dincolo de sat.

Pasărea dădu din aripi, entuziasmată de apariția lui Edeard și de perspectiva de a zbura. *Nu încă,* trebui să-i spună Edeard cu părere de rău. Ge-vulturul scutură ciocul a dezgust și închise ochii, reluându-și postura distantă.

Incubatorul era plasat între aviarium și felisă. Era o clădire joasă circulară, ca o jumătate de aviarium. Ușa largă de lemn încadrată de fier era închisă și fixată în șuruburi. Era singurul loc în care ge-maimuțele nu aveau voie să meargă. Edeard avea sarcina să-l mențină curat și îngrijit. Un raft de piatră adăpostit în partea dreaptă a ușii avea nouă lumânări groase aprinse, în mod tradițional una pentru fiecare ou din interior. Le mătură cu televederea pe toate, încântat că embrionii creșteau în mod satisfăcător. După ce fuseseră depuse, ouălor le luase aproximativ zece zile ca să eclozeze protejate în cuiburile care, în lunile de iarnă, erau încălzite de cărbunii ce mocneau în soba de fier masiv. Va trebui să curețe cenușa și să mai adauge niște bucăți de cărbune înainte de prânz.

Unul dintre ouă trebuia să eclozeze a doua zi, socoti el. Un alt cal.

În cele din urmă, intră în felisă, cea mai mică dintre clădirile care mărgineau curtea. Pisicile genistar standard erau mici creaturi semiacvatice, cu o blană întunecată uleioasă și picioare palmate largi, lipsite de membre superioare. Convenția breslei le păstra ca pe unul dintre cele șapte genuri standard, deși nimeni în afara capitalei Makkathran nu găsise vreodată o întrebuințare pentru ele. Doar gondolierii țineau câte o pereche în fiecare barcă, folosindu-le pentru a ține departe de canalele orașului buruienile și rozătoarele.

Felisa era o cameră dreptunghiulară plină de platforme mari de piatră până la nivelul genunchiului. Lumina intra prin ferestrele prevăzute în acoperiș. Știind cât de prolific devenise kimușchiul, Edeard își completa acum întotdeauna vederea obișnuită cu televederea în timp ce se plimba de-a lungul culoarelor înguste dintre platforme. În interior, ferestrele erau reduse la niște fante înguste care ofereau o strălucire slabă de ametist.

De-a lungul platformelor erau plasate rezervoare de sticlă. Erau bazine foarte vechi de dimensiunea unor sicrie voluminoase, de pe vremea când fusese construită întreaga incintă. Jumătate dintre ele aveau laturile crăpate. Alge moarte și uscate le pătau sticla, în timp ce fundul era plin cu pietriș și bucăți de noroi uscat. Edeard reamenajase cinci în care să-și țină pisicile remodelate, iar alte trei le

modificase pentru a funcționa ca rezervoare. Țevile pe care le folosise pentru a le testa capacitatea erau împrăștiate pe podea. Toate cele cinci pisici remodelate stăteau întinse pe patul de pietriș din rezervoare, cu doar câțiva centimetri de apă clipocind slab în jurul lor. Semănau cu niște bucăți rotunde și grase de carne de abanos lucios, mari cât jumătate din dimensiunea unui om. Nu aveau niciun fel de membre, doar un rând de șase branhii circulare de-a lungul lateralelor de care se bălăbăneau tuburi largi de piele groasă. Capul era atât de mic încât părea complet nedezvoltat, până la punctul de a fi malformat, și nu avea ochi sau urechi. Tot ce putea face televederea lui Edeard era să detecteze orice scânteie de gândire ce ar fi existat în creierele mici.

Zâmbi vesel către bulgării nemișcați, căutând și cel mai mic semn de boală. După ce se declară mulțumit că sănătatea lor era cât mai bună posibil, rămase perfect nemișcat, respirând calm și măsurat, așa cum îl învățase Akeem, și își concentră telekinezia asupra primei pisici, a treia mână cum o numeau majoritatea sătenilor. Îi simți carnea neagră în strânsoarea lui necorporală și o ridică de pe patul de pietriș murdar de bălegar.

O jumătate de oră mai târziu, când Barakka, rotarul satului, intră cu căruța în curte, îi găsi pe Edeard și pe Akeem în picioare lângă cinci prelate cu pisicile remodelate întinse pe ele. Își încreți fața cu dezgust la vederea creaturilor bizare și îi aruncă bătrânului maestru al breslei o privire întrebătoare.

– Ești sigur de asta? întrebă el în timp ce-și făcea vânt de pe bancă.

Rotarul era un tip mare și îndesat, mărit încă și mai mult de opt decenii de muncă fizică grea. Avea o barbă deasă, neîngrijită, de culoarea ghimbirului, care-i făcea ochii cenușii să pară și mai înfundați în orbite. Își scărpină bărbia îngropată în timp ce examina cu privirea ge-pisicile, îndoiala spiralându-i deschis prin minte, perfect detectabilă pentru Edeard. Lui Barakka nu-i păsa prea mult de sentimentele tinerilor ucenici.

– Dacă își fac treaba, vor aduce multe beneficii pentru Ashwell, spuse Akeem cu calm. Cu siguranță merită o încercare.

– Cum zici tu, cedă Barakka. Îi aruncă un rânjet viclean lui Edeard. Vrei să devii primarul nostru, băiete? În cazul în care chestia asta va funcționa, vei avea binecuvântarea mea. M-am scăldat în bălegar de cal în ultimele trei luni. Desigur, bătrânului Geepalt o să-i sară nasul din loc.

Geepalt, tâmplarul satului, era responsabil de pompa puțului existent și ar fi fost dreptul lui să construiască o nouă pompă pentru puțul proaspăt săpat. El era șeful celor care se împotriveau ca Edeard să-și testeze inovația, iar faptul că Obron era ucenicul lui nu ajuta deloc.

– Există lucruri mai rele în viață decât un Geepalt supărat, spuse Akeem. În plus, atunci când acest lucru va funcționa, va avea mai mult timp pentru comisioane profitabile.

Barakka izbucni în râs.

– Șmecher bătrân! Nu mintea, ci limba ta este cea care modelează cuvintele împotriva adevăratul lor înțeles.

Akeem se înclină, încântat.

– Multumesc. Atunci putem să începem încărcarea?

– Numai dacă echipa lui Melzar este gata, spuse Barakka.

Televederea lui Edeard fulgeră afară, examinând noul puț și mulțimea care se aduna în jurul lui.

– Sunt gata. Wedard a chemat echipa de ge-mai-muțe săpătoare afară.

Barakka îl măsură cu privirea. Noul puț era săpat în cealaltă parte a satului, departe de complexul Breslei Oumodelatorilor. Propria televedere nu putea ajunge atât de departe.

– Foarte bine, să le punem în căruță. Te descurci cu o treime din greutate, băiete?

Edeard era foarte mulțumit că reușise să împiedice orice ironie să-i iasă la suprafața gândurilor.

– Cred că da, domnule.

Prinse zâmbetul lui Akeem. Mintea maestrului rămase calmă și serioasă.

Barakka mai aruncă o privire neîncrezătoare pisicilor remodelate și își scărpină barba încă o dată.

– În regulă, atunci. La semnalul meu. Trei. Doi. Unu.

Edeard își extinse a treia mână, având grijă să n-o facă mai mult decât ar fi trebuit. Ridicată de toți trei,

pisica remodelată se sălță ușor în aer și pluti spre spatele căruței deschise.

– Nu sunt mici, nu-i așa? spuse Barakka. Zâmbetul îi era oarecum forțat. Bună treabă că ne ajuți, Akeem.

Edeard nu știa dacă ar trebui să protesteze sau să râdă.

– Ne facem toți partea, spuse Akeem, aruncându-i lui Edeard o privire de avertizare.

– A doua, atunci, replică Barakka.

Zece minute mai târziu rulau prin sat cu Barakka și Akeem pe bancheta din față a căruței, în timp ce Edeard stătea în spate, cu un braț odihnindu-se protector peste una dintre pisici. Ashwell era o aglomerare de clădiri la adăpostul unei stânci ce se ridica pe o parte a unei pante mai line. Aproape imposibil de escaladat, stânca forma o apărare bună, cu un perete semicircular din pământ și piatră care completase protecția față de orice forțe maligne care își puteau face apariția din ținuturile sălbatice de la nord-est. Majoritatea clădirilor erau simple cabane de piatră, cu acoperișuri de paie și obloane perforate. Unele construcții mai mari aveau ferestre cu geamuri care fuseseră aduse din orașele occidentale. Doar strada principală, paralelă cu stânca, era pietruită. Cărările care se desprindeau din ea erau doar puțin mai mult decât niște făgașe de noroi erodate până la piatră de roți și picioare. Deși incinta Oumodelatorilor avea cele mai multe clădiri, cea mai înaltă era biserica Madonei Empyreaneene cu turla

ei conică ridicându-se în partea nordică a domului scund. Cândva, biserica de piatră avusese o culoare uniformă albă, dar, după multe anotimpuri de neglijare, părţile mai deschise deveniseră de un gri mohorât, kimuşchiul proliferând rapid în golurile subţiri dintre blocurile mari.

Drumul până la poarta satului se desprindea la jumătatea distanţei din strada principală. Edeard privi în lungul lui, văzând tunelul scurt, bordat cu cărămidă, care trecea prin meterezele construite în pantă. La capătul îndepărtat, porţile masive erau deschise către lumea exterioară. Pe partea de sus a zidului, turnuri de veghe gemene erau dispuse de fiecare parte a porţilor, cu clopote mari de fier în vârf. Gărzile le-ar face să sune la orice pericol iminent. Edeard nu le auzise niciodată. Unii dintre sătenii mai în vârstă pretindeau că-şi aminteau dangătul lor atunci când bandele de bandiţi fuseseră reperate trecând graniţa terenurilor agricole ce mărgineau satul.

În timp ce se uita la partea de sus a zidului de apărare cu linia sa neregulată şi amestecul de numeroase materiale, Edeard se întrebă cât de greu ar fi, de fapt, ca cineva să treacă de fortificaţiile lor. Erau locuri unde găurile fuseseră cârpite cu scânduri de lemn groase, care acum putrezeau sub păturile de kimuşchi şi, chiar dacă fiecare bărbat şi femeie din sat ar fi pus mâna pe arme, nu s-ar fi putut desfăşura de-a lungul a mai mult de o treime din lungime. În realitate, siguranţa lor depindea, de fapt, de iluzia de putere. O înţepătură bruscă de durere la

gamba stângă îl făcu să tresară. Fusese un vârf de cuțit telekinetic, pe care îl alungă ecranându-și puternic trupul. Obron și doi dintre acoliții lui însoțeau de o parte și de alta căruța, amestecându-se cu ceilalți săteni care se îndreptau către noul puț. Plutea în aer un sentiment de carnaval în timp ce atelajul străbătea încet Ashwellul, iar oamenii își abandonau activitatea obișnuită ca să se alăture mulțimii și să vadă și ei inovația.

Acum că fusese smuls din ușoara visare cu ochii deschiși, Edeard realiză sâmburele de amuzament și interes ce plutea în eterul satului. Foarte puțini se așteptau ca pisicile sale remodelate să funcționeze, dar așteptau, în schimb, cu nerăbdare să asiste la eșec. *Tipic,* gândi el. *Satul acesta se așteaptă întotdeauna la ce-i mai rău. Este exact atitudinea răspunzătoare pentru declinul nostru. Nu poate fi pus totul pe seama condițiilor meteorologice nefavorabile, a recoltelor slabe sau a mai multor bandiți.*

– Hei, băiatule-ou, îl luă în râs Obron. Ce-i cu avortonii ăștia? Și unde sunt genistarii pompei?

Râse batjocoritor, cotcodăcitul fiindu-i repede dublat de prietenii săi.

– Ăștia sunt, începu supărat Edeard...

Se opri în timp ce râsul lor creștea, dorindu-și să poată merge mai repede, mult mai repede. Pe fețele adulților care însoțeau căruța apăruseră zâmbete. Asistau la o rivalitate tipică între ucenici ce le amintea că și ei fuseseră așa în tinerețe.

Gândurile lui Obron erau vii și batjocoritoare. Edeard reuși să-și păstreze cumpătul. Răzbunarea va veni de îndată ce va plasa pisicile. Rezultatul va însemna respect pentru Breasla Oumodelatorilor și o pierdere corespunzătoare de statut pentru tâmplari.

Se agăța încă de ideea asta când căruța se opri lângă noul puț. Trecuseră patru luni de când vechiul puț al satului se prăbușise parțial. Pietrișul și nămolul fuseseră aspirate în sus, în pompă, o mașinărie mare, inventată și asamblată de Breasla Tâmplarilor, cu roți dințate mari și vezici din piele care erau comprimate și extinse de trei ge-cai înhămați la o roată mare cu ax. Aceștia se învârteau în cerc pe tot parcursul zilei, producând jeturi de apă, care alunecau din țeavă în jgheabul unui rezervor care putea fi folosit de toată lumea. Pentru că nimeni nu observase nămolul la început, ge-caii continuaseră să meargă până când pompa începuse să trosnească și să se zgâlțâie. Avaria fusese gravă.

Odată ce gradul de deteriorare a puțului fusese evaluat, consiliul bătrânilor decretase că trebuie săpat un alt puț. De data aceasta, era în partea de sus a satului, aproape de faleza unde apa ce percola în pârtiile de sus trebuia să aibă debitul de care aveau nevoie. Unii susținuseră că o simplă rețea de conducte ar fi putut transporta apă proaspătă în fiecare casă. Asta ar fi necesitat construirea unei pompe și mai mari. Moment în care Akeem prezentase ideea ucenicului său în fața consiliului.

Mulțimea care se adunase în jurul șefului noului puț era suficient de binevoitoare când se opri căruța. Melzar, care, printre multe alte titluri în sat, îl avea și pe cel de Maestru al Apei, stătea lângă gaura deschisă, vorbind cu Wedard, pietrarul care supraveghease echipa de ge-maimuțe care efectuaseră, de fapt, săpăturile. Amândoi priveau pisicile remodelate cu o expresie intrigată. Edeard nu le acorda prea multă atenție, dar auzi o mulțime de râsete înfundate. Veneau în cea mai mare parte de la grupul de ucenici adunați în jurul lui Obron. Obrajii i se înroșiră din cauza efortului de a-și împiedica furia să pătrundă în gândurile de suprafață.

– Ai încredere în tine, îi șopti cineva în minte, o televorbire abil mânuită, îndreptată numai spre el. Sentimentul era bordat de o strălucire trandafirie de aprobare.

Privi în jur și o văzu pe Salrana zâmbindu-i călduros. Avea doar doisprezece ani și era îmbrăcată în roba alb-albastră de novice a Madonei. O copilă dulce și blajină ce nu voia să facă altceva decât să se alăture Bisericii. Maica Lorellan a Madonei din Ashwell fusese fericită să-i înceapă instruirea. Cu excepția sărbătorilor, participarea la slujbe nu era grozavă în biserica din sat. Ca și Edeard, Salrana nu se integrase niciodată pe deplin în viața comunității. Asta îi făcea să se simtă înrudiți. Îi era ca o soră mai mică. Edeard îi zâmbi și el în timp ce cobora din căruță. Lorellan, care stătea protector în picioare lângă ea, îi trimise la rândul ei un zâmbet blând.

Melzar se apropie de partea din spate a căruței.

– Ar trebui să fie interesant.

– Oh, mulțumesc, spuse Akeem.

Aerul rece îi făcea din vinișoarele de sânge de pe nas și obraji o pată chiar mai întunecată decât în mod obișnuit.

Melzar înclină discret capul spre mulțimea din jur. Edeard nu se întoarse; televederea sa i-l revelase pe Geepalt stând în rândul din față cu picioarele depărtate și brațele îndoite și-o umbră pe trăsăturile delicate. Disprețul îi ieșise în gândurile de suprafață, ușor de simțit de către toată lumea. Edeard era suficient de inițiat pentru a detecta curenții de îngrijorare de dedesubt.

– Cum este apa? întrebă Barakka.

– Rece, dar foarte limpede, spuse mulțumit Melzar. E o binefacere că am săpat puțul atât de aproape de faleză. Se înfiltrează multă apă prin stânca de sus și e extraordinar de pură. Nu este nevoie să o mai fierbem înainte de a face berea, nu-i așa? Trebuie să fie un semn bun.

Edeard se târî mai aproape de gaură, așteptându-se pe jumătate ca a treia mână a lui Obron să-l împingă. Picioarele i se împrăștiară pe noroiul semiînghețat din jurul dalelor, iar el privi peste margine. Wedard făcuse o treabă bună căptușind tunelul circular, pietrele erau tăiate perfect și fixate mai bine decât zidurile multor cabane. Puțul acesta nu se va prăbuși la fel ca ultimul. Întunericul pândea zece metri mai jos, ca o ceață de nepătruns. Televederea sa cercetă și

mai mult, ajungând la apă la peste treizeci de metri sub nivelul solului.

– Ești gata? întrebă Melzar.

Vocea îi sunase cu simpatie. Fără sprijinul Maestrului Apei, consiliul nu i-ar fi permis lui Edeard să încerce pisicile.

– Da, domnule.

Edeard, Akeem, Melzar, Barakka și Wedard își extinseră fiecare cea de-a treia mână pentru a ridica prima pisică din căruță. Toți cei adunați își folosiră televederea pentru a-i urma în tunelul sumbru. Când ajunseră la apă, Edeard se încordă. *Dacă se scufundă?*

– Și îi dăm drumul, spuse Akeem relaxat și cu încredere, așa că Edeard se văzu nevoit să se conformeze. Pisica se mișcă, neperturbată. Edeard își dădu seama că își ținuse respirația, neliniștea împânzindu-i mintea și putând fi simțită de toată lumea, în special de Obron. Ușurarea lui fusese la fel de ușor de perceput de către săteni.

Nu mult după aceea, toate cele cinci pisici pluteau pe apă. Melzar însuși coborî un furtun de cauciuc gros, derulându-l încet de pe cilindrul pe care era bobinat. Capătul era extrem de complicat, ramificându-se de mai multe ori ca și cum i-ar fi încolțit rădăcini. Edeard se întinse peste dalele de piatră din jurul ghizdurilor, ignorând noroiul rece ca gheața care i se îmbiba în pulover. Un aer cald se degaja din puț gâdilându-i fața. Închise ochii, concentrându-se numai pe cea de-a treia mână în

timp ce conecta capetele furtunului la branhiile pisicilor. La comanda lui, buzele musculoase simple se închiseră în jurul tuburilor de cauciuc, formând un sigiliu strâns. O pisică genistar standard avea trei mari vezici de plutire ce îi ofereau un control complet asupra flotabilității în timp ce înota, permițându-i să plutească liniștit sau să se scufunde la mai mulți metri în jos. În jurul acestor vezici modelase Edeard noile pisici, extinzându-le pentru a ocupa optzeci la sută din volumul total al organismului, înconjurându-le cu mușchi, astfel încât să devină niște pompe primitive, ca o inimă de apă. Le ordonă prin televorbire să înceapă secvența de contractare a mușchilor, intrând astfel într-un ritm elementar.

Toată lumea tăcu când Edeard se ridică în picioare. Ochii și televederile erau concentrate pe rezervorul gigantic de piatră instalat lângă puț. Capătul furtunului era curbat peste el. Pentru un minut dureros de lung nu se întâmplă nimic, apoi se auzi un sunet gâlgâit. Picături de apă țâșniră afară, preludiul unui torent spumos ce se scurgea în rezervor. Acesta începu să se umple remarcabil de rapid. Edeard își aminti debitul de apă de la vechea pompă. Cel de acum avea presiunea de câteva ori mai mare. Melzar cufundă o ceașcă în apă și o gustă.

– Proaspătă și pură, anunță cu glas tare. Și mai mult decât atât, suficientă.

Se plasă în fața lui Edeard și începu să aplaude, privind mulțimea și încurajând-o. Ceilalți i se alăturară

curând. Edeard se afla în centrul unei furtuni de aplauze. Obrajii îi ardeau din nou, dar de data asta nu-i mai păsa. Brațul lui Akeem îi înconjură umerii. Mintea îi strălucea de mândrie. Chiar și Geepalt recunoscu succesul, deși în silă. Obron și acoliții săi dispăruseră.

Mai era și curățatul, desigur. Sacii de terci gras de legume pe care îl vor digera pisicile erau umpluți și poziționați lângă puț. Supapele erau ajustate astfel încât acesta să picure în doze constante în josul tuburilor subțiri. Edeard conectase capătul îndepărtat al fiecărui tub la gura unei pisici, instruindu-le să sugă încet. Wedard și ucenicii săi fixaseră furtunul într-o parte a puțului. Terenul fusese eliberat. În cele din urmă, lespedea uriașă de piatră pentru acoperiș fusese și ea trasă deasupra, sigilând pisicile în noul lor mediu confortabil. Între timp, ucenicii și ge-maimuțele menajere făcuseră deja cozi la jgheab, cu urcioare mari în mâini.

– Ai un talent rar, băiatul meu, spuse Melzar privind apa care sălta aproape de partea de sus a rezervorului. Cred că va trebui să se sape un canal de scurgere pentru a face față surplusului. Atunci, fără îndoială, consiliul va cere curând schema sistemului aceluia trăsnit de conducte pentru a furniza apă caselor. Asta înseamnă o adevărată revoluție. Akeem, aș fi onorat dacă tu și ucenicul tău v-ați alătura nouă pentru masa de seară.

– Voi fi fericit să eliberez o parte din vinul pe care îl ţineţi prizonier, spuse Akeem. Am auzit că sunt temniţe întregi pline sub sala breslei tale.

– Ha! Melzar se întoarse spre Edeard. Îţi place vinul, băiete?

Edeard realiză că întrebarea era sinceră. Pentru prima oară în viaţă nu erîntrebă doar din simplu amuzament.

– Nu sunt sigur, domnule.

– Atunci ar fi mai bine să afli.

Mulţimea plecase, ţesând o atmosferă de satisfacţie rară care pătrundea tot satul. Circula sentimentul că acesta era un mod bun de a începe noul sezon de primăvară, un semn că timpurile deveneau mai bune. Edeard rămase lângă rezervor în timp ce ucenicii îşi umpleau urcioarele. Nu era sigur că nu-şi imagina doar, dar păreau că îl tratează cu un pic mai multă aprobare decât înainte. Câţiva chiar îl felicitară.

– Îţi bântui locul victoriei?

Era Salrana. Zâmbi larg spre ea.

– De fapt, mă asigur doar că pisicile nu se prăbuşesc epuizate sau că nu se desprind furtunurile. Chestii de genul ăsta. Există încă o mulţime de lucruri care pot merge prost.

– Bietul Edeard, mereu pesimist.

– Nu astăzi. Ziua de azi a fost...

– Glorioasă.

Băiatul privi spre norii joşi care blocau soarele.

– Folositoare. Pentru mine şi sat.

– Sunt foarte mulţumită pentru tine, exclamă ea. Este nevoie de mult curaj să îţi susţii convingerile, mai ales într-un loc ca ăsta. Melzar avusese dreptate, asta este o revoluţie.

– Ai tras cu urechea! Ce ar spune Madona?

– Ea ar spune *Bravo, tinere!* Lucrul acesta va face viaţa fiecăruia un pic mai bună. Ashwell are o grijă mai puţin, acum. Oamenii au nevoie de asta. Viaţa este atât de grea, aici. Pe temelii mici de speranţă pot fi construite imperii.

– Ăsta trebuie să fie un citat, o tachină el.

– Dacă ai fi venit la biserică, ai fi ştiut.

– Îmi pare rău. Nu prea am timp.

– Madona ştie şi înţelege.

– Eşti un om bun, Salrana. Într-o zi vei fi Pythia.

– Iar tu vei fi primarul Makkathranului. Ce timpuri grozave vom trăi împreună făcând din Querencia un loc fericit.

– Nu vor mai exista bandiţi. Nu vor mai fi corvezi, mai ales pentru ucenici.

– Sau novice.

– Se va vorbi despre domnia noastră până când Lorzii Cerului se vor întoarce pentru a ne duce pe toţi în Inimă.

– Oh, uite, ţipă ea şi arătă emoţionată spre rezervor. Dă pe dinafară! Ne-ai dat prea multă apă, Edeard.

El privi cum apa începea să crească, revărsându-se peste buza rezervorului. În câteva secunde deveni un mic pârâu cu spume ce-şi croia drum prin noroiul de la picioarele lor. Fugiră amândoi într-o parte, râzând.

2

Justine Burnelli își examină cu atenție corpul înainte de a și-l pune din nou. La urma urmei, trecuseră peste două secole de când îl purtase ultima dată. De atunci rămăsese depozitat într-o cușcă din materie exotică. Aceasta generase o zonă de suspensie temporală, astfel încât în interior abia trecuse o jumătate de secundă. Cușca arăta ca o sferă simplă de lumină violet și se afla în centrul de primire ANA din New York, o clădire care se prelungea cu o sută cincizeci de etaje mai jos, sub străzile Manhattanului. Cușca ei era găzduită la etajul nouăzeci și cinci, împreună cu mai multe mii de bule radiante identice. În mod normal, ANA menținea un organism timp de cinci ani după ce personalitatea era descărcată din el, în eventualitatea în care ar fi apărut probleme de compatibilitate. O astfel de problemă era însă neobișnuită, media de respingere a vieții în interiorul ANA pentru a reveni la tărâmul fizic fiind de unu la unsprezece milioane. Odată ce treceau acești cinci ani, continuitatea corpului era întreruptă. La urma

urmei, în cazul în care o personalitate ar fi vrut cu adevărat să plece după aceea din ANA, putea fi cultivată o simplă clonă – un proces nu foarte diferit de procedura de modă veche a re-vieţuirii care era încă disponibilă în cadrul Lumilor Externe.

Cu toate acestea, ANA: Guvernarea considerase că în anumite circumstanţe este util să aibă reprezentanţi fizici în Marea Confederaţie. Justine era unul dintre ei. Era parţial vina ei. Avea peste opt sute de ani, când Pământul îşi construise depozitul pentru Activitatea Neurală Avansată, universul virtual suprem unde se presupunea că, în final, toată lumea avea să fie egală. După o viaţă atât de lungă, era foarte reticentă la ideea de a-şi vedea corpul întrerupt, în aceeaşi măsură în care nu putea admite faptul că re-vieţuirea era o continuare adevărată. Pentru ea, clonele hrănite cu forţa cu amintirile unei persoane moarte nu erau aceeaşi persoană, chiar dacă nu exista nicio diferenţă sesizabilă. Era prea greu să se scuture de faptul că fusese crescută şi educată la începutul secolului XXI, chiar şi pentru cineva matur şi controlat aşa cum devenise ea.

Ceaţa violetă se stinse dezvăluind o fată blondă la mijlocul celor douăzeci de ani ai săi biologici. Destul de atractivă, remarcă Justine cu o mică tresărire de mândrie, şi foarte puţin datorită manipulării genetice la care apelase de-a lungul secolelor. Fata la care se uita putea fi încă recunoscută drept ştrengăriţa petrecăreaţă de la începutul secolului XXI, care timp de un deceniu fusese subiectul canalelor de bârfă din

cauza relaţiilor romantice pe care le avusese prin societatea de pe Coasta de Est şi cu actorii de seriale TV. Nasul îi fusese micşorat, recunoştea ea, şi un pic subţiat. Acum, consideră ea critic, era probabil un pic prea drăguţ, mai ales împreună cu pometii care arătau de parcă erau făcuţi din oase de pasăre, atât erau de ascuţiţi şi de delicaţi. Ochii îi fuseseră modificaţi într-un albastru pal, potriviţi cu pielea de un alb nordic, bronzată într-o nuanţă de miere aurie, şi cu părul des blond-alb, care îi cădea mai jos de umeri. Înălţimea ei era mai mare decât şi-ar fi adus aminte prietenii săi din secolul al XXI. Îşi adăugase pe furiş patru centimetri în timpul diferitelor tratamente de întinerire. În ciuda ispitei, nu câştigase toată această lungime doar în picioare, şi se asigurase că trunchiul îi era proporţionat cu un frumos abdomen plat, care era uşor de întreţinut datorită unei mici accelerări a tractului digestiv. Din fericire nu ar fi optat niciodată pentru sâni ridicoli – mă rog, cu o singură excepţie, atunci când venise momentul să se reîntinerească pentru cea de-a două suta sa zi de naştere. O făcuse doar ca să afle cum e să ai o despicătură cât cea a Marelui Canion. Şi, da, bărbaţii rămâneau cu gura căscată şi o abordau cu texte şi mai stupide, dar, cum putea avea oricum întotdeauna pe cine voia, nu era niciun avantaj real în asta şi nu se simţea ea însăşi, aşa că scăpase de ele la următoarea sesiune de reîntinerire.

Deci, iat-o din nou, în carne şi oase şi încă în formă. Îi mai lipsea doar mintea. După ce programul de monitorizare îi confirmă rezultatul examinării

vizuale, își turnă conștiința înapoi în creier. Reducerea de memorie era fenomenală, la fel ca și pierderea tuturor rutinelor de gândire avansată care conținuseră personalitatea ei adevărată în ultimul timp. Vechea ei structură neuronală biologică pur și simplu nu avea capacitatea de a organiza ceea ce devenise ea în ANA. Era ca și cum ar fi fost lobotomizată, de fapt, avea senzația că mintea i se topise la nivelul facultăților unei insecte primitive. *Dar numai temporar*, își spuse ea – ce greoaie!

Justine trase aer în piept pentru prima oară în două sute de ani, acesta tresărindu-i într-o convulsie ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar. Inima începu să-i bată rapid. Pentru o clipă, nu făcu nimic – de fapt, nu-și amintea ce să facă –, apoi vechile reflexe automate de încredere intrară în funcțiune. Mai luă o gură de aer, ținând panica sub control, dominându-și vechile instincte neanderthaliene cu ajutorul rațiunii pure. Încă o respirație regulată, ca să-și calmeze inima. Exoimaginile îi clipeau în vederea periferică, afișându-i rânduri de simboluri standard ale îmbunătățirilor ei. Deschise ochii. Rândurile lungi de bule violete se întindeau în toate direcțiile în jurul ei ca niște opere de artă, ca niște sculpturi bizare. Cumva, mintea-ei-bazată-pe-carne avea convingerea că putea vedea siluetele oamenilor din interior. Absolut ridicol! În interiorul ANA, evident, își permisese să se debaraseze de amintirea a cât de imperfect și sensibil la hormoni era creierul uman.

Un zâmbet îi dezvălui un rând de dinți albi, perfecți. *Cel puțin o să am parte de ceva sex adevărat, înainte de a mă descărca din nou.*

Justine se teleportă din centrul de primire din New York direct în mijlocul conacului Tulip. Câmpurile de stabilizare menținuseră vechea reședință a familiei Burnelli de-a lungul secolelor, păstrând textura clădirii în starea inițială. Etală un zâmbet fericit atunci când o văzu din nou cu propriii ochi. Dacă ar fi fost sinceră cu ea însăși, era oarecum monstruoasă. Clădirea era construită în forma a patru petale ale căror acoperișuri cărămizii și negre se curbau până la „stamină", un turn central ce culmina cu o „anteră" realizată dintr-o coroană de piatră sculptată îmbrăcată în folie de aur. Era și de prost-gust, și izbitoare demodându-se și revenind în mod succesiv la modă de-a lungul deceniilor. Tatăl său, Gore Burnelli, cumpărase moșia în districtul Rye, foarte aproape de New York, stabilind aici baza pentru vastele activități comerciale și financiare ale familiei, la mijlocul secolului XXI. Aceasta rămăsese centrul lor în timp ce Confederația lua naștere și se extindea spre exterior până când uniformitatea sa socială și economică fusese spulberată de biononice, de ANA, precum și de separarea culturilor Înaltă și Avansată. Astăzi familia avea încă un imperiu de afaceri prodigios răspândit peste tot în Lumile Externe, dar acesta era gestionat într-o structură corporatistă de către mii de Burnellis, niciunul dintre ei mai în vârstă

de trei sute de ani. Gore împreună cu grupul lui inițial de rude apropiate (inclusiv Justine), care obișnuiau să orchestreze totul, se descărcaseră de mult în ANA. Cu toate acestea, Gore nu predase în mod formal și din punct de vedere legal dreptul de proprietate urmașilor săi nerăbdători. Era, îi asigurase el, pur și simplu un capriciu în beneficiul lor, asigurându-se că sub nicio formă compania nu putea fi distrusă, dând astfel familiei o coeziune pe care atâtea altele nu o aveau. Numai că Justine știa al naibii de bine că, nici în starea sa iluminată, extinsă, semiomnipotentă din cadrul ANA, Gore nu intenționa să predea nimic din ceea ce îi trebuiseră secole să construiască. *Capriciu, curul meu!*

Se materializase în mijlocul conacului în sala de bal. Picioarele goale apăsau o podea de stejar lustruită, aproape la fel de strălucitoare ca și uriașele oglinzi cu muchii aurite de pe perete. O sută de reflexii ale corpului ei gol îi zâmbeau sfios înapoi. Draperii de catifea violet-închis se curbau în jurul ușilor-ferestre înalte care se deschideau pe o verandă pe care atârna glicină albă. Afară, un soarele luminos și jos de februarie strălucea de-a lungul terenurilor largi împădurite cu masivele lor pături de rododendroni. Fuseseră organizate niște petreceri fabuloase aici, își aminti ea. Faima, averea, strălucirea, puterea, notorietatea și frumusețea se amestecau într-un mod care ar fi făcut-o pe Jane Austen verde de invidie.

Uşile erau deschise, lăsând cale liberă către un coridor larg. Justine păşi prin el, absorbind toate imaginile semifamiliare, salutând valul cald de recunoaştere. Alcovurile erau pline cu mobilier de epocă, deja antic chiar înainte ca Ozzie şi Nigel să fi construit primul generator de gaură de vierme. Cât despre operele de artă, puteai cumpăra un mic continent pe o Lume Externă cu doar una dintre picturi.

Lipăi în sus pe scara ce se curba prin holul de la intrare şi se îndreptă spre petala de nord către vechiul ei dormitor. Toate erau aşa cum le lăsase, menţinute timp de secole de câmpurile de stabilizare şi de serviboţi – o iluzie reconfortantă că ea sau oricare alt Burnelli ar putea intra în orice moment şi ar fi bine veniţi în casa lor ancestrală. Patul fusese proaspăt făcut, cu lenjeria scoasă din câmpul stabilizator şi împrospătată imediat ce ea şi ANA conveniseră cu privire la primire. Mai multe haine erau pregătite. Ignoră modernul costum-togă şi alese o rochie clasică de smarald cu motive indiene împreună cu o pereche de cizme negre.

– Neutru.

Justine tresări la auzul vocii. Iritarea îi înlocui repede tulburarea. Se întoarse şi se uită la *solido*-ul ce stătea în picioare în cadrul uşii.

– Tată, nu-mi pasă cât de departe de starea fizică pretinzi că eşti, NU SE INTRĂ în dormitorul unei fete fără să se bată la uşă. Mai ales în al meu.

Imaginea lui Gore Burnelli nu arătă prea multă părere de rău. O privea pur şi simplu cu interes cum

stătea așezată pe pat și își lega șireturile de la cizme în sus. Își alesese reprezentarea din secolul XXIV care era, fără îndoială, imaginea pentru care fusese cel mai renumit. Un corp a cărui piele fusese transformată în aur. Purta un pulover negru deschis în V la gât și pantaloni negri. Suprafața reflectorizantă făcea dificil să-i determini trăsăturile. Fără luciul de aur ar fi fost un tânăr frumos de douăzeci și cinci de ani, cu părul blond tuns scurt. Fața, care la momentul în care și-o făcuse nu era nimic mai mult decât o îmbinare de tatuaje de circuite organice, era și mai derutantă din cauza ochilor gri perfect obișnuiți ce te priveau de sub luciul ei. Că Gore privea lumea din spatele unei măști de îmbunătățiri era doar un fel de metaforă. Era un pionier al rutinelor mentale îmbunătățite și fusese unul dintre fondatorii ANA.

– Nu are nicio importanță, mormăi.

– Politețea este întotdeauna relevantă, se răsti ea din nou.

Starea de spirit nu-i era cu nimic îmbunătățită de degetele ei care păreau să nu aibă nicio dexteritate reală. Nu-și putea lega șireturile de la cizme.

– Ești o alegere bună pentru a-l primi pe ambasador.

Ea reuși, în sfârșit, să facă nodul și ridică o sprânceană întrebătoare.

– Ești gelos, tată?

– Să devin din nou un fel de turboversiune de maimuță? Da, sigur. Gândirea la nivelul și viteza asta îmi dă dureri de cap.

– Turbomaimuță! Aproape că ai spus animal, e adevărat?

– Carne și sânge înseamnă animal.

– Și câte fațiuni spui că sprijini?

– Eu sunt un Conservator, toată lumea știe asta. Poate doar câteva contribuții de campanie pentru Exteriori.

– Hmm. Îi aruncă o privire suspicioasă.

Chiar și ambalată într-un corp, tot auzise zvonurile că ANA ar fi dat dispense speciale unora dintre personalitățile sale interne. ANA: Guvernarea negase, desigur, dar, dacă cineva ar fi putut reuși să fie mai egal decât alții acela ar fi fost Gore, care fusese acolo chiar de la început, unul dintre părinții fondatori.

– Ambasadorul este aproape aici, spuse Gore.

Justine își verifică exoimaginile și începu să reordoneze rutinele secundare de gândire. Clusterele macrocelulare ale corpului ei și biononicul erau perimate de secole, dar încă perfect adecvate pentru sarcinile simple necesare zilei de azi. Îl chemă apoi pe Kazimir.

– Sunt gata, îi spuse ea.

Când ieși din dormitor, simți un fior scurt ce o făcu să arunce o privire înapoi peste umăr. *Ăsta e patul în care am făcut dragoste. Ultima dată când l-am văzut în viață.* Kazimir McFoster era o amintire pe care n-o pusese niciodată pe raft, permițându-i să nu slăbească niciodată. Fuseseră și alții de atunci, mulți alții, atât în carne și oase, cât și în ANA. Relații

minunate, intense, dar niciunul nu avusese vreodată pregnanța dragului ei Kazimir de a cărui moarte era responsabilă.

Gore nu spuse nimic în timp ce *solido*-ul său o urmă în jos, pe scara mare, către holul de la intrare. Ea bănuia că suspectează ceva.

Kazimir se teleportase în holul de marmură de la intrare, punctul de apariție pe marele blazon Burnelli. Era îmbrăcat în tunica lui de amiral. Justine nu-l văzuse purtând nimic altceva de șase sute de ani încoace. El îi zâmbi sincer în semn de bun venit și o îmbrățișă blând, atingându-i ușor obrazul cu buzele.

– Mamă. Arăți minunat, ca de obicei.

Ea oftă. Arăta *exact* ca tatăl său.

– Mulțumesc, dragul meu.

– Bunicule. Se înclină ușor în fața lui.

– Deci, încă te mai ții în recipientul ăla vechi, constată Gore. Când ai de gând să ni te alături aici, în civilizație?

– Nu azi, mulțumesc, bunicule.

– Tată, las-o baltă, îl avertiză Justine.

– E de-a dreptul înfiorător, dacă mă întrebi pe mine, mormăi Gore. Nimeni nu stă într-un corp o mie de ani. Ce a mai rămas acolo pentru tine?

– Viața. Oamenii. Prietenii. Adevărata responsabilitate. Un sentiment de elan.

– Avem o tonă din astea pe-aici.

– Și, în timp ce tu te uiți în interior, universul merge înainte în jurul tău.

– Hei, suntem foarte conştienţi de evenimentele extrinseci.

– Motiv pentru care astăzi avem această fericită reuniune de familie.

Kazimir afişă un mic zâmbet de victorie.

Justine nici nu-i mai asculta, întotdeauna aveau aceeaşi dispută, ca un ritual de salut.

– Mergem, băieţi?

Uşile conacului se deschiseră, iar ea ieşi în porticul larg, fără să-i mai aştepte pe ceilalţi. Aerul era rece afară. Îngheţul camufla încă gropile adânci din gazon, acolo unde umbrele lungi mai persistau. Câţiva nori patrulau pe cerul albastru, curat. Printre ei îşi tăia drum, alunecând dinspre sud-est, o navă a Imperiului Ocisen. Aproape triunghiulară, aceasta măsura cam două sute de metri lungime. Nu era nimic, nici pe departe, aerodinamic la ea. Fuzelajul era dintr-un metal întunecat, marmorat cu pete acvamarin care semănau cu lichenii. Suprafaţa încreţită era plină de cratere, cu crestături care generau axe negre pornind de la centru, în timp ce boxele lungi păreau să fi fost sudate la întâmplare. Un grup de aripioare ascuţite de radiator ţâşneau din partea din spate, iradiind o lumină roşie strălucitoare.

Gore chicoti batjocoritor.

– Ce monstruozitate. Ai fi crezut că se vor descurca mai bine acum, după ce le-am dat regrav.

– Ne-a luat cinci sute ani pentru a ajunge de la fraţii Wright din Kitty Hawk până la *A doua şansă*, sublinie Justine.

Gore privea către nava extraterestră care încetinise și se oprise deasupra terenului conacului.

– Crezi că o să împroaște cu jeturi de gheață uscată la aterizare sau poate și-au montat un tun cu laser gigant care va face țăndări Casa Albă?

– Tată, taci din gură!

Nava coborâse. Două rânduri de trape dispuse de-a lungul burții acesteia se deschiseră brusc.

– La naiba, ăștia n-au auzit de malmetal? se plânse Gore.

Niște picioare groase, lungi, de debarcare se telescopau în afară. Mișcarea era însoțită de un șuierat ascuțit, ca de înaltă presiune de gaz evacuat prin grătarele de la compartimentele șasiului.

Justine trebui să-și sugă buza inferioară pentru a-și stăpâni chicotitul. Nava stelară era ridicolă, genul de drăcie pe care Isambard Brunel ar fi construit-o pentru Regina Victoria.

Aceasta aterizează pe gazon, cu tampoanele de debarcare scufundându-se adânc în iarba și solul moale. Câteva dintre aripioarele radiatorului trecură razant prin ramurile mestecenilor argintii, căldura lor aprinzând lemnul. Ramurile arse căzură.

– Ah, ce distrugeri poate provoca. Cum va supraviețui lumea noastră? Repede, copii, fugiți în pădure, eu o să-i țin la distanță cu o pușcă.

– Tată! Anulează-ți *solido*-ul, doar știi ce gândește Imperiul despre personalitățile ANA.

– Proști și superstițioși.

Solido-ul dispăru. Justine privi pictograma care îi apăruse în exoimagine.

– Acum fii cuminte, îi spuse ea.

– Din nava asta se scurg radiații peste tot, comentă Gore. Nici măcar nu și-au ecranat cum trebuie reactorul de fuziune. Și cine mai folosește acum deuteriu?

Justine analiză datele venite de la senzori, scanând punctele fierbinți ale navei.

– Nivelul emisiilor cu greu poate fi considerat dăunător.

– Cei din Ocisen nu sunt la fel de sensibili la radioactivitate ca oamenii, spuse Kazimir. Este unul dintre motivele pentru care au fost capabili să industrializeze spațiul din sistemul lor de origine cu ceea ce echivalează tehnologia noastră de la jumătatea secolului XXI. Pur și simplu nu au nevoie de masa de ecranare de care am fi avut noi nevoie.

La jumătatea fuzelajului navei se desfășură ușa multisegmentată a unui sas. Ambasadorul Imperiului Ocisen pluti afară, stând pe partea de sus a unei sănii semisferice regrav. Fizic, extraterestrul nu era impresionant, un trunchi mic în formă de butoi învelit în straturi de carne flască ce forma falduri suprapuse. Cei patru ochi ai săi erau dispuși pe tulpini șerpuite curbate de la creastă, în timp ce patru membre erau pliate sub jumătatea inferioară a corpului. Erau încastrate în sisteme cibernetice care îi amplificau rezistența și îi asigurau câteva anexe de manipulare, de la clești delicați până la un

mare cleşte crabhidraulic. Bretele suplimentare de sprijin îi erau dispuse pe corp, ca o cuşcă de vertebre crom, care se termina cu un aranjament în formă de guler chiar sub baza tulpinilor ochi. Petice de ceva ce semăna cu un muşchi arămiu creşteau pe diferite zone ale pielii. Din acestea încolţeau mici tulpini de cauciuc acoperite cu flori minuscule de safir.

Justine se înclină în mod oficial când sania se opri în faţa ei, plutind la o jumătate de metru înălţime, ceea ce plasa tulpinile-ochi ale ambasadorului deasupra ei. Chiar şi cu unitatea de regrav şi cu suportul fizic, era evident că emisarul venea dintr-o lume cu gravitaţie mică. Acesta stătea presat pe metalul şi structurile compozite care îl susţineau. Două dintre tulpinile-ochi se curbaseră astfel încât erau acum îndreptate spre ea.

– Domnule ambasador, vă mulţumesc pentru vizită, spuse Justine.

– Suntem încântaţi să vă vizităm, răspunse ambasadorul cu vocea ca o bolboroseală şoptită venind de la branhia subţire a unui vocalizator situat între tulpinile-ochi.

Un difuzor de pe margine bubui către Justine răspunsul tradus în limba engleză de procesoarele saniei.

– Casa mea vă urează bun venit! spuse ea, amintindu-şi procedura formală.

O altă tulpină-ochi a ambasadorului se curbă ca să se holbeze la Kazimir.

– Sunteţi comandantul uman al Marinei.

– Corect, spuse Kazimir. Mă aflu aici, așa cum ați cerut.

– Mulți dintre verii mei strămoși de cuib s-au luptat în asaltul Fandola. Picături fine de salivă țâșniră din fanta ambasadorului, fiind absorbite de găurile de scurgere din gulerul său de sprijin.

– Sunt sigur că s-au luptat cu onoare.

– Onoare pe dracu'! Ne-am fi bucurat de victoria asupra viermilor ălora de Hancheri, dacă nu ați fi intervenit în acea zi.

– Noi suntem prieteni cu specia Hancher. Atacul vostru a fost nechibzuit. V-am avertizat că nu ne vom abandona prietenii. Nu asta este calea noastră.

A patra tulpină-ochi se întoarse către Kazimir.

– Dumneata în persoană ai avertizat Imperiul, comandante?

– Corect.

– Trăiești de atât de mult timp. Nu mai ești deloc natural.

– Acesta este motivul pentru care sunteți aici, domnule ambasador, ca să mă insultați?

– Exagerați. Subliniez doar evidența.

– Noi nu ne ascundem de ceea ce este evident, spuse Justine. Dar nu suntem aici, astăzi, pentru a face speculații despre ceea ce a fost. Vă rog, intrați, domnule ambasador.

– Sunteți prea bună.

Justine păși în holul de la intrare cu sania ambasadorului alunecând în spatele ei. Reușea cumva să păstreze distanța, nu prea aproape ca să fie ostentativ

nepoliticos, dar suficient de aproape pentru a fi deconcertant.

Pictograma lui Kazimir clipi lângă cea a lui Gore în vederea ei periferică.

– Știi, îi spuse el, Ocisenii începură să-și picteze săniile în negru numai după ce au aflat că pe oameni îi neliniștește întunericul.

– Dacă asta-i tot ce le-a venit în minte să facă, e o minune că specia lor a supraviețuit erei fisiunii, răspunse ea.

– N-ar trebui să ne grăbim să ne batem joc de ei, spuse Gore. Oricât de mult i-am ironiza, au un imperiu și i-ar fi distrus pe Hancheri dacă nu am fi intervenit noi.

– Mi-ar fi greu să găsesc în asta un indiciu al superiorității, le spuse Justine. Și, cu siguranță, nu sunt o amenințare pentru noi. Nivelul lor de tehnologie este la ani-lumină distanță de cultura Înaltă, fără să mai vorbim de ANA.

– Da, dar acum au doar o singură politică, aceea de a dobândi o tehnologie mai bună, în special tehnologie de armament. Un procent consistent din bugetul de expansiune al Imperiului este orientat către construirea de nave de explorare cu rază lungă, în speranța că vor da peste o lume ai cărei locuitori au trecut în starea postfizică, iar ei se pot servi din ceea ce eventual a fost lăsat în urmă.

– Să sperăm că nu vor întâlni niciodată un imuabil Prime.

– Au făcut șaptesprezece încercări de a ajunge la perechea Dyson, interveni Kazimir. Și au în prezent patruzeci și două de nave în căutarea unei civilizații imobile dincolo de regiunea de spațiu protejată de noi cu Firewall.

– N-am știut asta. E vreun pericol de a găsi o planetă rebelă Prime?

– Dacă noi nu putem găsi una, cu siguranță nici ei nu vor fi în măsură să o facă.

Justine conduse micul grup în camera McLeod și se așeză în capul mesei mari de stejar ce se întindea în mijloc. Kazimir luă scaunul de lângă mama sa, în timp ce ambasadorul plutea către celălalt capăt. Tulpinile sale ochi se roteau îndoindu-se, încet, ca și cum ar fi avut probleme cu ceea ce vedea în timp ce scana pereții. Decorul camerei cu tematică scoțiană îl înconjura pe extraterestru cu draperii de stofă în carouri, vechi săbii ceremoniale celtice și manechine solemne de marmură îmbrăcate în kilturi de clan. Mai multe seturi de cimpoaie erau expuse în vitrine de sticlă. O pereche de coarne de cerb fabuloase atârna deasupra căminului de piatră, care fusese importat dintr-un castel din Highland.

– Domnule ambasador, spuse Justine în mod oficial. Eu reprezint guvernul uman de pe Pământ. Sunt o ființă fizică, așa cum ați cerut, și sunt împuternicită să negociez, în numele executivului, cu Imperiul Ocisen. Despre ce doriți să discutăm?

Trei dintre ochii ambasadorului se curbară să se holbeze la ea.

– Deși dezaprobăm creaturile vii care se subordonează celor mecanice, considerăm computerul vostru planetar adevăratul conducător al Confederației. De aceea am cerut mai degrabă această întâlnire directă decât cu Senatul, ca de obicei.

Justine nu avea de gând să înceapă să dezbată structurile politice cu un extraterestru care vedea totul în alb și negru.

– ANA are o influență considerabilă dincolo de această planetă. Așa este.

– Atunci, trebuie să lucrați împreună cu Imperiul pentru a evita un pericol foarte real.

– Care este acel pericol, domnule ambasador? *Ca și cum niciunul dintre noi nu știe.*

– O organizație umană amenință că va trimite nave în Gol.

– Da, mișcarea Visul Viu vrea să-și trimită adepții într-un Pelerinaj acolo.

– După ce am fost expus la contactul cu voi atât de mult timp, sunt familiarizat cu stările emoționale umane, așa că sunt curios să știu de ce nu reacționați la acest eveniment cu niciun sentiment de stres sau de îngrijorare. Am aflat de existența Golului de la oameni, așa că știți ce efect își propune Visul Viu să declanșeze.

– Ei nu-și propun nimic, ei pur și simplu doresc să trăiască viața idolului lor.

– Negați în mod deliberat implicația. Intrarea lor în Gol va provoca o fază de devorare masivă.

Galaxia va fi distrusă. Imperiul nostru va fi decimat. Ne veţi ucide pe noi şi pe mulţi alţii.

– Asta nu se va întâmpla, spuse Justine.

– Suntem asiguraţi atunci că intenţionaţi să opriţi Visul Viu.

– Nu asta am spus. Nu credem că Pelerinajul lor va duce la o fază de devorare, de nicio dimensiune. Pur şi simplu nu au capacitatea de a trece dincolo de orizontul care străjuieşte Golul. Chiar şi Raielii ar avea dificultăţi să facă asta şi Visul Viu nu are acces la o navă Raiel.

– Atunci de ce lansează acest Pelerinaj?

– Este un simplu gest politic, nimic mai mult. Nici Imperiul Ocisen, nici alte specii din galaxie nu au pentru ce să-şi facă griji.

– Garantaţi că grupul vostru Visul Viu nu poate trece prin orizont? Alţi oamenii au trecut de el şi au intrat în Gol. Ei sunt cauza acestei dorinţe de Pelerinaj, nu-i aşa?

– Nimic nu este sigur, domnule ambasador, ştiţi asta. Dar probabilitatea...

– Dacă nu puteţi oferi garanţii, atunci trebuie să împiedicaţi navele să zboare.

– Marea Confederaţie este o structură democratică şi complicată în acest caz de faptul că Visul Viu este atât o organizaţie transstelară, cât şi guvernul legitim al Ellezelinului. Constituţia Confederaţiei este special concepută pentru a asigura dreptul fiecărui membru la autodeterminare, atât la nivel individual, cât şi guvernamental. Cu alte cuvinte, nu

avem, de fapt, dreptul legal de a-i împiedica să plece în Pelerinajul lor.

– Sunt familiarizat cu avocații umani. Totul poate fi anulat, nimic nu este definitiv. Vă jucați cu vorbele, nu cu realitatea. Imperiul recunoaște numai puterea și capacitatea. Computerul vostru guvern are puterea fizică de a preveni acest Pelerinaj, greșesc?

– Abilitatea nu implică în mod automat intenție, spuse Justine. ANA: Guvernarea are capacitatea de a face multe lucruri. Dar nu le facem, datorită legilor care ne guvernează, atât legal, cât și moral.

– Dar moralitatea voastră nu presupune să distrugeți galaxia. Puteți preveni acest lucru.

– Putem argumenta puternic împotriva lui, spuse ea, dorind să nu fi căzut de acord chiar atât de mult cu Ocisen.

– Imperiul cere un angajament concret. Navele Pelerinajului trebuie să fie neutralizate.

– Nici nu intră în discuție, spuse Justine. Noi nu putem interfera cu activitățile legale ale altui stat suveran, este împotriva a tot ceea ce suntem.

– Dacă nu împiedicați lansarea aceastei atrocități, atunci Imperiul o va face. Chiar și avocații voștri vor fi de acord că avem dreptul la autoconservarea speciei.

– Este o amenințare, domnule ambasador? întrebă Kazimir liniștit.

– Acesta este modul de acțiune pe care ni l-ați impus. Cum de nu vedeți asta? Vă este frică de verii voștri primitivi? Cu ce vă pot ei amenința?

– Nu ne amenință, ne respectăm reciproc. Puteți face saltul necesar pentru a înțelege asta? Justine încercă să citească reacția ambasadorului la remarca ei, dar i se păru imperturbabil. Saliva continua să picure din branhia vocalizatorului, în timp ce brațele i se bălăngăneau în jur, făcându-l să semene cu peștii trași pe uscat în carcasele lor cibernetice.

– Legile voastre și ipocrizia lor ne vor eluda mereu, spuse ambasadorul. Imperiul știe că includeți întotdeauna competențe excepționale în constituțiile voastre pentru a impune soluții în situații de criză. Vă cerem să le invocați acum.

– ANA: Guvernarea va fi încântată să introducă o moțiune în Senat, zise Justine. Vom cere Visului Viu să se abțină de la acțiuni nesăbuite.

– Veți putea sprijini asta prin forță, în cazul în care refuză?

– Puțin probabil, afirmă Kazimir. Marina noastră există pentru a ne proteja de inamicii externi.

– Ce este Golul devorator, dacă nu un inamic? În ultimă instanță, este dușmanul tuturor. Raielii recunosc acest lucru.

– Vă înțelegem neliniștea, domnule ambasador, spuse Justine. Aș dori să vă asigur că vom acționa pentru a preveni orice catastrofă care ar înghiți pe veci galaxia.

– Raielii nu a putut împiedica devorarea. Sunteți mai grozavi decât Raielii?

– Probabil că nu, murmură ea. Oare Ocisen era în stare să înțeleagă sarcasmul?

– În cazul acesta, vom împiedica navele voastre să zboare.

– Domnule ambasador, trebuie să sfătuiesc Imperiul să nu recurgă la astfel acţiuni, spuse Kazimir. Marina nu-i va permite să atace oameni.

– Să nu credeţi că ne puteţi intimida, amiral Kazimir. Noi nu sunt specia neajutorată pe care aţi atacat-o la Fandola. Avem aliaţi acum. Eu reprezint multe specii puternice, care nu vor permite Golului să-şi înceapă faza finală de devorare. Noi nu suntem singuri. Credeţi că Marina voastră poate învinge întreaga galaxie?

Kazimir nu se arătă impresionat.

– Marina acţionează numai în apărare. Eu vă îndemn să permiteţi Confederaţiei să rezolve o problemă internă în propriul fel. Oamenii nu vor declanşa o devorare pe scară largă.

– Vă vom urmări, bubui ambasadorul. Dacă nu împiedicaţi construirea navelor de Pelerinaj, atunci noi şi noii noştri aliaţi puternici vom acţiona în autoapărare.

– Vă înţeleg îngrijorarea, zise Justine. Dar v-aş ruga să aveţi încredere în noi.

– Nu ne-aţi dat niciodată un motiv pentru asta, spuse ambasadorul. Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Voi reveni la nava mea, mediul vostru mi se pare neplăcut.

Destul de subtil pentru un Ocisen, gândi Justine. Se ridică şi îl însoţi pe ambasador înapoi la nava sa.

Gore se materializă lângă ea în timp ce aparatul greoi se ridica spre cer.

– Aliaţi, huh? Ştii ceva despre asta? îl întrebă pe Kazimir.

– Absolut nimic, spuse Kazimir. Ar putea fi o cacealma. Şi totuşi, dacă vorbesc serios despre oprirea Pelerinajului, vor avea nevoie de aliaţi. Cu siguranţă nu o pot face singuri.

– Ar putea fi Raielii? întrebă Justine surprinsă.

Kazimir ridică din umeri.

– Mă îndoiesc. Raielii nu merg în jur pe ascuns să facă înţelegeri care să asmută o specie împotriva alteia. Dacă Imperiul i-ar fi abordat, sunt convins că ne-ar fi spus.

– Un postfizic, atunci?

– Nu e imposibil, recunoscu Gore. Cei mai mulţi dintre ei ne privesc ca pe mici şi vulgari nou-veniţi într-un club exclusivist. Cei care vorbesc cu noi, oricum. Cei mai mulţi nu pot fi convinşi nici măcar asta să facă. Dar aş fi foarte surprins dacă ar fi unul dintre ei. Ar fi, probabil, foarte interesaţi să observe faza finală de devorare.

– Cât despre tine? întrebă lejer Justine.

Gore zâmbi, dinţii albi ca zăpada strălucindu-i cu răceală printre buzele de aur.

– Recunosc că ar fi o privelişte de iad. De la distanţă. O distanţă foarte mare.

– Deci, ce ai recomanda? întrebă Justine.

– Trebuie, cu siguranţă, să iniţiem o moţiune în Senat, spuse Kazimir.

– Ambasadorul avea dreptate. Nu cred că putem permite ca Pelerinajul să fie lansat.

– Nu-i putem opri, spuse Gore cu o veselie indecentă. E în constituție.

– Trebuie să găsim o soluție, zise Justine. Una politică. Și rapid.

– Asta-i fata mea! Ai de gând să te adresezi Senatului tu însăți? Ai avea o mare dificultate acolo, istorie în carne și oase.

– Și-ar fi de ajutor să obținem confirmarea de la Raieli, spuse Kazimir. Tu ai contactele personale necesare.

– Ce? Umerii lui Justine căzură. Oh, focul iadului! Nu intenționam să părăsesc Pământul.

– Mă aștept ca ambasadorul Hancher să-și dorească să primească și el niște asigurări! adăugă Gore cu maliție.

Justine se întoarse pentru a-și privi tatăl în ochi.

– Da, există o mulțime de oameni și de facțiuni pe care trebuie să le monitorizăm.

– Sunt sigur că Guvernarea știe ce face. La urma urmei, tu ai fost prima lor opțiune. Nu pot ignora lucrul ăsta.

– De fapt, am fost a doua.

– Cine a fost prima? întrebă Kazimir curios.

– Toniea Gall.

– Căţeaua aia! scuipă Gore. Nici n-a avut cu cine să se culce într-o casă din Lumea Tăcută după ce a fost reîntinerită. Toată lumea o urăște.

– Hai, tată, istoria a decis că perioada de emigrare a fost o mică eră de aur.

– Una a dracului de minusculă, mai degrabă.

Justine și Kazimir își zâmbiră.

– A fost un președinte bun, din câte îmi amintesc, spuse Kazimir.

– Rahat!

– Voi face o vizită la ambasada lui Hancher, în drum spre Senat, adăugă Justine. Ar fi interesant să aflu câte ceva despre mișcările militare ale Imperiului.

– Voi începe realocarea sistemelor noastre de observare în interiorul Imperiului, să vedem dacă putem obține o imagine mai clară a ceea ce se întâmplă, spuse Kazimir.

În timp ce organismul lui Justine se teleporta afară din conacul Tulip, conștiința primară a lui Gore se retrăgea în mediul său securizat din vasta ANA. Judecând după zonele realității perceptuale, era unul modest. Unii oameni creaseră universuri întregi pentru terenul lor de joacă privat, stabilind parametri de autoguvernare pentru a menține configurația. Organismele sau nucleele, sau punctele focale pe care le ocupau în cadrul conceptelor lor erau la fel de variate, cu abilități definite doar de mediul individual.

Unde se întindeau exact aceste domenii nu mai era evident. ANA încetase să se mai limiteze la mașinăria fizică ce îi dăduse naștere. Mediul său operațional era acum canalizat în structura cuantică a spațiu-timpului din jurul Pământului, fasonând o

zonă unică în care mulțimea sa de inteligențe post-umane să poată funcționa. Multiplele interstiții se propagau prin câmpurile cuantice cu tenacitatea și fragila frumusețe ale unei nebuloase, un edificiu ce se schimba permanent în tandem cu capriciile creatorilor săi. Nu mai era o mașină, nici chiar viață artificială. Devenise viață. În ce anume ar putea evolua însă era un subiect de dezbateri interne considerabile și obsesive.

Facțiunile nu erau în mod deschis în război cu privire la configurarea definitivă a ANA, dar era o luptă de idei vicioasă. Gore nu era pe deplin sincer când pretindea a fi un conservator. Sprijinea ideea de a menține statu-quoul, dar numai pentru că își dădea seama că celelalte facțiuni mai extremiste erau mult prea pripite în oferirea de soluții. În afară de Divizori, desigur, care voiau ca ANA să se împartă în tot atâtea părți câte facțiuni existau în ea, permițând fiecăreia să meargă pe calea proprie. Nu era de acord nici cu ei. Ceea ce își dorea era mai mult timp și mai multe informații. În acest fel, credea el, direcția pe care ANA ar trebui să o ia ar deveni mult mai evidentă.

Apăru pe o plajă lungă, cu un promontoriu stâncos la câteva sute de metri în fața lui. În partea de sus se afla un vechi turn de piatră cu ziduri în ruină și o structură albă de pavilion anexată în spate. Simțea soarele fierbinte pe cap și pe mâini. Purta o cămașă cu mâneci scurte fluturând liber, și pantaloni lungi până la genunchi. Pielea lui era una obișnuită, fără niciun fel de îmbunătățiri. Imaginea de sine și

cea a împrejurimilor erau luate de la începutul secolului XXI, de pe vremea când viaţa era mai uşoară chiar şi fără maşini conştiente. Acesta era Hawksbill Bay, Antigua, unde obişnuia să vină cu iahtul său, *Moonlight Madison.* Fusese pe atunci o staţiune îngrămădită de-a lungul ţărmului, dar în această reprezentare terenul din spatele plajei nu era decât un amestec de palmieri şi iarbă luxuriantă, cu papagali viu coloraţi săgetând printre ramuri. Lipsea, de asemenea, şi vântul care bătea în mod constant în realitate în Caraibe. Cu toate acestea, marea era de un turcoaz uimitor de clar în care peştii înotau aproape de ţărm.

O cărare simplă, fără iarbă, de pe promontoriu conducea către turn. Pavilionul cu acoperiş de pânză acoperea o punte de lemn şi o mică piscină. La un capăt se afla o masă mare ovală cu cinci scaune capitonate în jurul ei. Nelson Sheldon se afla deja acolo, cu un pahar cu băutură înaltă odihnindu-se pe masă în faţa lui.

În zilele de dinainte de ANA, Nelson fusese şeful securităţii dinastiei Sheldon, imperiul cel mai mare şi mai puternic din punct de vedere economic care existase vreodată. Atunci când societatea şi economia iniţiale ale Confederaţiei se divizaseră şi apoi se reconfiguraseră ca Marea Confederaţie, dinastia îşi păstrase o mare parte din bogăţie şi putere, dar lucrurile nu mai fuseseră la fel. După ce Nigel Sheldon plecase, îşi pierduse coeziunea şi se dispersase în cadrul Lumilor Externe. O forţă de luat în considerare,

din punct de vedere politic și economic, dar lipsită de influența adevărată de dinainte.

Peste două secole petrecute având grijă de bunăstarea dinastiei îl transformaseră pe Nelson într-un pragmatic de primă clasă. Asta însemna că el și Gore vedeau întreaga evoluție a ANA în aproximativ aceiași termeni.

Gore se așeză la masă și își turnă un ceai în care adăugase gheață.

– Ai accesat toate astea?

– Da. Vreau să știu pe cine are Imperiul drept aliat sau chiar aliați.

– Probabil este doar o cacealma.

– Îi supraestimezi pe Ociseni, le lipsește imaginația pentru așa ceva. Aș spune că au reușit să dezgroape vreo rasă veche reacționară, cu o fixație pentru minunatele zilele de aur de altădată și o curte plină cu arme învechite.

– ANA: Guvernarea va trebui să dea poveștii ăsteia o atenție ceva mai mare, spuse Gore. Nu putem lăsa nave de război străine să invadeze Confederația. Am fost acolo, am trăit asta. N-o să las să se întâmple de două ori. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care am început construirea ANA, astfel încât omenirea să nu mai fie niciodată în dezavantaj tehnologic. Există o mulțime de hardware foarte urâtă în galaxia asta.

– Printre alte lucruri, confirmă Nelson cu înțelepciune. În curând va trebui să acordăm atenție mai serioasă Golului, așa cum vor Acceleratorii.

– Eu vreau să dăm atenție serioasă Golului, spuse Gore. Cu greu putem afirma că suntem maeștrii teoriei cosmologice, dacă nici nu ne putem da seama despre ce este vorba măcar. Perioada de timp este singurul lucru asupra căruia nu este toată lumea de acord.

– Și metoda de analiză, dar da, sunt convins că avem neapărat nevoie să știm cum este generată chestia asta afurisită. E unul dintre motivele pentru care sunt cu tine în mica noastră conspirație.

– Gândește-te la noi ca la o mică facțiune.

– Mă rog. Am încetat de mult să mă joc cu semantica. Scopul este absolut, iar dacă nu-l poți defini, e dur. Și scopul nostru este să anulăm prejudiciul cauzat de Acceleratori.

– Până la un punct, da. Conservatorii vor fi cei mai activi pe acest front, putem avea încredere că vor face o treabă decentă. Vreau să încerc să gândesc câțiva pași înainte. La urma urmei nu mai suntem animale, noi nu facem doar să reacționăm la o situație. Se presupune că ar trebui să fim în măsură să o anticipăm. În cele din urmă, ceva trebuie făcut cu privire la problema Golului. Înțelegerea mecanismului său intern ar fi foarte bună, dar nu i se poate permite să continue să amenințe galaxia.

Nelson își ridică paharul la buze și zâmbi în semn de salut.

– E mult până acolo, durule. Unde au eșuat Raielii...

– Unde ne-au spus Raielii că au eşuat. Nu avem nicio confirmare independentă.

– Nimic nu durează suficient de mult, în afară de Raielii înşişi.

– Prostii! Jumătate din postfizicii din galaxie au fost pe-aici de mult mai mult timp.

– Da, şi cei care au fost nu se mai deranjează să mai comunice. Sunt toţi tăcuţi sau morţi, sau transcendenţi, sau retroevoluaţi. Deci, dacă nu vrei să pui mâna pe un băţ mare şi să începi să-i împungi, Raielii sunt sursa noastră. Recunoaşte, ANA este bună, chiar grozavă, suntem al naibii de aproape de a fi protozei, dar în termeni de dezvoltare suntem încă în urma Raielilor, iar ei s-au plafonat cu milioane de ani în urmă. Golul i-a învins. Au transformat toate sistemele stelare în maşini de apărare, au invadat locul ăsta nenorocit cu o *armada*, şi încă nu-l pot opri sau ucide, sau arunca la dracu'.

– L-au abordat pe o cale greşită.

Nelson râse.

– Şi tu o cunoşti pe cea bună?

– Avem un avantaj pe care ei nu l-au avut niciodată. Avem cunoştinţe din interior, o cârtiţă.

– Mergătorul-pe-Apă. În numele lui Ozzie, spune-mi că glumeşti!

– Ştii cine a acordat cea mai mare atenţie viselor lui Inigo chiar de la început? Raielii. Ei nu ştiau ce era înăuntru. Au construit nave, care ar putea rezista, teoretic, oricărui mediu cuantic, dar niciuna dintre

ele nu se întoarse. Noi suntem cei care le-au arătat ce este acolo înăuntru.

– E o bucată foarte mică, un singur oraș pe o planetă H-congruentă standard.

– Pierzi ideea.

Brațul lui mătură aerul deasupra Hawksbillului arătând spre pilonul gros de piatră neagră ce ieșea din apă la câteva sute de metri în larg. Valuri mici se spărgeau de el, învolburându-se într-o masă de spumă.

– Adu aici orice ființă omenească de dinainte de secolul XXV și va crede că se află într-o realitate fizică. Dar, dacă tu și eu ar fi să observăm mediul înconjurător prin intermediul lor, ne-am da seama imediat că au fost implicați factori artificiali. Mergătorul-pe-Apă ne oferă aceeași oportunitate. Aptitudinile sale telepatice ne-au dat un crâmpei de imagine informativ despre natura universului care se ascunde în interior, dincolo de orizontul acela nenorocit. Pentru că tot ce pare asemănător universului nostru cu planete și stele mai mult ca sigur că nu este. Lordul Cerului din al doilea vis confirmă asta. Golul are o Inimă, asta este marea diferență, chiar dacă nu ne-a fost arătată încă.

– Faptul că știm că e diferit acolo înăuntru nu ne dă niciun avantaj real.

– Greșit. Știm că nu poate fi realizat nimic la nivel fizic. Nu poți utiliza distrugătoare cuantice împotriva lui, nu poți trimite o armată să radă centrul de control al ticălosului șef. Golul este esența post-fizicului în galaxie și, probabil, din toate celelalte galaxii pe care

le putem vedea. Ceea ce trebuie să facem este să comunicăm cu el, dacă vrem să găsim vreodată o soluție problemei pe care o reprezintă pentru stelele noastre. Nu cred că Prima-viață a intenționat vreodată să fie periculoasă. Nu au știut că a fost lăsat cineva pe dinafară, cineva pe care l-ar putea amenința vreodată. Asta e fereastra noastră. Știm că oamenii pot pătrunde în interior, chiar dacă nu suntem siguri cum au făcut-o prima dată. Știm că sunt oameni acolo, care sunt adaptați la structura lui. Prin intermediul lor am putea fi în măsură să producem o schimbare.

– Mergătorul-pe-Apă e mort. A fost vreme de milenii de timp intern.

– Chiar dacă ar fi fost unic, ceea ce nu cred nicio secundă, timpul nu este o problemă, nu acolo. Știm asta cu toții. Ceea ce trebuie să facem este să ajungem în interior și să alterăm acea mică și fragilă legătură cu Inima. Asta este cheia problemei.

– Vrei să vizitezi Golul? Să zbori dincolo de *orizont*?

– Nu eu. Oricât i-ar plăcea ego-ului meu să fiu eu punctul de unire, nu există nicio dovadă cum că aș avea capacitate telepatică din interior. Chiar dacă am lua ANA înăuntru, nu există nicio certitudine că ar putea deveni canalul de legătură. Nu. Trebuie să folosim o metodă cu o șansă mai mare de succes.

Nelson clătină din cap un pic exasperat, dar deloc dezamăgit.

– Și aceasta ar fi?

– Încă lucrez la ea.

Nu era un început de bun augur pentru acea zi. Araminta nu dormise prea mult. Nu chiar. Avea o moștenire Avansată care-i dădea un set complet de clustere macrocelulare și toate funcționau eficient. Putea să-și comande cu competență rutinele secundare de gândire. Deci, în mod firesc s-ar fi trezit la timp, cu o fantomă bâzâindu-i în urechi și o lumină intermitentă sincronizată albastră pâlpâind de-a lungul nervului optic. Era însă imediat după impulsul înțepător de trezire când avea întotdeauna dificultăți. Apartamentul ei avea numai două încăperi: o cameră ca o nișă pentru baie și o cameră principală combi. Asta fusese tot ce-și putuse permite din salariul de chelneriță. Dacă tot restul era ieftin, patul său larg cu saltea de spumă era în schimb foarte confortabil. După înțepătură, mai zăcea puțin ghemuită în pijamalele ei de bumbac, la căldură, ca o franglină în cuib. Lumina cețoasă a dimineții își făcea loc prin perdele, nu destul de strălucitoare pentru a fi supărătoare, iar camera menținea o căldură confortabilă. Dacă s-ar fi deranjat să verifice programele de management ale apartamentului, totul era gata și în așteptare: hainele pentru ziua respectivă spălate și aerisite, un mic dejun ușor și rapid în dulapul din bucătărie.

Deci, îmi pot permite să lenevesc un pic.

A doua înțepătură o făcu să trasară, trezind-o din nou și făcând să dispară visul ciudat. Aceasta fusese deliberat mai dură decât prima, pentru că era un ordin urgent de a se da dracului jos din pat –

unul de care nu avusese niciodată nevoie înainte. După ce anulă zgomotul și lumina, își închipui că și-a dat peste cap rutinele secundare, schimbând cumva ordinea impulsurilor. Apoi se concentră pe cronometrul din exoimaginea sa.

– Rahat!

Și începu o luptă pentru a-și trage hainele pe ea în timp ce bea ceai Assam și mesteca niște pâine prăjită. Un duș pe îndelete fu înlocuit cu pulverizarea unui spray igienizant de călătorie care niciodată nu avea efectul promis în reclamă, adică de a-i lăsa pe oameni ocupați și fermecători, plini de prospețime și curați în timp ce alergau între întâlniri și cluburi. În loc de asta, se grăbi să iasă din apartament cu părul de culoarea șoarecelui prost periat, cu ochii tiviți cu roșu înțepând-o ușor din cauza spray-ului igienizant și cu pielea mirosind a înălbitor de pin.

Grozav! Asta o să-mi aducă negreșit câteva bacșișuri grase, gândi ea morocănoasă în timp ce se grăbea în jos către garajul mare din subsolul clădirii. Trikepodul ei ieși torcând în străzile aglomerate ale Colwyn City și se alătură traficului de vârf de dimineață al navetiștilor. În teorie, traficul ar fi trebuit să fie lejer, majoritatea oamenilor folosind în prezent capsule regrav, plutind într-un confort senin deasupra vehiculelor cu roți, cu excepția momentelor când aterizau în sloturile de parcare special prevăzute de-a lungul marginii drumurilor sau pe platformele de pe acoperișuri. Dar, dimineața devreme, cei-nu-prea-înstăriți din oraș erau în drum spre muncă, umplând

rețeaua de beton aproape la toată capacitatea cu trikepoduri, mașini, biciclete și îndesându-se în cabinele publice de transport pe șine.

Araminta era în întârziere cu o jumătate de oră când își trase trikepodul în spate la Niks. Se grăbi înăuntru prin ușa de la bucătărie și încasă privirile acuzatoare ale restului personalului.

– Scuze!

Restaurantul era deja plin de mulțimea celor care luau micul dejun, manageri de nivel mediu, cărora le plăcea mâncarea naturală, pregătită mai degrabă de bucătari decât de unități de alimentație și servită de om, nu de boți.

Tandra reuși să se aplece suficient de aproape în timp ce Araminta își lega strâns șorțul. O mirosi cu suspiciune și-i făcu cu ochiul.

– Spray igienizant de călătorie, huh? Cred că nu ai ajuns acasă noaptea trecută.

Aramintei îi căzu capul în piept, dorind să fi apelat la o asemenea scuză.

– Am stat până târziu noaptea trecută. Un alt curs de design.

– Dragă, ar trebui să începi să arzi lumânarea la ambele capete. Ești tânără cu adevărat și ești o frumusețe de fată, ar trebui să te scoți din nou în lume.

– Știu. Așa o să fac.

Araminta trase o gură zdravănă de aer în piept. Se duse la Matthew care era atât de dezgustat că nici măcar nu o mustră. Luă trei farfurii de pe tejghea,

verifică numărul mesei, își suci gura într-un un zâmbet și ieși împingând ușile.

Micul-dejun la Niks dura de obicei nouăzeci de minute. Nu exista o limită de timp, dar pe la nouă fără un sfert, ultimii clienți se îndreptau către biroul sau magazinul unde lucrau. Ocazional, câte un turist sau doi o mai lungeau sau o întâlnire de afaceri se prelungea. Astăzi nu erau prea mulți rămași. Araminta făcu penitență supraveghind boții de curățenie în timp ce fețele de masă erau schimbate, gata de a servi cafeaua de dimineață celor plecați la cumpărături și vizitatorilor. Niks avea o poziție bună în cartierul comercial, la distanță de cinci blocuri de docuri în aval pe râu.

Mesele începură să se umple din nou după ora zece. Restaurantul avea un perete frontal curbat, cu o terasă subțire în jur. Araminta merse de-a lungul meselor de afară, aranjând florile în vaze mici și preluând comenzile pentru chocoletto și cappuccino. Asta o ținea departe de Matthew. Încă nu-i spusese nimic, și ăsta era un semn rău.

Puțin după ora unsprezece, femeia apăru și începu să se deplaseze de-a lungul meselor, vorbind cu clienții. Araminta putea vedea că unii dintre ei erau deranjați, făcându-i semn cu mâna să plece. De când Ethan declarase Pelerinajul cu zece zile în urmă, discipolii Visului Viu de la templul local veneau și-i băteau pe oameni la cap. Asta începea să fie o problemă.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Araminta pe un ton tăios.

Asta era o șansă de a câștiga mai multe puncte de răscumpărare de la Matthew. Femeia era îmbrăcată într-un costum gri-cărbune de cașmir, de modă veche, dar scump, cu o fustă lungă, amplă, genul de lucruri pe care Araminta le-ar fi purtat înainte de separare, cu ceva timp în urmă, când avea bani.

Avem mai multe mese disponibile.

– Adun semnături autorizate, spuse femeia. Avea o expresie foarte determinată pe față. Încercăm să facem consiliul să interzică utilizarea capsulelor ingrav deasupra Colwyn City.

– De ce? întrebă Araminta înainte să apuce să se gândească.

Femeia își miji ochii.

– Regrav este destul de rău, dar cel puțin acestea au viteza și altitudinea limitate în interiorul orașului. V-ați gândit vreodată ce s-ar întâmpla în cazul în care o unitate ingrav s-ar defecta? Zboară în parabole semibalistice, ceea ce înseamnă că se reped în jos cu jumătate din viteza orbitală.

– Ah, da, înțeleg. Observă că Matthew le privea circumspect.

– Să presupunem că s-ar prăbuși una peste o școală cu viteza aceea. Sau peste un spital. Nu e nevoie de ele. E un consumerism strigător la cer, fără nicio formă de responsabilitate. Oamenii le cumpără doar pentru a se da mari. Și există studii care sugerează că efectul ingrav afectează faliile geologice de adâncime. Am putea avea un cutremur.

Araminta se simți mândră că n-o pufnise râsul.

– Înțeleg.

– Rețeaua de trafic a orașului nu a fost concepută pentru asemenea viteze. Numărul de aproape-accidente autentificate crește constant. Adaug semnătura dumitale? Ajută-ne să ne păstrăm viețile în siguranță.

Un fișier îi fu prezentat Aramintei în u-amprentă.

– Da, desigur. Dar va trebui să comandați un ceai sau o cafea, șeful meu este deja supărat pe mine în dimineața asta.

Își îndreptă privirea spre Matthew în timp ce își adăuga semnătura autorizată la petiție, confirmând că era rezident al Colwyn City.

– Tipic, mormăi femeia. Nu se gândesc decât la ei înșiși și la profiturile lor. Dar se așează și comandă un ceai de mentă.

– Care e problema ei? întrebă Matthew în timp ce Araminta se pregătea să-i ducă ceaiul.

– Universul este un loc rău, are nevoie doar să se relaxeze un pic. Îi zâmbi. Lucru pentru care suntem noi aici.

Înainte ca el să poată spune ceva, se strecură înapoi pe terasă.

La unsprezece și jumătate, u-amprenta Aramintei colaționase rezultatele triate ale căutării de proprietăți făcute de dimineață prin intermediul agențiilor imobiliare din oraș și le plasase într-unul dintre spațiile ei de stocare. Era în pauză, în salonul mic destinat personalului de lângă bucătărie. Nu îi luă mult timp să le examineze pe toate. Era în căutarea unui apartament adecvat sau chiar a unei case mici, undeva în

oraș. Nu erau multe care să se potrivească criteriilor ei: ieftin, să aibă nevoie de renovare, aproape de centru. Marcă fișierele a trei agenții ca „posibile" și verifică ce se întâmplase cu „posibilele" de ieri. Jumătate dintre ele fuseseră deja luate. Chiar trebuia să te miști rapid pe piața de astăzi, reflectă ea cu tristețe. Și să ai bani sau cel puțin un credit decent. Un proiect de renovare era visul ei. Să cumpere o proprietate mică și să o renoveze pentru a o vinde cu profit. Știa că ar putea fi bună la asta. Făcuse cinci cursuri de dezvoltare și design în ultimele opt luni, după despărțirea de Laril, și studiase fiecare text despre decorațiuni interioare pe care u-amprenta ei îl putuse scoate din unisferă. Dezvoltarea imobiliară era o propunere riscantă, dar fiecare caz pe care îl examinase îi arătase că adevărata cheie era dedicația și munca grea, precum și multă cercetare de piață. Iar din punctul ei de vedere putea face acest lucru de una singură. Nu ar depinde de nimeni. Dar, mai întâi, avea nevoie de bani...

La ora douăsprezece, Araminta era înapoi în restaurant, schimbând aranjarea meselor pentru masa de prânz și memorând ofertele speciale pe care bucătarul-șef le avea în lucru. Activitatea antiingrav plecase, lăsând un bacșiș gras, și Matthew o trata din nou omenește. Cressida intră la ora douăsprezece și zece minute. Era verișoara Aramintei pe linie maternă, partener într-o firmă de avocatură de dimensiuni mijlocii, o sută douăzeci și trei de ani și spectaculos de frumoasă, cu părul roșu de foc și pielea menținută

perfect mătăsoasă de solzii cosmetici scumpi. Purta un smarald de două mii de V-lire și un costum-togă de platină. Doar intrând în Niks ridica tonusul localului. Era, de asemenea, avocata Aramintei.

– Draga mea! Cressida îi făcu semn cu mâna și veni s-o îmbrățișeze. Pupatul aerului nu fusese niciodată stilul ei. Știi, am o veste pentru tine, spuse ea cu sufletul la gură. Șeful tău nu s-ar supăra dacă te-aș fura pentru o secundă, nu-i așa? Fără să se deranjeze să audă confirmarea, o apucă de mână pe Araminta, trăgând-o la o masă din colț.

Araminta tresări imaginându-și privirea lui Matthew forându-i găuri cu laser în spate.

– Ce s-a întâmplat?

Cressida zâmbi larg, luciul de buze lichid stacojiu curgând pentru a se potrivi cu restul.

– Dragul de Laril a șters-o de pe planetă.

– *Ce?*

Araminta nu putea să creadă. Laril era fostul ei soț. O căsătorie care durase optsprezece luni de-a dreptul mizerabile. Toți apropiații se arătaseră împotriva lui Laril încă din momentul în care îl întâlnise. Pe bună dreptate. Putea admite asta acum. Ea avea douăzeci și unu de ani în timp ce el avea trei sute șapte. La vremea aceea, ea îl crezuse suav, sofisticat, bogat, biletul ei de evadare din plictisitorul, îngustul (la minte) oraș agricol Langham de pe continentul Suvorov, aflat la zece mii de kilometri depărtare. Toți îl considerau doar un sconcs respingător de nimic. Erau destui din ăștia care bântuiau Confederația, în

special planetele relativ nesofisticate care alcătuiau granițele Lumilor Externe. Tipi uzați și bătrâni care aveau bani pentru a arăta impecabil ca niște adolescenți, dar care îi invidiau încă pe tinerii adevărați pentru spiritul și exuberanța lor. Fiecare partener pe care îl agățau era cu secole mai tânăr, în speranța deșartă că tinerețea le va fi în mod magic transferată și lor. Nu era chiar cazul lui Laril, deși nu era departe de adevăr.

Rudele din partea tatălui ei aveau o afacere în domeniul furnizării și întreținerii de cibernetică agricolă, întreprinderea lor fiind cea mai mare din zonă și una în care Araminta ar fi trebuit să lucreze cel puțin în primii cincizeci de ani ai vieții sale. După ucenicie, membrii familiei erau considerați adulți și suficient de bogați ca să ia în stăpânire noi pășuni (care constituiau un număr deprimant de filiale ale principalei afaceri de familie în întregul Suvorov), locurile lor urmând a fi ocupate de cel mai recent lot de tineri, reluând astfel ciclul. Era o perspectivă pe care Araminta o considera atât de respingătoare încât s-ar fi angajat și ca sclavă sexuală la un Prime mobil, numai ca să scape. Prin contrast, Laril era un om de afaceri independent, cu o franciză Andribot, printre alte preocupări comerciale de succes. Era ca și cum îl găsise pe Făt-Frumos. Și dat fiind faptul că în aceste zile vârsta unui individ nu era o cantitate fizică, obiecția familiei ei la diferența de trei secole era atât de burgheză. Asta cu siguranță determinase sfârșitul aventurii.

Faptul că ei avuseseră mai mult sau mai puțin dreptate spunând că se folosea de ea îi făcea și mai rea viața după separare. Nu se mai putea întoarce niciodată la Langham. Din fericire, Cressida nu o acuza, considerând greșeala colosală făcută de Araminta ca parte a unei experiențe de viață bogate.

– Dacă n-o dai în bară, îi spusese ea înlăcrimatei Araminta la prima lor întâlnire, nu ai o bază de la care să pornești și să începi să te dezvolți. Acum, spune-mi la ce îți dă dreptul clauza de separare din contractul de căsătorie.

Araminta, care traversase un munte de rușine chiar și pentru a merge la un membru al familiei (oricât de îndepărtat) pentru a solicita ajutor juridic la începutul divorțului, trebuise să admită că nunta lor fusese una de modă veche, de genul până-când-moartea-ne-va-despărți. Chiar își juraseră asta în fața preotului autorizat de la capela din Langham. Totul păruse foarte romantic, atunci.

– Niciun contract? exclamă Cressida uimită și îngrozită. Doamne, dragă, ai nevoie de un Munte Herculaneum de îmbunătățiri, nu-i așa?

Era un munte pe care avocații lui Laril făceau tot posibilul pentru a o împiedica să pună piciorul vreodată. Contraprocesul lor înghețase toate bunurile Aramintei, toate cele 732 de V-lire pe care le avea în contul ei de economii. Chiar și Cressida, cu toate resursele firmei sale, găsea dificil să spargă protecția juridică a lui Laril. Cât despre activitățile sale comerciale, acestea se dovediseră încă și mai alunecoase

pentru a putea fi clarificate. Toată vorbăria lui de la început despre faptul că ar fi centrul unei rețele asemănătoare unei dinastii de companii profitabile fusese fie o minciună, fie o acoperire pentru niște nereguli financiare de proporții. În mod curios, Serviciul Național de Venituri Viotia nu avea înregistrată nicio plată a impozitului făcută vreodată de el în ultima sută de ani, așa că începuseră să-i cerceteze afacerile.

– A șters-o. Plecat. Părăsit această lume. Dus pe verticală. Dezrădăcinat. Cressida apucă mâinile Aramintei și le strânse cu un efect aproape dureros. Nu și-a plătit nici avocații. Iar fericirea ei, la gândul acesta, era chiar indecentă. Și acum sunt doar niște nume în plus pe lista de cincizeci de creditori care aleargă după fundul lui.

Scurtul moment de încântare al Aramintei dispăru brusc.

– Așa că nu obțin nimic?

– Dimpotrivă. Activele solide rămase, cum ar fi casa lui din oraș, și franciza alimentară, pe care am reușit să o înghețăm chiar de la început, sunt de drept ale tale. Desigur, toate astea la un loc nu sunt chiar tipul de active cu care, lăudându-te, poți păcăli o fată tânără și naivă.

Araminta roși, furioasă.

– Dar nu sunt de lepădat. Din păcate, există problema impozitelor neplătite din urmă, care mă tem că ajung până la suma de 337 000 de lire Viotia. Iar în cazul în care SNV ar putea dovedi vreodată

jumătate din speculațiile lui Laril despre care mi-ai vorbit, ar pretinde și restul. Sugători-de-sânge diabolici. Cu toate astea, nu pot dovedi nimic din cauza excelentei criptări și a lipsei ciudate de înregistrări cu care alunecosul tău ex și-a încurcat viața. Apoi mai e onorariul meu, care este de zece la sută pentru că ești din familie și îți admir târziu-regăsita mândrie. Așa că, restul este al tău, limpede și liber.

– Cât?

– Optzeci și trei de mii.

Araminta nu putea vorbi. Era o avere. De acord, nu era megastructura corporatistă pe care Laril pretindea că o deține și o controlează, dar mai mult decât s-ar fi așteptat și solicitat în cererea de divorț. Încă de când intrase în biroul Cressidei își îngăduise să viseze că ar putea ieși din asta cu treizeci sau patruzeci de mii, pe care Laril le-ar plăti doar ca să scape de ea.

– Oh, mare Ozzie, glumești! șopti ea.

– Deloc. Un prieten de-al meu judecător ne-a permis să urgentăm problema, pe seama circumstanțelor dificultăților cu adevărat tragice prin care am susținut că treci. Economiile tale sunt acum dezghețate, iar noi vom transfera banii lui Laril în contul tău la ora patru în această după-amiază. Felicitări! Ești din nou o femeie liberă.

Araminta era îngrozită de faptul că plângea, iar mâinile păreau să-i fluture în dreptul feței după propria voință.

– Wow! Cressida își puse brațul în jurul umerilor Aramintei, legănând-o jucăuș. Dar la veștile proaste cum reacționezi?

– S-a terminat? Chiar s-a terminat?

– Da. Într-adevăr. Deci, ce-ai zice ca tu și cu mine să mergem undeva și să sărbătorim? Spune-i șefului tău unde să-și vâre meniul, du-te și toarnă supa în capul unui client și hai să spargem cluburile cele mai tari din oraș și să ruinăm jumătate din populația de sex masculin. Ce zici de asta?

– Oh, Araminta se uită în sus, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei; menționarea numelui lui Matthew o făcu să-și dea seama că ar fi trebuit să servească la mese. Trebuie să mă întorc. Perioada de prânz este foarte aglomerată. Ceilalți se bazează pe mine.

– Hei, calmează-te, stai o clipă. Gândește-te la ce s-a întâmplat aici.

Araminta încuviință din cap sfios, privind în jur la restaurant. Colegii se străduiau să nu se uite în direcția ei. Matthew era din nou supărat.

– Știu. Îmi pare rău. Îmi va lua un timp să mă obișnuiesc cu gândul. Nu pot să cred că s-a terminat totul. Am să... Oh, Ozzie, sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le fac.

– Minunat! Lasă-mă să te scot de aici și să petrecem cu adevărat. Vom începe cu o masă decentă.

– Nu. Araminta o putea vedea pe Tandra privind-o neliniștită și îi făcu un semn discret că totul era în ordine. Nu pot să plec, pur și simplu nu e corect față de cei de aici. Au nevoie să găsească un

înlocuitor. O să le dau preavizul și o să lucrez tot restul săptămânii pentru ei.

– La naiba, ești cumplit de dulce. Nu e de mirare că ex-ul tău murdar a putut profita de tine atât de ușor.

– Nu se va mai întâmpla.

– Al naibii de adevărat. Cressida se ridică, zâmbind mândră. De acum am să-i verific pe toți cei cu care te întâlnești. Cel puțin hai să ieșim să bem ceva în seara asta.

– Hm, chiar trebuie să merg acasă după aceea și să mă gândesc la ce am de făcut.

– Vineri seară, atunci. Haide! Toată lumea iese vineri seară.

Araminta nu-și putu stăpâni un zâmbet larg.

– În regulă. Vineri seară.

– Mulțumesc lui Ozzie pentru asta. Și pune pe tine ceva haine de fată rea. O să facem chestia asta cum trebuie.

– OK. Da, În regulă, așa o să fac. Simțea, de fapt, cum i se schimbă deja starea de spirit, ca un lichid cald care îi invadează arterele. Aa... unde pot să găsesc așa ceva?

– Oh, îți arăt eu, dragă, nu-ți face griji.

Araminta chiar lucră tot schimbul din timpul mesei de prânz. Îi spuse apoi lui Matthew că își dă demisia, dar că ar fi fericită să rămână cât timp are nevoie de ea. El o luă complet prin surprindere sărutând-o și felicitând-o că a scăpat, în sfârșit, de Laril. Tandra deveni dintr-odată afectuoasă și începu să

lăcrimeze, în timp ce ceilalți se adunară în jurul ei să audă știrea și să o felicite.

Pe la ora trei și jumătate după-amiază își puse pe ea o haină ușoară și ieși. Aerul rece de primăvară târzie de afară o dezmetici, îngăduindu-i să gândească limpede din nou. O luă pe jos pe ruta pe care mersese atât de des după-amiaza. De-a lungul străzii Ware, o luă la stânga la intersecția principală și apoi în jos, de-a lungul pantei de pe Daryad Avenue. Clădirile de pe ambele părți aveau câte cinci sau șase etaje, un amestec tipic de proprietăți comerciale. Capsule regrav îi alunecau tăcut pe deasupra capului, în timp ce linia de metrou de pe mijlocul bulevardului zumzăia de cabine publice. În momentul acesta erau puține vehicule pe drumuri, dar Araminta încă aștepta la intersecții ca *solido*-urile de trafic să-și schimbe forma și culoarea. Abia îi observa pe pietonii din jurul ei.

Glayfield era un bar-restaurant în partea de jos a pantei, ocupând două etaje ale unei construcții din lemn vechi și compozit, parte a terenului de aterizare inițial al planetei. Străbătu barul pustiu întunecat către scările din spate și intră în restaurant. Acesta era practic gol. În partea din față, ieșea în afară un balcon acoperit în care, după părerea ei, mesele erau prea apropiate. Chelneriței aveau probabil probleme să se strecoare printre ele atunci când localul era plin. Se așeză la una dintre mesele de lângă parapet care îi asigurau o vedere excelentă spre Daryad Avenue. Aici venea în cele mai multe după-amiezi

să se relaxeze, după ce își termina tura la Niks, și stătea cu o ciocolată caldă cu portocale în față, uitându-se la oameni și la nave. La dreapta ei bulevardul se curba în sus către aglomerarea orașului, un zid de clădiri înalte mărturie a fazelor de construcție și a stilurilor care veniseră și plecaseră în Colwyn în cei o sută șaptezeci de ani ai săi de istorie. În stânga ei, râul Cairns își croia drum printr-o curbă blândă, spre nord, unde se vărsa în Great Cloud Ocean, treizeci de kilometri mai departe. Râul avea o lățime de opt sute de metri în oraș, partea de sus a unui estuar adânc ce constituia un excelent port natural. Câteva porturi mici de agrement erau construite pe ambele părți, oferind ancorare pentru mii de iahturi private, de la mici ambarcațiuni ale serviciului de navigație până la nave de croazieră de agrement regrav asistate. Două poduri uriașe se întindeau peste apă, unul din ele, un arc fără puncte de sprijin, din carbon nanotub, celălalt, un pod suspendat mai tradițional, cu piloni de un alb pur, o construcție flamboaiantă de trei sute de metri înălțime. Capsulele alunecau de-a lungul lor, dar traficul la sol era aproape inexistent în aceste zile. Podurile erau folosite în principal de pietoni. Ele conduceau către cartierele exclusiviste de pe malul de sud, unde locuitorii mai bogați ai orașului se înghesuiau pe bulevarde lungi, verzi și în parcuri întinse.

Pe malul nordic, doar la opt sute de metri de Glayfield, docurile erau construite în mal și afară, în terasele nămoloase – doi kilometri pătrați de utilaje

de manevrat încărcături și depozite, și cheiuri, și rampe de aterizare, și platforme-caravană. Acesta era pivotul de la care fusese dezvoltată insula Izyum, al doilea port stelar de pe planetă. Nu era nicio industrie grea pe Viotia. Sistemele inginerești majore și tehnologia avansată erau toate importate. Cu Ellezelin la numai șaptezeci și cinci de ani-lumină distanță, Viotia se afla la marginea Zonei de Liber Schimb. O piață care, cârcotea populația locală, era într-adevăr liberă pentru companiile Ellezelin, dar defavoriza pe oricine altcineva era prins în plasa lor comercială. Nu exista o gaură de vierme care să lege Viotia de Ellezelin. Nu încă. Dar se spunea că, peste încă o sută de ani, când piața internă a Viotiei va fi crescut suficient, se va deschide una permițând gamei complete de produse ieftine de pe Ellezelin să se scurgă înăuntru, transformându-i într-o colonie economică. Între timp, nave spațiale din Lumile Exterioare veneau și plecau. Ea le privea sorbindu-și ciocolata cu portocale. O linie de cargouri uriașe, cu coca din metal gri ca de plumb, masive și greoaie, plutind în jos, din cer, pe verticală. În spatele lor, navele care plecau se ridicau îndepărtându-se de planetă, trecând prin legendarii nori roz ai Viotiei, accelerarând rapid odată ce ajungeau în stratosferă. Araminta le trimise un surâs ușor, gândindu-se la femeia antiingrav. Dacă aceasta ar avea dreptate, cum ar afecta efectul de câmp al navelor spațiale structura geologică a orașului? Poate o simplă gaură de vierme ar fi răspunsul. Găsea ideea mai degrabă bună, o întoarcere

la epoca Primei Confederații, cea a călătoriilor plăcute și elegante cu trenul între sistemele stelare. Era o rușine că Lumile Externe respinseseră fără ezitare acest fel de legături, dar își prețuiau libertatea politică prea mult pentru a risca o revenire la monocultură, în special cu amenințarea culturii Înalte de a le copleși independența atât de greu câștigată.

Araminta rămase la masă mult după ora la care, de obicei, își aduna lucrurile și pleca acasă. Soarele începea să scadă, transformând culoarea norilor într-un veritabil aur-roz în timp ce mezosfera cețoasă a planetei difuza razele muribunde ale stelei de clasa K. Barjele transoceanice străluceau puternic pe Cairns, motoarele regrav menținându-le coca plată chiar deasupra apei care clipocea încet când ieșeau din doc și se îndreptau spre largul mării și insulițele de dincolo. O liniștea întotdeauna să privească orașul în acest fel, un edificiu uriaș de activității umane zumzăind eficient, o reasigurare că civilizația funcționa cu adevărat, că nimic nu ar putea trage elementele de bază de sub ea. Și acum, în sfârșit, ar putea începe să ia și ea parte în mod activ, să-și modeleze o viață pentru ea însăși. Fișierele de la agențiile imobiliare pluteau ușor afișându-i-se în exoimagine, permițându-i să-și planifice ceea ce ar putea face pentru ele mult mai în detaliu decât se deranjase s-o facă înainte. Fără bani, asemenea evaluări fuseseră visuri deșarte, dar în această seară prindeau o consistență confortabilă. O parte din ea era speriată de idee. Dacă făcea acum o greșeală,

şeală, ar fi însemnat să se întoarcă la servit la mese pentru următoarele câteva decenii. Avea doar o singură şansă. Optzeci şi trei de mii era o sumă frumuşică, dar trebuia să o facă să lucreze pentru ea. În ciuda emoţiilor, aştepta cu nerăbdare provocarea. Era un semn că viaţa ei începea cu adevărat.

Soarele apunea înconjurat de o strălucire caldă, cărămizie. Părea să se potrivească perfect cu starea de spirit a Aramintei. Deja primii clienţi ai serii începeau să umple restaurantul. Lăsă un bacşiş mare şi coborî la parter. Rutina era să meargă, de obicei, pe jos înapoi la Niks, să facă poate unele cumpărături pe drum şi să ia trikepodul acasă. Dar azi nimic nu era ca de obicei. Muzica bubuia în bar. Clienţi sprijiniţi de tejghea comandau băuturi şi aerosoli. Araminta se uită la hainele ei. Purta o fustă decentă, bleumarin, care îi cobora mai jos de genunchi, un top alb cu mâneci scurte făcut în mod special dintr-un material gen ştergi-şi-e-curat, astfel încât să poată face faţă petelor. Oamenii din jur făcuseră efortul de a se aranja pentru seară. În comparaţie cu ei, se simţea uşor deplasată.

Dar, la urma urmei, cine sunt ei să mă judece?

Era un gând eliberator, de tipul celor de care nu se mai bucurase după plecarea din Langham, de pe vremea când viitorul era plin de oportunităţi, cel puţin în imaginaţia ei.

Araminta se strecură până la bar şi studie sticlele şi robinetele de bere.

– Ceaţă verde, te rog, îi spuse barmanului.

Acesta îi adresă un zâmbet uşor amuzat, dar îi amestecă băutura perfect. Ea bău încet, încercând să nu lase vaporii să i se ridice la nas. Un strănut i-ar fi aruncat în aer puţina credibilitate rămasă.

– Nu am mai văzut pe nimeni să bea aşa ceva, de o bună bucată de vreme, spuse o voce de bărbat.

Ea se întoarse şi se uită la el. Era frumos, exact în felul în care era toată lumea în aceste zile, cu trăsăturile aliniate perfect, ceea ce, presupuse ea, însemna că trecuse prin cel puţin două tratamente de reîntinerire. Ca şi restul clientelei barului, era îmbrăcat de seară, o jachetă-togă simplă gri cu mov care-l învăluia într-o strălucire blândă.

Şi nu e Laril.

– A trecut ceva timp de când am fost lăsată pe dinafară, replică ea. Apoi zâmbi la propriul răspuns, la faptul că avusese curajul să îl rostească.

– Pot să-ţi mai ofer una? Sunt Jaful, apropo.

– Araminta. Şi nu, nu o ceaţă verde, ăsta e un lucru nostalgic pentru mine. Ce e la modă acum?

– Se spune că 88Vodka Adlier se dă pe gât acum în toate locurile rele.

Ea îşi termină *băutura* dintr-o singură înghiţitură. Încercă să nu se strâmbe prea tare. Şi împinse paharul gol peste tejghea.

– Mai bine să începem de-acolo, atunci.

– Te-ai trezit?

Araminta se foi un pic când auzi întrebarea. Nu era chiar trează, mai mult moţăia plăcut, mulţumită

de amintirea dulce a unei nopți de făcut dragoste. Mintea îi era plină de o viziune stranie, ca și când ar fi fost privită prin cerul întunecat de un înger. Mișcarea ei ușoară fu suficientă pentru Jaful. Mâinile îi alunecară pe burta ei, în sus, cuprinzându-i sânii.

– Ah, murmură ea încă somnoroasă în timp ce îngerul pălea.

Jaful o răsuci cu fața în jos, ceea ce era derutant. Apoi penisul îi alunecă în ea, din nou, tare și insistent. Nu era o poziție confortabilă. Fiecare împingere îi presa fața în jos, în salteaua moale. Ea se zvârcoli, încercând să ajungă într-o poziție mai acceptabilă, fapt pe care el îl interpretă ca pe o acceptare deplină. Gâfâitul încins se transformă în strigăte de bucurie. Araminta coopera cât putea de bine, dar plăcerea era minimă, în cel mai bun caz. *Lipsă de practică*, gândi ea, și încercă să nu râdă. El n-ar fi înțeles dacă ar fi făcut-o. Cel puțin se străduia să recupereze totuși timpul pierdut. Se cuplaseră de trei sau patru ori după ce se întorseseră acasă la el.

Jaful culmină cu un strigăt fericit. Araminta îl secondă. *Mda, să nu uităm nici de partea asta.* Optsprezece luni cu Laril făcuseră ca mimarea orgasmului să devină automată.

Jaful se întoarse pe spate și răsuflă lung. Zâmbi spre ea.

– Fantastic! Nu am avut o noapte ca asta de o lungă perioadă de timp, dacă am avut vreodată.

Ea își coborî vocea cu două octave.

– Ai fost bun.

Era atât de amuzant totul, de parcă citeau dintr-un scenariu.

Agăţată într-un bar. Acasă la el pentru o noapte. Complimentări reciproce. Ambii îşi jucaseră partea de text la perfecţie.

Dar a fost distractiv.

– Am de gând să fac un duş, spuse el. Zi-i unităţii culinare ce vrei. Are nişte rutine de sinteză foarte bune.

– Aşa o să fac.

Îl privi traversând camera spre baie. Abia atunci începu să se uite în jur cu curiozitate. Era un apartament şic de burlac de oraş, după mobilierul simplu, dar scump şi piesele de artă contemporană. Peretele opus patului avea o singură fereastră, acoperită cu perdele albe ca zăpada.

Araminta începu să-şi caute hainele în clipa în care auzi jetul duşului. Lenjeria de corp (mai degrabă practică decât sexy, recunoscu ea cu un oftat), aproape de pat. Fusta la jumătatea distanţei dintre pat şi uşă. Topul alb în salon. Îl trase pe ea, apoi se uită înapoi la dormitor. Duşul mergea mai departe. Totdeauna îi lua atât de mult sau era partea din scenariu care îi dădea ocazia de a ieşi politicos? Ridică din umeri şi se strecură afară.

Nu fusese nimic în neregulă cu Jaful. Se simţise bine în patul lui, în cea mai mare parte a timpului. Numai că nu ştia ce şi-ar putea spune unul altuia la micul dejun. Ar fi fost ciudat. În felul acesta păstra o amintire agreabilă.

– Mai multă practică, își spuse ea zâmbind obraznic. *Și de ce nu? Asta e viața reală, din nou.*

Clădirea avea un hol mare. Când ajunse în stradă, începu să clipească din cauza luminii strălucitoare de culoare roz. Mai erau douăsprezece minute până când trebuia să înceapă schimbul de dimineață la Niks. U-amprenta îi spunea că se află în districtul Spalding și că avea de străbătut jumătate de oraș. Chemă deci un taxi. În aproximativ treizeci de secunde capsula galben-violet se odihnea la câțiva centimetri deasupra betonului, la trei metri în fața ei. Privi amuzată cum se deschide ușa. Niciodată în viața ei nu chemase ea însăși un taxi. Întotdeauna Laril era cel care le comanda. După despărțire, desigur, nu și-ar fi putut permite. *O altă lovitură pentru libertate.*

De îndată ce ajunse la Niks, se repezi în toaletele personalului.

Tandra îi aruncă o privire șmecheră, când ieși de acolo legându-și șorțul.

– Știi, astea arată exact ca hainele pe care le purtai ieri când ai plecat. Pufni apoi teatral. Mda, spray igienizant din nou. S-a întâmplat ceva cu instalația ta sanitară aseară?

– Știi, o să-mi lipsești când o să plec, îi răspunse Araminta, încercând să nu râdă.

– Cum îl cheamă? De cât timp vă întâlniți?

– Nimeni. Nu mă întâlnesc cu nimeni, știi asta.

– Oh, haide!

– Am nevoie de cafea.

– Nu prea dormi, nu-i așa?

– Am examinat dosare de proprietate, asta-i tot.

Tandra îi aruncă un surâs malițios.

– Draga mea, nu am auzit de nimeni cu numele ăsta până acum.

La terminarea schimbului pentru micul dejun, Araminta își reluă obișnuitele căutări. De data asta însă fu diferit. De data asta u-amprenta contactă agențiile, iar ele îi oferiră tururi virtuale ale celor mai promițătoare cinci proprietăți folosind drept releu un bot cu simțuri complete. Pe această bază, își făcu o programare pentru a vizita una dintre ele după-amiază.

De îndată ce intră pe ușă, știu că era potrivit pentru ea. Apartamentul ocupa în întregime etajul al doilea al unei case transformate cu trei etaje din cartierul Philburgh. La doi kilometri nord de docuri și la trei blocuri în spatele râului, cu două dormitoare, era perfect pentru cineva care lucrează în centrul orașului pe un salariu modest. Avea chiar și un balcon, de pe care se putea zări puțin și Cairns, dacă te aplecai bine peste balustradă.

Efectuă scanarea oficială de verificare cu programele de analiză moderne, recomandate de o jumătate de duzină de societăți profesionale de dezvoltare de proprietăți. Avea nevoie de renovare. Proprietarul actual locuise acolo timp de treizeci de ani și nu făcuse mare lucru. Instalațiile sanitare

trebuiau înlocuite și era nevoie de noi unități interne. Dar structura nu avea probleme.

– Am să-l iau, îi spuse ea agentului.

O oră de negociere cu vânzătorul o aduse la prețul de cincizeci și opt de mii. Mai mult decât i-ar fi plăcut, dar, îi rămânea destul pentru o renovare decentă. Nu îi mai lăsa mult din care să trăiască, dar dacă termina lucrarea în trei sau patru luni, nu va avea nevoie de un împrumut de la bancă. O să fie greu: doar uitându-se în jur la holul cu capilarele de praf din podea și țesătura deschisă îmbătrânită a pereților putea vedea cantitatea de muncă implicată. În momentul acela avu un mic moment de îndoială. *Haide,* își spuse, *poți s-o faci. Asta e ce-ai așteptat, ăsta e lucrul pe care l-ai câștigat.*

Trase aer în piept și părăsi apartamentul. Trebuia să se întoarcă acasă și să facă un duș. Spray-ul igienizant nu mai putea face față mult timp. Și apoi putea să se schimbe și să iasă din nou. Erau o mulțime de baruri în Colwyn City despre care auzise, dar nu le vizitase niciodată.

Troblum se trezi în două din dormitoarele penthouse-ului. El, cel real, era întins pe un pat făcut dintr-o spumă specială care îi susținea confortabil corpul mare, oferindu-i un somn decent. Aceasta fusese camera Catrionei, decorată cu țesături și ornamente excesiv de roz. O mulțime din suprafețe erau pufoase, o cameră de fetiță cu care era acum destul de obișnuit. Sensoriumul lui paralel provenea

de la o legătură de îngemănare cu *solido*-ul lui Howard Liang, un agent Starflyer care făcuse parte din misiunea de dezinformare. Howard se afla în dormitorul principal al penthouse-ului, unde împărțea un pat imens circular cu cele trei fete. Acesta era un alt aspect al *solido*-urilor pe care Troblum îl rafinase de-a lungul câtorva ani. Acum, ori de câte ori voia sex, cele patru personaje se lansau cu nerăbdare într-o miniorgie. Permutările pe care organismele lor tinere și suple le puteau combina erau aproape infinite, iar acestea puteau continua cât timp dorea Troblum. Se cufunda în asta ore în șir. La fel cum un păpușar își mânuia păpușa, trupul lui sorbea plăcerea pe care căile neuronale atent formatate ale lui Howard o experimentau. Cei patru nu erau, strict vorbind, o realitate istorică. Cel puțin el nu găsise nicio dovadă în sensul acesta. Dar nu era imposibil, fapt care legitima cumva extrapolarea.

Imaginea și senzația trupurilor frumoase și goale aflate peste el se estompa pe măsură ce trupul său real se reafirma, anulând legătura cu Howard. După ce dușul pulverizã sporii dermici proaspeți peste el, păși în salonul mare, lumina de bronz a soarelui acoperindu-i călduros pielea cu mici furnicături. U-amprenta îi raportă că nu avea încă niciun mesaj de la amiralul Kazimir, fapt pe care alese să-l interpreteze ca pe o veste bună. Întârzierea însemna că propunerea era cel puțin analizată încă. Dar cunoscând birocrația Marinei, bănuia că respectivul comitet de examinare nu se reunise încă în mod oficial. Teoria lui infirma

o grămadă de credinţe convenţionale. Se gândi o clipă să-l sune direct pe amiral pentru a grăbi lucrurile, dar rutinele sale personale de protocol nu îi recomandau s-o facă.

Îşi înfăşură pe corp o pelerină, apoi luă liftul până în hol. Era doar o scurtă plimbare până la râul Caspe, la cafeneaua lui favorită aflată pe malul apei liniştite. Clădirea era făcută din lemn alb şi era sculptată ca să semene cu un Folgail, o pasăre chiar mai adormită decât o lebădă terestră. Masa lui obişnuită sub un arc de aripă era liberă şi o ocupă el însuşi. Îşi plasă comanda la reţeaua cafenelei şi aşteptă în timp ce un servibot îi aducea un suc de mere şi gonberry proaspăt stors. Bucătarul, Rowury, petrecea câteva zile în fiecare săptămână în cafenea, gătind pentru clientela sa de gurmanzi entuziaşti. Pentru o cultură care se mândrea cu etosul său egalitar, Înalţii puteau fi cu adevărat snobi cu privire la unele tradiţii şi meşteşuguri, iar hrana „adecvată" era în partea de sus a listei. În Daroca erau mai multe restaurante şi cafenele concepute ca localuri de prezentare pentru patronii lor pasionaţi de gastronomie.

Primul fel sosit era un amestec de cereale mărunţite cu fructe şi iaurt, toate crescute natural (de entuziaşti ai agriculturii) şi aduse de pe cinci planete. Troblum începu să-şi folosească lingura. Rowury venise cu o combinaţie delicioasă, gustul era subtil şi totuşi distinctiv. Era păcat că nu putea avea şi un al doilea fel de mâncare, dar, în afară de pâinea prăjită, cantităţile erau fixe aici. Dacă voiai două feluri

sau porții uriașe, te duceai la o cantină complet automatizată.

Troblum își terminase cerealele și începea să-și bea ceaiul când cineva se așeză în fața lui. Își ridică privirea supărat. Cafeneaua era în mod inevitabil plină, dar asta nu era o scuză pentru grosolănie. Mustrarea nu apucă să-i ajungă pe buze.

– Sper că nu te superi, îi spuse Marius în timp ce se așeza pe scaun, cu costumul-togă negru trăgând mănunchiuri subțiri de întuneric în spatele lui ca și cum era decalat în timp. Am auzit lucruri bune despre locul acesta.

– Servește-te, îi spuse Troblum morocănos.

Știa că nu ar trebui să se arate deranjat de apariția lui Marius care era, la urma urmei, reprezentantul facțiunii care canalizase către proiectele private ale lui Troblum tipuri de fonduri AEM disponibile, în mod normal, numai pentru întreprinderile publice uriașe. Ce considera enervant erau ceea ce-i cereau în schimb. Nu provocările în sine, acelea erau interesante, dar îi luau întotdeauna prea mult timp.

– Oh, ai făcut-o deja. Servibotul aducea o a doua ceașcă de porțelan pentru Marius.

– Cum mai merge, Troblum?

– Bine. După cum știi. Funcțiile sale de câmp detectau o ecranare subtilă desfășurată în jurul mesei, provenind de la Marius. Nu era evidentă, dar suficientă pentru a împiedica pe oricine să-i audă sau să scaneze ce spuneau ei. Nu-l plăcuse niciodată pe reprezentant și era neobișnuit să se întâlnească

personal. O întâlnire nearanjată era ceva neobișnuit, motiv pentru care Troblum era îngrijorat. *Ceva pe care ei îl consideră foarte important.*

Marius sorbi din ceai.

– Excelent. Assam?

– Ceva de genul ăsta.

– Cei rămași pe Pământ chiar se mândresc cu menținerea vechii lor moșteniri. Mă îndoiesc totuși că ies cu adevărat și își culeg frunzele ei înșiși. Ce părere ai?

– Mă doare-n cot.

– Există o mulțime de lucruri care îți scapă, nu-i așa, prietene?

– Ce vrei?

Marius își fixă ochii verzi pe Troblum, cu o undă slabă de dezgust pe chip.

– Desigur, sinceritatea înainte de toate. Foarte bine. Raportul pe care l-ai prezentat Marinei referitor la perechea Dyson.

– Ce-i cu asta?

– E o teorie interesantă.

– Nu este o teorie, spuse Troblum iritat. Asta trebuie să fie explicația pentru originea Fortăreței Întunecate.

– Ce?

– Fortăreața Întunecată. Așa a fost numit inițial generatorul Dyson Alfa. Cred că Jean Douvoir a fost cel care i-a dat numele. Participa la misiunea inițială de explorare *A doua șansă*, știi asta. Intenția era ironică, dar după război s-a demodat, în special

cu campania Firewall, oamenii pur și simplu n-au mai...

– Troblum.

– Da?

– Mă doare-n cot.

– Am jurnalele complete de pe *A doua șansă* stocate în kubul meu securizat personal, dacă vrei să verifici.

– Nu. Dar cred în teoria ta.

– Oh, pentru Ozz...

– Ascultă, se răsti Marius. Serios, eu te cred. A fost excelent susținută. Amiralul Kazimir avusese o părere suficient de bună despre prezentarea ta pentru a cere o analiză completă, iar asta nu este ușor de obținut. Ești luat în serios.

– Atunci, asta-i bine. Nu-i așa?

– Într-o schemă mai largă a lucrurilor, sunt sigur că este. Cu toate acestea, ai putea să iei în considerare de unde vin cunoștințele tale cuprinzătoare cu privire la Fortăreața Întunecată.

– Oh. Acum Troblum era foarte îngrijorat. N-am menționat niciodată că am fost acolo.

– Știu. Ideea este că noi chiar nu vrem ca ANA: Guvernarea să afle de examinarea detaliată pe care tu și echipa ta ați făcut-o Fortăreței Întunecate. Nu chiar acum. Înțelegi?

– Da.

Troblum își trase capul între umeri, lucru ridicol, dar se simțea contrariat. Poate că ar fi trebuit să-și

dea seama că prezentarea va atrage prea mult atenția asupra lui.

– Crezi că Marina îmi va cerceta trecutul?

– Nu. N-au niciun motiv s-o facă tocmai acum. Nu ești decât un fizician care solicită fonduri AEM. Se întâmplă tot timpul. Și așa ne-ar plăcea să rămână.

– Da, am priceput.

– Bine. Deci, dacă bunăoară comitetul de examinare recomandă amiralului să nu întreprindă nicio acțiune suplimentară, noi am prefera să nu faci tamtam.

– Dar dacă aprobă o cercetare serioasă?

– Suntem convinși că nu vor face asta.

Troblum se lăsă pe spate, încercând să realizeze care era politica. Era greu pentru el să înțeleagă motivarea și psihologia altor persoane.

– Dar, dacă aveți o influență atât de mare asupra Marinei, de ce vă faceți griji?

– Noi nu putem acționa în mod direct asupra Marinei, nu cu Kazimir pe post de paznic. Dar comitetul tău de examinare și consultanță este în cea mai mare parte extern, iar o parte din membri ne sunt simpatizanți, ca și tine.

– Corect. Troblum simțea cum disperarea începe să-i întunece mintea. Voi putea să prezint din nou propunerea după Pelerinaj?

– Vom vedea. Probabil că da.

Nu era o veste bună, dar oricum mai bună decât un refuz categoric.

– Și proiectul meu principal?

– Asta poate continua, cu condiția să nu publici ceea ce faci. Marius zâmbi liniștitor, deși fața lui spunea cu totul altceva. Apreciem ajutorul tău, Troblum, și vrem să păstrăm relația noastră reciproc avantajoasă. Numai că evenimentele intră în acest moment într-o fază critică.

– Știu.

– Mulțumesc. Te voi lăsa acum să te bucuri de mâncare.

Cu o potrivire suspectă, servibotul sosi imediat după plecarea lui. Troblum privea la farfuria pusă în fața lui, un turn de clătite groase cu unt, combinate cu straturi de șuncă, brânză yok, omletă garfoul, pudding negru și deasupra căpșune. Sirop de arțar și sos Afton se prelingeau în jos pe laturi, ca o erupție vulcanică. Marginile farfuriei erau garnisite artistic cu miniaturi de chipsuri aurii din cartofi, salată de viță-de-vie fiartă și roșii fripte la grătar.

Pentru prima dată după mulți ani la rând, Troblum nu avea nici cea mai mică senzație de foame.

Al doilea vis al lui Inigo

Edeard aşteptase cu nerăbdare excursia luni la rând. În fiecare an, la sfârşitul verii, bătrânii satului organizau o caravană pentru a călători la Witham, cel mai apropiat oraş de mărime mijlocie din provincia Rulan, pentru a face comerţ. Prin tradiţie, toţi ucenicii seniori îi însoţeau. Să ştie cum să se descurce în meşteşugul pământului făcea parte din instruirea lor şi trebuiau să aibă şi aceste cunoştinţe de bază înainte de a se putea califica pentru a deveni practicanţi. Erau învăţaţi cum să vâneze animale mici, cum să dreneze şanţurile de pe terenurile agricole, care fructe să aleagă, cum să se ocupe de un plug, ce fructe de pădure şi rădăcini erau otrăvitoare, împreună cu elementele de bază ale modului de a face tabără în sălbăticie.

Nici chiar faptul că Obron urma să-i fie tovarăş de călătorie timp de trei săptămâni nu atenuase entuziasmul lui Edeard. Avea să iasă, în sfârşit, din Ashwell. Sigur, fusese pe la toate fermele locale, dar nu la mai mult de o jumătate de zi de călătorie

distanţă. Caravana însemna că va vedea o mare parte din Querencia – munţi, alţi oameni decât sătenii printre care trăise timp de cincisprezece ani, păduri. O şansă de a vedea cum făceau alţii lucrurile, de a explora idei noi. Îl aşteptau atât de multe lucruri acolo, afară. Era convins că o să fie fantastic.

Realitatea îi îndeplini aproape toate aşteptările. Da, Obron era un ghimpe, dar nu prea mare. După succesul lui Edeard cu ge-pisicile, hărţuirea constantă nu încetase, dar cu siguranţă se diminuase. Nu-şi vorbeau ca prieteni, dar pe drum Obron fusese aproape civilizat. Edeard bănuia că asta i se datora în parte lui Melzar, care era conducătorul caravanei şi care spusese foarte clar înainte de plecare că nu va tolera niciun fel de probleme.

– S-ar putea să vi se pară că asta e un fel de vacanţă, le spusese el ucenicilor adunaţi la primăria satului cu o noapte înainte de a pleca. Dar ţineţi minte că face parte din educaţia voastră formală. Mă aştept să munciţi din greu şi să învăţaţi. Dacă vreunul dintre voi îmi face *orice* fel de problemă, va fi trimis imediat înapoi la Ashwell. Dacă vreunul dintre voi devine delăsător sau nu ajunge la ceea ce consider eu un nivel satisfăcător de măiestrie, vă voi informa maestrul şi vă va fi scăzut din nou un an din calificare. Înţeles?

– Da, domnule, murmuraseră ucenicii în silă.

Fuseseră însă o mulţime de chicote discrete în timp ce ieşeau.

Le luaseră cinci zile pentru a ajunge la Witham. Erau şaptesprezece ucenici şi opt adulţi în caravană.

Trei căruțe mari duceau mărfurile și alimentele. Peste treizeci de animale de fermă erau mânate pe lângă ei. Toată lumea călărea ge-cai. Pentru unii ucenici era pentru prima dată când se urcau pe animale. Melzar îi ceruse lui Edeard să-i învețe. Acest lucru îi permisese să intre în vorbă cu flăcăii care-l ignoraseră înainte; la urma urmei era cel mai tânăr ucenic senior în Ashwell. Dar aici, pe drum, începuseră să-l accepte mai degrabă ca pe un egal decât ca pe băiatul ciudat de care Obron se plângea mereu. Melzar îi încredințase, de asemenea, controlul ge-lupilor folosiți pentru pază.

– Tu ești mai bun decât noi toți la dirijat brutele astea, băiete, îi spuse el când își așezaseră tabăra în prima noapte. Asigură-te că-și fac treaba cum trebuie. Păstrează trei dintre ei cu noi, iar pe ceilalți îi vreau să patruleze în afară.

– Da, domnule, pot s-o fac. Nu fusese chiar o laudă, erau simple ordine.

Discuțiile din acea noapte între ucenici fuseseră despre bandiți și triburile sălbatice, fiecare dintre ei făcând tot posibilul să spună povești cât mai înspăimântătoare. Alcie și Genril veniseră cu povești despre tribul canibal care se presupunea că trăia în Munții Talman. Edeard nu spusese că părinții săi fuseseră uciși în timp ce călătoreau cu o caravană, deși toată lumea știa asta. Îi fuseseră aruncate câteva priviri pentru a-i verifica reacția. Nonșalanța afișată îi adusese aprobarea lor tăcută. Apoi Melzar venise și le spusese tuturor să nu mai fie atât de speriați, pentru

că banditii nu erau nici pe jumătate atât de răi ca în legende.

– Sunt, practic, familii de nomazi, nimic mai mult. Nu sunt organizați în bande. Cum ar putea fi? Dacă ar fi o amenințare reală, am chema miliția din oraș și ne-am duce după ei. Sunt doar câțiva dintre ei care sunt mai răi și care le strică celorlalți reputația. Nu sunt diferiți de noi.

Edeard nu era chiar atât de sigur. Bănuia că Melzar voia doar să încerce să-i liniștească. Dar subiectul conversației se schimbase, aceasta devenind mai puțin zgomotoasă în timp ce-i bârfeau pe maeștrii breslelor. Judecând după discuția lor, Edeard era convins că avea parte de un sfânt în persoana lui Akeem. Obron chiar susținea că Geepalt îi bătea pe ucenicii tâmplari dacă făceau greșeli.

Witham o fi fost el de cinci ori cât Ashwell, dar avea același aer de stagnare. Era așezat între terenuri agricole deluroase, cultivate intensiv și era străbătut pe mijloc de un râu. În mod neobișnuit, avea două biserici dedicate Madonei. Edeard își înghiți orice urmă de dezamăgire în timp ce intrau călare printre porțile mari. Clădirile erau de piatră sau aveau cadre groase din lemn care susțineau un fel de panouri de ipsos. Cele mai multe dintre ferestre erau mai degrabă de sticlă decât obloanele folosite în Ashwell. Și străzile erau toate pavate cu piatră. Aflase mai târziu că apa era livrată în case prin conducte de lut îngropate și că sistemul de drenaj funcționa.

Petrecuseră două zile în piața centrală, negociind cu comercianții și localnicii, apoi aprovizionându-se cu mărfuri (ca sticla, de exemplu) care nu se făceau în Ashwell. Ucenicilor li se permisese să aducă mostre făcute prin munca lor și să le vândă sau să le dea la schimb. Edeard fusese surprins când Obron adusese o cutie frumos sculptată făcută din lemn de martoz, cu un luciu de abanos. Cine ar fi crezut că un fund ca el ar putea crea ceva atât de frumos? Și totuși, un comerciant îi dăduse patru lire pe ea.

Cât despre el însuși, Edeard adusese șase ge-păianjeni, genul standard întotdeauna cel mai greu de modelat, care erau extrem de apreciați pentru dromătasea pe care o torceau. Iar aceștia abia eclozaseră, așa că mai aveau de trăit încă opt sau nouă luni. În acest timp vor răsuci suficient de multă mătase pentru a face câteva rânduri de haine sau veste-armură. Trei doamne din Breasla Torcătorilor licitaseră pentru ei. Pentru prima dată în viața lui, televederea lui Edeard nu putuse discerne bine cât de dornice erau atunci când negociaseră dur cu el. Își acoperiseră emoțiile cu un calm de oțel, suprafața minții lor fiind la fel de netedă ca a unui ou de genistar. Nu putea decât să spere că făcuse și el la fel când fusese de acord să-i vândă pentru cinci lire fiecare. În mod sigur îi puteau simți euforia. Erau mai mulți bani decât văzuse și ținuse în mâini vreodată în viața lui. Dar nu reușise să-i păstreze prea mult timp. Piața era imensă, cu atât de multe lucruri fabuloase și haine de o calitate rar întâlnită în Ashwell. Se simțise aproape neloial

cumpărând de acolo, dar avea atâta nevoie de o haină impermeabilă lungă și decentă pentru iarna care se apropia și găsise una cu o căptușeală matlasată. Mai departe, era o tarabă care vindea cizme lungi până la genunchi cu tălpi robuste din rășinomătase, pe care le putea purta cu siguranță ani buni – o investiție bună, deci. Erau, de asemenea, de vânzare pălării din piele cu boruri largi. Ca să țină la distanță soarele, pe timpul verii, și ploaia în timpul iernii, îi explicase ucenica pielăreasă. Era o fată frumoasă și părea cu adevărat dornică să-i vândă pălăria potrivită, iar el se tocmise cât îndrăznise de mult.

Ceilalți ucenici râseseră când el se întorsese purtând noua sa găteală. Dar și ei își cheltuiseră banii și puțini fuseseră la fel de practici ca el.

În acea seară, Melzar le permisese să viziteze tavernele orașului neînsoțiți, amenințându-i cu pedepse îngrozitoare dacă cineva îi făcea probleme. Edeard li se alăturase lui Alcie, Genril, Janene și Fahin. Petrecuse seara sperând să o zărească pe ucenica pielăreasă, dar în momentul în care ajunseseră la a treia tavernă, berea orașului cu care nu erau obișnuiți îi făcuse să nu mai fie capabili de altceva decât să bea și mai multă bere. Și să cânte. Restul serii rămăsese pentru totdeauna dincolo de puterea de a și-o aminti.

Când se trezise, căzut sub una dintre căruțele din Ashwell, Edeard era convins că era pe moarte. Evident, fusese intoxicat, apoi jefuit. Prea mulți din banii care-i rămăseseră lipseau, abia putea sta în

picioare, nu putea mânca, puţea mai rău decât grajdurile. Asta era, de asemenea, prima noapte în care nu fusese tulburat de visele sale ciudate. A aflat apoi că fusese o otrăvire în masă. Toţi ucenicii erau în aceeaşi stare. Şi toţi adulţii găseau asta amuzant.

– O altă lecţie învăţată, bubui Melzar. Foarte bine. În ritmul ăsta ar trebui să absolviţi în timp-record.

– Ce porc, mormăi Fahin după ce rămaseră singuri.

Era un băiat înalt, slab ca un schelet. Ca ucenic la un medic, reuşise să obţină una dintre cele câteva perechi de ochelari din Ashwell pentru a-şi ajuta vederea slabă. Nu erau potriviţi pentru el, mărindu-i ochii atât de mult, încât tulbura pe oricine stătea în faţa lui. La un moment dat, în timpul nopţii îşi pierduse haina, iar acum avea frisoane, şi nu numai din cauza aerului rece al dimineţii. Edeard nu-l mai văzuse niciodată atât de palid.

Fahin căută prin tolba din piele cu leacuri pe care o căra întotdeauna cu el. Era plină de pachete de ierburi uscate, flacoane mici, precum şi câteva role de bandaje din pânză. Tolba îl făcuse subiect de glume în multe taverne toată noaptea trecută, dar el refuzase s-o abandoneze.

– Crezi că o să ne lase să mergem în căruţe? întrebă Janene trist, uitându-se la adulţii care stăteau adunaţi împreună, chicotind. Nu cred că sunt în stare să merg călare pe un ge-cal în dimineaţa asta.

– Nicio şansă, spuse Edeard.

– Câți bani v-au mai rămas? întrebă Fahin. Hai, toată lumea.

Ucenicii începură să-și caute reticenți prin buzunare. Fahin reuși să adune două lire de mărunțiș și se grăbi spre standul vânzătorului de plante medicinale. Când se întoarse, începu să fiarbă un ceai, punând în el mai multe pachete de frunze uscate și adăugând conținutul unui flacon din tolbă.

– Ce-i asta? întrebă Alcie mirosind ceainicul și pășind înapoi, cu ochii lăcrimând.

Edeard simțea și el mirosul, ceva ca un gudron dulce.

– Growane, semințe de flon, ochii păsării duldul, mentă.

Fahin stoarse niște lămâi în apa clocotită și începu să amestece.

– E dezgustător! exclamă Obron.

– O să ne vindece, promit pe Madona.

– Te rog, spune-ne că-i pentru frecție, insistă Edeard.

Fahin își șterse ochelarii și își turnă o ceașcă.

– Dați-o pe gât dintr-odată, așa e cel mai bine.

Și înghiți. Obrajii i se bombară într-o strâmbătură. Edeard crezu că o să vomite din nou.

Ceilalți ucenici se uitau neîncrezători la ceainic. Fahin umplu ceașca din nou. Edeard detecta îndoiala în mintea lor. Îi părea rău pentru Fahin care încerca să-i ajute și să se facă acceptat. Întinse mâna și luă cupa.

– Dintr-o înghițitură?

– Da, dădu din cap Fahin.

– Doar n-o să... țipă Janene.

Edeard o dădu pe gât. O secundă mai târziu, gustul se făcu simțit, un fel de cum își imaginase că ar fi să mănânci bălegar.

– Oh, Madona! Asta este... Of! Mușchii stomacului i se strânseră, iar el se aplecă, crezând că i se face rău. O senzație ciudată de amorțeală îi cuprindea trupul. Se așeză ca să-și recapete răsuflarea, ca după o lovitură puternică.

– Cum este? întrebă Genril.

Edeard era pe punctul să-i spună lui Fahin ceva urât de tot.

– De fapt, nu simt nimic. Capul continuă să mă doară.

– Asta durează mai mult, mârâi Fahin. Așteaptă cincisprezece minute. Semințele de flon trebuie să intre în sânge și să circule. Și trebuie să bei aproximativ un litru de apă ca să ajute.

– Și lămâia pentru ce-a fost?

– Ca să mascheze gustul.

Edeard începu să râdă.

– Chiar funcționează? întrebă Alcie, privindu-l cu neîncredere.

Edeard ridică din umeri. Iar Fahin umplu încă o ceașcă.

Gestul se transformă într-un ritual. Fiecare ucenic dădu pe gât băutura oribilă. Se strâmbau, se zeflemiseau și se aclamau reciproc. Edeard se duse tăcut să-și ia o sticlă de apă de la pompa din piață. Fahin

avusese dreptate, poţiunea chiar îl ajutase a-şi limpezi capul. După aproximativ un sfert de oră, se simţea mai bine. Nu-şi revenise sută la sută, dar fiertura ameliorase cu siguranţă simptomele cele mai grave. Putea chiar să se gândească acum la micul-dejun.

– Mulţumesc, îi spuse lui Fahin.

Flăcăul înalt îi zâmbi, apreciind gestul.

După aceea, în timp ce încărcau căruţele şi pregăteau ge-caii de drum, ucenicii erau mult mai înţelegători unul cu celalalt, replicile şi farsele nu mai erau atât de tăioase ca înainte. Edeard îşi imagina că aşa va fi de-acum. Împărtăşiseră ceva împreună, stabiliseră legături. Invidiase de multe ori prieteniile relaxate dintre persoanele în vârstă din sat, modul în care aceştia se înţelegeau. Ieşirile de felul acesta erau cele care văzuseră încolţind astfel de seminţe. Peste o sută de ani, poate că el şi Genril o să fie cei care o să râdă de ucenici. Desigur, va fi o caravană mult mai numeroasă, iar Ashwell va fi atunci de aceeaşi dimensiune cu Witham.

Melzar conduse caravana înapoi pe un traseu uşor diferit, ocolind spre vest, pentru a o lua pe la poalele munţilor Sardok. Era o zonă de văi largi cu platouri joase, cea mai mare parte împădurite, găzduind o mare varietate de creaturi. Erau câteva drumuri, altele decât cele croite de turmele de chamalani care păşteau pe pajiştile dintre păduri. Televederea şi ge-lupii căutau capcanele drakken, care ar fi înghiţit un ge-cal cu călăreţ cu tot. Drakkenii erau animale de dimensiunea unor pisici, cu cinci picioare dispuse, ca de

obicei pe Querencia, câte două pe fiecare parte și un membru gros, extrem de flexibil, la spate care le ajutau să alerge în salturi. Cele două membre din față se transformaseră în niște gheare ascuțite și feroce care puteau săpa în sol cu o viteză fenomenală. Erau creaturi care trăiau în grup și își săpau vaste adăposturi subterane, cu populații de câte peste o sută de exemplare. Singure, erau inofensive, dar atacau în haite cu care chiar și un om bine înarmat era dificil să lupte. Capacitatea lor de a excava caverne mari imediat sub suprafață le oferea posibilitatea de a-și prinde prada. Chiar și cele mai mari creaturi indigene erau susceptibile să cadă în vizuinile lor capcană.

Vânătoarea bianuală eliminase drakkenii din ținuturile din jurul Ashwellului, dar aici, în sălbăticie erau numeroși. Urmărirea lor îi stimula simțurile lui Edeard în timp ce treceau prin ținutul ondulat și fără sfârșit. În a treia zi de la plecarea din Witham, ajunseră la baza dealurilor și au intrat într-una dintre pădurile întinse de acolo. O parte din acestea se întindeau chiar până la poalele munților Sardoks.

Edeard nu fusese niciodată până atunci într-o pădure atât de mare. După spusele lui Melzar, aceasta exista deja înainte de sosirea oamenilor pe Querencia, în urmă cu două mii de ani. Dimensiunile arborilor păreau să-i susțină afirmația lui. Înalți și grupați în pâlcuri, cu trunchiurile întunecate și lipsite de viață în prima porțiune de cincizeci de metri de la sol, izbucneau într-un soi de baldachin gros întrețesut în care ramuri și frunze se luptau pentru

lumină. Pe solul de sub ele nu creștea aproape nimic, iar vara, când frunzele erau în plină dezvoltare, ploaia de-abia reușea să treacă printre ele. O pătură foarte groasă de frunze moarte, încreţite, acoperea pământul, ascunzând vederii gropile, obligându-i pe oameni să-și folosească televederea pentru a conduce în siguranţă ge-caii printre crevase și fisuri.

Era liniște în bezna de sub acoperișul viu și verde, aerul nemișcat amplificând șoapta cea mai slabă într-un strigăt ce reverbera pe toată lungimea caravanei care se deplasa greoi. Ucenicii renunţaseră încet la zeflemele, devenind tăcuţi și nervoși.

– Vom face tabără într-o vale pe care o cunosc, anunţă Melzar după prânz. E la o oră distanţă, iar pădurea nu este la fel de neprietenoasă ca aici. Este și un râu acolo. Sezonul în care trilanii își depun ouăle s-a încheiat, așa că o să putem și înota.

– Ne oprim acolo? întrebă Genril. Nu e devreme?

– Nu-ţi face speranţe, băiete. În după-amiaza asta te duci la vânătoare de galby.

Ucenicii se luminară imediat. Li se promisese o vânătoare, dar nu se așteptau ca asta să fie de galby, niște câini foarte mari. Edeard îi auzise de multe ori pe adulţi experimentaţi povestind cum crezuseră că au încolţit un galby pentru ca imediat să-l vadă ţâșnind înapoi în libertate. Membrul lor din spate era supradimensionat și extrem de puternic, propulsându-i uneori și până la cinci metri în aer.

Așa cum spusese Melzar, pădurea începu să se schimbe când ajunseră la o pantă blândă ce cobora

în vale. Copacii erau mai împrăștiați și mai scunzi, îngăduind coloanelor de lumină a soarelui să-și facă loc în jos. Iarba creștea din nou, transformându-se rapid într-un strat compact. Tufe de arbuști creșteau în golurile largi dintre arbori, frunzele lor variind de la verde intens la un ametist închis. Edeard nu putea numi mai mult de câteva dintre fructele de pădure pe care le vedea, erau, probabil, zeci de soiuri.

Pe măsură ce lumina și umiditatea creșteau, yi-mușteле și musculițele înțepătoare începură să apară. Curând, li se învârteau deasupra capului în roiuri mari pentru a zvâcni apoi în jos, ciupind toate părțile de piele umană disponibile. Edeard își folosea în mod constant cea de-a treia mână pentru a le îndepărta.

Opriră căruțele lângă un râu mic și îngrădiră genistarii. Apoi Melzar distribui, în sfârșit, cele cinci revolvere și două puști pe care le transporta. Majoritatea aparțineau satului, deși Genril avea revolverul său, care, spunea el, se afla în familia lui încă de la sosire. Țeava era mai lungă decât a celorlalte arme și era făcut dintr-un metal alb, mult mai ușor decât oțelul solid pentru arme produs de Breasla Armurierilor din Makkathran.

– Făurit din nava însăși, spuse cu mândrie Genril, verificând mecanismul. Chiar și acela aluneca și hârșâia cu o finețe ce lipsea pistoalelor făcute în oraș. Primul meu strămoș a salvat o parte din corpul navei înainte ca mareele să o tragă în jos, în adâncul mării. A rămas în familia noastră încă de atunci.

– Rahat, pufni Obron. Asta ar însemna că are peste două mii de ani.

– Ei, și? ripostă Genril în timp ce scurgea niște ulei dintr-un recipient mic, frecând componentele pistolului cu o cârpă moale. Constructorii de nave știau cum să facă un metal cu adevărat puternic. Gândiți-vă, idioților, *trebuie* să fi avut un metal puternic, nava a căzut din cer și nu a fost distrusă, iar în universul din care au venit navele zburau între planete.

Edeard nu spuse nimic. Fusese întotdeauna sceptic cu privire la toată legenda asta despre navă. Deși, trebuia să recunoască, era o legendă grozavă.

Melzar își atârnă una dintre puști peste umăr și veni cu o cutie de muniție. Dădu apoi câte șase gloanțe de alamă fiecăruia dintre ucenicii care primiseră revolver.

– E destul, le spuse atunci când aceștia se plânseră că au nevoie de mai mult. Dacă nu poți lovi un galby cu șase focuri, înseamnă că fie a ieșit din bătaia armei, fie îți mănâncă fericit ficatul. Oricum, asta e tot ce veți primi.

Doar cinci ucenici (inclusiv Genril) primiră arme. Edeard nu era unul dintre ei. Îi privea cu invidie, cum își împingeau gloanțele în camera revolverelor.

Melzar se ghemui pe vine și începu să tragă linii pe pământ.

– Adunați-vă, le spuse. O să ne împărțim în două grupuri. Țintașii vor fi aliniați de-a lungul crestei de colo. Mâna îi flutură spre pădure, unde terenul se

înălța brusc. Restul vom acționa ca hăitași. Vom forma o linie lungă, cu un capăt *acolo,* care va înainta într-o curbă mare, până când vom ajunge la același nivel cu primul țintaș. Asta ar trebui să forțeze orice este mai mare decât un drakken să iasă în fața noastră și, să sperăm, în linia de tragere. *Sub nicio formă,* nimeni nu trece de primul țintaș. Nu-mi pasă dacă vă este cel mai bun prieten și folosiți televorbirea, nu merge nimeni în fața armelor. Ați înțeles?

– Da, domnule, răspunseră toți în cor.

– Bine, atunci, după prima rundă schimbăm armele și mergem în altă parte. Se uită în sus la cerul care începea acum să se înnoreze. Va fi suficientă lumină pentru a face asta de trei ori în această după-amiază, ceea ce va da tuturor o șansă de a folosi un pistol.

– Domnule, tata mi-a spus că numai eu pot utiliza pistolul nostru, spuse Genril.

– Știu, replică Melzar. Ai să-l păstrezi cu tine, dar fără muniție atunci când vei fi în linia de hăitași. Acum, dacă vă aflați în linia de hăitași, trebuie să vă păstrați în limita percepției prin televedere a celor aflați de fiecare parte a voastră. Asta înseamnă că vreau să păstrați nu mai mult de șaptezeci de metri distanță între voi. Ordinele de pornire, oprire și adunare vor fi emise vocal și în televorbire. Le veți retransmite în ambele forme, de-a lungul liniei. Vă veți supune de fiecare dată. Linia hăitașilor va folosi trei ge-lupi pentru a pune galby pe fugă. De această dată, Edeard și Alcie vor controla câte unul, iar eu

îl voi lua pe al treilea. Nimeni altcineva nu le va da comenzi, nu vreau să-i derutăm. Alte întrebări? Nu. Bine. Să mergem, și fie ca Madona să ne zâmbească!

Edeard chemă unul dintre ge-lupi și își luă locul în grup, în urma lui Melzar. Toran, unul dintre fermieri, îi conducea pe purtătorii de armă în sus, spre creasta pietroasă.

– Nu văd ce rost are să facem asta, se plânse Fahin posac, în timp ce mergea alături de Edeard. Am tot făcut trageri cu pistolul la țintă în afara zidurilor satului și animalele astea nici nu sunt comestibile.

– Tu nu asculți nimic? spuse Janene. Toate astea sunt ca să căpătăm experiență. E o diferență imensă între a trage la țintă și a fi aici în pădure cu creaturi periculoase de jur împrejur. Consiliul bătrânilor trebuie să știe că se poate baza pe noi pentru a apăra satul în caz de urgență.

Numai că Melzar ne-a spus că familiile nomade nu sunt o amenințare, gândi Edeard. *Și atunci, pentru ce este de fapt zidul de apărare al satului? Trebuie să-l întreb pe Akeem când mă întorc acasă.*

– Și ce se întâmplă dacă galby nu se îndreaptă spre linia de tragere? întrebă Fahin. Ce se întâmplă dacă vin spre noi? Își prinse și mai strâns tolba, ca și cum l-ar fi putut proteja de animalele pădurii.

– Nu vor veni, spuse Edeard. Vor încerca să ne evite, pentru că suntem atât de mulți.

– Da, în teorie, mormăi Fahin.

– De dragul Madonei, încetează să te miorlăi, exclamă Obron. Melzar știe ce face. A făcut lucrul

ăsta cu fiecare caravană în ultimii cincizeci de ani. În plus, galby nu sunt atât de periculoși. Chiar dacă par fioroși. Dacă vreunul vine la tine, folosește-ți a treia mână ca să te protejezi.

– Și dacă stârnim o ultravulpe? gemu ucenicul.

– Ultravulpile trăiesc pe câmpii, spuse Alcie exasperat. Nu sunt animale de munte. E mult mai probabil să întâlnești una în Ashwell decât aici.

Fahin se strâmbă, deloc convins.

Pentru că se apropiau din nou de marginea pădurii, Melzar folosi televorbirea ca să le spună:

– Start pentru răspândirea în linie. Țineți minte, păstrați-vă oamenii de pe ambele părți în limita televederii. În caz că pierdeți contactul, folosiți neapărat televorbirea.

Edeard îl avea pe Obron într-o parte și pe Fahin în cealaltă. Nu era prea încântat de asta. Dacă cineva ar fi fost s-o dea în bară, acela era Fahin. Lunganul nu era deloc făcut pentru acțiuni de teren, iar de la Obron nu se aștepta să-i ajute pe niciunul dintre ei. *Dar cel mai rău lucru pe care-l poate face Fahin este să rămână în urmă. Nu e ca și cum ar avea un pistol. Și o să strige destul de tare, dacă nu ne mai poate vedea.* Simțea ge-lupii aliniați de-o parte și de alta. Starea de excitare îi umplea televedera. Mintea tuturor celor din linia hăitașilor sclipea de emoția anticipării.

Se deplasară înainte, răspândindu-se încet, dirijați de Melzar până când se formă linia. Copacii erau înalți din nou, baldachinul de întuneric verde izolându-i pe ucenici de cerul noros.

– Mergi înainte, ordonă Obron.

Edeard zâmbi şi repetă instrucţiunea pentru Fahin, care se strâmbă.

Edeard era mulţumit că îşi păstrase cizmele noi în picioare. Solul pădurii era presărat cu beţe ascunse printre tufele rebele de iarbă, pământul fiind denivelat de o mulţime de pietre ascuţite. Gleznele i se umflaseră acolo unde îl rodea pielea nerodată. Cu toate acestea însă îi protejau destul de bine picioarele.

Mătură cu televederea terenul din faţa lui, deplasându-se în ritm lent, asigurându-se că linia rămânea dreaptă. Melzer le ordonă să înceapă să facă zarvă. Obron striga cât putea de tare, în timp ce Fahin dădea drumul câte unui fluierat ascuţit. Edeard luă un băţ gros şi începu să lovească trunchiurile de copaci pe lângă care trecea.

Erau mai multe tufe în această parte a pădurii. Zebraghimpi mari cu frunzele lor monocrome cu model şi fructele albe mâloase (extrem de otrăvitoare), tufişuri de frunze-cărbune ca nişte nori negri de nepătruns ghemuiţi la pământ. Creaturi mici îi intrau în raza televederii, ţâşnind din calea oamenilor. Nimic suficient de mare pentru a fi un drakken, darămite un galby. Solul deveni moale sub picioarele lui, un lut umed din care mustea apa la fiecare pas. Simţea puternic în nas mirosul de frunze putrede. Era sigur că putea detecta şi sporii ciupercilor.

Obron era în afara razei vizuale acum, undeva în spatele tufişurilor. Televederea lui Edeard îl reperă de cealaltă parte a trunchiurilor dense.

– Apropie-te un pic, îi televorbi el.

– Bine, bine, îi răspunse Obron nonșalant.

O undă de excitare străbătu linia. Undeva, spre capătul lui Melzar, un galby acceleră, dar nu chiar în direcția liniei de tragere. Inima lui Edeard începu să bată mai repede. Știa că zâmbește, dar nu-i păsa. Ăsta era genul de lucru pe care și-l dorise încă de când aflase că va însoți caravana. Existau galby aici! Avea o șansă de a hăitui unul și, dacă era într-adevăr norocos, poate chiar să-l împuște mai târziu.

Ceva trecu iute pe deasupra lui. Edeard își concentră televederea în sus la timp pentru a vedea câteva păsări săgetând prin bolta de frunze. Era un desiș în față, o grămadă densă de zebraghimpi, chiar genul de loc pentru un cuib de galby. Trecu cu televederea prin el, dar erau zone întunecate și margini abrupte mici de care nu putea fi sigur ce sunt. Își trimise ge-lupul să se strecoare prin tufișuri în timp ce el le ocolea prin exterior. Acum nu-l putea vedea pe Fahin, televederea percepea însă mintea băiatului.

Neliniștea îl lovi cu putere, echivalentul mental al unui duș cu apă înghețată. Dintr-odată, toată plăcerea se evaporă. Degetele își pierdură efectiv controlul asupra bățului, iar picioarele i s-au îndoit sub el. Ceva groaznic se întâmpla. Știa.

– Ce-i asta? exclamă uluit. Era înspăimântat. Ba, și mai rău, era înspăimântat de faptul că e înspăimântat. *Treaba asta n-are niciun sens.*

În mijlocul desișului, ge-lupul pe care îl controla își ridică și el capul, mârâind ca răspuns la tumultul

ce i se propaga de-a lungul contactului fin de televorbire.

– Edeard? chemă Fahin. Ce nu e-n regulă?

– Nu știu.

Edeard își trase brațele pe lângă genunchii îndoiți, făcându-se ghem. Își închise instinctiv a treia mână în jurul lui, formând cel mai puternic scut de care era capabil. *Madona, ce se întâmplă cu mine?* Își împinse televederea cât putu mai departe și mătură împrejurimile în cerc de parcă ar fi fost un fel de fascicul luminos. Trunchiurile copacilor erau prea dense pentru a obține orice fel de imagine decentă a ceva chiar din imediata apropiere.

– Ce-i cu tine? întrebă Obron.

Tonul său mental era nimicitor.

Edeard putea simți ezitarea ambilor ucenici. Ge-lupul se răsucea în jur, încercând să iasă din desiș și să se înapoieze la el. Frunzele uscate foșniră, iar el se întoarse, ridicând bățul în apărare.

– Cred că e cineva aici.

Își dirijă televederea în direcția din care credea că venise sunetul, concentrând-o cât de tare putea. Erau câteva creaturi minuscule, rozătoare care goneau de-a lungul solului pădurii. Zgomotul ar fi putut veni de la ele...

– Ce vrei să spui cu „cineva"? întrebă Fahin.

– Cine?

Edeard scrâșnea din dinți în efortul de a-și extinde televederea la limita maximă.

– Nu știu, nu-i pot percepe.

– Hei, rămânem în urmă, televorbi Obron nerăbdător. Haide, mișcați-vă!

Edeard se uită înapoi spre arbori. *E o prostie.* Dar nu-și putea alunga spaima. Aruncă o ultimă privire la pădurea din spatele lui, apoi se întoarse. Săgeata ieși dintre copacii goi din stânga sa, mișcându-se atât de repede încât nu apucă să o vadă, numai televederea lui prinse o mică undă de mișcare. Scutul i se întări în timp ce el tresări de uimire, mintea țipându-i șocată.

Săgeata îi lovi pectoralul stâng, dar scutul telekinetic rezistă. Forța de impact fusese suficient de puternică încât să-l împingă în spate. Aterizâ pe fund. Săgeata aterizâ în lutul și buruienile de lângă el – un ax lung înnegrit, cu pene de șoim subțiri verde-închis și un vârf de metal ghimpat din care picura un lichid violet gros. Edeard se uită la ea îngrozit.

– Edeard?

Mintea îi era inundată de vocile telepatice. Părea că întreaga linie de hăitași striga mental la el, cerând un răspuns.

– Săgeată! transmise înapoi către ei cu toată forța de care era în stare. Ochii nu i se mișcau de la proiectilul de lângă el, arătând-o tuturor. Săgeată otrăvită!

O minte se materializă la treizeci de metri distanță, aruncând scântei vii de safir în mijlocul umbrelor aglomerate gri care alcătuiau pădurea în viziunea eterică a lui Edeard.

– Huh?

Edeard își zvâcni capul în jur. Un om ieșea din spatele unui copac, îmbrăcat într-un fel de mantie zdrențuită, care avea aproape aceeași culoare ca și trunchiurile pădurii. Părul lui era sălbatic, lung și împletit, murdar de noroi roșu-închis. Mai mult noroi era uns pe fața lui și pe barba turtită. Mintea îi mârâia de furie și nedumerire. Întinse o mână peste umăr și scoase o altă săgeată din tolbă. O strecură cu ușurință în cel mai mare arc pe care Edeard îl văzuse vreodată, țintind în timp ce-și trăgea brațul înapoi.

Edeard țipă și cu vocea, și cu mintea, un sunet pe care-l auzi replicat de-a lungul întregii linii de hăitași. Chiar și atacatorul tresări în timp ce dădea drumul săgeții.

Ucenicul își împinse mâinile afară, o mișcare pe care o însoți cu cea de-a treia mână, folosindu-și toată puterea. Săgeata explodă în așchii înainte de a fi acoperit jumătate din distanța dintre ei.

De data aceasta omul pădurii era cel care radia șoc în eter.

– Bandiți. Apelul lui Melzar răsună slab în jurul lui Edeard, vorbit și telepatic. E o ambuscadă. Grupați-vă și combinați-vă puterile. Ecranați-vă. Toran să ne ajute!

Edeard se chinui să se ridice în picioare, vag conștient de strigătele și pulsurile emoționale potențate de adrenalină care reverberau în întreaga pădure. Mai mulți bandiți ieșeau din ascunzători trăgând cu arcul. Mintea lui ajunse la ge-lup, dirijându-l cu frenezie.

Nu mai era timp. Omul pădurii își aruncase arcul la pământ și alerga spre el. Un cuțit îi sclipea în mână.

O lovitură telekinetică aproape îl aruncă pe Edeard înapoi la pământ. O contracară cu ușurință, senzația de forță alunecându-i pe piele ca niște degete de gheață. Banditul încerca să-i stoarcă inima, o metodă de atac despre care vorbeau ucenicii cu venerație și neliniște atunci când se întâlneau în Ashwell. Folosirea telekineziei în interiorul corpului cuiva era tabuul suprem. Oricine era prins că a comis așa ceva era exilat. Pentru totdeauna.

Acum, un bandit se îndrepta cu viteză spre Edeard. Cuțitul era pregătit. Pofta de a ucide înfierbântându-i mintea, iar a treia mână luptând să-i asalteze organele vulnerabile.

Frica de mai devreme îl părăsise pe Edeard. Nici nu se mai gândea la ceilalți. Un maniac încerca să-l omoare. Ăsta era tot universul. Și, după cum îi explicase Akeem în timpul mult-prea-scurtelor lor sesiuni cu privire la tehnicile de apărare telekinetice, nu exista niciun lucru precum o lovitură de dezactivare.

Edeard se propti pe picioare cu brațele lăsate pe lângă corp, închizând ochii. Își modelă a treia mână așteptând. Tropăitul picioarelor goale ale banditului pe podeaua pădurii ajunse la urechile lui. *Așteaptă.* Urletul violent al omului începu. Cuțitul se ridică, ținut de degete cu încheieturile albite. *Așteaptă... judecă o clipă.* Televederea îi revelă perfect omul din profil, percepându-i chiar și mușchii de la picioare întinzându-se la limită când începură saltul. *În orice secundă...*

3

În opinia lui Aaron, pentru Riasi fusese benefic să fie deposedat de statutul de capitală. Își păstrase marile structuri caracteristice oricărei capitale, ca și vastele parcuri publice, o rețea de transport bine finanțată și facilități excelente de agrement. Pe de altă parte, odată cu ministerele și birocrații lor mutați peste ocean în Makkathran2, stresul și agitația dispăruseră din viața de zi cu zi. La fel și costurile mult prea mari ale locuințelor. Ceea ce rămăsese era un oraș bogat cu toate facilitățile posibile. În consecință, populația sa profita de situație și se distra.

Asta făcea lucrurile mult mai ușoare pentru Aaron. Zborul cu taxiul de la Makkathran2 durase nouă ore. Aterizaseră în portul spațial, una dintre sutele de sosiri identice. Din fericire, Corrie-Lyn petrecuse cea mai mare parte a călătoriei dormind. Când se trezise, făcuse placidă tot ce îi spusese el, așa că se deplasaseră prin vastul terminal de pasageri pe covoarele rulante, vizitând aproape fiecare hol de așteptare existent. Abia atunci se întorseseră la

taxi și făcuseră o excursie la clădirea vechiului Parlament din centrul orașului. Era deja dimineața târziu, cu o mulțime de activități în cartierul înconjurător. Schimbaseră taxiul din nou. Apoi, din nou. Trei taxiuri mai târziu aterizaseră, în cele din urmă, într-o zonă rezidențială de pe malul de est al râului Camoa.

În timpul zborului de la Makkathran2, Aaron închiriase un apartament situat la parter într-un turn de cincisprezece etaje. Era destul de anonim, o casă de siguranță așa cum o considera el. Lui Corrie-Lyn, probabil, i se părea sigură. Aaron știa că numeroasele sale călătorii cu taxiul și plata cu moneda nedetectabilă pentru apartament erau chestii de amator. Oricare ofițer de poliție oarecum decent le-ar fi putut lua urma în mai puțin de o zi.

Timp de două zile nu făcuse nimic. Corrie-Lyn avusese nevoie de o zi numai ca să se trezească din beție. Îi permisese să comande tot ce dorise ea cât timp fusese vorba despre haine și alimente, dar îi interzisese orice fel de alcool sau de aerosoli. A doua zi, nu făcuse decât să stea bosumflată, stare exacerbată de o mahmureală monstruoasă. El știa că era și o mare traumă implicată și că încerca să se împace cu ce se întâmplase cu echipa căpitanului Manby. În noaptea aceea o auzise plângând în camera ei.

Aaron decisese să facă tot ce-i stătea în putință cu micul dejun în dimineața următoare pentru a încerca să-i schimbe starea de spirit. Combinase cele mai sofisticate sinteze ale unității culinare cu mâncăruri

proaspete de la un local de delicatese. Masa începuse cu un fruct albastru de Olberon, urmat de pâine prăjită cu banane caramelizate. Felul principal erau clătite din hrișcă cu ouă de rață prăjite, ciuperci Uban la grătar și șuncă afumată Ayrshire, acoperită cu o omletă delicată cu caviar. Ceaiul Assam era autentic și era singurul lucru pe care îl putuse bea vreodată dimineața, care nu era cea mai bună parte a zilei pentru el.

– Wow, spuse Corrie-Lyn admirativ. Venise agale din dormitor cu ochii vineți, îmbrăcată într-un halat pufos de prosop albastru. Mâncarea îi captase imediat atenția.

– Este și zahăr pentru fructe, îi zise el. Este rafinat din tuberculi Dranscome, cei mai buni din galaxie.

Corrie-Lyn scutură puțin din pulberea argintie peste fructul albastru și încercă o bucată.

– Hmm, e bun. Mai luă o linguriță.

Aaron, așezat în fața ei, sorbi din ceai. Masa se afla lângă un perete-fereastră, permițându-le să vadă râul. Mai multe barje oceanice mari erau acostate chiar deasupra apei clipocinde. Traficul fluvial mai mic se desfășura ocolindu-le. Nu le vedea, era cu ochii pe halatul ei deschis în față, care îi dezvelea panta sânilor. Fermi și excelent modelați, îi admiră el vesel. Avea, cu siguranță, un corp grozav. Privirea îi alunecă în jos, spre picioare, pentru confirmare. Nu existau directive mentale de niciun fel cu privire la sexul cu ea. Bănuia, deci, că admirația hormonală

îi aparţinea întru totul. Asta îl făcu să zâmbească. *Normal până la urmă.*

– Nu eşti agent de leasing de nave, spuse Corrie-Lyn brusc, cu o expresie iritată.

El realiză că-şi lăsase ceva din sentimente să se prelingă afară, în gaia-câmp.

– Nu.

– Şi atunci, ce eşti?

– Un fel de agent secret, cred.

– Crezi?

– Da.

– Nu eşti sigur?

– Nu chiar.

– Ce vrei să spui?

– Destul de simplu. Dacă nu ştiu nimic, nu pot dezvălui nimic. Sunt doar lucruri pe care ştiu că trebuie să le fac.

– Vrei să zici că nu ai deloc amintiri despre cine eşti?

– Nu chiar, nu.

– Ştii pentru cine lucrezi?

– Nu.

– Deci, cum ştii că trebui să lucrezi pentru ei?

– Poftim?

– De unde ştii că nu lucrezi pentru Imperiul Ocisen, că nu ajuţi la distrugerea Marii Confederaţii? Sau, dacă eşti un agent rămas de pe Starflyer? Se spune că Paula Myo nu i-a prins niciodată pe toţi.

– Puţin probabil, dar, desigur, nu ştiu.

– Atunci cum poţi trăi cu tine însuţi?

– Cred că este improbabil să fac ceva de genul ăsta. Dacă mi-ai cere s-o fac acum, n-aș face-o. Înseamnă că nu aș fi fost de acord să o fac nici înainte ca memoria mea să fie eliminată complet.

– Memoria ta completă. Corrie-Lyn gustă ideea cu aceeași grijă cu care încercase din fructul albastru. Oricine acceptă să-i fie ștearsă memoria doar pentru a obține un contract ilegal înseamnă că a ajuns la o limită. Și tu mai omori și oameni. Ești bun la asta.

– Software-ul meu de luptă a fost mai bun decât al lor. Iar ei vor fi re-viețuiți. Prietenul tău, căpitanul Manby, a plecat probabil deja în căutarea noastră. Gândește-te cât de motivat este acum, datorită mie.

– Fără amintiri nu poți ști care este adevărata ta personalitate.

Aaron se întinse după pâinea prăjită.

– Și cu asta vrei să spui că...?

– Pentru numele lui Ozzie, asta nu te deranjează sub nicio formă?

– Nu.

Ea clătină din cap surprinsă.

– Ăsta trebuie să fie un sentiment artificial.

– Încă o dată, și ce-i cu asta? Mă face eficient în ceea ce fac. Realinierea trăsăturilor de personalitate este o procedură utilă în re-viață. Dacă vrei să fii un tip bun pentru management, atunci fă să-ți fie modificate structurile neuronale astfel încât să ai încredere și agresivitate.

– Alege-ți o vocație și mulează-te pentru a i te potrivi. Grozav, cât se poate de uman.

– Haide, acum, care este definiția ta pentru „om" în zile acestea? Înaltă? Avansat? Naturali? Și ce părere ai despre Stup? Havenul lui Huxley a menținut o societate strict reglementată timp de aproape o mie cinci sute de ani, fiecare membru al ei fiind programat prin determinare genetică și încă se întăresc cu o populație sănătoasă și fericită. Și acum spune-mi, te rog, simplu și clar, care dintre noi a câștigat rasa umană?

– Nu dezbat evoluția cu tine. În afară de asta, îmi distragi atenția de la ceea ce ești.

– Am crezut că am convenit că niciunul dintre noi nu știe ce sunt. Asta te fascinează la mine?

– În visele tale perverse!

Aaron rânji și mușcă din pâinea prăjită.

– Deci, care e misiunea ta? întrebă Corrie-Lyn. Ce *trebuie* să faci, să-i răpești pe consilieri Visului Viu?

– Ex-consilieri. Dar nu, nu asta e treaba.

– Deci, ce vrei de la mine?

– Trebuie să-l găsesc pe Inigo. Cred că mă poți ajuta.

Corrie-Lyn scăpă lingura și se uită la el neîncrezătoare.

– Cred că-ți bați joc de mine.

– Nu.

– Te aștepți să te ajut? După ce tocmai ai spus?

– Da. De ce nu?

– Dar... se bâlbâi ea.

– Visul Viu încearcă să te omoare. Înțelege că, n-au să se oprească. Dacă nu altceva, măcar noaptea

trecută tot îi va face și mai hotărâți. Singura persoană rămasă în galaxie care-l poate opri pe dragul tău nou Cleric Conservator este Inigo însuși.

– Deci, lucrezi pentru lobby-iștii anti-Pelerinaj.

– Nu există nicio garanție că Inigo va opri Pelerinajul dacă se întoarce. Îl cunoști mai bine decât oricine. Am dreptate?

Ea dădu din cap exasperată.

– Da. Cred că ai putea avea.

– Atunci, ajută-mă să-l găsesc.

– Nu pot face asta, spuse ea cu o voce scăzută. Cum poți să mi-o ceri când nici tu nu știi ce vei face cu el dacă-l găsim.

– Oricine a fost în stare să se ascundă atât de bine nu va fi luat niciodată prin surprindere, chiar dacă reușim să-i dăm de urmă. Știe că sunt o mulțime de tipi care-l caută. În plus, dacă aș fi vrut să-l omor, de ce mi-aș fi pierdut timpul vânându-l? Dacă nu e pe scenă, nu-i poate dirija pe actori, nu-i așa? Deci, dacă îl vreau înapoi, îl vreau înapoi intact.

– Nu știu, spuse ea slab.

– Ți-am salvat viața.

Corrie-Lyn îi zâmbi cu viclenie.

– Software-ul care te dirijează mi-a salvat viața. A făcut-o pentru că ai nevoie de mine. Sunt opțiunea ta cea mai bună, amintește-ți.

– Ești alegerea mea numărul unu.

– Mai bine pregătește-te să-l fraierești pe numărul doi.

– Nici măcar ficatul meu nu ar mai putea suporta încă o noapte în Rakas. *Chiar* am nevoie de tine, Corrie-Lyn. Şi apoi, tu? Te de ce ai nevoie? Nu vrei să-l găseşti? Nu vrei să afli de ce s-a ridicat şi a plecat lăsându-te şi pe tine şi toate miliardele care au crezut în el? Şi-a pierdut credinţa? Asta a fost tot timpul Visul Viu, nimic mai mult decât un vis?

– Lovitură sub centură.

– Nu poţi face nimic. Nu eşti genul ăsta de persoană. Ştii că Inigo trebuie găsit înainte să înceapă Pelerinajul. Cineva îl *va găsi*. Nimeni nu poate rămâne ascuns pentru totdeauna, nu în acest univers. Politica pur şi simplu nu va permite acest lucru. Cine vrei să-l găsească?

– Eu... nu pot, spuse Corrie-Lyn.

– Înţeleg. Pot să aştept, cel puţin încă o vreme.

– Mulţumesc.

Îşi lăsă capul în jos şi începu să mănânce din pâinea prăjită, de parcă i-ar fi fost aproape ruşine de hotărârea luată.

Aaron nu a văzut-o timp de aproape trei ore după micul dejun. S-a întors în dormitorul ei şi a rămas acolo. U-amprenta lui a detectat o uşoară utilizare a unisferei. Corrie-Lyn trecea în revistă fişiere cu informaţii standard de la templele Visului Viu din oraş. Avea o idee despre ce căuta ea, un prieten în care puteau avea încredere, ceea ce însemna că lucrurile ar putea înclina în favoarea lui. Dacă puneau piciorul afară, lui Manby sau înlocuitorului

său nu i-ar fi luat mult să-i ajungă din urmă cu armele deja trăgând.

Când a ieșit din cameră, purta un pulover roșu cu gâtul larg și pantaloni negri strâmți. Un colier de argint făcea câteva bucle lungi în jurul gâtului ei, înainte de a-i înconjura șoldurile. Își umflase părul negru, îngrijit și îl infuzase cu scântei mov și verzi care licăreau. El îi zâmbi apreciativ, dar ea îl ignoră.

– Trebuie să vorbesc cu cineva, îl anunță.

Aaron încercă să nu-și facă rânjetul prea elocvent.

– Sigur. Sper că nu ai de gând să insiști să mergi singură. Sunt oameni răi pe-afară.

– Poți să vii cu mine, dar conversația este privată.

– Bine. Pot să te întreb dacă ați aranjat deja o întâlnire.

– Nu.

– Bine. Nu suna pe nimeni. Cibersfera de pe Ellezelin are sisteme de monitorizare guvernamentale în toate nodurile. Echipa lui Manby ar cădea peste tine ca un asteroid ucigaș de planete.

În expresia ei licări o undă de îngrijorare.

– Am accesat deja unisfera.

– E în regulă. Probabil, nu-ți pot urmări codul de acces al u-amprentei, minți el. Știi unde poate fi această persoană?

– Templul Daeas, în partea de sud a orașului.

– Bine, atunci, vom lua un taxi spre cartierul acela și aterizăm la câteva blocuri distanță. Odată ajunși la templu, vom încerca să obținem o întrevedere cu prietenul tău.

– Nu e un prieten, spuse ea automat.

Aaron ridică din umeri.

– Oricine o fi. Dacă îl găsim, atunci poţi sta la taifas cu el în particular, e în regulă. Să-l sunăm ar fi ultima soluţie şi te rog să mă laşi pe mine să fac asta. U-amprenta mea are adaptări care ar trebui să poată fenta sistemele de monitorizare.

Ea aprobă din cap, îşi luă geanta cărămizie şi îşi înfăşură în jurul umerilor o eşarfă lungă de culoare gălbuie.

– Hai să mergem.

Aaron a fost perfect relaxat în timpul zborului cu taxiul deasupra oraşului. Şi l-a petrecut uitându-se în jos la clădiri, bucurându-se de perspectiva verticală în timp ce turnurile sclipeau în fugă pe sub ei. Locuitorii, cu siguranţă, erau încântaţi de grădinile lor de pe acoperişuri, aproape jumătate dintre ei având un fel de terasă împrejmuită de verdeaţă, iar piscinele erau răspândite peste tot.

Nu ştia care va fi rezultatul întâlnirii lui Corrie-Lyn. Nici nu îi păsa cu adevărat. Singura lui certitudine era că va şti exact ce să facă atunci când va veni timpul. Era foarte confortabil, reflectă el, să fii ţinut la acest nivel unic de ignoranţă.

Au aterizat la o intersecţie, la marginea cartierului Daeas. Era o zonă comercială dominată de clădiri monolitice care fuseseră Birourile de Externe ale Ellezelinului, ministerul care pusese la cale Zona Pieţei Libere şi dominaţia comercială şi diplomatică ulterioară a Ellezelinului asupra sistemelor

stelare învecinate. Acum, structurile fuseseră predate hotelurilor, cazinourilor și mall-urilor exclusiviste. Au mers pe jos de-a lungul fațadelor de piatră, spre templu, Aaron având grijă să nu aleagă o rută directă. Avea nevoie de timp pentru a scana de jur împrejur ca să-i identifice pe posibilii, de fapt probabilii inamici.

– Știai că are de gând să plece dinainte de a o face? întrebă Aaron.

Corrie-Lyn îi aruncă o privire tulbure.

– Nu, oftă ea. Dar ne răciserăm cu destul de mult timp înainte. Nu am fost chiar exclusă, dar nu mai eram primită în cercul intimilor.

– Cine era?

– Asta e chestia. Abolut nimeni. Treptat, Inigo a devenit tot mai retras. Asta a însemnat câțiva ani. Pentru că eram atât de apropiați, mi-a luat mult timp ca să observ cât de distant era. Știi cum e.

– Îmi pot imagina, spuse el, apoi se încruntă. Deci, nu s-a întâmplat nimic deosebit, atunci?

– Ah, vorbești despre fabulațiile cu privire la Ultimul Vis, nu-i așa? Nu, după cât mi-am dat eu seama. Dar, până la urmă, zvonul ăsta trebuia să fi venit de undeva.

Chiar înainte ca ei să câștige majoritatea în Parlament, consilierul-șef al Visul Viu din Riasi se lăudase că nu puteai merge mai mult de doi kilometri în oraș fără să întâlnești un templu. Clădirile nu aveau un aspect specific. Orice avea o sală suficient de mare pentru a găzdui credincioși, plus spații de

birouri şi de locuit putea fi folosit. Având în vedere bogăţia inerentă a carierului Daeas, era inevitabil ca templul local să fie impresionant, un cub Berzaz contemporan, cu dungi orizontale răsucite la cincisprezece grade una de alta, suprafeţele lor fluide luminoase strălucind cu o intensitate care se adapta automat la lumina soarelui, delimitând fiecare etaj într-o cascadă spectrală. Efectul general era al unui bloc citadin care încerca să se înşurubeze în pământ. Acesta era înconjurat de o piaţă largă, cu o fântână în fiecare punct. Jeturi înalte ţâşneau din centrul unor inele înclinate care erau împinse cu ingrav pentru a da o curbă ascendentă debitului de apă.

Aaron scană piaţa plină de efervescenţă făcând o evaluare meticuloasă a locului, permiţând software-ului său de luptă să stabilească rutele de evadare. U-amprenta îi era ocupată să extragă planurile clădirilor învecinate împreună cu cele ale tunelurilor utilitare şi ale căilor de circulaţie. Chiar vizavi de intrarea principală a templului era o arcadă cu un acoperiş de cristal curbat care adăpostea cincizeci de magazine de înaltă clasă şi buticuri pe trei niveluri. Avea multe intrări de pe trei străzi şi cinci depozite subterane de marfă, dar şi şapte platforme de taxi şi zece rampe de aterizare pe acoperiş. Locul ar fi fost dificil de acoperit chiar şi pentru o echipă de supraveghere numeroase. Alături de acesta se afla o veche şi greoaie clădire ministerială care găzduia acum mai multe instituţii financiare şi câteva de comerţ exterior.

Nu erau prea multe căi de intrare și ieșire, dar avea un mare garaj subteran plin de capsule regrav scumpe. Pe bulevardul de alături erau aliniate o mulțime de magazine și saloane de divertisment amestecate cu baruri și restaurante. Mesele de afară găzduiau o vibrantă cultură de cafenea. U-amprenta lui Aaron comandă trei taxiuri și le parcă pe rampele publice din apropiere, plătindu-le să aștepte cu trei monede din conturi independente greu, aproape imposibil de detectat.

– Vrei să mă duc înăuntru și să încerc să dau de el? întrebă Corrie-Lyn.

Aaron studie intrarea principală a templului, o arcadă trunchiată, încadrată de lichidul iluminant care curgea pe fiecare parte, făcând-o să pară un pasaj întunecos. O mulțime de oameni veneau și plecau, majoritatea îmbrăcați în genul de haine pe care le vedeai pe Querencia. Robele preoțești viu colorate erau ușor de reperat.

– Presupun că acest cineva este un cleric al Visului Viu, unul de rang destul de înalt, dat fiind propriul rang.

Ea aprobă scurt din cap.

– Da. E încă adjunct aici. L-am cunoscut acum cincizeci de ani. Complet dedicat viziunii lui Inigo.

– Vechea gardă, deci.

– Da.

– Bine, deci nicio șansă să dăm peste el plimbându-se cu treburi pe-aici. N-o să se miște din biroul lui.

– E la etajul al patrulea. Pot ajunge, probabil, acolo sus, mai am încă acces. Nu sunt sigură însă că te pot lua cu mine.

– Orice fel de acces ai avut, a fost revocat deja. Și, dacă te conectezi la interfața Visului Viu, rețeaua va trimite o alertă ce va fi vizibilă până și pentru cei de pe vechiul Pământ.

– Și, atunci, ce vrei să faci?

– Dacă onestitatea nu ne e de folos... am câteva trucuri care ar trebui să ne ajute să ajungem în biroul lui, fără a atrage atenția asupra noastră. Și-apoi nu ne rămâne decât să ne rugăm ca el să nu ne denunțe în momentul în care îi spunem „Bună".

– Eu zic „Bună", a subliniat ea.

– Mă rog!

Software-ul său identificase deja trei potențiali inamici pe fondul agitației pietonilor din piață. Privind clădirea sclipitoare, avu senzația distinctă de capcană gata să se închidă brusc. Problema lui era că indicarea celor trei suspecți nu ar fi fost de ajuns pentru a o convinge pe Corrie-Lyn că ar trebui să facă tot posibilul să-l ajute. Asta necesita o sperietură reală de aceeași intensitate precum cea pricinuită de căpitanul Manby în Marele Makkathran. Diferența fiind că acum ea ar fi trează, sobră și cu mintea limpede. Trebuia să înțeleagă că Visul Viu era inamicul ei la toate nivelurile.

– Vom merge pe ușa din față, spuse el. Nu are sens să atragem atenția încercând să ne furișăm prin spate.

– Fiecare parte a templului are o intrare care duce la sala de recepție principală. Sunt toate deschise, pentru noi toată lumea e binevenită.

– Vorbeam metaforic, spuse el. Haide. U-amprenta îi spunea că poliția metropolitană din Riasi tocmai primise o avertizare că doi activiști politici cunoscuți a fi agresivi au fost văzuți în oraș. Doamnelor și domnilor, Elvis este bine și se întoarse cu adevărat în clădire, mormăi el, fără să știe bine de ce.

La asta, Corrie-Lyn lăsă să-i scape un șuierat de exasperare și o luă spre intrarea în templu. Aaron o urmă, amuzat de atitudinea ei. Gândurile din gaia-câmpul pieței erau plăcute și stimulante, un melanj de senzații care-ți făceau părul să se ridice de-a lungul coloanei vertebrale. Era aproape ca și cum interiorul craniului i-ar fi fost mângâiat. Ceva minunat se afla în incinta templului, promitea gaia-câmpul. Nu trebuia decât să pășească înăuntru...

Aaron zâmbi la superficialitatea ispitei, echivalentul mental al unei pâini proaspăt coapte în dimineața unei zile de iarnă. Își imagina că ar fi o mare atracție pentru oricare trecător ocazional. Problema era însă lipsa unui asemenea specimen, majoritatea locuitorilor din Ellezelin fiind adepți ai Visului Viu. Dar acest templu, la fel ca toate celelalte din Marea Confederație, găzduia un punct de confluență din gaia-câmp și era inevitabil ca efectul de ispitire să fie maxim în piață.

Nimeni nu se uită la ei atunci când intrară în galeria acoperită cu cortina ei de luminiscență.

Rezultatul scanării efectuate de câmpul său de nivel-unu îi indică lui Aaron că cei trei suspecți de afară se îndreptau spre templu. Din fericire, ei nu puteau detecta o astfel de scanare de intensitate joasă, nepărând să fi fost îmbunătățiți cu biononice.

La intrare erau plasați senzori, sisteme standard de înregistrare a fețelor și a semnăturii și de depistare a armelor ascunse. Genul de senzori cu care era echipată orice clădire publică. Biononicul lui Aaron îi anulă destul de ușor.

În interior, cântecul de sirenă din gaia-câmp se atenuă treptat, fiind înlocuit cu o unică notă de armonie. Decorul și eterul se amestecau pentru a da un sentiment de refugiu pașnic, chiar și temperatura aerului era plăcut de răcoroasă. Sala de primire era o replică a camerei principale de audiențe din Palatul Orchard în care primarul îi întâmpina pe cetățenii onorați. Aici, clericii vorbeau în liniște cu grupuri mici de oameni. Aaron și Corrie-Lyn trecură prin hol, îndreptându-se către arcada care ducea la intrarea dinspre est. Coridorul din dreapta nu avea nicio barieră vizibilă. Aaron își folosi câmpurile biononice pentru a manipula sistemele electronice de pază ale acestuia și decuplă câmpul de forță. Se opri să verifice rețeaua clădirii, dar nu se declanșase nicio alarmă.

– Intrăm, îi spuse el liniștit.

Un lift îi duse până la etajul patru, deschizându-se într-un coridor cu ferestre mai înguste decât cele de la parter. Pe când ieșeau din ascensor, u-amprenta îl informă că celor trei taxiuri aflate în așteptare tocmai

le fuseseră examinate programele de gestionare. Aaron nu era hotărât în ce moment să-i spună că fuseseră depistați. Cu cât întârzia mai mult, cu atât mai greu urma să le fie să părăsească templul. Avea nevoie doar s-o zguduie suficient pentru a o face să adere la misiunea lui, dar nu s-o sperie prea tare, făcând-o să nu mai gândească limpede.

Activitatea în templu era încă la un nivel minim. Merseră de-a lungul câtorva coridoare până când ajunseră la biroul lui Yves. Camera avea ecranarea activată, dar câmpul de scanare al lui Aaron trecu cu ușurință prin ea. Era doar o singură persoană în interior și niciun semn de îmbunătățiri personale.

Corrie-Lyn puse o mână pe pieptul lui Aaron.

– Doar eu, spuse ea răgușit.

Nu-și putea da seama dacă o făcea doar în glumă sau dacă insista, de fapt. Oricum, nu părea să existe vreo amenințare în birou, așa că îi zâmbi grațios și făcu semn spre ușă.

Odată ce-o văzu intrată, o luă în josul coridorului pentru a verifica toate celelalte camere. O femeie în haine simple preoțești maro și albastru ieși dintr-una din încăperi după ce el trecuse deja. Aceasta se încruntă și întrebă:

– Pot să vă ajut...

Aaron o lovi cu un impuls paralizant de putere redusă pornit din adaosul de îmbogățire cu arme din antebrațul stâng. În timp ce femeia se prăbușea la podea, câmpul lui de bruiaj îi întrerupse conexiunea cu unisfera, blocând apelurile automate de ajutor

către poliție și serviciul medical din oraș emise de clusterele ei multicelulare. Nici măcar nu se deranjă să o ridice și să o împingă într-o cameră goală. Pur și simplu nu avea timp pentru asta.

În timp ce se întorcea la biroul lui Yves, toate lifturile începură să coboare la parter. Extinzându-și la maximum funcția de scanare de nivel-unu, reuși să detecteze acolo doar arme pe cale de declanșare. Intră direct în biroul lui Yves.

– Trebuie să mergem, începu el, apoi înjură încet.

Corrie-Lyn era așezată pe marginea unei canapele de piele, lungă, iar Yves era prăvălit la celălalt capăt. Geanta ei roșie era deschisă, iar ea își depărtă de la față, în grabă, vinovată, mâna în care ținea un aerosol. O expresie fericită îi inundase chipul. Aaron nu putea să creadă că nu-i verificase geanta în timp ce dormea. Total neprofesionist.

– Oh, bună! articulă ea. Yves ..., acesta este tipul despre care ți-am povestit, salvatorul meu. Aaron, acesta este Yves, tocmai ne puneam la curent.

Yves flutură o mână spre Aaron, afișând un zâmbet visător.

– Beton!

– La dracu'!

Aaron îl împușcă, cu un impuls paralizant. Tocmai își îndrepta arma către Corrie-Lyn când programele tactice îi întrerupseră acțiunea. Ar fi fost mult mai ușor pentru el să o evacueze în starea actuală decât dacă era inconștientă și inertă, dar trebuia să

fie conştientă de pericolul în care se afla, pentru a face alegerea corectă şi a avea încredere în el.

Yves se prăbuşi înapoi pe capătul canapelei şi aterizâ pe podea cu o bufnitură moale. Picioarele îi erau sprijinite sus, pe marginea sofalei, cu vârfurile pantofilor spre tavan. Corrie-Lyn se holbă la vechiul său prieten în timp ce picioarele acestuia alunecau încet în lateral.

– Ce faci? hohoti ea.

– Îmi pun fundul la bătaie ca să te salvez. Poţi să mergi?

Corrie-Lyn se târî de-a lungul canapelei ca să se uite în jos la corpul contorsionat.

– L-ai ucis! Yves! Oh, Ozzie, ce eşti tu, nemernicule?

– Este doar înţepenit. Ceea ce îi dă alibiul perfect. Acum poţi să mergi?

Ea întoarse capul spre Aaron, acţiune care în mod clar necesita un mare efort.

– E bine?

– Oh, la naiba! Nu avea timp de pierdut făcând pe psihiatrul. Da, e bine. Lasă-l, trebuie să plecăm de-aici chiar acum. O trase de pe canapea şi o aruncă peste umărul lui.

Corrie-Lyn jeli din nou.

– Pune-mă jos.

– Nu poţi sta nici în picioare, darămite să mergi singură. Şi trebuie să fugim. Sacul medical de teren din coapsa lui se deschise şi ejectă o granulă. Aaron

o lipi de gâtul lui Corrie-lui Lyn, deasupra carotidei. Asta ar trebui să te trezească într-un minut.

– Nu, nu, nu! protestă ea. Lasă-mă în pace!

Aaron o ignoră și ieși pe coridor. Ea atârna peste umărul lui, cu brațele lovindu-i ineficient fesele și blestemându-l cu voce tare. Clericii deschideau ușile să vadă ce se întâmplă. Aaron îi paraliză pe toți, pe măsură ce apăreau.

– Ce se întâmplă? articulă Corrie-Lyn.

– Ieșim de-aici. Vechii tăi prieteni ne-au găsit.

Brațele ei încetară să se zbată, iar ea începu să plângă. Aaron clătină din cap exasperat. O crezuse capabilă de mai mult decât atât. Ajunse la lift și biononicul lui produse un mic efect disruptor. Ușile pneumatice trosniră, suprafața lucioasă a acestora întunecându-se sub ochii lui de parcă îmbătrânea cu secole în fiecare secundă. Se prăbușiră într-un nor de praf și așchii ce se revărsă în josul tunelului, lovind partea de sus a liftului oprit în așteptare la parter. Aaron întări strânsoarea în jurul lui Corrie-Lyn și sări în tunel. Femeia țipă în timp ce întunericul trecea în viteză pe lângă ea. Era mai mult decât frică. Era un veritabil urlet de groază-pentru-viața-ei.

Câmpul lui de forță integral se extinse, amortizându-le aterizarea. Un alt impuls disruptor fulgeră de la biononic, iar partea de sus a liftului se dezintegră sub picioarele lui. Doi ofițeri de poliție foarte speriați se uitau în sus în timp ce cădeau peste ei. Ambii aveau activată rețeaua de câmp de forță care îi protejă de impact. Adaosul de îmbunătățire cu arme din antebrațul

lui Aaron trebui să-şi mărească puterea cu două ordine pentru a le străpunge reţeaua cu un impuls de blocare. Ieşi cărând-o încă pe umăr pe acum tăcuta Corrie-Lyn. Pe coridorul dintre lift şi sala de primire se aflau câţiva ofiţeri de poliţie. Strigară la el să se oprească, dar îi ignoră. Un baraj de tir cu energie îi lovi câmpul de forţă, învelindu-i pe el şi pe Corrie-Lyn într-un nimb violet cu scrâşnet ascuţit. Asta nici măcar nu-l încetini. Intră în sala de primire unde clericii şi vizitatorii începuseră deja să alerge căutând adăpost, strigând vocal şi digital după ajutor. Poliţiştii se adăpostiseră sub arcadele celor trei coridoare, armele lor presărându-l cu focuri. Trase mai multe impulsuri electrice de joasă putere cu disruptorul spre tavanul holului. Nori groşi de fragmente de compozit căzură cu viteză, umplând aerul cu particule iritante. Grinzile de oţel şi carbon se încovoiau, scoţând gemete periculoase. Ofiţerii de poliţie speriaţi se retrăgeau departe de sala intrată în colaps. Aaron se îndreptă spre intrarea principală în timp ce Corrie-Lyn tresărea şi gemea martirizată de haosul furios din jurul lor.

Afară, cibersfera oraşului difuza mesaje de pericol şi avertizare pentru oricine se afla la două blocuri distanţă de templu. Oamenii se grăbeau să părăsească piaţa, un exod despre care programele tactice ale lui Aaron deciseseră că lucra împotriva lui. Un software conştient de poliţie se descărca în nodurile cibersferei districtului, preluând şi protejând reţeaua locală de orice subversiune pe care el ar fi putut

încerca să o activeze, suspendând capsule și trafic de sol, monitorizând senzori, izolându-l.

U-amprenta lui Aaron se orientă către sistemele nepăzite care controlau fântânile pieței, schimbând direcția efectului ingrav pe unghiul de înclinare a inelelor. Jeturile înalte începură să se clatine, îndoindu-se apoi brusc în jos, până la orizontală. Țâșneau într-o parte și-n alta, ca niște tunuri de apă gigantice, lovind toată lumea din piață. Oamenii se rostogoleau pe suprafața de piatră, izbiți de valuri groase de apă pulverizată. Aaron ajunse la ieșirea din templu și începu să sprinteze de-a lungul pieței, parțial ascuns de poliție de norii de spumă fumegândă. Biononicul îi întări mușchii picioarelor, efectul câmpului amplificându-i și accelerându-i fiecare mișcare. Acoperi prima sută de metri în șapte secunde. Corpurile treceau zvârcolindu-se cu viteză pe lângă el, în timp ce jeturile de apă continuau să joace înainte și înapoi. Ofițerii de poliție erau loviți și tăvăliți fără milă. Câmpurile lor de forță făceau prea puțin pentru a-i proteja de potop, fiind răsturnați cu ușurință și udați până la piele de șuvoaiele de apă. Cei care trăgeau cu jeturi de energie în spray-ul furios nu făceau decât să creeze vârtejuri explozive de ioni, care scuipau fuioare opărite de aburi. Victimele de la sol încercau cu disperare să se ferească din calea vaporilor periculoși, țipând la ei să nu mai tragă.

Fântânile rămaseră fără apă în momentul în care Aaron traversase două treimi din piață. Două jeturi de energie îi atinseră câmpul de forță, provocând

un nor de scântei. Lovitura îl făcu să derapeze pe piatra umedă.

– Mai încet, țipă Corrie-Lyn în timp ce el își recăpăta echilibrul. Oh, Ozzie, NU!

Câmpul senzorial lui Aaron scană în jur. Templul începea să se prăbușească, pliindu-se și răsucindu-se încet, mimând parcă tiparul fluidelor luminoase de pe suprafața clădirii.

– Am stricat mai mult decât intenționam, mormăi el. Praful și fumul se degajau din intrări ca niște pene antice de motoare de rachetă, învăluind piața.

Ajunse la intrarea în arcadă. Oamenii erau adunați acolo grămadă, urmărind spectacolul din piață. Când Aaron apăru din haos și începu să alerge spre ei, se dădură repede la o parte. Se risipeau acum ca păsările speriate. Nimeni în Confederație nu era obișnuit cu tulburări civile, cu atât mai puțin locuitorii din Rias. Când se opri în prag, cel puțin cinci ofițeri de poliție aveau spre el o linie de vizibilitate clară. Energia îi izbi câmpul de forță, producând o explozie de fotoni care pocni suficient de tare pentru a acoperi urletele lui Corrie-Lyn. Suprafețele neprotejate din jurul lui începură să se umfle și să se topească. Trase și el trei focuri, la adăpostul busculadei, vizând grinzile de rezistență din jurul arcadei. Plafonul de cristal începu să se deformeze, fisuri uriașe împânzind materialul gros. În spatele lor, templul se prăbuși, procesul accelerându-se rapid. Bucăți de moloz erau aruncate peste piață, izbindu-se de clădirile din jur. Zeci de mii de fragmente

de sticlă alcătuind un nor letal de cioburi erau proiectate în exterior. Ofiţerii de poliţie încetaseră să mai tragă, căutând adăpost.

Corrie-Lyn hohotea isteric la vederea haosului din jur. Apoi arcada începu să se dezintegreze şi ea, iar femeia îngheţă în clipa în care pumnale gigantice din acoperişul de cristal începură să plonjeze în jurul lor. Alarmele de incendiu urlau şi o spumă albastră strălucitoare de supresor începu să se reverse din duzele rămase deasupra. Aaron se aruncă în al treilea magazin, în care se vindea lenjerie lucrată manual. Un strat de spumă se ondula de-a lungul pardoselii împinsă de câmpul lui de forţă. La vederea lui, cei doi vânzători o luară la fugă spre ieşirea de incendiu.

– Poţi să mergi? o întrebă pe Corrie-Lyn.

U-amprenta sa atacă programele de poliţie din nodurile arcadei, interferând cu senzorii interni ai clădirii şi încercând să taie direct liniile electrice. Transmise apoi un apel la unul dintre taxiurile parcate, direcţionându-l să aterizeze în spatele arcadei.

După ce o dădu jos de pe umăr pe Corrie-Lyn, nu putu face altceva decât s-o cuprindă cu braţele şi s-o ţină strâns la piept. Picioarele acesteia tremurau puternic, incapabile să-i susţină greutatea.

– Rahat!

O săltă înapoi pe umăr şi intră în partea din spate a magazinului. O uşă se deschidea în capul scărilor care duceau către depozitul de la subsol. Coborî în viteză. Scanarea de câmp îi arătă un stol întreg de capsule de poliţie regrav venind în picaj peste piaţă,

în timp ce câțiva ofițeri robuști își croiau drum prin amestecul de grinzi ale arcadei. Păreau să poarte niște arme de foarte mare putere.

Era mult mai răcoare în depozit, aerul era uscat și nemișcat.

Luminile venite de sus dezvăluiau o cameră dreptunghiulară, cu ziduri netede de beton, plină cu rafturi metalice. La capătul celălalt erau îngrămădite display-uri publicitare vechi. U-amprenta îi raportă că avusese un oarecare succes în blocarea software-ului de poliție din electronicele din apropiere. Vor ști că se afla acolo, dar nu și ce făcea.

Ușa mare de malmetal dinspre rampa de încărcare rulă într-o parte, lăsându-i să iasă pe culoarul de livrare îngust subteran care deservea toate magazinele. Era gol, interzicerea de către poliție a oricărei forme de trafic împiedicând capsulele de marfă să-l utilizeze. La zece metri distanță, pe cealaltă parte, era o trapă ce se deschidea spre un tunel utilitar. U-amprenta deblocă încuietoarea și trapa se deschise brusc. Aaron sprintă pe culoar și se strecură în interior, împingând-o înaintea lui pe Corrie-Lyn, care nu mai opunea rezistență. Trapa se închise la fel de repede.

Aaron scană în jur. Nu era nicio lumină în tunel, în afară de cercul galben ce strălucea în jurul mânerului de urgență al trapei. Nu era suficient de înalt ca să poată merge în picioare, trebuia să se aplece mult. Corrie-Lyn se rezemase de perete chiar lângă trapă.

– Nu există senzori vizuali în interiorul tunelului, îi raportă U-amprenta. Doar alarme de incendiu și de apă.

– Apă?

– În caz de inundații. Este în prezent regulamentul orașului.

– Exagerare tipic birocratică, murmură el. Corrie-Lyn, trebuie să mergem.

Ea nu reacționă. Picioarele îi tremurau încă incontrolabil. Dar se mișcă atunci când o împinse. Împreună porniră de-a lungul tunelului, târându-și picioarele, cocoșați ca niște maimuțe. Erau trape la fiecare cincizeci de metri. Aaron se opri la cea de-a șasea și își lăsă funcția de scanare să verifice exteriorul din imediata vecinătate. Nu detectă pe nimeni în apropiere. U-amprenta deblocă trapa și se strecurară la baza unei scări iluminate de benzile polyphoto albăstrui de pe pereți.

– Rețeaua clădirii funcționează normal, îi spuse U-amprenta. Conștienții poliției au în prezent rutinele concentrate pe monitorizarea templului și a arcadei.

– Asta nu va dura, spuse el, se vor extinde spre exterior destul de curând. Forțează una dintre capsulele private pentru mine.

O trase pe Corrie-Lyn în picioare. Cu un braț sub umărul ei, sprijinind-o, urcară până la primul nivel. Ușa se deschise în parcarea subterană a vechii clădiri ministeriale. U-amprenta se infiltrase în rețeaua de control a unei capsule de lux și o adusese chiar la scară.

Capsula alunecă apoi în sus, afară din tunelul de ieșire din parcare din spatele clădirii, și se afundă în fluxul traficului din apropiere. Conștienții poliției le cerură să se identifice, iar U-amprenta lui Aaron le oferi un cod veritabil de certificat de proprietar. Corrie-Lyn se uită în jos, la masa de praf în fierbere lentă din spatele lor. Picioarele i se opriseră din tremurat. Nu era sigur dacă era efectul drogului supresor ușor pe care i-l dăduse și care în cele din urmă îi îndepărtase aerosolii din sistem sau dacă era șocul care se instala la un nivel mai profund.

O mică flotă de capsule civice de urgență și de ambulanțe se îndreptau către templu.

– Pur și simplu au tras în noi, spuse ea. Nu ne-au avertizat și nu ne-au somat să ne oprim mai întâi. Au deschis focul.

– Am sărit în tunelul liftului încercând să ieșim, sublinie el. Asta este o admitere clară a vinovăției.

– În numele lui Ozzie! Dacă nu aveai o rețea de câmp de forță, am fi fost morți. Nu așa se presupune că ar trebui să acționeze poliția. Poliția era, nu-i așa?

– Da. Era chiar poliția orașului.

– Dar am ieșit, spuse ea nedumerită. Erau... câți erau, zece? Douăzeci?

– Ceva de genul ăsta, da.

– Ai părăsit templul de parcă nimic nu te-ar fi putut opri. Nu a contat nimic din ce-au făcut.

– Ăsta e biononicul Înalt, pentru dumneavoastră. Singura modalitate în care un armament standard

poate obține un avantaj asupra lui este o forță de foc copleșitoare. Dar n-au adus atât de mult hardware.

– Ești un Înalt?

– Am biononic pentru arme Înalte. Nu sunt sigur de partea cu cultura Înaltă. Modul acela de viață mi se pare ușor fără rost, un fel de aristocrație de tip pre-Confederație.

– Ce-i aia?

– Oameni foarte bogați care trăiesc o viață extraordinar de ușoară și decadentă, în timp ce indivizii de rând slugăresc îndreptându-se prea devreme spre mormânt, toată munca lor fiind menită să-i susțină pe aristocrați și modul lor de viață.

– Ah, da. Nu părea interesată. Inigo era Înaltă.

– Nu, nu era, spuse Aaron în mod automat.

– De fapt, era. Dar a ținut asta secret. Doar doi dintre noi știau. Nu cred că noul Cleric Conservator este conștient de adevărata natură a idolului său.

– Ești...

– Sigură? Da, sunt sigură.

– Asta e remarcabil. Nu există nicio înregistrare a acestui fapt. Și asta e o realizare extraordinară în zilele noastre.

– Ți-am zis că a ținut totul secret. Nimeni nu i-ar fi acordat atenție unui Înalt care le arăta visele lui, nu aici, pe Lumile Externe. Avea nevoie să pară cât mai obișnuit posibil, pentru a fi acceptat ca unul dintre noi.

Aaron mormăi amuzat.

– Înalții sunt și ei oameni.

– Unii dintre ei. Și îi aruncă o privire semnificativă.

– Yves era celălalt cleric, cel care știa despre Inigo?

– Nu. Scoase un icnet scurt, speriat și se uită înapoi. Oh, Ozzie, Yves! Era inconștient când s-a prăbușit templul.

– Va fi bine.

– Bine? strigă ea animându-se în sfârșit. Bine? E mort!

– Ei bine, va trebui, probabil, re-vieţuit, da. Dar asta înseamnă doar câteva luni de nefuncţionare în zile noastre.

Ea pufni neîncrezător și se aplecă spre fuzelajul transparent al capsulei, privind în jos spre oraș.

Șoc, furie și frică, hotărî el. Mai ales frică.

– Trebuie să decizi ce vrei să faci în continuare, spuse el cu toată simpatia de care era în stare. Faci echipă cu mine sau... Ridică din umeri. Pot să-ți dau niște fonduri nedetectabile care ar trebui să te ajute să rămâi ascunsă.

– Ticălosule. Își șterse ochii, apoi se privi. Puloverul roșu avea pete mari umede, iar partea de jos a pantalonilor avea o crustă de spumă albastră. Genunchii erau zgâriaţi și murdari din interiorul tunelului utilitar. Umerii i se prăbușiră resemnaţi. Obișnuia să se ducă undeva, spuse ea cu voce albă.

– Inigo?

– Da. Asta nu este prima dată când părăsește Visul Viu pentru o perioadă sabatică, ascunzându-și

absența. Dar niciodată nu a durat atât de mult timp. Cel mult un an.

– Înțeleg. Unde se ducea?

– Anagaska.

– Asta e lumea lui natală.

– Da.

– O Lume Externă. Una dintre primele. Avansată de la cap la coadă, spuse el semnificativ.

– Nu mă cert cu tine.

– Te-a luat vreodată cu el?

– Nu. Spunea că își vizitează familia. Nu știu cât era de adevărat.

Aaron cercetă fișierele despre familia lui Inigo. Erau foarte puține informații. Nu căuta publicitatea, mai ales după ce fondase Visul Viu.

– Mama lui a migrat spre interior cu mult timp în urmă. S-a descărcat în ANA în 3440, după ce a devenit mai întâi...

– Înaltă, da, știu.

El nu insistă, dar era imposibil pentru cineva să devină Înalt, fără a lăsa nicio urmă de înregistrare. Corrie-Lyn trebuie să se fi înșelat.

– Nu e nicio înregistrare despre frați sau surori, spuse el.

Corrie-Lyn închise ochii și scoase un oftat lung.

– Mama lui avusese o soră, una geamănă. A fost ceva... Nu știu ce, un incident cu mult timp în urmă. Inigo a făcut aluzie la asta. Surorile au trecut împreună printr-o mare traumă. Orice ar fi fost,

întâmplarea le-a despărțit. Nu s-au mai împăcat niciodată.

– Nu e nimic în înregistrări cu privire la așa ceva, nici nu știam măcar că ar fi avut o mătușă.

– Ei bine, acum știi. Deci, ce urmează?

– Mergem pe Anagaska. Încercăm s-o găsim pe mătușă sau pe copiii ei.

– Cum ajungem acolo? Îmi imaginez că poliția va fi cu ochii pe porturile spațiale și pe găurile de vierme.

– O vor face în cele din urmă. Dar am propria navă.

Se opri surprins când informația despre navă îi apăru în minte ca din adâncurile memoriei.

Ochii lui Corrie-Lyn se lărgiră de curiozitate.

– Chiar ai?

– Cred că da.

– Pe Ozzie, ești atât de ciudat!

Șaptesprezece minute mai târziu capsula aluneca în jos pentru a ateriza lângă rampa din portul spațial din Riasi. Aaron și Corrie-Lyn au ieșit și au privit în sus, la ovoidul crom-violet așezat pe cinci picioare bulboase.

Ea fluieră cu admirație.

– Arată grozav de scumpă. Este într-adevăr a ta?

– Da.

– Ce nume ciudat, spuse, mergând sub burta curbată a fuzelajului. Care-i referința?

– N-am nicio idee.

U-amprenta lui Aaron deschise un link către unitatea de comandă a lui *Artful Dodger*, confirmându-i identitatea cu o verificare a ADN-ului, împreună cu un cod care îi veni brusc în minte. Unitatea îi recunoscu autoritatea de a prelua comanda.

– Stai așa, îi spuse lui Corrie-Lyn și o apucă de mână. Baza navei se bombă spre interior extinzându-se într-un tub de întuneric. Gravitația se modifică în jurul lor, iar ei alunecară în interiorul deschiderii.

Sholapur era una dintre acele planete ale Confederației care nu mergea tocmai bine. Toate ingredientele pentru succes și normalitate erau acolo: o biosferă standard H-congruentă, o stea de tip G, oceane, continente mari cu peisaje minunate, deșerturi, munți, câmpii, jungle și păduri întinse de foioase, linii de coastă frumoase și arhipelaguri lungi, șerpuite. Flora locală avea câteva plante pe care oamenii le puteau mânca, în timp ce fauna sălbatică nu era de ajuns de sălbatică pentru a constitui o amenințare. Tectonic, era benignă. Lunile gemene erau mici, orbitând la 700 000 de kilometri și producând un fel de maree și valuri care satisfăceau orice tip pasionat de sporturile marine.

Deci, fizic, nu era nimic în neregulă cu ea. Rămâneau, atunci, oamenii.

Imigrația începuse în 3120, anul în care ANA devenise oficial guvernul Pământului. Era tipul de stimulent care anihilase o mulțime dintre nemulțumiții

din punct de vedere politic, cultural și religios rămași în Lumile Centrale. Cea mai mare mașină construită vreodată prelua, evident, controlul, iar cultura Înaltă era acum dominantă, astfel încât nu mai putea fi revocată. Plecaseră cu milioanele pentru a se stabili pe cele mai îndepărtate Lumi Exterioare. La 470 ani-lumină de Pamânt, Sholapur era o propunere atractivă pentru oricine căuta un refugiu îndepărtat. La început, totul mersese fără probleme. Se făceau investiții comerciale, imigranții erau profesioniști cu experiență. Apăruseră orașe și parcuri industriale, fuseseră create ferme. Dar grupurile care sosiseră din Lumile Centrale nu erau alcătuite doar din nemulțumiți de cultura Înaltă. Aveau tendința de a se izola, de a fi intoleranți față de alte ideologii și stiluri de viață. Disputele mărunte locale aveau un mod de a se umfla și de a cuprinde întregi comunități etnice sau ideologice. Migrația internă se accelerase, transformând zonele urbane în orașe-stat în miniatură, toate cu legi și credințe total diferite. Cooperarea dintre ele era minimă. Parlamentul planetar fusese „suspendat" în 3180, după încă o dezbatere încheiată cu acte de violență cu caracter personal între senatori. Faptul marcase, mai mult sau mai puțin, sfârșitul dezvoltării economice și culturale a Sholapurului, acesta fiind considerat nesemnificativ de către restul Confederației. Chiar și Lumile Externe, cu toată atitudinea lor deschisă de independență, îl priveau ca pe un fel de văr jenant de ratat. Lumile locuite cele mai apropiate îl numeau Planeta Repeziților și aveau puține contacte cu el. În

ciuda acestui fapt, un număr foarte mare de nave continuaseră să-l viziteze. Unele micronaţiuni aveau legi (sau o lipsă de legi), care putea fi avantajoasă pentru anumite tipuri de comercianţi.

La cinci mii de kilometri deasupra suprafeţei planetei, nava spaţială *Mellanie's Redemption* cădea din hiperspaţiu în mijlocul unei bule de radiaţii Cerenkov violete. Nu exista niciun fel de control de trafic planetar pe care Troblum să-l poată contacta. Formulă, în schimb, o cerere de apropiere către Ikeo City şi primi permisiunea de a ateriza.

Mellanie's Redemption măsura treizeci de metri în lungime, o formă elegantă de con evazat, cu cozi-aripioare curbate spre înainte care păreau funcţionale aerodinamic. Erau, de fapt, radiatoare termice adăugate pentru a controla sistemul de alimentare puternic personalizat. Cabina avea un aspect de hol central circular înconjurat de zece cabine de dormit şi o sală de baie. Navele cu hiper-propulsor nu erau mai mari, pur şi simplu nu erau rentabil de construit. Companiile de linii stelare le foloseau aproape exclusiv pentru pasagerii suficient de bogaţi pentru a plăti pentru un transport rapid. Cele mai multe nave foloseau o unitate de gaură de vierme continuă. Erau mai lente, dar puteau fi construite la orice dimensiune şi efectuau cea mai mare parte a comerţului interstelar în zona Lumilor Externe. Iniţial, *Mellanie's Redemption* fusese o navă specializată, construită pentru a transporta mărfuri sau pasageri prioritari între Lumile Externe. O propunere riscantă chiar şi în cele mai bune

condiții. Compania care o comisionase dintr-o criză financiară în alta până când Troblum le făcuse o ofertă pentru rața lor oloagă superrapidă, susținând că ar trebui reamenajată ca un iaht personal mare. Fusese, de fapt, o minciună. Cele trei cale spațioase ale navei o făceau perfectă pentru el. Volumul acestora era ideal pentru transportul echipamentului asupra căruia lucra pentru a recrea gaura de vierme de tip *one shot* a Anominilor. Marius fusese de acord cu achiziția, și alocațiile suplimentare se materializaseră în contul lui Troblum. Deși nava ar fi trebuit să rămână pe Arevalo până când Troblum era gata să treacă proiectul la stadiul de testare, el o găsise indispensabilă pentru unele dintre tranzacțiile în care era implicat. Adăugarea unui câmp de camuflaj de calitatea celui al Marinei fusese benefică în special atunci când trebuise să se strecoare afară din Arevalo, fără ca Marius să afle nimic din ce nu trebuia.

„Oraș" era cumva o descriere prea pompoasă pentru Ikeo care cuprindea o porțiune de cincizeci de kilometri de coastă robustă subtropicală, cu un oraș mic în mijloc și o mulțime de vile răspândite pe vârfurile stâncilor, de o parte și de alta. Ideologic provincia putea fi cel mai bine descrisă ca o zonă de comerț liber cu câțiva indivizi specializați în salvarea artefactelor. Avea o forță de poliție finanțată de rezidenți pe care statele vecine mai sărace o considerau un sistem strategic de apărare.

Mellanie's Redemption coborî în punctul focal al mai multor senzori de urmărire de la sol. Ateriză

pe rampa 23 din portul spațial al orașului, un cerc de doi kilometri de iarbă cosită cu douăzeci și patru de rampe de beton, două hangare de întreținere negre în formă de dom și un depozit al unei companii intersolare de prestări de servicii. Nu existau formalități de sosire. O capsulă trase lângă navă în timp ce Troblum cobora scara scurtă, pufăind din greu din cauza valului de căldură și umiditate care îl lovise imediat ce deschisese sasul.

Capsula îl transportă la câțiva kilometri în afara orașului, la o vilă în stil romanic construită pe o stâncă joasă. Trei laturi ale clădirii cu un singur etaj înconjurau o zonă elaborat amenajată cu o piscină și o terasă mărginită de plante colorate. Câteva cascade se revărsau peste niște bolovani mari poziționați strategic pentru a împrospăta apa în piscină. Vederea în jos spre plaja cu nisip alb era spectaculoasă. O barcă cu profil de ac era ancorată chiar lângă țărm.

Chiștoc Florac îl aștepta la barul de la marginea piscinei. Nu că i-ar fi zis cineva așa în față. Florac era sensibil cu privire la înălțimea lui. Atât de sensibil încât nu și-o schimbase nici în timpul tratamentului de întinerire, pentru că asta ar fi însemnat să admită că era cu un cap mai scurt decât majoritatea adulților și că faptul îl deranja suficient de mult pentru a face ceva în acest sens. Purta pantaloni sport lungi până la genunchi și o cămașă simplă albastru pal, deschisă până în talie pentru a descoperi un piept acoperit de păr și un stomac care începea să se umfle. Când apăruse Troblum, zâmbise larg și își împinse ochelarii

de soare supradimensionați pe frunte. Linia părului era mult mai înaltă și mai subțire decât era Troblum obișnuit să vadă chiar și la locuitorii Lumilor Externe.

– Hei! Omul meu, exclamă cu voce tare Florac. Își ținea brațele deschise și își legăna șoldurile. Ai ținut dietă sau ce? Râse din nou zgomotos la propria glumă. Toate însoțitoarele sale zâmbeau.

Erau șapte vizibile în zona piscinei, fie întinse pe șezlonguri, fie stând la masă în partea de mică adâncime a piscinei, savurând băuturi în mare parte din fructe și gheață. Troblum fusese întotdeauna ușor stânjenit cu privire la fetele pe care Chiștoc le ținea la vilă. Nu chiar clone, dar erau la cerințele standard. În primul rând, toate erau mult mai înalte decât șeful lor, două erau chiar mai înalte decât Troblum. Firește, erau frumoase, cu părul lung și mătăsos, cu corpuri tonifiate de parcă ar fi făcut parte dintr-un lot atletic olimpic antic și purtau bikini strâmți – să te îmbraci pentru cină aici însemna să-ți tragi o pereche de pantaloni scurți și sandale. O scanare cu nivel de putere redus revela faptul că fuseseră îmbunătățite cu mai multe sisteme avansate de armament. Jumătate din crestele musculare gravate sub pielea lor întinsă erau, de fapt, o rețea de câmp de forță. Dacă s-ar fi repezit toate odată la Troblum, ar fi reușit probabil să-i copleșească apărarea biononică. Acționau ca un hibrid de cocote și asistenți executivi. Troblum știa ce imagine trebuia să transmită întregul aranjament, dar pur și simplu nu înțelegea de ce. Chiștoc trebuie

să fi fost nesigur în legătură și cu alte lucruri decât înălțimea lui.

Costumul-togă uzat al lui Troblum se ondulă în jurul corpului său mătăhălos în timp ce ridica brațele.

– Arăt mai mic?

– Hei, haide, glumesc doar. Ce am îmi dă dreptul s-o fac.

– Ceea ce pretinzi că ai.

– Domnule, împinge țepușa aia un pic mai tare, nu cred că mi-a trecut încă direct prin inimă. Ce mai faci, omule? A trecut ceva timp.

Chiștoc îl îmbrățișă pe Troblum, brațele ajungându-i doar la aproape o treime în jurul acestuia. Îl strânse ca și cum se revedea cu o rudă.

– Prea mult timp, spuse Troblum.

– Încă mai ai nava aia a ta. Dulce navă. Voi, Înalții, știți să vă trăiți viața.

Troblum privi în jos la capul lui Chiștoc.

– Vino atunci și alătură-te nouă.

– Hei, acum! Nu sunt destul de pregătit pentru asta. Bine? Omule, nici în glumă să nu mai spui asta. Aș avea nevoie de un deceniu ca să-mi șterg toate amintirile rele înainte de a fi lăsat să pun piciorul pe Lumile Centrale. Hei, vrei ceva de băut? Câteva sendvișuri, poate? Alcinda, ea știe ce să facă cu o unitate culinară. Își coborî vocea, făcându-i cu ochiul. Nu e singurul lucru cu care știe cum să se descurce, huh.

Troblum încercă să nu se strâmbe exasperat.

– Niște bere, poate.

– Sigur, sigur. Florac făcu semn spre niște scaune de lângă o masă. Se așezară în timp ce una dintre fete aducea o cană mare cu bere ușoară.

Hei, Somonie, adu-o aici pentru omul meu, te rog.

O fată într-un bikini roz aprins aprobă scurt din cap și se duse înăuntru.

– Unde ai găsit-o? întrebă Troblum.

– O persoană de contact de-a mea. Hei, am fost retromodelat fără creier și nu-mi spune nimeni? Dacă-ți vorbesc despre oamenii mei, ce mai rămâne pentru mine în acest univers?

– Destul.

– Știi că am o rețea care-mi pompează de-acolo, din civilizata Confederație. În această săptămână este un tip, în următoarea un altul. Cine știe unde se întâmplă să apară un rahat? Dacă vrei să mă înjunghii pe la spate, trebuie să-ți construiești în primul rând propria rețea.

– O, am deja.

Florac clipi, zâmbetul de cei-mai-buni-prieteni pălindu-i brusc.

– Ai?

– Sigur. Sute de tipi ca tine.

– Tu mă omori, nu alta! Râse, prea tare, și ridică paharul. Tipi ca mine. Hai, omule!

– Am vrut să te întreb de pe ce planetă a fost recuperată. Căutarea pe care am făcut-o în înregistrări a confirmat că Vic Russell a predat-o Direcției pentru Infracțiuni Deosebit de Grave atunci când se întoarse

din relocarea din Boongate. Era deja perimată. Direcția ar fi aruncat-o.

– Mă depășește, spuse Florac cu o ridicare din umeri. Cred că existau oameni ca tine și ca mine, chiar și în timpurile acelea.

Troblum nu spuse nimic. Recuperatorul putea avea dreptate. Dincolo de toate defectele de personalitate și de stilul lui de viață dezgustător, îi furnizase întotdeauna articole de încredere. Un număr mare de artefacte din muzeul lui Troblum proveneau de la Florac.

Somonie se întorcea de la vilă cărând o cutie lungă de conservare în mediu stabil. Era grea, mușchii brațului îi erau încordați. O puse pe masă, în fața lui Troblum și a lui Chiștoc.

– Înainte de a merge mai departe, spuse Troblum. Am codul de serie DIDG. Unul autentic. Deci, tot mai vrei să deschidem cutia?

– Nu dau doi bani pe ce număr dracului crezi că ai, omule, lucrul ăsta e veritabil. Și hei, ghici ce, nu ești singurul tâmpit din Confederație căruia îi curg balele după asta. Am venit mai întâi la tine, pentru că m-am gândit că suntem deja prieteni. Vrei să mă scoți din afaceri, vrei să-mi mânjești reputația cu prostiile tale? Știi ce, grasule, poți să te rostogolești înapoi la nava ta și să te cari dracu' de pe lumea asta. Lumea mea, la dracu'!

– Atunci, mai bine să ne uităm, spuse Troblum. Nu mi-ar plăcea să-ți pierd prietenia.

Nu-i păsa de Chiștoc Florac, erau zeci de necrofagi ca el. Dar făcuse o afirmație interesantă căci el nu s-ar fi gândit că mai existau și alți colecționari în afara muzeelor. Se întrebă într-o doară dacă aceștia ar putea fi convinși să vândă. Florac ar putea verifica asta...

U-amprenta lui Florac trimise casetei o cheie, iar capacul se deschise descoperind o pușcă cu ioni de epocă. Un scut protector licărea slab în jurul ei, dar Troblum putea vedea clar țeava lungă de un metru ce se termina într-un mâner scurt și gros dintr-un metal negru care avea mai multe puncte de fixare și o priză de inducție deschisă în partea de jos.

– Da, bine, spuse Chiștoc cu o grimasă, care ar fi putut fi aproape una de jenă. Cealaltă bucată lipsește. Evident. Dar ce dracu', asta e partea principală a afacerii, nu? Asta e ceea ce contează.

– Nu există nicio „altă bucată", spuse Troblum. Chestia asta este concepută pentru a fi utilizată de cineva într-un costum-armură. Se prinde pe partea de jos a brațului.

– Pe bune?

Pentru Troblum era un efort să vorbească cu calm. Arma părea autentică.

– Vrei să oprești câmpul, te rog?

Strălucirea dispăru. Funcția de câmp a lui Troblum mătură în întregime pușca antică. Adânc, în interiorul țevii, erau lanțuri lungi de molecule specific aranjate, conturând un cod unic. Își linse sudoarea de pe buza superioară.

– E autentică, șopti el răgușit.

– Ah! Chiștoc își plesni mâinile a victorie. Te-am dezamăgit eu vreodată?

Troblum nu se putea abține să se holbeze la armă.

– Numai cu persoana. Vrei plata acum?

– Omule, ăsta este motivul pentru care te iubesc. Da. Da, te rog. Aș dori foarte mult să faci plata acum, te rog.

Troblum îi ceru u-amprentei să transfere fondurile.

– Vrei să rămâi la cină? întrebă Chiștoc. Poate o petrecere cu câteva dintre fete?

– Reactivează câmpul de protecție, te rog. Umiditatea asta este dăunătoare.

– Sigur. Deci, care dintre ele îți place?

– Tu n-ai nicio idee cât de important este acest artefact, nu-i așa?

– Știu că are valoare, omule, asta e ceea ce contează. Faptul că un polițist a împușcat un extraterestru cu ea acum o mie de ani nu-mi prea agită clopoțelul.

– Vic Russell a lucrat cu Paula Myo. Și știu că ai auzit de ea.

– Sigur, omule, e coșmarul viu al planetei noastre. N-am știut că și ea a fost pe aici zilele acelea.

– Oh, da, a fost chiar înainte de Starflyer. Și cel pe care l-a împușcat Vic nu era un extraterestru, ci Tarlo, un coleg de la direcție care fusese corupt de Starflyer și-i trădase pe Vic și pe soția sa. Deși discutabil, se spune că Tarlo era unul dintre cei mai importanți agenți Starflyer.

– Ozzie, înțeleg acum, asta a fost arma care l-a ucis. Asta te-a atras pe tine.

– Cam așa ceva.

– Să înțeleg că ești interesat și de chestii extraterestre autentice?

– Orice lucru care face parte din moștenirea Starflyer. De ce, ai localizat încă o secțiune a navei?

Chiștoc clătină din cap.

– Mă tem că nu, omule. Dar una dintre vecinele mele este specializată în tehnologie extraterestră mai ciudată și alte mici resturi interesante. Știi, eșantionul straniu pe care echipajele de pe misiunile de recunoaștere l-au cules, chestii despre care nu ajungi niciodată să auzi în unisferă, pe care ANA și Marina le țin secrete. Dacă vrei, ar trebui să te pun în legătură cu ea, am un cod de unisferă, e foarte discretă. Garantez pentru ea.

– Spune-i că, dacă dă peste orice fel de relicve Anomine, voi fi fericit să-i vorbesc, spuse el, știind că nu ar trebui. În afară de asta, nu sunt interesat de nimic.

– Bine, m-am gândit doar să întreb.

Troblum se ridică în picioare, mulțumit că nu avea nevoie de biononic pentru a-i genera un câmp de întărire a mușchilor. Dar lumea aceasta avea totuși o gravitație standard de 0,8.

– Poți chema capsula pentru mine, te rog?

– Banii au intrat, așa că, sigur. Ăsta este un alt motiv pentru care îmi place de tine, omule, nu trebuie să ne învârtim în jurul cozii flecărind inutil.

– Exact. Troblum luă cutia de conservare.

Era grea: putea simți câteva broboane de sudoare apărându-i pe frunte și peste umeri când o ridică în îndoitura brațului. Oare Chiștoc nu auzise de regrav?

– Hei, omule, ești singurul Înalt pe care îl cunosc, așa că aș vrea să te întreb un lucru. Ce părere are ANA despre toată chestia asta cu Pelerinajul? Este doar un maldăr de rahat sau Golul o să ne trimită pe toți grămadă la dracu'?

– ANA: Guvernarea a făcut o declarație clară în privința asta în unisferă. Pelerinajul este regretabil, dar nu crede că acțiunile Visului Viu reprezintă o amenințare fizică directă pentru Marea Confederație.

– Am accesat asta, sigur. Rahatul guvernamental obișnuit, nu-i așa. Dar... ce crezi, omule? Ar trebui să-mi umplu navele și s-o șterg afară?

– Afară unde, mai exact? Dacă facțiunea anti-Pelerinaj are dreptate, întreaga galaxie este condamnată.

– Ești un bulgăre gigantic de glume, nu-i așa? Haide, omule, spune-mi cinstit. Suntem în rahat?

– Contactele pe care le am în interiorul ANA nu sunt îngrijorate, așa că nici eu nu sunt.

Chiștoc medită serios la asta pentru un moment înainte de a reveni la eul său obișnuit enervant de radiant.

– Mulțumesc, omule, îți rămân dator.

– Nu tocmai. Dar, dacă voi găsi o modalitate să fim chit, te anunț.

Troblum reflectă nedumerit la întrebarea lui Chiștoc, în timp ce capsula îl ducea înapoi la navă. Poate că nu fusese înțelept să admită că avea persoane de contact în interiorul ANA, dar făcuse o referire foarte generală. În plus, nu credea cu adevărat că Chiștoc ar putea fi un fel de agent care să lucreze pentru adversarii lui Marius care, fără îndoială, erau mulți. Desigur, Starflyer recrutase agenți mult mai buni decât Chiștoc. Dar, dacă Chiștoc lucra pentru vreo facțiune ANA, însemna că jucau un joc cu miză mare, iar, după cum înțelesese Troblum, situația Pelerinajului urma să fie rezolvată mai devreme decât mai târziu. Troblum clătină din cap și ridică ușor cutia. Era o teorie interesantă, dar bănuia că exagerează cu analiza evenimentelor. Paranoia era sănătoasă, dar nu dorea să-i raporteze suspiciunea asta lui Marius. Mai mult ca sigur era vorba despre o preocupare reală din partea lui Chiștoc, născută din ignoranță și prejudecată populară. Asta era mult mai ușor de crezut.

Capsula ajunse înapoi la *Mellanie's Redemption* și Troblum cără cu grijă cutia de conservare în mediul stabil din navă. Rezistă impulsului de a o deschide pentru o ultimă verificare, dar o păstră în propria cabină de dormit tot timpul zborului înapoi spre Arevalo.

Prima dată când Araminta își dăduse seama de defecțiune fusese atunci când o ploaie de scântei sâsâiseră din brațul de alimentare al botului, chiar

deasupra încheieturii multiprize la care erau conectate uneltele. În momentul acela era în genunchi lângă ușa balconului Julietei, încercând să-i demonteze mecanismul de acționare. Unitatea nu mai fusese controlată și reparată de cel puțin un deceniu. Când se deschise carcasa, fiecare piesă era plină de funingine. Strâmbă din nas exasperată și se întinse după micul set de instrumente electrice multifuncționale pe care îl cumpărase de la Askahar's Infinite Systems, o companie specializată în echipamente reciclate din domeniul construcțiilor. U-amprenta extrase instrucțiunile de utilizare din memoria setului și i le infiltră în creier prin clusterele ei macrocelulare. Se presupunea că asta i-ar da capacitatea instinctivă de a pune în funcțiune micile unelte. Nu era în stare nici măcar să-și dea seama cu care dintre ele ar putea avea o șansă să curețe atât de multă mizerie. Ustensilele de epurare erau concepute pentru sisteme delicate și pentru un strat ușor de praf. Nu pentru grămada asta de compost.

Apoi, tocmai când se uita mai atent la componentele de acționare, o lumină strălucitoare fulgeră pe suprafața acestora. Se întoarse la timp pentru a vedea ultima cascadă din ploaia măruntă de scântei ce căzeau pe mormanul de foi de etanșare stivuite în colțul holului. Fuioare de fum începură să se rotească în sus. Botul trepidă, apoi înțepeni, în timp ce întregul segment de jos al brațului de alimentare se întuneca. Sub ochii ei, carcasa argintie uzată își

schimba rapid aspectul din cauza căldurii din interior.

– Mama lui Ozzie! țipă ea și începu repede să șteargă foile, încercând să stingă punctele strălucitoare pe care le aprinseseră scânteile.

U-amprenta nu mai putea accesa botul, era complet mort, iar acum un miros cert de ulei plutea în aer. Un alt bot alunecă afară și recuperă un bulb stingător de la bucătărie, apoi se întoarse și pulverizâ spumă albastră pe brațul botului defunct. Araminta gemu disperată când lichidul, bolborosind, se revărsă peste scândurile podelei, udându-le. Aspectul de lemn masiv era din nou la modă, motiv pentru care ordonase botului să șlefuiască podelele originale vechi până la fibră. După aceea avea de gând să le acopere cu foi de etanșare în timp ce restul camerei era decorată și dotată, apoi ar fi finisat scândurile cu furnir lustruit pentru a scoate în evidență modelul ondulat roșu-auriu al lemnului vechi original.

Araminta zgârie pata umedă cu unghia, dar nu părea prea rău. Va trebui doar să pună un alt bot să șlefuiască lemnul și mai mult. Erau cinci mașini versatile care îndeplineau sarcini diferite în apartament, toate de mâna a doua sau a treia, toate cumpărate de la Askahar's Infinite Systems.

Odată pericolul de incendiu înlăturat, u-amprenta ei îl contactă pe Burt Renik, proprietarul de la Askahar's Infinite Systems.

– Ei bine, nu pot face nimic, spuse acesta, după ce îi explicase ce se întâmplase.

– L-am cumpărat de la dumneata acum două zile!

– Da, dar de ce l-ai cumpărat?

– Poftim? Dar mi l-ai recomandat.

– Da, Candel 8038. Are nivelul de putere pe care-l doreai pentru echipamentele pentru sarcini grele. Dar ai preferat să apelezi la mine, în loc să mergi la un dealer autorizat.

– Ce vrei să spui? Nu mi-am putut permite un model nou. Biblioteca de evaluare a unisferei susține că este un model pe care te poți bizui.

– Exact. Și din acest motiv vând o mulțime de unități recondiționate. Dar cel pe care l-ai cumpărat avea certificatul de garanție de la producător expirat de mai mult de un deceniu. Acum, cu toată bunăvoința din universul lui Ozzie, trebuie să-ți spun că primești pentru cât plătești. Am unele modele mai noi în stoc, dacă ai nevoie de un înlocuitor.

Araminta își dorea să fi avut capacitatea de a-i strecura un pachet de sensorium dincolo de filtrele u-amprentei, unul care să-i producă o explozie de durere echivalentă cu un pumn în nas.

– Ai accepta un schimb de piese?

– Aș putea face o ofertă pentru oricare dintre componentele care pot fi salvate, dar ar trebui să aduc botul la atelier pentru a vedea ce a mai rămas. Aș putea veni, oh... la mijlocul săptămânii viitoare. Și ar trebui să primesc și o taxă de colectare.

– Pentru numele lui Ozzie, mi-ai vândut o rablă!

– Ți-am vândut ceea ce ai vrut. Ascultă, mă ofer să recondiționez componentele ca un gest de bunăvoință. Am o afacere și vreau clienți fideli.

– Ei bine, pe mine m-ai pierdut.

Încheie convorbirea și îi spuse u-amprentei să nu accepte niciun nou apel de la Burt Renik.

– La dracu'!

U-amprenta revizui rapid programul de renovare, adăugând un interval suplimentar de trei zile la data finalizării prevăzute de ea, presupunând că nu va cumpăra un înlocuitor pentru 8038. Era o presupunere corectă. Bugetul nu mergea așa cum planificase inițial. Nu cheltuia în exces, dar timpul necesar pentru înlăturarea tuturor accesoriilor și decorațiunilor vechi și demodate era mult mai mare decât estimase inițial.

Araminta se așeză înapoi pe podea și se uită la botul stricat. *N-o să mă apuc să plâng acum. Nu sunt chiar așa de jalnică.*

Pierderea lui 8038 fusese o lovitură, totuși. Trebuia doar să aibă încredere că boții rămași vor rezista. U-amprenta începu să le aplice controale de diagnosticare în timp ce ea încerca să detașeze covorul abraziv de la multipriza năclăită de spumă a lui 8038. Piesa era costisitoare și, spre deosebire de bot, era absolut nouă. Starea ei de spirit nu era îmbunătățită de felul în care arăta apartamentul. Muncise la el timp de cinci zile întregi, curățându-l până la pereții goi și eviscerând echipamentul intern vechi. Locul arăta groaznic. Fiecare suprafață era acoperită

cu particule fine de rumeguș, ceea ce-i accentua înfățișarea jalnică. Nici ecoul ce însoțea fiecare mișcare în camerele goale nu era de ajutor. După ce va face curățenie astăzi, ar putea începe etapa de renovare. Era sigură că asta îi va reface entuziasmul. Fuseseră momente în ultima săptămână când avusese atacuri de panică, întrebându-se cum de putuse fi atât de proastă încât să mizeze totul pe apartamentul ăsta murdar și vechi.

Anexa abrazivă se eliberă și reuși s-o scoată. Sub controlul direct al u-amprentei, doi dintre boții rămași își remorcară fratele stricat, îl scoaseră din apartament și îl aruncară în containerul comercial pentru deșeuri parcat afară. Araminta tresărea de fiecare dată când se loveau de scări, dar vecinii nu erau acasă, așa că nu aveau să știe niciodată cum ajunseseră rămășițele acolo.

Cu covorul abraziv conectat la un alt bot, un Braklef 34B – vechi de numai opt ani –, își îndreptă din nou atenția la mecanismul de acționare a ușii de la balcon. Știa că, dacă avea să-și facă sânge rău pentru botul stricat, o să înceapă să-și plângă de milă și n-o să mai reușească să facă nimic. Pur și simplu nu-și putea permite asta.

Cel mai simplu lucru, decise ea, era să dea jos mecanismul și să curețe murdăria manual, după care să folosească instrumentele de specialitate pentru a aduce sistemul la standardul cerut. Celălalt set de instrumente, cel mai mare, avea un set de chei de putere.

Se puse pe treabă cu mai multă hotărâre decât avea dreptul, fără a recurge la aerosoli.

În timp ce lucra, u-amprenta îi parcurgea știrile locale și intersolare și îi rezuma subiectele de care era interesată, administrându-i-le printr-un fel de burniță neuronală calmă. Acum, dacă-și cumpărase apartamentul, renunțase să verifice zilnic proprietățile din oraș. Asta i-ar fi distras prea mult atenția, mai ales dacă ceva foarte bun ar fi apărut pe piață. Așa că, în loc de asta, chicotea încetișor la imaginile din vederea periferică. Fiul unui consilier din oraș fusese pus sub acuzare pentru fraude cu terenuri. Se zvonea că anchetatorii se apropiau și de tăticul, care făcea parte din comisia municipală pentru managementul zonării. Noaptea trecută, Debbina, fiica cea mai mare a miliardarului Sheldonite Likan, fusese arestată din nou pentru comportament indecent într-un loc public. Imaginea ieșirii din secția de poliție Colwyn Central, din această dimineață, o arăta flancată de avocații săi, purtând încă rochia neagră din seara precedentă și având părul blond ciufulit. Hansel Industries, una dintre cele o sută de companii de top din Ellezelin, discuta despre deschiderea unui district manufacturier în apropiere de Colwyn. Detaliile erau însoțite de proiecții economice. Nu putu să se abțină să nu scaneze efectul asupra pieței imobiliare.

Cât despre știrile de politică intersolară, singurul subiect era noua moțiune introdusă în Senat de Marian Kantil, senatorul Pământului, pentru ca Visul

Viu să se abţină de la a iniţia Pelerinajul. Senatorul de Ellezelin răspunsese părăsind sala. Fusese urmat de senatorii din Tari, Idlib, Lirno, Quhood şi Agra – planetele din Zona de Liber Schimb. Araminta nu fu surprinsă să afle că senatorul de Viotia se abţinuse de la vot, asemenea altor şapte Lumi Exterioare, toate la marginea zonei, toate cu numeroşi adepţi ai Visului Viu. Raportul continuase arătând şantierul imens de la marginea Marelui Makkathran, unde navele pentru Pelerinaj urmau a fi asamblate. Araminta se opri din curăţatul mecanismului pentru a viziona ştirea. O armada de maşini pentru construcţii civile amenaja terenul, nivelând cincisprezece kilometri pătraţi de zonă rurală gata pentru a fi placată cu beton. Primul eşalon de maşini mătura pământul cu grinzi de dispersare, muşcând din laturile colinelor şi escarpamentelor, spulberând orice material care se afla deasupra nivelului cerut. Tot surplusul de grohotiş, de sol pulverizat şi de nisip rezultat era ridicat de module regrav, apoi canalizat, prin câmpuri de forţă, în fluxuri solide care erau curbate prin aer şi aruncate în spate, în spaţiile de depozitare ale vastelor barje de minereu ce pluteau la marginea estuarului care alcătuia o latură a şantierului. După operaţiunea de nivelare, veneau o linie de maşini mai simple care înfigeau adânc în rocă piloni de susţinere care să suporte greutatea platformelor navelor stelare. Flota Pelerinajului avea să fie alcătuită din douăsprezece vase cilindrice, fiecare lung de o mie şase sute de metri, capabile să transporte două milioane de pelerini în suspensie.

Visul Viu vorbea deja despre ei ca fiind doar „primul val".

Araminta clătină din cap, nevenindu-i să creadă că atât de mulți oameni puteau fi atât de proști, și trecu la rapoartele locale despre afaceri și celebrități.

Două ore mai târziu, sosi Cressida. Aceasta se încruntă la urmele pe care pantofii ei cu toc înalt din piele lucioasă cu barete incrustate cu diamante le lăsau în stratul gros de murdărie ce acoperea podeaua din hol. Rochia de cașmir cu blană se contractă în jurul ei pentru a-i feri pielea de expunerea la aerul plin de praf. Ridică o mână pentru a-și acoperi gura, făcând imprimeul de unghii auriu și violet să fluture într-o unduire lentă.

Araminta îi zâmbi nesigură. Devenise brusc foarte conștientă de sine stând acolo, în salopeta ei murdară, cu părul ridicat și ascuns sub o șapcă și cu mâinile pline de grăsime neagră.

– E un bot mort în container, spuse Cressida, parcă deranjată de asta.

– Știu, oftă Araminta. Așa se întâmplă când cumperi ieftin.

– Este unul de-al tău? Sprânceana Cressidei se ridică. Vrei să-l chem pe furnizor să ți-l înlocuiască?

– Tentant. Ozzie știe că, de fapt, nu a fost chiar atât de ieftin în raport cu bugetul meu, dar îmi voi purta singură bătăliile de-acum încolo.

– Asta e familia mea. Stupid de încăpățânați până la ultimul.

– Mulțumesc.

– Sunt aici din două motive. Unul, ca să mă uit în jur. Bine, am făcut asta. Am venit o lună prea devreme, evident. Doi, vreau toate detaliile înspăimântătoare ale nopții de joi. Tu și băiatul acela destul de atractiv, Keetch, ați plecat foarte devreme împreună. Și, dragă, vreau să spun *toate* detaliile.

– Keetch cu greu poate fi numit băiat.

– Oh! Mai tânăr decât mine cu aproape un secol. Deci, spune-i celei mai bune verișoare ce s-a întâmplat?

Araminta zâmbit rușinată.

– Știi foarte bine. Ne-am dus la el acasă. Făcu un gest de neputință spre holul dărăpănat. Cu greu l-aș fi putut aduce aici.

– Excelent. Și?

– Și ce?

– Cu ce se ocupă? E singur? Cum e la pat? De câte ori te-a sunat? Îi este încă dor și e disperat? A trimis flori sau bijuterii? Sau este patetic și a ales calea cu ciocolata? În care dormitor de stațiune petreci weekendul?

– Wow, oprește-te!

Zâmbetul Aramintei deveni acru. Într-adevăr, Keetch fusese mai mult decât bun la pat și sunase de mai multe ori. Dar ea nu avea nicio intenție să-i răspundă. Fiorul de libertate, de spațiu de joc, de experimentare, de a nu da seamă nimănui, de a face alegeri și de a lua propriile decizii sau pur și simplu de a se distra era tot ce-și dorea acum. O viață simplă, fără angajamente sau atașamente. *În momentul acesta* făcea ce ar fi trebuit să facă în loc să se mărite.

– Keetch a fost foarte drăguţ, dar nu-l voi revedea. Sunt prea ocupată aici.

– Acum eu sunt impresionată. Ia-i şi aruncă-i. Sub faţada asta ingenuă se ascunde o advărată nucă de oţel brut, nu-i aşa?

Araminta ridică din umeri.

– Mă rog...

– Dacă vei dori vreodată o carieră în drept, voi fi fericită să te susţin. Ai ajunge, probabil, partener în mai puţin de şaptezeci de ani.

– Ozzie, asta da tentaţie!

Cressida coborî mâna suficient de mult ca să râdă.

– Ah, bine, am încercat. Deci, ne-am înţeles pentru miercuri?

– Da. Araminta se bucura de nopţile fetelor în oraş. Cressida părea să ştie fiecare club exclusivist din Colwyn City şi era pe toate listele lor de clienţi. Deci, ce s-a întâmplat cu tine după ce-am plecat? Ai prins pe cineva?

– La vârsta mea? Am fost depusă în condiţii de siguranţă în pat înainte de miezul nopţii.

– De cine?

– Le-am uitat numele. Ştii, chiar ar trebui să te mişti un nivel mai sus şi să te alături unei orgii. Pot fi fantastice, mai ales dacă ai parteneri care ştiu exact ce fac.

Araminta chicoti.

– Nu, mulţumesc. Nu cred că sunt pregătită pentru asta încă. Ceea ce fac eu este destul de aventuros pentru mine.

– Ei bine, atunci când ești gata...

– Te voi anunța.

Cressida inhală o gură de praf și începu să tușească zgomotos.

– Ozzie, locul ăsta îmi aduce în minte prea multe amintiri din anii mei de început. Uite ce-i, te sun mai târziu. Îmi pare rău că nu sunt de mai mult ajutor practic, dar, sincer, sunt o catastrofă în programele de design.

– Vreau să fac asta singură. Și o s-o fac singură.

– La naiba, ai ajunge partener în cincizeci de ani. Ai tot ce-ți trebuie.

– Îți amintesc de tine? întrebă Araminta dulce.

– Nu. Cred că ești mai isteață, din păcate. La revedere, draga mea.

Masa de prânz fu un sendviș în capsula ei de transportat marfă, în timp ce zbura peste oraș către primul dintre cei trei furnizori de pe listă. Capsula de marfă, ca și boții ei, văzuse și zile mai bune. Jurnalul acesteia spunea că Araminta era cel de-al cincilea proprietar în treizeci de ani. Perfect funcțională, o asigurase managerul de vânzări. Nu avea viteza unui model nou, iar, în cazul în care compartimentul de marfă din spate era umplut la sarcina nominală, nu prea ajungea la plafonul maxim de zbor. Dar avea mult mai multă încredere în capsulă decât în botul 8038. Din cauza vechimii sale, aceasta trebuise să treacă în fiecare an un test strict de aptitudine de zbor la Agenția Transporturilor Viotia, iar

ultimul fusese făcut cu două luni înainte de a o cumpăra.

Capsula se așează lângă lotul de echipamente culinare și de baie Bovey, unul dintre cele opt macromagazine care alcătuiau un mic mall în cartierul Groby. Araminta intră în magazin privind în jur la spațiile de expunere deschise, aliniate de-a lungul culoarului larg cu multe ramificații. Băi și bucătării de diferite dimensiuni, stiluri și prețuri, deși cele din apropierea ușii păreau să fie mai elaborate. Privea cu invidie la unitățile de lux mai mari cu gândul la felul de apartament pe care l-ar dezvolta într-o zi și în care o astfel de extravaganță ar fi fost o necesitate.

– Pot să vă ajut?

Araminta se întoarse pentru a vedea un bărbat îmbrăcat în uniforma albastru-maro a magazinului. Era destul de înalt, cu vârsta biologică blocată în jurul a mai puțin de treizeci de ani și cu pielea închisă la culoare compensată de părul blond-nisipiu. Trăsături frumoase, regulate, se gândi ea, fără a fi *prea* frumos. Ochii erau gri-deschis, dezvăluind mult umor. Dacă s-ar întâlni într-un club, cu siguranță l-ar lăsa să-i cumpere o băutură – ar putea chiar să se ofere să cumpere ea prima.

– Caut o bucătărie și o baie. Ambele trebuie să pară și să se simtă de înaltă clasă, dar să nu coste practic nimic.

– Ah, pot și să înțeleg, și să ofer asta. Apropo, sunt domnul Bovey.

Se simţea flatată că proprietarul însuşi venise şi o alesese pentru a-i oferi ajutorul.

– Mă bucur să vă cunosc! Sunt Araminta.

El îi strânse mâna politicos. Araminta avea impresia că dezbătea cu el însuşi, dacă ar trebui să încerce un sărut platonic de salut. Era unul dintre acele momente când şi-a fi dorit să fi avut o conexiune la gaia-câmp. Asta i-ar fi permis să-i evalueze emoţiile, presupunând că el nu le-ar fi blocat. Lucru care, ca proprietar de magazin şi, prin urmare, ca profesionist, l-ar fi făcut cu siguranţă. *La naiba. Haide, fată, concentrează-te.*

– Ce fel de dimensiuni cu care să mă joc îmi puteţi da? întrebă el.

Araminta îi oferi un zâmbet uşor obraznic, apoi se opri. Poate că nu era un dublu înţeles. Deşi suna ca unul, totuşi.

– Iată, îi spuse ea în timp ce u-amprenta producea fişierul plan. Aş aprecia ceva ajutor la preţ. Acesta este primul meu proiect de renovare şi n-aş vrea să fie şi ultimul.

– Ah. Ochii îi rătăciră la mâinile ei, care aveau încă dungi de funingine pe piele. Şi şef, şi forţă de muncă. Îmi sună familiar.

– Forţă de muncă sărăcită astăzi, mi-e teamă. Unul dintre boţii mei a explodat. Nu-mi mai pot permite niciun fel de greşeli costisitoare.

– Înţeleg. El ezită. Nu l-aţi luat de la Burt Renik, nu-i aşa?

– Ba da, spuse ea cu precauţie. De ce?

– OK. Ei bine, pentru viitor – și nu v-am spus eu acest lucru – nu e cel mai de încredere dintre furnizori.

– Știu că nu era cel mai performant, dar am verificat informațiile despre acest model în biblioteca de evaluare. Mi s-a părut în regulă.

Acum chiar se strâmbă.

– Data viitoare când cumpărați ceva din comerț, inclusiv pentru ce luați de la mine, v-aș recomanda să faceți o verificare în *Codificarea lui Dave*. U-amprenta lui îi dădu adresa. Biblioteca de evaluare, cu toate acele „rapoarte independente" cu privire la modul în care produsul a funcționat, ei bine, biblioteca este finanțată și gestionată de corporații, așa că nu o să găsiți niciodată o evaluare cu adevărat negativă. *Codificarea lui Dave* este complet autonomă.

– Mulțumesc, spuse ea cu blândețe, depunând adresa într-unul dintre spațiile ei de depozitare. O voi accesa cândva.

– Mă bucur să vă ajut. Între timp, încercați culoarul șapte pentru o bucătărie. Cred că putem furniza comanda de acolo.

– Mulțumesc.

Se îndepărtă, destul de dezamăgită că nu o însoțește și el. Poate că nu flirta cu clienții. *Rușine.*

Bărbatul care aștepta pe culoarul șapte avea o uniformă identică, albastru cu maro. Era, probabil, cu cinci ani mai mare decât domnul Bovey, dar și mai înalt, zvelt, cu carura unui alergător de maraton. Pielea lui era de un palid nordic, cu părul tuns scurt,

cu excepţia unei creste subţiri chiar în creştet. Ciudat, ochii verzi priveau în jur cu acelaşi tip de amuzament general, ca şi domnul Bovey.

– Ţi-aş recomanda aceste două stiluri de bucătărie, spuse el în semn de salut şi indică o mică zonă de prezentare. Sunt o alegere bună pentru dimensiunile pe care le-ai dat, iar acesta este unul dintre ultimele modele. Mai am două rămase în depozit, aşa că pot să-ţi ofer un preţ bun.

Araminta era uşor nedumerită. Domnul Bovey îi transmisese, evident, dosarul ei salariatului, dar nu era un motiv pentru ca acesta să înceapă ca şi cum s-ar fi cunoscut de când lumea.

– Să aruncăm o privire, spuse ea, scăzându-şi temperatura vocii.

Se dovedi că modelul indicat era destul de satisfăcător şi era o afacere bună. Împreună cu o unitate culinară de clasă medie, cu o serie de rezervoare de stocare *multichim*, mai primi un bar de mic dejun, scaune şi accesorii precum un frigider, un procesor de alimente, un servibot, rafturi şi dulapuri. Stilul era alb cast, cu ornamente negre şi aurii.

– Dacă o trimiţi la livrare, o iau, îi anunţă ea.

– Oricând o vrei, ţi-o aduc.

Ea ignoră invitaţia la flirt şi îi spuse u-amprentei să plătească depozitul.

– Băile pe culoarul unsprezece, îi zise el cu entuziasm neobosit.

Vânzătorul care o aştepta pe culoarul unsprezece îşi permisese să îmbătrânească până la vârsta

biologică de cincizeci de ani, ceea ce era neobișnuit chiar și pentru Viotia. Pielea lui era de abanos, doar cu un început de riduri, cu părul pe cale să încărunțească și să se rărească.

– Am patru care cred că s-ar potrivi cu estetica dumitale, fu gambitul său de deschidere.

– Bună ziua! se răsti la el.

– Ah... da?

– Sunt Araminta, încântată să te cunosc! Și sunt în căutarea unei băi pentru apartamentul meu. Poți să mă ajuți?

– Ce... ?

– Genul de releu pe care îl folosiți aici este chiar nepoliticos. Ai putea cel puțin să mă saluți înainte de a accesa fișierul pe care îl circulați pe aici. Sunt o persoană, știi.

– Eu cred că... ah!

Expresia lui surprinsă se înmuie.

Araminta găsi lucrul acesta mult mai deconcertant decât amiciția elegantă de la început.

– Știi ce sunt, nu-i așa? întrebă el.

– Ce vrei să spui?

– Eu sunt domnul Bovey. Suntem cu toții domnul Bovey în acest magazin. Sunt un om multiplu.

Araminta era sigură că se va face roșie ca racul, de jenă. Știa, desigur, ce era un multiplu, o personalitate împărțită între mai multe organisme printr-o adaptare a tehnologiei gaia-câmp. Acest lucru, susțineau practicanții săi, era un adevărat salt evolutiv pentru omenire, un salt pe care toată lumea

urmărea să-l realizeze folosind însă căi inutile ce duceau la fundături. Un om nu ar putea avea niciodată o moarte multiplă, cu excepția cazului în care fiecare organism ar fi ucis, situație extrem de puțin probabilă. În felul lor liniștit, nonevanghelic, aceștia credeau că toată lumea va deveni multiplă într-o zi. Probabil după ce personalitățile vor începe să se contopească, lăsând doar o conștiință cu un trilion de organisme – un rezultat mult mai bun decât descărcarea în sanctitatea artificială a ANA.

Era o erezie umană, susțineau detractorii săi, o conspirație pe termen lung, pentru a-i imita pe extratereștrii Prime de pe Dyson Alpha. Adversarii mai sonori acuzau stilul de viață multiplă de a fi fost început de agenții Starflyer lăsați în urmă, agenți care încercau astfel să continue ideologia coruptă a comandantului lor mort.

– Îmi pare rău, spuse ea, rușinată. N-am știut.

– E în regulă. E parțial vina mea, pentru că am presupus că știi. Cei mai mulți oameni din comerț știu.

Araminta îi aruncă un zâmbet crispat.

– Continuitatea serviciilor este, așa cred, un mare plus.

– Trebuie să fiu mai bun decât Burt Renik.

– Categoric!

– Bine, atunci. Deci, e în regulă să mergem amândoi să ne uităm la băi acum?

– Sigur că da.

Araminta sfârși prin a cumpăra al treilea set pe care i-l arătă domnul Bovey, cel mai în vârstă. Nu

dintr-un sentiment de vină. Acesta îi oferi cu adevărat o afacere bună și stilul simplu de aur și verde era perfect pentru apartament. Și odată ce lăsă stânjeneala să-i dispară, fu chiar distractiv să stea de vorbă cu el. Nu putu însă înlătura suficient sentimentul ciudat de deconectare când vorbea cu corpul său mai în vârstă știind că era exact aceeași persoană care o salutase și că trupul acela zâmbea, probabil, la ea în timp ce se ocupa de un alt client.

– Spune-ne când dorești să fie livrată, zise el după ce u-amprenta ei făcu plata.

– Tot tu... adică, unul dintre voi. Unii dintre voi. Vă ocupați și de livrare?

– Nu-ți face griji, timpul nu ne-a dovedit încă pe noi, multiplii. Și da, eu voi fi cel din capsula de marfă și îi voi ajuta pe boți atunci când se vor bloca pe scări. Nu neapărat acest trup, având în vedere vârsta lui, dar voi fi eu.

– Abia aștept să văd și restul din tine.

– Există o serie de *ei* ai mei care sunt tineri și frumoși. Spune-i vanitate, dacă vrei, nu sunt imun la toate defectele obișnuite ale omului. Voi încerca să îi programez pentru livrare.

– Așa frumoși ca tine?

– Hei, nu mai fac nicio reducere. M-ai stors deja de m-ai uscat.

Ea râse.

– Atunci, aș face bine să mă întorc la muncă.

Araminta zâmbi tot timpul zborului înapoi spre apartament. Domnul Bovey era chiar fermecător.

Toate versiunile sale. Bănuia că fusese mai mult decât o bună relaţie cu un client. Şi oare glumise în legătură cu trupurile tinere şi frumoase? De fapt, chiar şi ultimul pe care îl văzuse, cel mai în vârstă, era destul de distins. Şi dacă îi cerea o întâlnire? Vor sta la o masă doar ea şi douăzeci de el?

Dacă îmi cere.

Şi dacă o face, ce-o să-i răspund?

Ideea era neobişnuită, ceea ce o făcea foarte interesantă.

Şi dacă seara mergea bine? Îi aduc pe toţi douăzeci la mine acasă?

Oh, opreşte-te!

Încă zâmbea atunci când urca scările şi deschidea uşa din faţă. Apoi starea ei de spirit se prăbuşi la vederea apartamentului. Boţii făcuseră ceva progrese cu curăţenia, dar cel care avea ataşat aspiratorul era complet înfundat. Niciunul dintre boţi nu avea capacitatea de autoîntreţinere, aşa că trebuia să facă ea asta, manual. Şi tot nu pusese la loc mecanismul de acţionare al uşii de la balcon. S-ar putea să mai dureze o vreme înainte ca domnul Bovey să livreze bucătăria şi baia ei cea nouă, iar ea să-şi dea seama cât de bine interpretase întâlnirea lor.

Târziu, după-amiază, când locul arăta în sfârşit în ordine, începu să întindă foile de etanşare pe podeaua din salon. Acela fu momentul în care u-amprenta îi spuse că are un apel de la Laril.

– E sigur el?

– Da.

Se întrebă dacă ar trebui să o sune pe Cressida sau poate Serviciul de Taxe și Impozite i-ar plăti o recompensă.

– De unde sună?

– Dirijarea codului de identificare provine din Oaktier. Un rezumat al traseului alunecă în vederea ei periferică.

– Una dintre Lumile Centrale ale Confederației, citi ea. Ce face acolo?

– Nu știu.

– Sigur. Se așează pe cubul care era, de fapt, patul ei portabil și își scoase mănușile. Își șterse fruntea. Respiră adânc. Bine, accept apelul. Imaginea lui îi apăru în perspectiva exovederii primare, făcând să pară că stătea în picioare chiar în fața ei. Dacă era reprezentarea reală, nu se schimbase prea mult. Păr subțire șaten, tăiat scurt, o față rotundă cu o falcă dolofană, un gât gros și o barbă deasă întunecată, mijind ca întotdeauna mai mult decât îi plăcea ei. Zgâria rău, își aminti. Niciodată nu și-o dăduse jos cu gel, indiferent de câte ori i-o ceruse.

– Mulțumesc că ai preluat apelul, spuse el. Nu eram sigur că ai s-o faci.

– Nici eu.

– Am auzit că ești bine, ai bani.

– Am primit banii prin instanța de judecată. Laril, ce faci? De ce ești pe Oaktier?

– Nu e evident?

Îi luă câteva secunde să înregistreze și chiar mai mult ca să accepte. Trebuie să fie o diversiune, o înșelătorie.

– Migrezi spre interior? întrebă ea, neîncrezătoare.

El îi zâmbi. Același zâmbet lipsit de griji pe care îl afișase atunci când o întâlnise prima dată. Foarte atrăgător, cald și încrezător. Nu îl văzuse prea des după ce se căsătoriseră.

– Ni se întâmplă tuturor, în final, spuse el.

– Nu! Nu-mi vine să cred. Devii Înalt? Tu?

– Primul meu lot de biononice a sosit de o săptămână. Am început să-mi integreze câteva câmpuri de bază. Este o experiență deosebită.

– Dar... se bâlbâi ea. În numele lui Ozzie! Cultura Înaltă nu te-ar accepta. Ce-ai făcut, ți-ai șters jumătate din amintiri?

– Ăsta este un mit destul de comun. Știi, cultura Înaltă nu este vechea Biserică Catolică. Nu trebuie să te confesezi și să-ți renegi păcatele din trecut. Atitudinea actuală este cea care contează.

– Știu că nu iau criminali. A fost un caz, cu secole în urmă – Jollian crezu că ar putea scăpa de ceea ce-a făcut cu o ștergere a memoriei și o migrare spre lumile interioare. Paula Myo l-a prins și a făcut să i se înlăture biononicul, astfel încât să poată fi judecat într-un proces pe Lumile Externe ca tipul de om care era atunci când a comis crima. Cred că a primit câteva sute de ani de suspendare.

– Asta crezi tu despre mine, că mă calific pentru precedentul Jollian? Ei bine, mulţumesc foarte mult, Araminta. Sunt câteva lucruri pe care le-ai putea lua în considerare. Unu, Paula Myo nu mă urmăreşte. Şi nu o face, după părerea mea, pentru că nu am comis nicio crimă.

– I-ai spus asta şi Serviciului de Impozite pe Venituri Viotia?

– Afacerile mele au fost un dezastru, sigur. Nu ascund asta. I-am prezentat chiar şi iniţiatorului meu Înalt situaţia finanţelor mele. Ştii ce mi-a răspuns?

– Continuă.

– Cultura Înaltă propovăduieşte respingerea răului numit bani.

– Cât de convenabil pentru tine.

– Ascultă, am vrut doar să-mi cer scuze. Nu-ţi cer nimic. Şi am vrut să mă asigur că eşti bine.

– Un pic cam târziu pentru asta, nu crezi? Ea se opri brusc. Nu cumva fac parte dintr-o sesiune de terapie pe care trebuie s-o urmezi înainte ca ei să te accepte?

– Te înşeli, probabil că furia te face să nu fii atentă la ce-ţi spun.

– Ozzie! Chiar este o sesiune de terapie!

– Nu avem nevoie de terapie pentru a fi acceptaţi, este un lucru inevitabil. Chiar şi tu vei migra în cele din urmă.

– Niciodată.

Imaginea lui produse un zâmbet asimetric, plin de tandreţe.

– Îmi amintesc că așa gândeam și eu odată. Atunci când aveam douăzeci de ani. Știu că, probabil, nu este foarte logic pentru cineva de vârsta ta pentru care fiecare zi e proaspătă, dar, după câteva secole de viață pe Lumile Externe, începi să devii plictisit și frustrat. Fiecare zi e o luptă constantă. Politicienii sunt corupți și de rahat, proiectele nu se termină niciodată la timp sau în limitele bugetului, birocrații se delectează zădărnicindu-ți eforturile, și apoi mai e și lupta eternă pentru bani.

– Pe care i-ai pierdut.

– M-am hrănit pe mine și familiile mele timp de peste trei secole, mulțumesc foarte mult. Chiar și tu te-ai ales cu ceva de pe urma muncii mele. Dar, trebuie să recunosc, nu am realizat prea mult, nu-i așa? Câteva zeci de mii de dolari de pus pe masă după trei secole și jumătate. Nu e tocmai un mod de a-ți lăsa amprenta asupra universului. Și nu doar eu, există miliarde de oameni la fel ca mine. Lumile Externe sunt distractive și incitante cu economia lor de piață și ideologiile contradictorii și dorința lor de libertate. Tineretul prosperă în acest tip de mediu. Apoi vine o zi când trebuie să te uiți înapoi și să faci bilanțul. Ai făcut-o tu pentru mine.

– Oh, haide! Mă învinuiești pentru că ai dat faliment?

– Nu. Nu te învinuiesc. Nu te-ai prins? Eu îți mulțumesc. Eram bătrân, a trebuit să apari tu ca să mă faci să-mi dau seama de asta. Contrastul dintre noi era atât de mare, încât nici chiar eu nu mai

puteam închide ochii la nesfârșit. Nu există un prost mai mare decât un prost bătrân. Și parte din prostie provenea din faptul că mă mințeam singur. Eram obosit de viața aceea și nu voiam să recunosc. Să mă tund punk și să-mi iau o soție tânără era doar un alt mod de a încerca să ignor ceea ce devenisem. Dar nici asta n-a mers, nu-i așa? N-am făcut decât să suferim amândoi.

– Asta e puțin spus, murmură ea. Într-un fel totuși era îmbucurător să-l audă recunoscând că a fost vina lui. Mi-am părăsit familia din cauza ta.

El îi zâmbi șmecher.

– Și ăsta a fost un lucru rău?

– Da, bine, zâmbi ea amuzată. Mi-ai făcut o favoare. Nu sunt croită pentru două secole de vânzare de cibernetică agricolă.

– Am știut asta în clipa în care am pus ochii pe tine. Deci, cum e în lumea dezvoltatorilor de proprietăți?

– Mai greu decât am crezut, recunoscu ea. Există atât de multe lucruri stupide care îmi pun piedici.

– Știu. Ei bine, imaginează-ți frustrarea de astăzi înmulțită cu trei sute de ani, asta e ce ajunsesem să simt.

– Și acum nu mai simți așa?

– Nu.

– Nu cred că în cultura Înaltă nu există birocrație sau corupție, sau idioți, sau politicieni inutili. S-ar putea să nu fie atât de flagranți, dar există.

– Nu, nu sunt. Bine... OK, dar nu sunt nici pe departe la fel de răi ca în Lumile Externe. Înțelegi, nu e nevoie de nimic din toate astea. Multe dintre problemele sociale cu care se confruntă Lumile Externe sunt generate de pieţe, capital și materialism. Asta produce economia în stil vechi. De fapt, nu pricinuiește decât probleme. Producţia cibernetizată și procedurile de alocare a resurselor pe care este bazată cultura Înaltă scot toate aceste dificultăţi din ecuaţie. Și ajută la adoptarea unei perspective mature și înțelepte. Nu ne mai zbatem pentru lucruri mărunte, ne putem permite să adoptăm o perspectivă mai largă, intelectuală.

– Vorbești de parcă ai fi deja unul dintre ei.

– *Ei.* Asta e perspectiva ta. Cultura Înaltă este în principal o stare de spirit, susţinută însă de prosperitatea fizică.

– Adică ceea ce ne străduim să ajungem în Lumile Externe, fiecare dintre noi milionar.

– Nu. Toată lumea are acces egal la resurse, asta e ceea ce vă lipsește. Deși aș sublinia faptul că Lumile Externe întotdeauna se convertesc la cultura Înaltă în final. Suntem apogeul realizărilor sociale și tehnologice umane. Cu alte cuvinte, acesta a fost scopul rasei umane încă de când proto-oamenii au ridicat primul băţ pentru a-și oferi un avantaj faţă de toate celelalte animale de pradă cu care concurau pentru hrană pe câmpiile africane. Ne îmbunătăţim cu fiecare ocazie.

– Şi atunci de ce nu te-ai dus direct la ANA ca să te descarci? Ăsta e modul în care Înalţii se perfecţionează, nu-i aşa?

– În cele din urmă, o voi face, presupun. Dar etapa următoare pentru mine este cea de Înalt. Vreau să petrec un timp în corpul meu, într-un fel în care să nu însemne un asemenea efort. Câteva secole în care să mă pot relaxa doar şi să învăţ. Există atât de multe lucruri pe care vreau să le fac şi să le văd şi pe care nu le-am putut face înainte. Posibilităţile de aici sunt uimitoare.

Araminta zâmbi, amintindu-şi că asta cel puţin suna ca vechiul Laril.

– Atunci cred că ar trebui să-ţi urez mult noroc.

– Mulţumesc. Chiar nu am vrut să las lucrurile aşa cum erau între noi. Dacă vreodată ai nevoie de ceva, te rog să suni, chiar dacă e vorba doar despre un umăr pe care să plângi.

– Sigur. Aşa o să fac, minţi ea, ştiind că nu ar face-o niciodată.

Se simţi indecent de mulţumită când el termină apelul. Încheierea lucrurilor funcţionase, evident, în ambele sensuri.

Oamenii nu aveau feţe. Cel puţin niciuna de care să fie conştient. Erau zeci de oameni, bărbaţi, femei, chiar şi copii. Erau în faţa lui. Alergând. Fugind ca vitele speriate de un carnivor. Ţipetele lor ameninţau să-i spargă timpanele. Cuvinte se desprindeau din zidul de sunete. Majoritatea erau strigăte de ajutor,

rugi pentru milă, pentru viaţa lor. Oricât de tare alergau, el ţinea pasul cu ei.

Bizara învălmăşeală se petrecea într-un fel de sală elaborat decorată, cu caneluri de cristal care traversau plafonul bombat. Rânduri de scaune curbate împiedicau mulţimea frenetică ce alerga spre ieşiri. El nu voia să se întoarcă sau n-ar fi putut să se întoarcă. Nu ştia de ce anume încercau să scape. Se auziră nişte focuri de arme cu energie, iar oamenii se aruncară la pământ. El rămase însă în picioare, privind la corpurile lor culcate cu faţa în jos. Era cumva departe de groaza lor. Nu ştia cum de este posibil. Era acolo cu ei, era o parte din teroarea din jur. Apoi un fel de umbră alunecă pe podea, ceva ca nişte aripi de demon care se desfăceau.

Aaron se ridică în capul oaselor gâfâind şocat. Pielea îi era rece, umedă de sudoare. Inima îi bătea cu putere. Îi luă un moment să-şi dea seama unde se află. Luminile din cabina de dormit străluceau, arătându-i pereţii curbaţi ai panourilor de compartimentare. Clipi la ele în timp ce visul pălea.

Cumva ştia că imaginile ciudate erau mai mult decât un vis. Trebuie să fi fost amintiri din viaţa sa anterioară, un eveniment suficient de puternic pentru a se agăţa în interiorul neuronilor săi în timp ce restul identităţii îi fusese şters. Era curios şi descurajat în acelaşi timp.

În ce naiba am fost amestecat?

Dacă se gândea bine, indiferent ce provocase tărăboiul, nu arăta deloc mai rău decât tot ce generase misiunea lui până în prezent. Inima i se calmă fără niciun ajutor din partea biononicului. Respiră profund și coborî din patul îngust.

– Unde ne aflăm? întrebă el unitatea de comandă a lui *Artful Dodger*.

– La șase ore de Anagaska.

– Bine. Se întinse și își roti umeri. Dă-mi un duș, îi ceru el unității de comandă. Începe cu apă și treci la spori când îți spun eu.

Cabina începu să se schimbe, patul se retrase în perete, podeaua se întări luând forma unui carlaj alb-negru de marmură. Duze aurii ieșiră din fiecare colț, începând să împrăștie apă caldă.

Chiar dacă originea Înaltă a navei era evidentă, descoperirea că era echipată cu un ultrapropulsor fusese o surpriză binevenită. Aaron crezuse că un astfel de lucru nu era decât un zvon. Atunci realizase că, probabil, lucra pentru una dintre facțiunile ANA. Găsea ideea chiar mai interesantă decât propulsorul. Însemna, de asemenea, că Pelerinajul era luat mult mai în serios decât credea lumea.

După ce sporii îi curățară și uscară pielea, se îmbrăcă într-un costum dintr-o bucată simplu, violet-închis, și ieși în holul principal. Cabina mică se retrase în lăcașul din pereții etanși, lăsând mai mult spațiu în hol. Cabina lui Corrie-Lyn era încă în funcțiune, o formă simplă, o umflătură proeminentă în holul semisferic. Sugestia lui de a împărți aceeași

cușetă fusese întâmpinată cu o privire rece urmată imediat de:

– Noapte bună!

Probabil că nu va ieși de acolo înainte să aterizeze.

Unitatea culinară îi oferi un mic dejun excelent cu omletă cu șuncă uscată Wiltshire și pâine prăjită cu marmeladă englezească groasă. Aaron era, de fapt, un tradiționalist. Așa s-ar părea, medită el.

Corrie-Lyn ieși din cabină în timp ce el ronțăia a treia felie de pâine prăjită. Era îmbrăcată într-o rochie tricotată din cașmir într-o culoare serioasă (pentru ea), turcoaz cu smarald, lungă până la genunchi, produsă de sintetizatorul navei. Cabina ei se scufundă înapoi în peretele etanș, iar ea colectă o ceașcă mare de ceai de la unitatea culinară înainte de a se așeza în fața lui Aaron.

Să recunoască starea emoțională a unei persoane era o parte importantă din rutina de evaluare a lui Aaron. Dar în această dimineață Corrie-Lyn era de necitit, ca un *solido* dezactivat.

Se uită la el o vreme, în timp ce-și sorbea ceaiul, aparent nederanjată de situația stânjenitoare.

– Te frământă ceva? întrebă el ușor, rupând tăcerea.

Faptul că el deschisese discuția era grăitor. Nu erau multe persoane care să-l facă să se simtă stânjenit.

– Nu pe mine, spuse ea, un pic prea sincer.

– Adică? Oh, haide, ești o femeie atrăgătoare. A trebuit să te întreb. Te-ai fi simțit probabil insultată dacă n-o făceam.

– Nu despre asta vorbesc. Își flutură mâna disprețuitor. Ai avut un vis teribil.

– Eu... Vis?

– Ai uitat? Nu am devenit consilier al Visului Viu pentru că am un fund grozav. Mă cufund în visele oamenilor, le explorez starea emoțională și încerc să-i ajut să se împace cu ceea ce sunt. Visele sunt revelatoare.

– Oh, la naiba! L-am lăsat să-mi scape în gaia-câmp.

– Cu siguranță l-ai lăsat. Aș vrea să-ți spun că ești un individ foarte tulburat. Dar asta ar fi cu greu o revelație, nu-i așa?

– Am avut partea mea de luptă. Deloc surprinzător că subconștientul meu scoate la iveală un rahat ca ăsta.

Ea îi adresă un mic zâmbet victorios.

– Dar tu nu-ți amintești nicio luptă, nu-i așa? Nu înainte de această încarnare specială. Asta înseamnă că oricare ar fi fost evenimentul la care ai participat a fost cu adevărat epocal ca să poată supraviețui în subconștientul tău. Tehnicile de ștergere sunt, în general, destul de bune în ziua de azi și bănuiesc că ai avut acces chiar la cele mai bune.

– Haide, lasă. A fost prea ciudat pentru a fi o amintire.

– Cele mai multe vise sunt generate de memorie, cu excepția lui Inigo, desigur. Ele își au rădăcinile

în realitate, în experienţă. Ceea ce vezi este evenimentul aşa cum îl recunoaşte personalitatea ta reală. Visele sunt lucruri foarte adevărate, Aaron, nu sunt ceva ce se poate ignora sau îndepărta cu un aerosol. Dacă nu te confrunţi cu ceea ce visezi, niciodată nu vei fi cu adevărat împăcat cu tine însuţi.

– Trebuie să-ţi dau un ban de argint acum?

– Sarcasmul este un foarte jalnic mecanism de apărare socială, mai ales în aceste circumstanţe. Ştim amândoi cât ai fost de tulburat. Nu-ţi poţi ascunde emoţiile de cineva cu atâta experienţă ca mine. Gaia-câmpul te arată aşa cum eşti.

Aaron se asigură că gaia-particulele erau complet închise, nepermiţând să-i scape nimic din interiorul craniului.

– Bine, atunci, mormăi el. Ce a fost ce-am visat?

– Ceva din trecutul tău.

– Hei, haide. Cu siguranţă mă aflu în prezenţa unui adevărat maestru galactic al artei.

Imperturbabilă, Corrie-Lyn mai luă o înghiţitură de ceai.

– Mai relevant, un moment întunecat din trecutul tău. Ca să supravieţuiască ştergerii şi să se manifeste atât de puternic, aş crede că a fost ceva crucial în dezvoltarea ta psihologică. Oamenii aceia erau foarte speriaţi, îngroziţi chiar. Pentru ca atât de mulţi indivizi să alerge atât de înspăimântaţi, ameninţarea trebuie să fi fost letală. Acest lucru este rar în ziua de azi în Confederaţie, chiar şi în rândul celor mai îndepărtate Lumi Exterioare.

– Deci conduceam o misiune de evacuare din calea unui dezastru. Rar, dar nu imposibil. Se întâmplă o mulțime de lucruri în Lumile Externe la care planetele mai dezvoltate închid ochii.

Corrie-Lyn îi zâmbi trist.

– Ai fost deasupra lor, Aaron. Îți amintești? Nu alergai cu ei. Erai cel de care se temeau. Tu și ceea ce reprezentai.

– Asta e o tâmpenie.

– Bărbați. Femei. Copii. Toți fugeau. Toți isterizați și îngroziți. Mă întreb ce aveai de gând să faci cu ei. Am stabilit când eram la templu că nu ai niciun fel de conștiință.

– Foarte inteligent! zise el batjocoritor. Te-am enervat, iar acum vii și deschizi focul ca să-ți iei un pic revanșă psihologică. Doamnă, trebuie să-ți spun că e nevoie de mult mai mult ca să mă poți speria și, pe Ozzie! ăsta e adevărul adevărat.

– Nu încerc să te sperii în niciun fel, Aaron, răspunse ea cu seriozitate. Nu asta înseamnă Visul Viu, nu adevăratul Vis Viu. Noi existăm pentru a ghida viața omului spre împlinire. Promisiunea Golului este o parte foarte mare din asta, da, dar nu este singura componentă pentru a înțelege ceea ce ești, care este natura ta elementară. Vreau să eliberez potențialul din tine. În mintea ta, există ascuns mai mult decât violență fără sens, simt asta. Poți fi mult mai mult decât ceea ce ești azi, dacă m-ai lăsa să te ajut. Putem explora visele tale împreună.

– Poți să mă consideri demodat, dar visele mele sunt ale mele.

– Întunericul la care ai fost martor la sfârșit mă interesează.

– Umbra aceea?

În ciuda lui însuși, Aaron era curios să știe de ce îi atrăsese atenția.

– O umbră *cu aripi* – ceea ce are o puternică rezonanță pentru majoritatea oamenilor, indiferent de curentul cultural din care provin. Dar era mai mult decât o simplă umbră. Avea un înțeles semnificativ pentru tine. O reprezentare a subconștientului tău, cred. La urma urmei, nu te-a surprins. Dacă nu altceva, te-ai simțit aproape confortabil cu ea.

– Orice ar fi, avem lucruri mai importante deasupra cărora să ne concentrăm acum. Aterizăm în cinci ore și jumătate.

Ceva în mintea lui îi spunea să închidă această conversație acum. Ea încerca să-i distragă atenția, să-l prindă cu garda jos. Nu-i putea permite asta, trebuia să rămân complet concentrat pe misiunea sa de a-l localiza pe Inigo.

Corrie-Lyn ridică o sprânceană.

– Chiar nu te interesează? Despre tine cel adevărat vorbim aici.

– Îți tot repet, sunt fericit cu ceea ce sunt acum. Deci, spuneai că Inigo a venit pe Anagaska pentru a-și vizita familia.

Ea îi aruncă o privire descurajată.

– Am spus că își vizita planeta natală uneori, atunci când totul devenea prea mult pentru el. Tot ce știu e că avea familie. Restul concluziilor îți aparțin în totalitate.

– Mama lui a migrat spre interior, apoi s-a descărcat în ANA. Dar mătușa?

– Nu știu.

– Crezi că mătușa avea copii? Veri cu care să fi crescut împreună?

– Nu știu.

– A existat vreo proprietate de familie? Un refugiu în care se simțea în siguranță?

– Nu știu.

El se lăsă pe spate, rezistând cu greu să nu se uite urât la ea.

– Biografia lui oficială spune că a crescut în Kuhmo. Te rog, spune-mi că nu este o minciună!

– Aș presupune că este corect. Adică nu am niciun motiv să mă îndoiesc. Este locul în care Visul Viu i-a construit biblioteca.

– Punctul central de adorare a zeului vostru viu, nu-i așa?

– Nu sunt surprinsă că nu vrei să te cunoști pe tine însuți. Ești un adevărat rahat, și știi asta.

Bunul *Artful Dodger* alunecă înapoi în spațiul real la o mie de kilometri deasupra planetei Anagaska. Aaron îi spuse unității centrale să se înregistreze la rețeaua spațială locală și să ceară permisiunea de aterizare în portul spațial Kuhmo. Aprobarea îi

fu acordată imediat, iar nava începu coborârea în mijlocul continentului estic pătat de nori.

Atunci când a fost prima dată confirmată ca H-congruentă și alocată pentru emigrare de către CST în 2375, Anagaska era o lume ștearsă, aflată în ceea ce se numea atunci spațiu în faza a treia, destinată unei dezvoltări îndelungate și lente. Apoi Starflyer a aruncat Confederația în războiul împotriva extratereștrilor Prime, și viitorul său s-a schimbat radical.

Hanko fusese una dintre cele patruzeci și șapte de planete distruse în timpul ultimului mare asalt Prime împotriva Confederației, soarele său zguduit de exploziile bombelor, erupțiile cuantice saturând clima și biosfera planetei lipsite de apărare cu un torent de radiații letale săptămâni la rând. Populația sa numeroasă de o sută cincizeci de milioane de locuitori era izolată sub câmpurile de forță ale orașelor pe o lume muribundă, al cărei aer devenise o otravă mortală. Evacuarea fusese singura opțiune posibilă. Și datorită lui Nigel Sheldon și companiei CST care opera linkul de gaură de vierme Hanko, cetățenii săi au fost expediați la patruzeci și doi de ani-lumină, pe Anagaska.

Din păcate, la timpul acela Anagaska nu era nimic mai mult decât păduri sălbatice, prerie nativă și junglă ostilă, cu un total de cinci preașezări găzduind stațiuni de cercetare populate cu câteva sute de oameni de știință. Nigel avusese o soluție chiar și pentru asta. Interiorului găurii de vierme care transporta

populația din Hanko către noua sa casă i-a fost dat un alt debit temporal, unul foarte lent, în raport cu universul exterior. Odată războiul încheiat, mii de miliarde de dolari au fost direcționați pentru crearea unei infrastructuri pe Anagaska și pe alte patruzeci și șase de lumi-refugiu. A fost nevoie de mai mult de un secol pentru a finaliza dotările civice de bază și locuințele, construind metropole și orașe aproape staliniste ca aspect și arhitectură. Dar când gaura de vierme din Hanko a fost în cele din urmă deschisă pe Anagaska, toți cei care veniseră prin ea au primit un acoperiș deasupra capului și hrană suficientă pentru a se susține în timp ce puneau bazele agriculturii și industriei noului lor cămin.

A fost, probabil, inevitabil ca după o astfel de traumă lumile de refugiu să se dezvolte mai lent din punct de vedere economic. Orașele lor majore progresau anevoios într-o epocă în care restul Confederației trecea prin schimbări profunde. Cât despre orașele periferice, acestea au devenit aproape niște bălțoace nemișcate. Nimeni nu murea de foame, nimeni nu era foarte sărac, dar le lipsea dinamismul care mătura restul omenirii de când biononicul devenise disponibil, ANA intrase on-line, și noi blocuri politice și culturale erau în formare.

Kuhmo era un astfel de oraș. Puține lucruri se schimbaseră în cele șapte secole dintre ziua în care noii săi rezidenți sosiseră, ieșind poticnindu-se din transportoarele guvernamentale gigant, și perioada în care se născuse Inigo. Când era copil, edificiul

arcologic masiv hexagonal construit pentru a-i găzdui pe strămoșii săi încă domina centrul zonei civice, nivelurile superioare nelocuite deteriorându-se alarmant în timp ce etajele inferioare ofereau cazare ieftină familiilor defavorizate și afacerilor de mâna a treia. De fapt, acesta se mai afla încă acolo șaizeci de ani mai târziu, când a plecat, o monstruoasă rușine civică pentru un oraș care nu avea bani nici să-l renoveze, nici să-l demoleze.

O sută de ani mai târziu, treimea superioară a edificiului arcologic a fost în sfârșit demontată cu fonduri de la guvernul federal Anagaska, puse la dispoziție pe motive de siguranță publică. Apoi Visul Viu a făcut primăriei o ofertă financiară care nu prea a putut fi refuzată. Edificiul arcologic a fost în sfârșit demolat, ocupanții săi fiind repartizați în suburbii noi scumpe, special construite. Pe locul fostului edificiu a apărut o clădire nouă, nu la fel de mare, dar mult mai importantă. Visul Viu construia ceea ce avea să fie primul templu de pe Anagaska, cu o bibliotecă bine dotată și un colegiu gratuit anexat. Acesta a atras credincioși de pe întreaga planetă și de pe o bună parte din sistemele stelare din apropiere, mulți dintre ei rămânând, schimbând natura orașului Kuhmo pentru totdeauna.

Aaron stătea sub copacii novik înalți care dominau parcul ce înconjura templul și se uita în sus la turnulețele oblice cu brățările lor de piatră sculptate în relief, strâmbând din nas exasperat.

– Edificiul arcologic nu putea fi mai rău decât ăsta, spuse el. Acesta este templul suprem al liderului vostru, mesajul său către locul natal că a ajuns sus și departe? La naiba! Trebuie să-și fi urât cu adevărat orașul ca să-i facă una ca asta. Asta îmi spune că trebuie să te ferești de Kuhmoianii care-ți aduc daruri.

Corrie-Lyn oftă și scutură din cap.

– Ozzie, ce filistin poți să fii.

– Cu toate astea, știu ce-mi place. Și, doamnă, ăsta nu-mi place. Chiar și vechile lumi Big15 aveau o arhitectură mai bună decât asta.

– Deci, ce-ai de gând să faci, să-l lovești cu un puls disruptor?

– Tentant, trebuie să recunosc. Dar nu. Vom începe să căutăm informații.

Muzeul Inigo, în realitate un altar, era la fel de rău pe cât se așteptase Aaron să fie. În primul rând, nu puteau umbla liber prin jur. Au trebuit să se alăture cozii de devotați din afara intrării principale și le-a fost atribuit un „ghid". Turul a fost oficial și structurat. Fiecare articol era însoțit de o înregistrare senzorială completă și emanarea în gaia-câmp a conținutului emoțional corespunzător. Așa că a scrâșnit din dinți și și-a pus un zâmbet pasiv pe față în timp ce erau conduși în jurul casei în care copilărise Inigo. Aceasta fusese demontată cu grijă din zona inițială, aflată la doi kilometri distanță, și restaurată cu dragoste folosind metode și materiale specifice epocii. Fiecare cameră conținea o poveste

plictisitoare, dar adoratoare a zilelor copilăriei. Existau *solido*-uri ale mamei sale, Sabine. Drame simpatice ale bunicilor cărora le aparţinuse casa. O secţiune tristă dedicată tatălui său, Erik Horovi, care o părăsise pe Sabine la câteva luni după ce născuse. Replica reconstruită a maternităţii spitalului local.

Aaron privi gânditor *solido*-ul lui Erik şi îşi trimise u-amprenta în baza de date publică pentru a extrage informaţiile utile. Erik avea optsprezece ani când se născuse Inigo. Aaron verifică din nou şi află că Sabine avea optsprezece ani fără o lună atunci când născuse.

– Nu exista un program de contracepţie pe-aici, în zilele acelea? îl întrebă el brusc pe ghid.

Corrie-Lyn gemu şi se făcu roşie. Zâmbetul plăcut al ghidului dispăru o clipă, revenind destul de greu.

– Poftim?

– Contracepţia? E destul de comună pentru adolescenţi, indiferent în ce tip de cultură te maturizezi. Făcu o pauză, reexaminând informaţiile în esenţă inexistente despre părinţii lui Sabine. Cu excepţia cazului în care cei din familie erau catolici de stil vechi sau iniţiaţi talibani sau ortodocşi evanghelici. Asta erau?

– Nu, nu erau, spuse ghidul vexat. Inigo era mândru de faptul că nu provenea din niciuna dintre îngrozitoarele secte religioase medievale ale Terrei. Asta înseamnă că obiectivele sale rămân nealterate.

– Înţeleg. Deci, naşterea lui a fost planificată?

– Nașterea Sa a fost o binecuvântare pentru omenire. El este cel ales de Mergătorul-pe-Apă pentru a ne arăta ce se află în interiorul Golului. De ce mă întrebi? Ești un fel de jurnalist al unisferei?

– Sigur că nu. Sunt antropolog cultural. Și e normal să fii interesat de ritualurile de procreere.

Ghidul îi aruncă o privire suspicioasă, dar lăsă lucrurile să treacă. U-amprenta lui Aaron era pregătită să blocheze orice interogare pe care omul ar fi trimis-o în rețeaua locală. Reușiseră să treacă de intrarea în muzeu fără nicio alarmă, ceea ce însemna că Visul Viu nu emisese încă o alertă la nivelul întregii Confederații. Dar ar fi răspuns cu siguranță suficient de rapid oricărei potriviri de fișier de identitate cu el însuși și Corrie-Lyn, indiferent de pe ce planetă ar fi provenit. Și faptul că venea de pe Anagaska abia la două zile după incidentul Riasi ar fi dezvăluit exact ce tip de navă foloseau. Nu putea lăsa să se întâmple asta.

– Cu greu poate fi numit un ritual, pufni ghidul.

– Antropologii cred că tot ceea ce facem poate fi rezumat în termeni de ritualuri, interveni Corrie-Lyn cu blândețe. Spuneți-mi, acesta chiar este dormitorul lui Inigo de la căminul universității?

Își flutură cu nerăbdare mâna spre camera holografică mohorâtă din fața lor. Diverse piese ponosite și putrede de mobilier, care semănau cu cele prezentate integral în culori 3D erau expuse în camerele-stază transparente.

– Da, răspunse ghidul, regăsindu-și echilibrul. Da, acesta este. Aici și-a început formarea ca astrofizician, primul pas pe drumul care l-a dus la Stația Centurion. Ca mediu, semnificația sa nu poate fi în niciun fel exagerată.

– Doamne! murmură Corrie-Lyn.

Pe Aaron îl impresionă să vadă că-și păstra fața serioasă.

– Ce-a fost asta? întrebă Corrie-Lyn după ce urcară într-o capsulă-taxi pentru a se întoarce la hotelul spațial.

– Nu crezi că e ciudat?

– Doi adolescenți excitați au decis să aibă un copil. Nu e nemaiauzit.

– Ba, este. Erau amândoi încă la școală. Apoi Erik dispare la câteva luni după naștere. În plus, îmi spui că Inigo avusese o mătușă, care a fost efectiv eliminată din familie. Și tu susții că Inigo este Înalt, ceea ce trebuie să se fi întâmplat fie la naștere, fie timpuriu în viața lui adică, înainte de misiunea pe Centurion.

– Ce te face să spui asta?

– Pentru că, așa cum ai zis, avusese extrem de multă grijă să-și ascundă natura de discipolii săi. Nu e logic să presupunem că a dobândit biononice după ce începu Visul Viu.

– Sigur, dar unde duc toate aceste teoretizări ale tale?

– Îmi spun doar ce grămadă de rahat este trecutul său oficial, declară Aaron, fluturând o mână înapoi spre muzeul care se micșora în depărtare. Farsa asta este un mod perfect de a acoperi povestea lui reală. Oferă o versiune alternativă perfectă cu suficiente puncte adevărate pentru a atinge o realitate verificabilă, care să meargă fără a fi contestată. Asta, desigur, numai dacă nu ești ca noi și se întâmplă să știi câteva fapte incomode care nu se potrivesc. Dacă a fost născut Înalt, atunci unul dintre părinții săi ar fi trebuit să fie Înalt. Sabine, aproape sigur, nu a fost, iar Erik în mod convenabil și-a părăsit copilul la câteva luni după naștere.

– A fost prea mult pentru băiat, asta e tot. Dacă nașterea lui Inigo a fost un accident așa cum crezi, asta nu e deloc surprinzător.

– Nu. Nu e asta. Nu cred că a fost un accident. Din contră. Îi ceru u-amprentei să examineze evenimente locale din anul anterior nașterii lui Inigo, folosind alte arhive decât ale Visului Viu. Aproape ajunseseră la hotel când primi răspunsul. Aha, asta este. Împărtăși fișierul cu ea. Arhivele companiei de știri locale. Au fost cumpărate de o Intersolară în urmă cu două sute de ani, iar biroul din oraș a fost retrogradat și închis, motiv pentru care dosarele au fost adânc ascunse. Blocul de artă de la Colegiul Kuhmo a ars cu opt luni și jumătate înainte ca Inigo să se nască.

– Se spune că blocul a fost centrul unei lupte între găști, spuse Corrie-Lyn în timp ce examina

rapid fișierul. Un grup de copii înfierbântați s-au luat la bătaie pentru teritoriu.

– Da, sigur. Acum lansează o căutare pentru cultura de gang din Kuhmo. În special pentru incidente cu utilizare de arme. Dă-i drumul. Pun pariu unu la mie că nu există alte fișiere, nu la cincizeci de ani înainte și după acea dată. Uită-te la istoria acestui loc înainte ca Inigo să fi construit monstruozitatea. Nu era nimic aici pentru care *să merite* să lupți, nici chiar pentru niște copii aflați la marginea societății. Consiliul era pasat cu schimbul între trei partide practic imposibil de distins, politicile lor fiind, cu siguranță asemănătoare: taxe reduse, micșorarea pierderilor oficiale, atragerea de investiții în afaceri și asigurarea că parcurile arată destul de bine. La dracu', nu au reușit nici măcar să scape singuri de edificiul arcologic. Chestia aia a stat acolo timp de aproape nouă sute de ani. Nouă sute, pentru numele lui Ozzie! În toată perioada asta nu au fost în stare să se adune. Kuhmo este suprema fundătură de clasă de mijloc moartă rămasă pe loc, în același șanț, timp de o mie de ani. Băieții răi nu vor să facă parte dintr-un astfel de purgatoriu, e ca o condamnare la suspendare, dar cu tortură senzorială. Ei nu vor decât să plece.

– Bine, bine. Mă predau. Inigo are o istorie de familie dubioasă. Dar ce vrei să spui, de fapt?

– Teoria mea este că avem de-a face cu o infiltrare radicală. Perioada corespunde. Și, cu siguranță, asta nu figurează în niciun fișier de știri, ascuns sau nu.

– Şi-atunci cum putem afla ce s-a întâmplat cu adevărat?

– Într-un singur fel. Trebuie să întrebăm Protectoratul.

Corrie-Lyn gemu şi îşi luă capul în mâini.

Hangarul de întreţinere era la marginea portului spaţial Daroca. Unul dintre cele douăzeci şi trei de cuburi negre-lucioase identice dintr-un rând, ultimul rând într-un bloc de zece. Erau în total optsprezece blocuri. Era un port spaţial mare, mult mai mare decât complexul Marinei din cealaltă parte a oraşului. Locuitorii din Daroca erau puternic implicaţi în zborurile stelare, iar proiectul Air făcuse să crească în mod considerabil numărul de nave spaţiale în ultimele secole. Fără un link la funcţia de orientare din unisferă, o persoană putea rătăci în zonă toată ziua fără să fie în stare să distingă un hangar de altul. O modificare subtilă a software-ului de management de reţea al portului spaţial oferea o funcţie de dezorientare aproape identică ce era aplicată oricărei persoane neinvitate care utiliza navigarea electronică pentru a găsi hangarul lui Troblum. În timp ce celelalte structuri aveau întotdeauna deschise porţile pentru a primi sau elibera nave, a lui Troblum era ţinută închisă, cu excepţia foarte rarelor sale zboruri. Atunci când uşile împingeau diafragma în spate, un scut de securitate împiedica orice încercare de observare vizuală sau electronică a interiorului. Chiar şi cu câţiva lucrători

loiali, care își făceau apariția zi de zi, își parcau capsulele în afară și foloseau o ușă laterală mică pentru a intra. Trebuiau apoi să treacă prin încă trei uși ecranate pentru a ajunge în secțiunea centrală a hangarului. Aproape două treimi din clădirea principală erau ocupate de echipamente de sinteză și de fabricare extrem de sofisticate. Toate sistemele erau personalizate. Troblum avusese nevoie de cincisprezece ani de rafinare pentru a ajunge la aspectul actual. Acesta era motivul pentru care avea nevoie de ajutorul altor persoane. Cibernetica Neumann și extrudarea biononică erau sisteme magnifice pentru viața de zi cu zi, dar pentru orice altceva dincolo de obișnuit trebuia mai întâi să-ți proiectezi echipamente pentru a construi mașinile care fabricau dispozitivul.

Pentru Troblum nu fusese nicio problemă să producă teoria materiei exotice modificate aflată în spatele motorului supraluminic de transfer planetar Anomine, nici chiar să descrie tehnologia generatorului de bază pe care îl voia. Dar transformarea acestor abstracții în realitate fizică era grea. Pentru început, avea nevoie de informații cu privire la tehnologia nova-bombelor, dar chiar și după aproape o mie două sute de ani, Marina ținea detaliile acestei arme îngrozitor de puternice clasificate. Și aici avea să intervină Emily Alm.

Marius fusese cel care îi pusese pe cei doi în contact. Emily lucrase pentru divizia de arme a Marinei de pe Augusta. După trei sute de ani, pur și simplu se plictisise.

– Nu mai avea niciun rost, îi spusese ea lui Troblum la prima lor întâlnire. Nu am făcut nicio armă cu adevărat, timp de nouă de secole. Laboratoarele nu fac decât să rafineze sistemele pe care le avem deja. Orice concept întru câtva nou era blocat aproape imediat de tipii de sus.

– Vrei să spui de ANA: Guvernare? întrebase el.

– Cine știe de unde provin ordinele? Tot ce știu este că la noi ajung de la biroul amiralului Kazimir și că sărim cât mai rapid și cât mai sus de fiecare dată. E o nebunie. Nu știu de ce ne mai deranjăm să avem o divizie de cercetare în domeniul armelor. Din câte știu, flota de descurajare nu și-a schimbat navele sau armamentul de cinci sute de ani.

Problema pe care i-a prezentat-o a fost suficient de interesantă pentru ea ca să-și amâne descărcarea în ANA. După Emily, s-au alăturat încet și alții pestriței sale echipei. Dan Massell a cărui experiență în configurarea moleculară funcțională era de neegalat, Ami Cowee pentru a ajuta la formatarea materiei exotice. Mai mulți tehnicieni s-au tot perindat de-a lungul anilor, sporind gama cibernetică Neumann, plecând apoi după ce dispozitivul lor construia succesorul necesar. Dar cei trei rămăseseră cu el încă din primii ani. Vârsta și răbdarea lor, derivate din nivelul Înalt, însemna că erau probabil singurii care îl putuseră tolera atât de mult timp. Asta și interesul lor comun față de natura proiectului.

Atunci când capsula îmbătrânită a lui Troblum a aterizat pe rampa din afara hangarului, acesta a fost

nedumerit să vadă doar capsula lui Emily şi pe cea a lui Massell parcate lângă peretele de beton negru lucios. O aştepta şi pe Ami.

Imediat însă ce a trecut prin al doilea birou, a ştiut că ceva era în neregulă. Nu se simţea vibraţia tăcută a maşinilor. Odată scutul ridicat de peste a treia uşă, câmpul lui de nivel redus nu a detectat nicio activitate electronică dincolo de aceasta. Hangarul fusese împărţit în două, cu *Mellanie's Redemption* parcată la un capăt, o prezenţă întunecată voluminoasă, în nuanţa secţiunii de asamblare. Troblum stătea sub prova navei şi se uita în jur fără să înţeleagă. Modulele cibernetice Neumann din faţa lui erau mai mari decât o casă, puse la un loc într-un cub din ceva ce semăna cu dale de sticlă translucide de dimensiunea unor capsule comerciale, fiecare iradiind propria lumină primară individuală. Era ca şi cum un curcubeu s-ar fi spulberat numai pentru a fi luat fâşie cu fâşie şi băgat într-o cutie transparentă. În centru, la trei metri deasupra capului lui Troblum, era un con stacojiu cu negru, mecanismul ejector al terminalului de extrudare. Acesta ar fi trebuit să fie înfăşurat într-o reţea extrem de complexă de câmpuri cuantice care să intersecteze compresoare de alimentare, regulatoare electronice şi injectoare moleculare de blocare. Nu putea detecta nicio licărire de energie. Dacă totul ar fi mers bine în ultimele câteva zile, motorul de transfer planetar ar fi trebui să fie asamblat în proporţie de două treimi, atom cu atom într-o matrice stabilă de

materie superdensă ținută la un loc de propriul câmp integrant coerent. Până acum cilindrul ar fi trebuit să fie vizibil în extruder, sclipind de la radiațiile exotice realiniate ca și cum ar fi conținut propria galaxie.

În loc de asta, Emily și Massell stăteau pe carcasa ca o cutie a unei faze-DK de joncțiune atomică de la baza echipamentului cibernetic, bând ceai. Când l-au văzut venind, amândoi tăcuți, cu fețele triste, i-au aruncat priviri vinovate.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Un fel de instabilitate, spuse Emily. Îmi pare rău, Troblum. Formatul câmpului integrant nu a fost corect. Ami a trebuit să-l închidă.

– Și nu mi-a spus!

– Nu a putut să te privească în ochi, a replicat Massell. A știut cât o să fii de dezamăgit. A zis că nu a vrut să fie ea cea care îți frânge inima.

– Asta nu e... ah, a gemut el. Biononicul a lansat un potop de inhibitori neuronali în momentul în care a detectat faptul că gândurile îi deveneau din ce în ce mai agitate. Tremura de parcă fusese lovit de o rafală de aer arctic. Dar concentrarea îi era perfect clară. O listă de priorități sociale i-a sărit în sus, în exovedere. Vă mulțumesc că m-ați așteptat și m-ați informat personal. O voi suna pe Ami și o să-i spun că nu a fost vina ei.

Emily și Massell au schimbat o privire albă.

– Drăguț din partea ta, zise ea.

– Cât de mare a fost instabilitatea?

Massell a tresărit.

– Nu e bine. Trebuie să reexaminăm întregul efect, cred.

– Nu putem consolida pur și simplu?

– Sper că da, dar chiar și asta va crea un efect de domino asupra structurii interne.

– Poate că nu, a intervenit Emily, fără să pară prea încrezătoare. Am inclus niște marje mari de operare. Există foarte multă flexibilitate în cadrul parametrilor de bază.

Troblum a rămas tăcut, cu o consternare pe care nici inhibitorii nu o puteau atenua. Dacă Emily se înșela, dacă era necesară o reproiectare completă, atunci echipamentul cibernetic Neumann trebuia reconstruit. Ceea ce le-ar fi luat ani buni. Din nou. Și acest generator fusese speranța lui sinceră, crezuse cu adevărat că va avea un dispozitiv funcțional până la sfârșitul săptămânii. Era singura modalitate de a face lumea să-i accepte teoria. Marius va avea grijă ca Marina să nu sprijine cercetarea, era sigur de asta. Asta era tot ce-i rămăsese, ultima fărâmă de dovadă.

– Poți să obții resurse, nu-i așa? spuse Massell cu o voce încurajatoare. Adică, ai reușit să-ți împingi teoria la nivelul ăsta. A făcut un gest către grămada tăcută de echipament cibernetic Neumann. Trebuie să ai niște aliați politici puternici în comitete. Și ăsta nu a fost un pas înapoi propriu-zis. Un singur lucru a fost nealiniat.

Troblum a evitat în mod deliberat să privească în direcția lui Emily. Massell nu fusese unul dintre oamenii lui Marius.

– Da, pot obține, probabil, alocațiile pentru o reconstrucție.

– Bine, atunci! Vrei să începem imediat sau așteptăm câteva zile?

– Să așteptăm câteva zile, spuse Troblum, trecând în revistă lista lui de priorități sociale. Vom avea cu toții nevoie de un timp pentru a ne reîncărca bateriile după asta. Voi începe să revăd telemetria și vă sun atunci când cred că știu cum ar trebui să fie noul format al câmpului integrant.

– Bine. Massell i-a zâmbit încurajator în timp ce aluneca de pe carcasă. Există un anume tehnician, Air, căreia i-am promis o ieșire într-o stațiune. O s-o anunț că sunt liber. A mai aruncat o privire albă spre Emily, apoi a plecat.

– Vor exista resurse pentru a continua? întrebă ea.

– Nu știu. Poate nu de la prietenul nostru comun. Un gând răutăcios îi spunea că de rezultatul acesta cel care beneficia cel mai mult era Marius. Oare cât de departe ar merge reprezentantul Facțiunii Acceleratorilor pentru a realiza asta? Dar voi continua într-un fel sau altul. Am încă unele resurse personale rămase.

Expresia ei a devenit sceptică în timp ce privea în jur la ansamblul uriaș de echipamente ultrasofisticate.

– În regulă. Dacă ai nevoie de ajutor la revizuirea datelor, spune-mi.

– Mulţumesc.

Biroul lui Troblum nu era impozant. Un colţ într-una dintre camerele anexe, suficient de larg pentru un fotoliu mare cu spătar înalt în mijlocul unei matrice de mare capacitate de proiecţie *solido*. S-a prăbuşit pe pernele uzate şi s-a uitat prin fereastra îngustă la secţiunea de asamblare a hangarului. Acum era singur, şi puterea produselor chimice neuronale se diminua. Nu avea inima să înceapă o revizuire pentru diagnosticare. Motorul ar fi alunecat uşor din extruder în cala dinainte modificată a lui *Mellanie's Redemption*. La sfârşitul săptămânii ar fi fost gata să arate Confederaţiei că avea dreptate, să deschidă un nou capitol în istoria galactică. În principiu, Înalţii nu ar fi trebuit să se simtă frustraţi, dar acum îi venea să lovească în rahatul de echipament cibernetic Neumann.

Ceva mai târziu, în aceeaşi după-amiază, reţeaua de securitate a hangarelor l-a informat pe Troblum că o capsulă aterizase pe rampa din exterior. Încruntat, a îndepărtat senzorul de imagine din vederea periferică şi a privit cu ochiul liber cum uşa capsulei se prelingea deschizându-se. Marius a păşit afară.

Troblum, de fapt, se temea pentru viaţa lui. Avertizarea de la restaurant fusese suficient de dură. Dar Troblum fusese atât de sigur că designul pentru unitatea de propulsor era bun, încât nu se putea opri

să creadă că întregul proces de fabricaţie fusese viciiat cumva în mod deliberat – sabotat, cu alte cuvinte. Exista o singură persoană care ar fi putut face asta. A aruncat o privire calculată spre *Mellanie's Redemption.* Chiar şi cu biononicul furnizat de facţiune, Marius nu ar fi putut să tragă prin câmpul de forţă al navei.

Dar asta nu avea să se întâmple. Troblum nu avea unde să fugă. Cu siguranţă nu avea niciun prieten – niciunul, niciunde. Şi, dacă Marius venise aici ca să-l elimine, venise la ordinele Acceleratorilor. Ascunderea în interiorul navei ar amâna doar inevitabilul.

Trebuie să încep să mă gândesc la asta, la o cale de ieşire.

Fără tragere de inimă, a ordonat reţelei hangarului să deschidă uşa laterală.

Marius a intrat în birou, alunecând în felul său imperturbabil obişnuit. A aruncat o privire în jur, nederanjându-se să-şi ascundă dezgustul.

– Deci, aici îţi petreci zilele.

– E ceva în neregulă cu asta?

– Nu, deloc. Marius a zâmbit subţire. Toată lumea ar trebui să aibă un hobby.

– Ai unul?

– Nu l-ai aprecia.

– Deci, de ce eşti aici? Am făcut cum ai cerut, nu am făcut presiuni asupra Marinei.

– Ştiu. Şi faptul nu a trecut neremarcat. A studiat grămada imensă de cibernetică Neumann prin

fereastra biroului. Condoleanțele mele. Ai investit mult efort în ziua de azi.

– De unde ai știut...

Ochii verzi și siniștri ai reprezentantului s-au întors să se holbeze la Troblum.

– Nu fi copil. Sunt aici pentru că ai nevoie de mai multe fonduri și avem un alt mic proiect care te-ar putea interesa.

– Un proiect? Din moment ce nu părea să fie în pericol imediat de a fi sacrificat, Troblum nu-și putu înfrâna o scânteie de interes.

– Unul pe care-l vei găsi greu de refuzat odată ce vei cunoaște detaliile. Este vorba despre o unitate supraluminică pe care vrem să o producem. Cine știe? Poate că se va scurge ceva surplus de aici de care vei putea profita.

Troblum chiar nu se putea gândi ce tip de unitate ar putea dori Facțiunea ANA, mai ales după ultimul proiect ultrasecret la care lucrase pentru Marius.

– Și mă vei ajuta să obțin fondurile suplimentare ca să reconstruiesc ce-i aici?

– Bugetele sunt reduse în aceste vremuri incerte, dar o finalizare rapidă și cu succes a programului nostru de producere a unității supraluminice ar însemna, probabil, găsirea unor fonduri neutilizate pe care le-am putem redirecționa spre tine. Cu toate acestea, avem, de asemenea, ceva ce te-ar putea interesa, un bonus, dacă vrei.

– Ce anume?

– Genomul lui Bradley Johansson.

– Ce? Imposibil. Nu a mai rămas nimic din el.

– Nu chiar. S-a reîntinerit, de mai multe ori, la o clinică dintr-o lume izolată. Am avut o oportunitate de acces cu mai multe secole în urmă.

– Vorbești serios?

Marius a ridicat o sprânceană.

– Asta sună bine, spuse Troblum. Foarte bine. Aproape că nu trebuie să mă gândesc.

– Am nevoie de un răspuns, acum.

Încă o dată, Troblum nu știa ce s-ar fi întâmplat dacă spunea nu. Nu putea detecta nicio armă activă încorporată în reprezentant, dar asta nu însemna că moartea nu ar fi putut fi bruscă și irevocabilă. Era ca biciul și morcovul pentru măgar.

– În regulă. Dar mai întâi am nevoie de câteva zile să analizez ce s-a întâmplat aici.

– Ne-ar plăcea să zbori la stația noastră de asamblare imediat.

– Dacă nu pot rezolva problema asta ca să fiu liniștit, nu va fi bine nici pentru tine. Cred că știi și tu asta.

Marius și-a asprit privirea, ochii întunecându-i-se de la smarald la aproape negru.

– Foarte bine, ai patruzeci și opt de ore. Nu mai mult. Mă aștept să fii pe drum până atunci. Transferă un fișier cu planul de zbor în u-amprenta lui Troblum.

– Voi fi.

Fusese nevoie de o mulțime de biononice pentru a-l împiedica pe Troblum să tremure în timp ce

reprezentantul părăsea biroul. Nu putea face nimic pentru a opri sudoarea să-i păteze costumul de-a lungul coloanei vertebrale. După ce senzorii i-au arătat capsula reprezentantului ridicându-se de pe rampă, se întoarse să privească din nou secțiunea de asamblare. Totul era mult prea curat; problema era pe punctul de a fi rezolvată cu succes; oferta generoasă de a-l ajuta să plătească pentru o soluție; plus promisiunea de necrezut de a fi capabil să-l cloneze pe Bradley Johansson. Troblum și-a lăsat câmpul biononic să mănânce echipamentul cibernetic inert.

– Ce-a făcut nenorocitul ăla? a murmurat. În jurul lui proiectoarele *solido* au început să erupă, umplând aerul cu un viscol multicolor de ecuații fine, fierbând spumoase când interacționau. Undeva, în planul a cărui elaborare îi luase cincisprezece ani de muncă, trebuia să existe o greșeală, o eroare deliberată. Singura persoană care o putuse insera acolo era Emily. A apelat secțiunile în care fusese direct implicată. O emoție începu să-i dea târcoale când începu să treacă în revistă datele. A durat un timp, dar în cele din urmă și-a dat seama că era tristețe.

Din biroul în care se afla, în al cincilea hangar mai jos de cel al lui Troblum, Curierul putea vedea doar capsula lui Marius care se ridica din nou în aer. Tot ce folosea erau propriii ochi, reprezentantul Accelerator nu avea cum să știe că se afla sub observație directă.

– A plecat, a raportat el. Iar hangarul acela a denaturat protocolul de orientare de bază al portului spațial – nu poți ajunge acolo dacă nu ești invitat. E, cu siguranță, un cuib pentru unele activități de băieți răi. Vreți să mă infiltrez?

– Nu, mulțumesc, a răspuns Facțiunea Conservatoare. Vom utiliza observația pasivă pentru moment.

– Cum este înregistrat acest personaj, Troblum?

– Documentele arată că este un fel de entuziast al Războiului Starflyer. Jurnalele de zbor ale navei lui sunt interesante, vizitează unele locuri lăturalnice.

– Credeți că este și el un reprezentant?

– Nu. E un fizician cu ceva contacte la nivel înalt în Marină.

– Are legătură cu Marina?

– Da.

– În ce privință?

– Artefacte și acțiuni legate de Războiul Starflyer. Interesul său frizează fanatismul.

– Și-atunci, de ce i-ar face Marius o vizită personală?

– Bună întrebare. Îl vom investiga în continuare.

– Eu pot merge acasă acum?

– Da.

– Excelent!

Dacă ajungea la gaura de vierme interstelară terminus de pe Arevalo în următoarele zece minute, putea fi înapoi acasă la timp pentru a lua ceaiul cu fetele.

Al treilea vis al lui Inigo

Era o seară de vară splendidă. Soarele luminos colora în arămiu incinta Breslei Oumodelatorilor în timp ce Edeard traversa curtea principală cu nouă laturi. Trase adânc aer în piept în timp ce urmărea echipa de cinci ge-cimpanzei care curățau ultimul petic de kimușchi de pe acoperișul canisei. Micile și puternicele lor mâini-gheare rupeau fâșii lungi prăfuite de vegetație violetă groasă, dezgolind ardezia gălbuie. Cuștile erau ultimele dintre clădirile din curte care urmau să fie dichisite. Acoperișurile și jgheaburile de pe toate celelalte laturi erau curate și reparate. Nu mai curgea nimic peste tinerii genistari, niciuna dintre scurgeri nu mai deborda de fiecare dată când ploua. Pereții beneficiaseră și ei de renovarea făcută de noua echipă de cimpanzei în incinta Breslei. Masa de gurkvine era tunsă din nou în formă de dreptunghiuri galbene îngrijite, fluturând între uși și ferestre, permițând ucenicilor pietrari să refacă articulațiile de mortar din pereți. Un beneficiu suplimentar al îndelung neglijatei curățări

era în acest an o recoltă bogată de ciorchini de fructe suculente de culoare roșu-închis legănându-se suspendate până aproape de sol.

Edeard se opri pentru a le permite lui Gonat și lui Evox să mâne mânjii ge-cai în grajduri pentru noapte.

– Toți periați și pregătiți? îi întrebă pe cei doi tineri ucenici.

Își aruncă televederea asupra animalelor, le verifică blana scurtă și dură, căutând urme de murdărie.

– Bineînțeles că sunt, exclamă indignat Evox. Știu cum să instruiesc o ge-maimuță, Edeard.

Edeard zâmbi încântat, surprins de cât de mult semăna acum cu Akeem în felul în care îi conducea pe cei trei noi ucenici ai Breslei. O putea simți pe Sancia într-o boxă dincolo de grajdurile Implicților stând liniștită pe un scaun, cu cea de-a treia mână plutind în jurul unui ou, sculptând subtil natura embrionului de genistar. Tinerii erau talentați. Nerăbdători, firește, dar dornici să învețe. Doi dintre noii ge-cai fuseseră sculptați de Evox, care era excesiv de mândru de mânji.

Primirea de ucenici însemnase un real punct de cotitură pentru Akeem și Edeard. Evox li se alăturase la abia o săptămână după caravana Witham fatidică de anul trecut. Sancia și Gonat se mutaseră în dormitorul ucenicilor înainte de venirea iernii, iar acum alți doi fermieri discutau despre trimiterea copiilor la Breaslă cel puțin pentru următoarele luni de iarnă. După șase luni extrem de agitate de inițiere

şi acomodare, lucrurile se aşezaseră în incintă. Edeard îşi dădu seama că beneficia chiar şi de un articol de lux: timp liber. Şi peste toate astea mai era şi echipa de ge-cimpanzei care trebuia să înceapă renovarea de care incinta Breslei avea atâta nevoie. Pe măsură ce ucenicii îşi finisau treptat aptitudinile de instruire, cimpanzeii făcuseră unele lucrări de restaurare în interior, văruind pereţi, curăţând pardoseli şi chiar punând la conservat alimente în borcane şi butoaie. Iarna ce urma să vină nu avea să fie deloc la fel de sumbră ca acelea din trecut.

– Cum sunt pisicile? întrebă Gonat.

– Tocmai mă duc să le inspectez, spuse Edeard.

Pisicile avuseseră un asemenea succes cu extragerea apei, încât consiliul ceruse să fie săpat un al doilea puţ la celălalt capăt al falezei din marginea satului. Pe lângă producerea de pisici înlocuitoare pentru puţul existent, Edeard trebuia acum să supravegheze un cuib cu totul nou. În realitate nu duraseră atât de mult cât sperase el, abia doi ani. Şi erau încă deosebit de dificil de modelat.

– Nu uitaţi că avem o livrare de la ferma Doddit mâine-dimineaţă. Asiguraţi-vă că este spaţiu suficient în magazie.

– Da, gemură Gonat şi Evox.

Împingeau şi forţau mental mânjii zburdalnici să intre în grajdul lor înainte ca Edeard să le mai poată da un alt morman de sarcini. Întreaga curte rezona de tot felul de lătrături, mârâieli, răgete, behăituri ale diferitelor genuri. Cum ucenicii erau acum

capabili să facă sculptură de bază, Breasla își dublase brusc ratele de incubație. Existau deja douăzeci de noi Impliciți în grajduri. Akeem se consultase cu Wedard, hotărând să producă mai mulți. Majoritatea animalelor ajungeau încă la ferme, dar cele mai multe dintre casele din sat își curățaseră cuiburile scoase din uz și cereau câte un ge-cimpanzeu sau maimuță. De când cu caravana Witham, cererea pentru ge-lupi crescuse dramatic. Totul mergea aproape cum își dorise Edeard, dar era încă descurajat de modul în care sătenii mai în vârstă refuzau să-l lase să le dea un simplu curs de împrospătare a cunoștințelor despre cum să comunice instrucțiuni, informându-l ursuz că ei comandau genistari dinainte să se fi născut părinții lui. Destul de adevărat, dar, dacă o făceau greșit încă de atunci, nimic nu avea să se schimbe și urma să se aleagă cu o mulțime de genistari cu comportament obraznic zbânțuindu-se prin Ashwell și enervând pe toată lumea. Așa că Edeard încerca pe furiș să se asigure că puștii din sat aveau o pregătire decentă în capacitatea de a instrui animalele. Maica Lorellan îl ajuta în felul ei liniștit, permițându-i lui Edeard să-i țină locul la lecțiile pentru tinerii satului. Nimeni nu îndrăznise să protesteze.

Edeard ajunse în sala principală și acceleră sus pe scări, bucuros să fie departe de curte. Un efect secundar al creșterii averii Breslei și al numărului mai mare de genistari era mirosul puternic care venea de la grajduri. Se mutase din dormitorul ucenicilor în

săptămâna în care sosise Evox, preluând camera unei calfe.

– Nu te pot confirma încă drept maestru, spusese Akeem grav, indiferent de ce-ai făcut dincolo de aceste ziduri sau cât de priceput ești. Procedurile Breslei trebuie să fie urmate. Pentru a fi maestru trebuie să fi servit cel puțin cinci ani drept calfă.

– Am înțeles, răspunse Edeard, râzând în secret de formalitate. *Madona să ne ajute la modul în care bătrânii încearcă să păstreze lumea în ordine...*

– Și ți-aș mulțumi dacă ai lua breasla un pic mai în serios, te rog, se răstise Akeem.

Edeard își alungă rapid amuzamentul. Akeem părea capabil să simtă orice emoție, oricât de bine ascunsă.

Noua lui cameră avea, de fapt, niște mobilă în ea. Un birou decent pe care îl comandase el însuși de la breasla Tâmplarilor, un dulap și un scrin cu sertare – necesar pentru a depozita noua lui garderobă în creștere. Patul îngust avea o saltea moale de pene de gâscă. După câteva dezastre, reușise în cele din urmă să le învețe pe ge-maimuțele sale personale punctele fine ale ritualului spălatului rufelor astfel încât, o dată pe săptămână, avea pe pat cearșafuri proaspete, parfumate cu lavandă din stratul cu ierburi din mica grădină a bucătăriei incintei – și ea îngrijită în mod corespunzător, acum.

Se spălă rapid, folosind cana mare de apă din porțelan. Incinta Breslei nu era conectată încă la rețeaua rudimentară de conducte de apă a satului,

dar Melzar promisese că o va face până la sfârșitul lunii. Atât el, cât și fierăria încercau să proiecteze o sobă pentru încălzit apa în locuințele individuale, producând diverse invenții stranii, cu încrengături de conducte încolăcite în jurul lor. Până în prezent, conductele se spărseseră toate sau crăpaseră și aveau scurgeri, dar ei făceau progrese.

Edeard își trecu vechiul aparat de ras de rezervă al lui Akeem peste firele de păr rebele de pe bărbie, tresărind la micile tăieturi făcute de lama zimțată. Un aparat de ras nou era următorul pe lista sa de comisioane, dar și o oglindă decentă. Ge-cimpanzeii lăsaseră o grămadă de haine proaspăt spălate din care alese o cămașă largă de bumbac alb pe care o purta cu pantalonii lui eleganți de dromătase. Găsise în sat mai multe țesătoare dornice să-i facă haine în schimbul unor ge-păianjeni. Akeem considera trocul drept o operațiune comercială neînregistrată, avertizându-l că aceasta nu trebuia să interfereze cu comisioanele lor oficiale. Avea încă cizmele cumpărate în Witham. Un pic uzate acum, după un an, dar rămăseseră confortabile și intacte. Singura problemă era că începeau să îl strângă din ce în ce mai mult. Crescuse aproape doi centimetri în înălțime în ultimul an, dar nu se rotunjise niciun pic. Îi era groază să nu sfârșească arătând ca Fahin văzând că ia în înălțime fără rotunjimile corespunzătoare.

Deschise partea de sus a micului butoi de piatră din fața focului și scoase o geantă de umăr din piele.

Era un loc relativ imun la televedere. Verifică dacă ceea ce se găsea în geantă nu fusese descoperit de alți ucenici și își trase cureaua peste braț.

– Foarte îngrijit, observă Akeem.

Edeard tresări, strângând în brațe geanta într-un mod evident vinovat. Nu-l observase pe bătrânul maestru așezat în holul principal. Toată lumea încercase să reproducă modul în care bandiții se ecranau, cu diferite grade de succes. Edeard nu era sigur cât de mult efort mental investise Akeem în asta. El avusese întotdeauna capacitatea de a sta liniștit și de a se confunda în mod natural cu fundalul.

– Mulțumesc, răspunse Edeard, conștient că trăgea de partea de jos a cămășii.

– Ieși undeva? întrebă Akeem cu un amuzament șiret, făcând semn către masa lungă așezată pentru cinci. Nu făcu nicio remarcă despre geantă.

– Hm..., da. Mi-am îndeplinit sarcinile. O să încep să sculptez noii cai și câini pentru ferma lui Jibit mâine. Trei dintre Impliciți sunt la ovulație, masculii sunt în țarcurile lor.

– Unele lucruri sunt, cu siguranță, mai ușoare pentru alte specii, observă Akeem și îndreptă spre hainele lui Edeard încă o privire semnificativă. Deci, pe care dintre stabilimentele rafinate ale orașului nostru îl onorezi în seara asta?

– Hm, nu îmi pot permite să merg la tavernă. Mă întâlnesc doar cu câțiva alți ucenici, asta-i tot.

– Ce drăguț. Printre colegii ucenici se întâmplă să fie și unii de sex feminin?

Edeard își ascunse gândurile, dar nu putea face nimic cu obraji care îi ardeau.

– Cred că Zehar va fi acolo. Probabil și Calindy.

Ridică din umeri, arătându-și inocența în astfel de chestiuni.

Pentru prima dată Akeem păru ciudat, deși își pusese un scut puternic în jurul propriilor gânduri.

– Băiete... Poate cândva ar trebui să vorbim despre astfel de lucruri.

– Lucruri? murmură Edeard alarmat.

– Fete, Edeard. La urma urmei, ai șaisprezece ani acum. Sunt sigur că ai început să le observi în ultimul timp. Știi ce să-i ceri doctorului Seneo pentru ca ah... *circumstanțele* să devină favorabile.

Chipul lui Edeard îngheță în timp ce se ruga la Madona ca oroarea asta să înceteze.

– Eu... ăă, da. Da, știu. Mulțumesc. *Să merg la doctorul Seneo și să cer un flacon de suc de vinak? Madona, mai degrabă l-aș reteza cu totul.*

Akeem se lăsă pe spate în scaun și își ridică privirea în tavan.

– Ah, îmi amintesc propriile aventuri amoroase din tinerețe, din Makkathran. Oh, fetele acelea de oraș cu gătelile lor, cele de familie bună nu ar fi făcut nimic altceva cât era ziua de lungă decât să se răsfețe și să se aranjeze pentru petrecerile și balurile care țineau toată noaptea. Edeard, cât îmi doresc să le fi putut vedea și tu. Nu era una de care să nu te fi îndrăgostit la prima vedere. Desigur, toate îl aveau

pe diavol în ele când le scoteai corsetul, dar ce vedere-ți ofereau.

– *Trebuie* să plec, altfel întârzii, îi scăpă lui Edeard.

Celor de vârsta lui Akeem n-ar trebui să li se permită a folosi cuvinte, precum „amoros" și „corset".

– Desigur. Bătrânul maestru părea amuzat de ceva. Am fost egoist să te reţin aici.

– N-am întârziat prea mult.

– Și nu mă refer la seara asta.

– Oh...

– Nu mai pot să te instruiesc, Edeard. Aproape ți-ai depășit maestrul. Cred că ar trebui să mergi la Makkathran pentru a studia la Breaslă, în Turnul lor Albastru. S-ar putea să-și mai amintească numele meu. Cel puțin titlul meu mai are anumite prerogative, îți pot da o scrisoare de recomandare.

– Eu... Nu, nu, nu pot să mă duc.

– De ce nu? întrebă Akeem ușor.

– La Makkathran? Eu? Nu. Oricum, e... atât de departe, nu știu nici măcar cât de departe. Cum aș putea ajunge acolo?

– La fel ca toată lumea, băiatul meu, cu una dintre caravane. Nu este nici imposibil, nici departe, Edeard. Trebuie să înveți să-ți ridici ochii deasupra orizontului, în special în această provincie. Nu te-aș vedea îngropat la Ashwell. Pentru că este ceea ce, cu siguranță, se va întâmpla dacă rămâi aici. Nu vreau ca talentul tău să fie irosit. Există mai mult în această lume, în această viață decât un sat izolat la marginea

pustietății. În mod sigur, doar călătoria la Makkathran îți va arăta asta.

– Cu greu mi-aș irosi talentul stând aici. Satul are nevoie de mine. Uite ce s-a întâmplat deja, acum avem mai mulți genistari.

– Ah, serios? Satul ăsta este deja neliniștit în privința ta, Edeard. Ești puternic, ești deștept. Ei nu sunt nici una, nici alta. Oh, nu mă înțelege greșit, acesta este un loc plăcut pentru cineva ca mine ca să-și trăiască ultimele zile. Dar nu este pentru tine. Ashwell a rezistat timp de secole înainte de tine și va dăinui încă tot pe-atât. Crede-mă. Un loc și niște oameni atât de încăpățânați și înrădăcinați în ceea ce sunt nu vor dispărea în inima neagră a lui Honious fără tine. Îți voi scrie scrisoarea săptămâna asta. Caravana Barkus va pleca înainte de sfârșitul lunii. Îl cunosc pe Barkus de mult timp, îmi datorează niște favoruri. Poți să pleci cu el.

– Luna asta? șopti el uimit. Atât de curând?

– Da. Nu câștigi nimic dacă mai stai pe-aici. N-am nicio îndoială în această privință.

– Noile ge-pisici...

– Mă descurc, Edeard. Te rog, nu face plecarea mai dificilă pentru mine.

Edeard se îndreptă spre bătrânul maestru.

– Mulțumesc, domnule. Asta e... Zâmbi larg. Dincolo de imaginație.

– Ha. Vom vedea cât de mult îmi vei mulțumi peste un an. Maeștrii de la Turnul Albastru nu sunt nici pe departe la fel de permisivi pe cât am devenit

eu. Se vor distra bine băgând supunerea în tine. Oasele tale vor fi negre și albastre înainte ca prima zi să se încheie.

– Voi îndura, spuse Edeard. Puse o mână pe umărul bătrânului, îngăduind ca măcar o dată dragostea ce o simțea să-i strălucească în minte. O să le dovedesc că ai avut dreptate. Orice s-ar întâmpla, voi îndura, pentru dumneata. Nu le voi da niciodată motiv să se îndoiască de elevul dumitale. Și te voi face mândru de mine.

Akeem îi luă mâna și o strânse puternic.

– Sunt deja mândru. Gata acum. Tu te lălăi în timp ce prietenii tăi petrec. Du-te acum, iar eu voi lua încă o masă bună cu cei trei tineri netoți ai noștri, ascultându-le conversația profundă și răspunzând la întrebările lor provocatoare.

Edeard râse.

– Sunt un ucenic rău pentru că-mi părăsesc maestrul așa.

– Chiar ești. Acum du-te, de dragul Madonei. Lasă-mă să-mi adun ce mi-a mai rămas din curaj, altfel dau fuga la tavernă.

Edeard se întoarse și ieși din sală. Aproape se opri, vrând să-l întrebe pe Akeem ce însemna *sunt deja neliniștiți în privința ta.* O să-l întrebe mâine.

– Edeard, îl strigă Akeem.

– Da, maestre?

– Ai grijă. Păstrează tăcerea asupra plecării, chiar și față de prietenii tăi. Invidia nu este o floare

frumoasă și are obiceiul de a da naștere la resentimente.

– Da, maestre.

Soarele căzuse pe partea de sus a meterezelor în timp ce Edeard se grăbea pe o uliță desprinsă din strada principală, îndreptându-se spre stânca de granit din spatele satului. Culorile strălucitoare ale cerului nopții își făceau apariția prin albastrul zilei precum copacii prin ceața dimineții. Bătrânul Buluku se afla chiar deasupra capului. Șarpele-vulpesc se manifesta ca un curs de apă violet care aluneca prin ceruri într-un mod pe care niciunul dintre puținii astronomi de pe Querencia nu și l-ar putea explica vreodată. Cu siguranță nu se schimba odată cu anotimpurile, nici măcar nu orbita în jurul soarelui. În timp ce Edeard privea nebuloasa, o așchie de lumină albastru-electric se ondula alene de-a lungul acesteia, o călătorie care va dura câteva minute, luminând prea slab pentru a arunca o umbră peste noroiul uscat al uliței. Marea lui Odin era deja în derivă spre nordul orizontului, un petic aproximativ oval de ceață strălucitoare albastru și verde, care vizita nopțile de vară. Învățăturile Madonei spuneau că aceasta era Inima Golului, locul în care Lorzii Cerului duceau sufletele bărbaților și femeilor astfel încât să poată visa în continuare pentru tot restul existenței într-un extaz liniștit. Numai cei buni și care meritau erau binecuvântați cu o astfel de călătorie, dar Lorzii Cerului nu mai fuseseră văzuți pe cerul Querenciei de atât de mult timp, încât nu

mai erau nimic altceva decât o legendă și o credință păstrată de credincioșii Madonei. Din marginile neregulate ale Mării lui Odin ieșeau recife, promontorii stacojii pe care Lorzii Cerului transportau sufletele celor mai puțin vrednici și unde începea căderea îndelungată a acestora în Honious și în uitare.

Edeard se întreba adesea dacă nu cumva atât de mulți oameni nedemni fuseseră luați acolo sus de Lorzii Cerului încât pur și simplu nu mai rămăsese niciuna dintre marile creaturi. Ar fi atât de tipic ca oamenii să provoace cu atâta nepăsare o astfel de distrugere în univers. Din fericire, învățăturile Madonei spuneau că oamenii erau cei al căror spirit decăzuse. Din acest motiv Madona Empyreana fusese desemnată de Primele-vieți să-i ghideze pe oamenii înapoi la calea care i-ar duce din nou în Inima Golului. Era trist faptul că în ziua de azi nu mai erau mulți cei care ascultau bunele cuvintele ale Madonei.

– Îi chemi pe Lorzii Cerului? întrebă o voce.

Edeard zâmbi și se întoarse. Televederea lui o urmărise de când ieșise din biserică, în urmă cu zece minute. Unul dintre motivele pentru care alesese în mod special acest traseu. Salrana ieși din umbra pieței. În spatele tarabelor părăsite, biserica domina liniștitor restul clădirilor din sat. Acoperișul său de cristal licărea, reflectând lumina de la felinarele altarului.

– Nu au răspuns, zise el. N-o fac niciodată.

– Într-o zi o vor face. Oricum, nu ești tocmai pregătit să navighezi spre Inimă încă.

– Nu. Nu sunt.

Edeard nu prea putea răspunde umorului ei. Putea la fel de bine să călătorească în Inimă, dată fiind distanța până la Makkathran. *Cum va face ea față plecării mele?*

Nu era singurul care creștea în această vară. Salrana adăugase și ea câțiva centimetri în ultimii ani. Umerii ei erau lați, de parcă se transforma într-o fată tipică robustă de fermier, dar, în timp ce fetele de seama ei se îngrășau, pregătite pentru secolul lor de trudă pe pământ, ea rămânea subțire și agilă. Roba simplă albă-albastră de novice îi era strâmtă, ceea ce îl făcea întotdeauna pe Edeard să se uite la ea într-un mod cu totul nepotrivit. Nu că n-ar mai fi fost și alte lucruri care să contribuie la asta. Salrana își pierdea dolofăneala de cățeluș pentru a dezvălui cei mai clar conturați pomeți pe care îi văzuse el vreodată. Toată lumea își dădea seama cât de frumoasă avea să fie. Din fericire, încă avea pistrui și părul castaniu îi rămăsese sălbatic ca de fetiță, altfel ar fi fost de nesuportat să se afle în prezența ei. Așa cum era, privea prietenia ei cu încântare și consternare în egală măsură. Era mult prea tânără pentru a fi dornic să se culce cu ea, deși nu se putea împiedica să se întrebe cât va mai dura până când va fi destul de mare pentru asta. Astfel de gânduri îl făceau să se teamă că Madona îl va lovi cu un fulger gigantic bubuitor venit chiar din Honious. Cu toate că, desigur, preotesele ei se căsătoreau.

Irelevant acum. Chiar dacă o să mă întorc, asta se va întâmpla peste câțiva ani. Ea va fi atunci împreună cu un bădăran din sat și cu trei copii.

– Ești într-o stare de spirit ciudată, spuse Salrana, inocentă și curioasă. Este totul în regulă?

– Da. De fapt, este. Am primit niște vești bune. Vești grozave. Ridică o mână. Și îți voi spune mai târziu, promit.

– Doamne, un secret, și încă în Ashwell. Pariez că aflu până mâine la prânz.

– Pun pariu că nu.

– Pui pari pe ce?

– Nu. Sunt nedrept. E o chestie personală.

– Acum ești doar crud. Mă voi ruga Madonei să te ierte.

– Drăguț din partea ta.

Ea se ridică, aproape de el, încă zâmbind dulce.

– Deci, te duci până la peșteri?

– Ah, da, unul sau doi au spus că s-ar putea duce acolo. M-am gândit să merg și eu.

– Atunci, când sunt invitată?

– Nu cred că maica Lorellan ar dori să mergi la peșteri pe timp de noapte.

– Ha! Sunt o mulțime de lucruri pe care buna maică nu știe că le fac.

Își flutură sfidător părul, îndreptându-și umerii. Poza agresivă dură câteva secunde, după care începu să chicotească.

– Ei bine, mă voi ruga să nu afle, îi spuse el.

– Mulţumesc, Edeard. Îl frecă jucăuş cu mâna de-a lungul braţului. Cine ar fi crezut doar cu doi ani în urmă? Amândoi fericiţi. Şi tu, unul dintre băieţi acum.

– Am participat la o luptă înainte să mă accepte.

Am omorât oameni. Chiar şi acum mai putea vedea faţa banditului înainte ca omul să se zdrobească de copac, uimirea şi frica acestuia.

– Bineînţeles că ai participat, ăsta e un lucru tipic de băiat. De aceea te duci în peşteri din nou în seara asta. Toţi trebuie să găsim o modalitate de a trăi aici, Edeard. Vom rămâne în Ashwell pentru o lungă perioadă de timp.

El nu putu să-i răspundă, zâmbindu-i doar.

– Şi fii atent la Zehar asta. Se laudă deja cu modul în care intenţionează să te aibă. A fost foarte descriptivă. Pentru o ucenică de brutar.

– Ea? Adevărat? Vrea să...?

Faţa Salranei luă un aer de drăcuşor.

– Oh, da. Şi îi suflă un sărut, chicotind. Să-mi dai detalii. Mor să ştiu dacă poţi într-adevăr să faci astfel de lucruri rele.

Apoi se întoarse brusc, cu fusta ridicată, porni alergând pe pantă în jos, chicotind.

Edeard lăsă să-i scape o respiraţie lungă. Emoţiile îi erau la fel de instabile ca şi picioarele. Dacă exista un motiv să rămână în Ashwell, tocmai se uita la el. Televederea lui o urmă mult timp după ce trecuse de colţ, luând-o pe strada principală, asigurându-se că era în siguranţă în timp ce fugea spre misiune.

Numeroase peșteri găureau stâncile de la marginea satului Ashwell. O mulțime dintre ele fuseseră extinse de-a lungul deceniilor, transformate pentru lunile lungi de iarnă în depozite în care temperatura și umiditatea nu variau aproape deloc. Multe dintre cele mai mari erau folosite ca hambare. Edeard nu era interesat de acestea. În schimb, se îndreptă către o fisură mică având un unghi ciudat în stânca de la capătul de vest al falezei, la numai treizeci de metri de locul unde începea peretele înconjurător. A trebuit să se lupte cu o grămadă de bolovani netezi pentru a ajunge la ea, apoi se prinse de buza de sus și își făcu vânt în întuneric. Oricine mai mare decât el ar fi avut probleme reale ca să treacă prin deschidere. El însuși ar fi putut s-o mai utilizeze pentru încă un an sau cam așa ceva. Odată ajuns înăuntru, pasajul se deschidea mai larg. Murmurul moale al fundalului de televorbire al satului se întrerupse brusc. Lumea lui imediată se contractă într-un întuneric sumbru, umed. Nici măcar capacitatea sa de televedere nu putea percepe printr-o astfel de adâncime de stâncă. Tot ce putea simți era cavitatea deschisă în jurul lui. Numai după ce merse puțin de-a lungul curbei văzut o licărire de lumină galbenă în față.

Șapte ucenici erau adunați în peștera îngustă cu o crăpătură mare deasupra, drept în vârf, stând în jurul câtorva lămpi uzate vechi ale căror fitile scoteau o grămadă de fum. Discuția se opri la intrarea lui, apoi zâmbetele înfloriră a bun venit. Era o senzație

îmbucurătoare, de apartenență. Chiar și Obron ridică vesel o mână. Fahin îi făcu și el semn. Edeard era foarte conștient de Zehar care îl urmărea cu privirea cu o intenție aproape felină și îi zâmbi nervos. Răspunsul ei fu un zâmbet carnivor.

– Nu credeam că vii, spuse Fahin.

– Am întârziat doar puțin, explică Edeard.

Își deschise sacul și scoase sticla mare de vin, fapt care îi aduse câteva fluierături apreciative în timp ce le-o arăta.

Fahin se aplecă mai aproape.

– Credeam că ai fugit speriat de Zehar, murmură în șoaptă cu un aer de cunoscător.

– Dulce Madona, spuse la toată lumea, numai mie nu?

– Am auzit-o din întâmplare pe Marilee. Încerca s-o facă pe Kelina să ia niște suc de vinak de la farmacia lui Seneo. Am presupus că erai și tu părtaș la asta.

– Nu, mârâi Edeard.

– OK. Dacă se ridică problema, vreau să spun dacă *se ridică*, spune-mi doar. Pot să-ți aduc un flacon fără să știe nimeni, în special Seneo.

– O să țin minte, mulțumesc.

Fahin dădu din cap, ca și când îi era indiferent. O atitudine confirmată de gândurile sale de suprafață pasive. Își desfăcu tolba de leacuri antică și scoase niște frunze uscate de kestric. Amândoi deveniră centrul atenției nu foarte subtile a celorlalți ucenici din peșteră.

Edeard își schimbă poziția și deschise vinul. Era roșu-închis, lucru despre care Akeem susținea mereu că era un semn de calitate. Edeard nu fusese niciodată sigur. Tot vinul disponibil în Ashwell avea un gust puternic, care persista și în ziua următoare. Bănuia că se va obișnui în cele din urmă, dar să-i și placă...

– Fahin, unde te vezi în cincizeci de ani?

Ucenicul înalt al medicului își ridică privirea de la micul mojar de ardezie pe care îl pregătea.

– Ești foarte serios în seara asta, prietene. Ai grijă, ea are efectul ăsta asupra oamenilor.

Pentru o clipă Edeard crezu că era vorba despre Salrana, apoi ochii lui Fahin priviră spre Zehar, o mișcare amplificată de lentilele sale supradimensionate.

– Nu, spuse Edeard iritat. Serios, haide, peste cincizeci de ani. Pentru ce muncești?

– Voi fi doctor, desigur. Seneo este, de fapt, mult mai în vârstă decât cred majoritatea oamenilor. Și ea spune că sunt ucenicul ei cel mai promițător din ultimele decenii.

Începu să macine frunzele de kestric cu mișcări cât mai ușoare.

– Asta e tot? Doctor de țară?

– Da. Fahin își luă privirea de la Edeard cu gândurile iritate. Eu nu sunt ca tine, Edeard. Honious să mă ia! Nu sunt nici chiar ca Obron. Sunt sigur că ai de gând să conduci Breasla Oumodelatorilor la măreție în următorul secol. Vei fi, probabil, primarul nostru peste treizeci de ani. Numele Ashwell se

va răspândi, oamenii vor veni, iar acest teren va înflori din nou. Toți așteptăm asta de la tine. Deci, având în vedere circumstanțele, medicul satului și prietenul tău în astfel de momente nu este un obiectiv neînsemnat la urma urmei.

– Crezi cu adevărat că o să fac asta?

– Poți s-o faci. Fahin transformă ultimii fulgi de frunze într-un praf fin. Ori asta, ori vei conduce o armată barbară să scuture Makkathranul și să răstoarne vechea ordine. Ai puterea de a face și asta. Am văzut. Toți am văzut. Acest tip de putere îi atrage pe oameni.

– Nu vorbi așa, spuse Edeard. Nici măcar în glumă.

– Cine glumește? Fahin turnă pulbere de kestric într-o țeavă mică de argilă albă, adăugând apoi niște tutun.

Edeard se uită la prietenul său cu o solemnitate alarmată. *Asta este ceea ce cred oamenii? De asta se simt neliniștiți?*

– Știi că paznicii de la poartă spun că încă mai prind cu televederea ultravulpile tale pe timp de noapte, uneori, spuse Fahin. Le păstrați acolo?

– Ce? Nu! Am gonit-o atunci când ne-am întors, ai fost cu mine, m-ai văzut. Și cum ar putea să știe asta gardienii, proștii ăia bătrâni. Dorm aproape toată noaptea și nu pot distinge un animal de altul, la orice distanță.

– Ultravulpile astea au zgardă.

– Nu sunt ale mele! insistă el. Stai, sunt mai multe? Știi că am stăpânit doar una. Când le-au văzut? întrebă curios.

Fahin lovi un chibrit și trase puternic din țeavă, suflând flacăra în bol.

– Nu sunt sigur, pufăi el fumul. Acum vreo două luni.

– De ce nu mi-a spus nimeni? Aș putea afla dacă sunt reale.

– Chiar, de ce?

Chibritul se stinse, iar Fahin trase adânc în piept. Aproape imediat, ochii își pierdură concentrarea.

Edeard se uită la prietenul lui cu spaimă crescândă. Se adunaseră aici pentru băutură și fumat și ca să stea de vorbă, la fel cum făcuseră toți ucenicii, de când fusese întemeiat Ashwell. Dar în ultima vreme Fahin fuma aproape noapte de noapte. Era un obicei care se înrădăcinase de când se întorsese de la caravana Witham.

– Dulce Madona! murmură Edeard în timp ce ceilalți ucenici se apropiau.

Poate că plecarea din locul acesta va fi un lucru bun. Fahin îi trecu țeava lui Genril. Zehar, zâmbitoare, întinse o mână spre sticla de vin a lui Edeard. El luă în mod deliberat o înghițitură mare înainte de a o da mai departe.

Primul lucru pe care Edeard îl făcu atunci când se trezi fu să râgâie oribil. Când încercă să se întoarcă, se lovi tare cu tâmpla de podeaua rece.

Avu nevoie de un moment pentru a realiza că nu era culcat pe salteaua lui bună și moale. Din anumite motive, era întins pe podea lângă pat, încă îmbrăcat complet în afară de o cizmă. Și puțea!

Gemu din nou și simți acidul ridicându-i-se în gât. Renunță la toate încercările de control și vomită spectaculos. În timp ce făcea asta, frica îl lovi, storcându-i transpirații reci din fiecare por. Tremura și își ștergea jalnic lichidul ce i se prelingea de pe buze, aproape plângând de suferință.

Mahmureala o putea suporta, chiar și pe cea de la vinul roșu, dar asta era mai mult decât o pedeapsă pentru un exces. Simțise acest lucru înainte. Pădure. Bandiți. Ambuscadă.

Trupul său reacționa la alcool și la cele câteva fumuri trase pe țeavă în timp ce mintea îi striga la un anumit nivel, profund instinctiv, pericolul de moarte ce se apropia din întunericul din jur. Se forță să se ridice. O lumină subțire pastel de la cerul de noapte spăla obloanele, dezvăluindu-i camera mică. Nimic nu era în neregulă, în afară de el însuși. Scânci la intensitatea mare a spaimei care îl inunda, așteptând să fie învăluit de ceva groaznic în orice secundă. Mahmureala îi făcea capul să zvâcnească dureros. Îi era greu să se concentreze, dar treptat reuși să-și adune un pic televederea și să scaneze în jur.

Cei trei ucenici dormeau în dormitorul lor. Își forță capacitatea mai departe, aproape plângând din cauza durerii care-i scânteia în spatele ochilor. Akeem, de asemenea, dormea pe patul lui. În curte,

tinerii genistari dormeau și ei, foindu-se și agitându-se în stilul lor. Două pisici tropăiau delicat de-a lungul acoperișurilor, urmărind niște rozătoare mici. La poartă, ge-lupul în cușca lui de pază tradițională de piatră zăcea ghemuit, cu capul mare legănându-i-se lent, în timp ce veghea supus drumul exterior.

Edeard gemu din cauza efortului de căutare făcut până acum și își lăsă televederea să pălească. Încă tremura și îi era frig. Pieptul cămășii îi era dezgustător de lipicios, iar mirosul devenea și mai rău. Greața amenința să se întoarcă. Se luptă să iasă din cămașă și se târî până la dulăpiorul de noapte pe care era un pahar cu apă, apoi luă mai multe înghițituri mari. În sertarul din partea de jos era o pungă de petale uscate înmuiate într-un ulei pe care le pregătise Fahin. O deschise, închise ochii și băgă una dintre petale în gură. Avea un gust îngrozitor, dar luă o ultimă înghițitură de apă, străduindu-se s-o înghită.

În toți cei șaisprezece ani ai lui nu se simțise niciodată atât de mizerabil. Și totuși frica nu se diminua. Lacrimile amenințau să-i blocheze vederea și tremura din nou, strângându-și brațele la piept.

Ce se întâmplă cu mine?

Se clătină până la fereastră și deschise obloanele. Aerul răcoros al nopții curgea în valuri înăuntru. Marea lui Odin căzuse aproape sub orizont, ceea ce însemna că nu trecuseră mai mult de două ore după miezul nopții. Acoperișurile de paie înclinate ale satului erau răspândite în jurul lui, palide în lumina

slabă pâlpâitoare a nebuloasei. Nimic nu mișca. Dar, nu știa din ce motiv, vederea acestei seninătăți pur și simplu îi accentua spaima. Pentru o clipă auzi țipete, văzu flăcări. Stomacul i se strânse și se aplecă peste pervaz.

Madona, de ce-mi faci asta?

Când se îndreptă, se uită instinctiv la poarta satului, cu turnurile sale gemene. Gardienii nu se vedeau. Dar erau la aproape opt sute de metri distanță și era noapte. Edeard își ținu respirația și se apucă de latura ferestrei într-o determinare sumbră. Televederea îi țâșni în afară. *Dacă paznicii sunt bine, mă duc direct în pat.*

Turnurile erau construite din piatră finisată. În ultimele decenii fuseseră consolidate în interior cu căptușeli de lemn groase. Chiar și așa, nu erau găuri în pereți, ci doar câteva fisuri alarmant de lungi, în zigzag. Parapetul era suficient de solid pentru a ține zece paznici, care puteau trage cu o serie de arme grele în jos, spre cineva destul de prost ca să ia cu asalt poarta. În seara asta turnul de est era pustiu. Un om solitar stătea pe parapetul de vest sub clopotul de alarmă. Era cu fața orientată spre interior, privind spre sat. Trei cadavre zăceau pe dale la picioarele lui.

Edeard se clătină în stare de șoc și încercă să-și refocalizeze televederea. Aceasta mătură locul și înăuntru, și afară înainte de a se concentra din nou pe parapet. Gândurile omului singuratic străluceau cu o nuanță de satisfacție. Edeard simți un zâmbet mental murdar.

– Salutare! îi televorbi omul.

Gâtul lui Edeard se contractă, oprindu-i brusc răsuflarea.

– Cine ești?

Râsete mentale răsunară batjocoritor.

– Știm cine ești tu. Știm totul despre tine, băieţașule dur. Știm ce-ai făcut cu prietenii noștri. Din cauza asta vei fi al meu în noaptea asta. Și îți promit că nu vei muri repede.

Edeard icni de groază și plonjă departe de fereastră. Chiar și așa, putea simți încă atingerea slabă a televederii celuilalt. Își puse toată puterea pe care o avea în televorbire și strigă:

– Akeem! Akeem, trezește-te! Bandiții sunt aici. Sunt în sat.

Strigătul lui mental fu ca un fel de semnal. Strălucirea moale a minților se materializă pe ulițele și aleile care se întindeau printre case și în incintele breslelor. Edeard țipă. Erau peste tot!

Atât de mulți! Fiecare bandit din sălbăticie trebuie să fie aici în noaptea asta.

– Ce-i, pentru numele Madonei? veniră întrebătoare gândurile neclare ale lui Akeem.

– Bandiți, răsună Edeard din nou, cu vocea și mintea. Sute de bandiți. Sunt deja aici.

Împunse fiecare ge-lup din incintă cu un imbold mental, declanșându-le starea de atac. Mârâituri sonore, periculoase începură să se audă din curte.

Cinci bandiți își făcură apariția în stradă în afara complexului Breslei, puternici și încrezători,

nefăcând nicio încercare să se ascundă. Nu aveau pielea murdară și părul ciufulit al celor din pădure. Aceștia purtau tunici simple de culoare închisă și cizme solide. Nu aveau nici arcuri și săgeți. În mod ciudat, purtau câte două centuri care le înconjurau trunchiul, încrucișându-li-se peste piept. Cutii mici de metal erau prinse pe centurile de piele, împreună cu mai multe feluri de cuțite. Șoaptele lor se revărsau în eter, în timp ce televorbeau. Apoi Edeard simți ultravulpile pe jos, alături de ei. Fiecare avea câte două fiare domesticite și instruite.

– Oh, dulce Madona, nu! suspină el.

Mintea lui îl înregistră pe Akeem televorbind cu ceilalți bătrâni, gânduri rapide și precise de dat alarma.

Era prea târziu. Flăcările apăreau deja pe acoperișurile din Ashwell. Torțe groase cu ulei de foc se răsuceau prin aer, ghidate prin telekinezie pentru a ateriza în plin pe acoperișurile de paie. Focul se extinse rapid, ajutat de lunile uscate de vară. O strălucire portocalie, înspăimântătoare începu să acopere satul.

Ge-lupii se învârteau în cerc în curtea Breslei. Edeard, plin de furie, își întinse a treia mână și trânti porțile, deschizându-le pentru ei. Atunci auzi zgomotul pentru prima dată. Un zgomot groaznic, tunător, ca și cum o sută de pistoale trăgeau toate dintr-odată. O lumină albă fulgeră peste fereastra deschisă, iar mintea lui simți bucuria murdară din gândurile bandiților din strada de jos. Ge-lupii căzură în chinuri, mintea lor radiind semnale teribile de durere în timp ce carnea le era sfâșiată. Unii dintre ei

reuşiră să supravieţuiască armelor ciudate pentru a se ciocni cu ultravulpile. Zgomotele metalice se diminuară în timp ce animalele se luptau sărind şi zvârcolindu-se, sfâşiindu-se reciproc.

Atunci auzi Edeard un ţipăt de femeie. Tumultul era prea mare, prea multă spaimă măturа întregul Ashwell, pentru ca televederea lui să-i poată lua urma, dar ştia ce înseamnă sunetul acela. Ceea ce ar însemna pentru fiecare femeie din sat prinsă în viaţă. Şi pentru oricare fată.

Trimise un singur gând pătrunzător la biserică.

– Salrana!

– Edeard, veni înapoi ca un lătrat televorbirea ei panicată. Sunt aici, sunt în biserică.

Mintea lui o găsi imediat, televederea mărind imaginea ca şi cum ar fi iluminat-o cu un fascicul puternic de lumină. Era ghemuită de frică în camera ei din casa stareţei, în partea din spate a bisericii. În interiorul domului, trei bandiţi înaintau de-a lungul culoarelor pustii, radiind triumf şi dispreţ cu ultravulpile mergând alături de ei. Maica Lorellan se dăduse deja jos din pat şi se îndrepta spre biserică pentru a se înfrunta cu profanatorii. Pentru o femeie evlavioasă, mintea ei strălucea cu o agresivitate neobişnuit de puternică.

Bandiţii şi ultravulpile lor o vor sfâşia, Edeard ştia asta.

– Pleacă, îi spuse el Salranei. Mişcă-te, acum! Pe fereastră şi în grădină. Păstrează distanţa şi nu te opri. Ia-o spre piaţă, este pietruită, nu e niciun foc

acolo. Ne întâlnim la standul de cântărire a porumbului.

– Oh, Edeard!

– Fă-o. Fă-o acum!

El alergă la fereastră. Nu era o distanță prea mare până în stradă, iar măcelul dintre ultravulpi și ge-lupii supraviețuitori aproape se terminase. Oricare ar fi fost învingătorii, le putea face față. Flăcările curgeau peste paiele de pe cabanele terasate din partea opusă. Ușile erau larg deschise, iar oamenii alergau afară, cu scuturi ferme în jurul trupurilor și cuțitele ridicate. Banditii își poziționară armele și zgomotul reîncepu. Edeard privi împietrit cum armele scurte scuipau flăcări albastru-violet. Cumva reușeau să tragă zeci de gloanțe, armele reîncărcându-se singure, imposibil de repede. Sătenii se zguduiră și se prăbușiră în agonie cu scuturile copleșite de rafala de gloanțe.

– Ticăloșii! strigă Edeard și sări.

– Nu! Nu!

Televorbirea lui Akeem fusese suficient de puternică pentru a face o jumătate sat să se oprească. Chiar și armele amuțiră un moment.

Edeard ateriză, călcâiul descălțat fulgerând durerea în sus pe picior. Se întoarse spre cel mai apropiat bandit, chircit de parcă se pregătea să sară să-l ia la trântă. Cumva simțea că și Akeem, și banditul din turnul de pază își țineau respirația. Banditul din fața lui ridică arma în întuneric, urlând de încântare. Edeard își întinse a treia mână, închizând-o în jurul armei. Nu era sigur dacă scutul lui ar putea rezista

gloanțelor care aveau să se abată asupra lui, dar, ca la orice armă, trebuia mai întâi să apese pe trăgaci. Ochii banditului se holbară de surpriză văzând că propria ecranare nu reușea să respingă puterea lui Edeard. Apoi strada se umplu de un urlet îngrozit în timp ce degetele bărbatului erau rupte într-o succesiune rapidă. Edeard roti arma în fața privirii înghețate a banditului până când omul ajunse să se uite drept în vârful ei, apoi apăsă cu putere pe trăgaci. Descărcarea fu extraordinară, chiar dacă nu durase mai mult de o secundă înainte ca ceva să mârâie în interiorul mecanismului armei. Îi zbură capul banditul de pe umeri. Bucăți sângerânde aterizară pe strada noroioasă.

Alți trei bandiți își ridicară armele. Edeard acționă cotropindu-le carnea și ținând-o strâns cu a treia mână, împiedicându-i să facă cea mai mică mișcare.

– Luați-i, le spuse sătenilor care supraviețuiseră și care ieșeau poticnindu-se din cabanele cuprinse de flăcări.

– Oh, moartea ta va fi deosebită, îi transmise banditul din turnul de veghe.

Un pistol trosni în spatele lui Edeard. Se întoarse, eschivând, pentru a vedea cum al cincilea bandit cade pe propria armă, împins în jos de un roi de ge-cimpanzei dirijați de Akeem.

– Ți-am spus „nu", îl mustră televorbirea maestrului său.

– Mulțumesc, răspunse Edeard.

Sătenii îi sfâșiau pe banditi cu o ferocitate pe care o găsi tulburătoare. Edeard dădu drumul cadavrelor însângerate. Apoi toată lumea se întoarse spre el, așteptând îndrumare.

– Intrați în incinta complexului Breslei, le spuse, conștient de modul în care vorbele lui deveneau ecoul straniu al instrucțiunilor lui Melzar de atunci, din pădure. Grupați-vă. Asta o să dea scuturilor voastre mult mai multă putere.

– Și tu, băiete, spuse Akeem când Edeard luă una dintre armele banditilor.

Era mult mai grea decât se așteptase. O scană cu televederea care îi relevă un mecanism intern neobișnuit de complicat. Nu înțelegea nimic altceva decât trăgaciul. Nu părea să fi rămas multe gloanțe în cutia de metal din fața încărcătorului.

– Trebuie s-o ajut pe Salrana.

– Nu. Totul e pierdut aici. Pleacă. Trăiește, Edeard, te rog! Supraviețuiește doar în noaptea asta. Nu-i lăsa să câștige.

Edeard începu să alerge în sus pe stradă, tresărind de fiecare dată când laba piciorului descălțat atingea pământul.

– N-au să distrugă satul ăsta.

– Au făcut-o deja, băiete. Ascunde-te. Scapă!

Își trimise televederea înainte, pentru a-i semnala eventualii banditi. Văzu o ultravulpe venind în salturi pe o alee. Când apăru, Edeard, care era aproape la același nivel cu ea, își împinse a treia mână în craniul creaturii și îi smulse creierul. Se prăbuși în

lumina sinistră a paielor mistuite de foc. Strada era o albie de flăcări, la fel de luminoase ca zorile. Ţipete, strigăte şi focuri de armă se insinuau în hârâitul aspru, constant al flăcărilor.

– Eşti bun, nu-i aşa? îl zeflemisi banditul din turnul de veghe.

Edeard îşi împinse televederea în turn, dar omul nu mai era acolo. O scanare rapidă a zonei înconjurătoare nu-i relevă nimic în afară de porţile principale rupte şi de paznicii satului morţi.

– Unde s-a dus? se întrebă Edeard agitat. Akeem, ajutor, nu-i pot simţi pe jumătate dintre ei!

Auzi un mecanism de pistol trosnind încet şi îşi întări scutul. Explozia de gloanţe veni dinspre cabana pe lângă care tocmai trecuse. Avusese noroc, hotărî el după aceea, nu toate gloanţele îl loviseră, ieşise din raza de ochire a banditului. Mintea lui înregistră o televorbire uşoară.

– Nu, nu el.

Chiar şi aşa, forţa loviturii fu de-ajuns să-l trimită înapoi pe spate, pe jumătate ameţit. Instinctiv, pipăi cu a treia mână sursa focurilor de armă. Un bandit ieşi ameţit pe drum, scuturându-şi capul. Edeard întinse a treia mână până la cuptorul de paie de deasupra şi trase tare. Valuri dense de flăcări cojiră acoperişul dezintegrat, trântindu-l peste banditul care se prăbuşi în genunchi. Ţipetele îi fură din fericire înăbuşite.

– Eşti bine? întrebă Akeem.

Edeard gemu, ridicându-se din nou în picioare. Erau flăcări peste tot, ferocitatea lor trimițând până la cer mingi uriașe de paie care împrăștiau mii de scântei. Ferestrele și ușile aruncau serpentine de flăcări întortocheate portocalii. Căldura intensă îi mușca torsul gol. Era sigur că simte cum pielea începe să i se umple de fisuri și bășici.

– Sunt aici, răspunse el. Dar nu-i pot simți, nu știu unde sunt.

Știa că banditul din turnul de veghe venea, alunecând ascuns printre spiralele flăcărilor și zidurile prăbușite.

– Încearcă asta, spuse Akeem.

Vocea televorbirii lui se întinse, ridicându-se precum ciripitul păsărilor. Părea că-i umple craniul lui Edeard. Un dar de cunoștințe, gânduri și uneori amintiri care explicau cum se efectua o sarcină mentală specifică. Edeard absorbise în acest fel sute de explicații elementare privind arta de a sculpta, dar acest lucru era mult mai complex. Când cântecul încetă, începu să-și modeleze televederea împreună cu a treia mână într-o forță simbiotică împletind un scut de întuneric prin aer în jurul lui. Era ca și cum stătea în mijlocul unui nor gros de ceață.

– Acum te rog, pledă Akeem. Pleacă de-aici! Nu-ți irosi viața, Edeard, nu face un gest inutil. Te rog! Amintește-ți Turnul Albastru din Makkathran. Du-te acolo. Fii cineva.

– Nu pot să vă las! strigă el în noaptea teribilă.

– Satul este deja pierdut. Acum du-te. Du-te, Edeard! Nu lăsa să se piardă totul.

Edeard ar fi vrut să strige că maestrul său greșea, că prietenii lui curajoși de ucenicie și maeștrii lor puternici, precum Melzar și Wedard, conduceau lupta ripostând. Dar, uitându-se la focul devastator din jur, își dădu seama că nu era adevărat. Țipetele umpleau încă aerul, împreună cu mârâitul ultravulpilor și zgomotul mortal al armelor. Rezistența se reducea la câteva incinte de bresle și câteva săli. Restul satului ardea în ruină. Nu mai era nimic de salvat. Cu excepția Salranei.

Edeard se forță să se ridice în picioare și începu să alerge din nou spre piață. Un bandit grăbit trecu pe lângă el de-a lungul străzii, la cinci metri distanță. Omul nu știu niciodată cât de aproape fuseseră unul de altul. Edeard ar fi putut atât de ușor să-l ucidă și să se mai răzbune puțin. Dar asta i-ar fi indicat banditului din turnul de veghe unde se afla și, cu toată furia și disperarea lui, Edeard știa că nu avea nici priceperea, nici puterea de a câștiga confruntarea.

Trecu în viteză pe lângă încă trei bandiți înainte de a se avânta în piață. Aceasta era înconjurată de un zid de foc, dar era mai rece printre tarabe. Doi bandiți râdeau ținând o femeie, în timp ce al treilea o viola. Ultravulpile patrulau în jurul micului grup, păzindu-l.

Edeard pur și simplu nu putea să treacă peste așa ceva. O recunoscuse pe femeie, nu-i știa numele, dar lucra la tăbăcărie, ajutând la pregătirea pieilor.

Prima dată când banditii realizară că ceva nu era în ordine fu când ultravulpile se opriră brusc. Toate cele șase fiare își răsuceau capetele rotunde. Fălcile uriașe se deschideau, pregătindu-și colții de mărimea degetelor unui om.

– Ce... reuși să spună unul dintre bărbați.

Își ridică arma, dar era prea târziu. Ultravulpile săriră pe ei. Mai multe țipete izbucniră în jurul tarabelor.

– Ah, iată-te, îi televorbi o voce bucuroasă. Mi-a fost teamă că vei fugi de mine.

Edeard mârâi către cerul acoperit de fum. Oricât încerca, nu-și putea da seama care era sursa televorbirii.

– Acum ce faci acolo, în afară de faptul că-mi sacrifici camarazii? Oh, da, înțeleg.

Edeard era conștient de Salrana era ghemuită în spatele tejghelei, în standul de cântărit porumbul, uitându-se în sus cu o expresie nedumerită. Începu să sprinteze spre ea.

– E în piață, anunță banditul peste tot satul. Apropiați-vă.

Edeard îi simți pe banditi întorcându-se din drum ca să se îndrepte spre el.

– Oh, minunat! Cea foarte tânără, de la biserică, nu-i așa? Da, am recunoscut-o. Păi felicitări, micul și durul meu prieten! Bună alegere. Merită cu siguranță să riști totul pentru ea.

Edeard ajunse în standul de cântărit porumb şi îşi anulă camuflajul. Salrana icni uluită când apăru în faţa ei.

– Te-am prins.

Edeard era cât se poate de conştient de satisfacţia presantă din televorbirea banditului. Era o scâteiere minusculă, o urmă abia sesizabilă de tropăit de picioare, de muşchi încordaţi de efortul de *a ajunge acolo, ca să-l captureze pe temutul băiat.*

– Chiar la sfârşit am să-ţi tai pleoapele ca să nu ai de ales şi să vezi cum o am, spuse banditul, dublându-şi televorbirea cu o explozie de plăcere întunecată. Va fi ultimul lucru pe care îl vei vedea înainte de a muri. Dar vei merge direct la Honious ştiind asta – o voi păstra pentru mine. Vine cu mine, durule. Şi o voi pune la muncă în fiecare noapte. Fata ta o să-şi petreacă următorii zece ani purtându-mi copiii.

– Ridică-te! strigă Edeard şi o trase de braţ pe Salrana.

Ea hohotea, iar picioarele moi n-o ascultau.

– Nu-l lăsa să mă prindă, îi spuse plângând. Te rog, Edeard! Omoară-mă. N-aş putea suporta asta. N-aş putea... Mai degrabă mi-aş petrece eternitatea în Honious.

– Niciodată, spuse el.

O cuprinse cu braţele şi o trase sub scutul lui de întuneric.

– Aduceţi ultravulpile în piaţă! ordonă banditul. Urmăriţi-l. Găsiţi-i mirosul.

– Haide, șopti Edeard. Porni spre intrarea principală, dar se opri. Mai mult de zece bandiți cu ultravulpi veneau pe stradă, îndreptându-se spre el. Ignorau puii de găină frenetici și ge-cimpanzeii agitați care alergau depărtându-se de limbile letale ale flăcărilor ce consumau clădirile din jur. Madona!

Căută în jur, neîndrăznind să folosească televederea, fiindu-i teamă că banditul diabolic l-ar putea detecta.

– Nu-mi pasă dacă focul îngreunează urmărirea. Găsiți-l!

Tonul banditului era furios, ceea ce era prima bucățică de veste bună pe care Edeard o primise toată noaptea. Aruncă o privire de jur împrejur și văzu doar cât de intens devenise focul. Fiecare clădire era aprinsă, un turn de fum oribil ondulându-se sute de metri deasupra satului, acoperind constelațiile și nebuloasele. Sub încercuirea sumbră, zidurile se prăbușeau, trimițând avalanșe de mobilă arzând și grinzi desprinse de-a lungul ulițelor. Chiar și bandiții deveneau mai precauți pe măsură ce aleile mai mici erau blocate. Desigur, distrugerile incendiilor îi închideau și lui Edeard căile de scăpare. Era nevoie de o diversiune, și încă rapid. Își băgă a treia mână într-o grămadă de butoaie de bere, răsturnându-le. Câteva se sparseră, iar un val de bere se revărsă pe pavaj, răspândindu-se pe o suprafață mare. În același timp, înșfăcă mintea a cât mai mulți genistari putu ajunge și îi trase în piață, oferindu-le adăpost. Animalele se îngrămădiră de-a lungul tarabelor, umplând

culoarele înguste. Ultravulpile săriră în urmărirea lor, scuturându-se de restricţiile mentale pentru a se supune instinctelor mai primitive ale vânători.

– Aproape inteligent, anunţă banditul. Crezi că-ţi vei acoperi mirosul? Ei bine, de ce nu eviţi şi asta, durule?

Bandiţii din piaţă formară o linie lungă şi începură să tragă, măturând cu focuri de armă în arc, pe suprafeţe largi. Genistarii urlau şi schelălăiau în timp ce gloanţele le sfârtecau carnea. Săreau şi alergau, încercând să se ascundă de gloanţele care măturau în urma lor. Ultravulpile, şi ele lovite, schelălăiau de ură şi de suferinţă. Zeci de animale cădeau lipsite de viaţă pe pavaj. Sângele amestecat cu bere se scurgea în josul pantei.

Edeard şi Salrana stăteau ghemuiţi în timp ce gloanţele mușcau din tarabele din jurul lor. Aşchii de lemn se răsuceau prin aer. Începură să se târască. Nu după mult timp armele se opriră. Edeard aşteptă să primească prin televorbire batjocura următoare, dar aceasta nu veni.

– Grăbeşte-te, o îndemnă.

Ţinându-se de mâini, o luară la fugă pe aleea care ducea în spatele incintei Breslei Tâmplarilor. Bandiţii şi ultravulpile lor patrulau în jurul zidurilor. În incintă totul ardea ca un cuptor, flăcările mistuind ateliere şi magazii, trimiţând limbi mari de foc spre cerul acoperit de fum. Acoperişul de ardezie al clădirii principale se prăbuşise deja. Edeard se întrebă dacă cineva era încă în viaţă în interior,

adăpostit poate în beciuri. Cu siguranţă Obron ar fi găsit o cale. Nu-şi putea imagina o lume fără Obron.

Ajunşi la o răscruce de drumuri, Salrana încercă să o ia la dreapta.

– Nu pe-acolo! şuieră Edeard.

– Dar ăsta e drumul spre zid, şopti ea.

– Şi ei se aşteaptă la asta. Ultravulpile ne-ar simţi dacă am încerca să ne căţărăm peste metereze.

– Unde mergem, atunci?

– Spre faleză.

– Dar... nu vor căuta şi în peşteri?

– Nu ne vom adăposti în peşteri, o asigură.

Găsi o duzină de genistari încă în viaţă – în principal câini –, o pereche de cimpanzei şi chiar un mânz, apoi le ordonă să meargă încoace şi-ncolo pe drumul pe care plecau pentru a lăsa mirosuri false. Deşi bănuia că nici măcar ultravulpile nu-i puteau urmări cu atât de mult fum şi cenuşă în aer.

Fu nevoie de câteva minute pentru a ajunge la locul unde se săpa noul puţ. Până acum, Wedard şi echipa lui excavaseră doar cinci metri în jos, cu partea de sus dublată cu abia trei şiruri de piatră.

– Hai jos, îi spuse Edeard.

O scară mică ducea la platforma de lemn de la baza gropii pe care ge-maimuţele îşi petrecuseră zilele săpând piatra şi lutul.

– Vor căuta aici, spuse Salrana disperată.

– Numai dacă e deschis, replică sumbru Edeard, făcând semn spre capacul mare de piatră care urma să pecetluiască puţul după ce avea să fie terminat.

– Poţi să muţi ăsta? întrebă ea neîncrezătoare.

– Vom afla într-un minut. Dar sunt destul de sigur că nimeni nu poate televedea prin el.

Salrana începu să coboare scara brută cu mintea clocotind de frică. Edeard o urmă, oprindu-se atunci când capul îi ajunse la acelaşi nivel cu ghizdurile. Acesta era cel mai mare joc de noroc, unul de care depindeau acum vieţile amândurora, dar nu se putea gândi la nicio cale de ieşire din sat, nu pe lângă ultravulpi şi bandiţi în alertă. Trimise rapid o întrebare prin televorbire spre incinta Breslei Oumodelatorilor.

– Akeem? întrebă el liniştit.

Nu veni niciun răspuns. Încă nu îndrăznea să-şi folosească televederea. Cu o ultimă privire furioasă spre furtuna sălbatică de foc care fusese casa lui, îşi întinse a treia mână şi ridică dala imensă de piatră. Aceasta alunecă fără zgomot prin aer, la câţiva centimetri de sol, înainte de a se aşeza pe partea de sus a puţului cu un sunet hârşâit. Strălucirea portocalie a flăcărilor, zgomotul zidurilor care se prăbuşeau şi al oamenilor înspăimântaţi dispărură brusc.

Edeard aşteptă ore în şir. El şi Salrana stăteau agăţaţi unul de celălalt pe platforma de scânduri de pe fundul gropii, fiecare din ei luând de la celălalt câtă alinare putea. În cele din urmă, fata căzu într-un somn tulburat, tresărind şi gemând. El nu-şi putea permite acest lux.

Toate astea sunt din vina mea? Au vrut răzbunare pentru ambuscada din pădure? Dar ei au

început. Sentimentul de vinovăție cel mai puternic venea de la un singur gând care îi tot frământa și-i tot frământa sufletul. *Aș fi putut face mai mult?* Acum era treaz și partea cea mai rea din mahmureală se dusese. Se tot gândea la senzația care îl trezise atât de brusc. *Fusese* la fel ca alarma simțită în pădure, o presimțire că ceva era în neregulă. În mod normal, preotesele superioare ale Madonei Empyreaneene pretindeau că aveau o modestă putere de premoniție acordată, desigur, de Madona însăși. Deci un astfel de lucru era posibil. *Dacă nu aș fi fost atât de prost... Dacă nu aș fi ignorat avertismentul...*

Nu voia să dea la o parte capacul de piatră. Știa că scena care îi va întâmpina va fi aproape prea mult pentru ei de contemplat. *Vina mea. Numai vina mea.*

La câteva ore după ce se refugiaseră în groapă, câteva fâșii de lumină palidă se înfiltrau în jurul marginilor capacului, acolo unde piatra nu era destul de netedă. Edeard aștepta încă. Ridicarea soarelui nu avea să-i facă automat să plece pe bandiți. Nu era nimic de care să se teamă pe distanță de zeci de kilometri. Satele erau cele care vor aștepta de acum înainte cu groază căderea fiecărei nopți.

– Nu ne-am închipuit niciodată că erau atât de bine organizați, spuse cu amărăciune Edeard. Eu, mai mult ca oricine, ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Nu fi prost, spuse ea. În întuneric întinse mâna spre el din nou brațul subțire îi cuprinse talia. Cum

ai fi putut să știi? Asta este ceva dincolo chiar și de puterea de a prevedea a maicii Lorellan.

– Crezi că maica Lorellan avea putere de premoniție?

– Nu prea mult, nu. Ieri-seară era preocupată de ceva, dar nu și-a dat seama despre ce era vorba.

– Nu a putut să prevadă că va fi ucisă? Ce fel de putere de premoniție este asta?

Salrana începu din nou să plângă în hohote.

– Oh, Madona, îmi pare rău! spuse el și o îmbrățișă strâns. Nu m-am gândit. Sunt atât de prost!

– Nu, Edeard. Ai venit să mă ajuți. Pe mine, din toată lumea din Ashwell, toți prietenii tăi, maestrul tău. De ce? De ce eu?

– Eu... Toți anii aceia în care am fost doar tu și cu mine împotriva lumii. Ai fost singurul prieten pe care l-am avut. Nu cred că m-aș fi descurcat fără tine. De câte ori nu m-am gândit să fug în sălbăticie...

Ea clătină din cap disperată.

– Atunci ai fi fost un bandit, ai fi fost unul dintre invadatorii din noaptea trecută.

– Nu spune asta. Niciodată. Îi urăsc. Întâi părinții mei, acum... Nu se mai putu abține, capul îi căzu în piept și începu să plângă. Totul. Totul s-a dus. N-am putut să-i ajut. Toată lumea era speriată de cât sunt de puternic, iar atunci când au avut cu adevărat nevoie de mine m-am dovedit inutil.

– Nu inutil, spuse ea. M-ai ajutat.

Petrecură mult timp, lipiți unul de altul. Lacrimile lui Edeard se uscară după o vreme. Își șterse

faţa, simţindu-se stupid şi nefericit. Mâinile Salranei îi cuprinseră faţa.

– Mă vrei? şopti ea.

– Ăă... eu. Nu.

Fu un lucru foarte greu de spus.

– Nu? Gândurile ei, deja fragile, se revărsară într-un val de dezorientare rănită. Credeam...

– Nu acum, spuse el şi îi cuprinse mâinile.

Ştia ce era asta, durerea nimicitoare, singurătatea şi frica, toate atât de evidente în gândurile ei. Avea nevoie de consolare, şi intimitatea fizică era cel mai puternic fel de consolare dintre toate. Având în vedere starea lui emoţională şubredă, ar fi fost reconfortant şi pentru el. Dar îi păsa prea mult şi ar fi simţit prea mult că profită.

– Chiar mi-aş dori, dar eşti tânără. Prea tânără.

– Linem avusese un copil anul trecut şi nu era la fel de mare cum sunt eu acum.

El nu se putu abţine să surâdă.

– Ăsta e un exemplu pe care o novice să-l dea turmei ei?

– O turmă cu un singur membru.

Amuzamentul lui Edeard dispăru.

– Da. Unul.

Salrana se uită la capacul de piatră.

– Crezi că a mai rămas vreunul dintre ei?

– Unii, da. Desigur. Ashwell este un sat încăpăţânat şi rezistent, aşa spuse Akeem întotdeauna. Ăsta e modul în care a rezistat atât de bine schimbării în ultimele secole.

– Chiar ai fi vrut?

– Eu...

Găsea deconcertant modul în care putea sări de la un subiect la altul atât de uşor, mai ales atunci când *acesta* era unul dintre subiectele în cauză.

– Da, recunoscu el cu prudenţă. Trebuie să ştii cât de frumoasă eşti pe cale să devii.

– Mincinosule! Trebuie să îl vizitez pe doctorul Seneo de trei ori pe săptămână ca să-mi dea unguent pentru faţă.

– Te faci minunată, insistă el liniştit.

– Mulţumesc, Edeard. Eşti foarte drăguţ, ştii? Nu m-am gândit niciodată la alt băiat. Numai la tine, întotdeauna.

– Hm. Sigur.

– Ar fi groaznic să mor fecioară, nu-i aşa?

– Madona! Eşti cea mai rea novice din tot Golul.

– Nu fi atât de prost. Madona trebuie să se fi bucurat grozav de dragoste. Ea a fost soţia lui Rah. Jumătate din Makkathran pretinde că descinde din ei. Asta înseamnă o mulţime de copii.

– Asta trebuie să fie o blasfemie.

– Nu. Înseamnă să fii uman. De aceea Madona a fost unsă de Primele-vieţi, pentru a ne reaminti mereu cum să descoperim adevărata noastră natură.

– Ei bine, acum însă trebuie să ne gândim la supravieţuire.

– Ştiu. Deci câţi ani trebuie să am? Vârsta ta?

– Hm, probabil, da. Da, cam aşa.

– Nu pot să aştept. Te-ai dus cu Zehar aseară?

– Nu... Hei, asta nu este treaba ta. Pentru un motiv stupid, dintr-odată își dori să fi dat curs avansurilor lui Zehar. *Trebuie să fie moartă acum. Repede, dacă avusese noroc.*

– O să fii soțul meu. Am dreptul să știu totul despre fostele tale iubite.

– Nu sunt soțul tău.

– Nu încă, îl ironiză. Premoniția îmi spune că vei fi.

El își ridică mâinile, dându-se bătut.

– Cât timp vom sta aici? întrebă ea.

– Nu sunt sigur. Chiar dacă nu mai e nimic de care să se teamă, nu vor dori să rămână prea mult timp. Celelalte sate vor afla deja ce s-a întâmplat. Fumul trebuie să fi ajuns la jumătatea drumului spre Marea lui Odin, iar fermierii trebuie să fi fugit, teleținând tot drumul. Mă aștept ca provincia să adune miliția și să-i vâneze.

– O miliție? Pot face asta?

– Fiecare provincie are dreptul să formeze o miliție în vremuri de criză, spuse el, încercând să-și amintească detaliile. Akeem îi vorbise despre dreptul constituțional al Querenciei. Și situația asta cu siguranță corespunde. În ceea ce privește detaliile practice, mă aștept ca banditii să fi dispărut de mult înainte ca orice forță decentă să poată ajunge aici, nemaivorbind de locurile din sălbăticie. Și armele acelea pe care le aveau. Își ridică trofeul, nedumerit de designul bizar. Fără a se îndoi de puterea lui, totuși. N-am auzit de așa ceva înainte de asta. E ca

un lucru pe care oamenii îl aveau de dinainte de zborul în Gol.

– Deci asta e tot? Nu există dreptate.

– Va fi. Atâta timp cât voi rămâne în viață, își vor blestema îndrăzneala de azi. Și-au chemat propria moarte prin ceea ce-au făcut satului nostru.

Salrana se agăță de el.

– Nu te duce după ei. Te rog, Edeard! Ei trăiesc acolo, e sălbăticia lor, ei cunosc felul ăsta de viață, sacrificiul și brutalitatea. Ei nu știu nimic altceva. Nu aș putea suporta dacă te-ar prinde.

– Nu am de gând s-o fac imediat.

– Mulțumesc.

– Bine, cred că e deja după-amiază. Haide să aruncăm o privire.

– În regulă. Dar, dacă sunt încă acolo și ne vor vedea... Nu pot fi amanta lui, Edeard.

– Niciunul dintre noi nu va fi prins, îi promise el, convins. Pentru a sublinia asta, își bătu ușor arma. Acum hai să vedem ce e acolo.

Începu să-și aplice a treia mână pe piatra rece. Buzele ei le atinseră pe ale sale. Gura i se deschise în răspuns, și sărutul dură ceva timp.

– Pentru orice eventualitate, murmură Salrana, strâns lipită de el. Am vrut să știm amândoi cum este.

– Eu... Mă bucur, spuse el sfios.

De data asta îi fu mult mai greu să mute capacul imens de piatră. Doar atunci începu să realizeze cât de epuizat era și de înfometat, și de speriat. Dar mută

piatra cu câțiva centimetri până când o semilună subțire deveni vizibilă pe cerul gri al lumii de afară. Nu veniră nici strigăte excitate, nici tatonări cu televederea jos în groapă. Nu-și putea trimite televederea la prea mare distanță, deschiderea era mică și se afla încă sub pământ. În schimb, mintea lui îl strigă pe singurul ge-vultur al Breslei. Ușurarea pe care o simți atunci când pasărea maiestuoasă îi răspunse fu profundă. Ge-vulturul se cocoțase pe stânci, tulburat și dezorientat. Ce îi arătă atunci când își luă rapid zborul îi submină din nou starea de spirit. Nu mai era nimic. Nimic. Fiecare cabană era o grămadă de moloz mocnit, incintele breslelor cu zidurile lor robuste din piatră se prăbușiseră. Abia mai putea recunoaște urmele străzilor. Un strat subțire de ceață murdară aluneca încet peste ruine.

Atunci când vulturul se năpusti în jos, putu vedea cadavrele. Haine carbonizate fluturau fără vlagă peste cărnurile sfâșiate. Mai rău încă era să vadă bucățile care se zăreau pe sub moloz. O mișcare atrase atenția vulturului, și acesta pivotă frumos pe vârful unei aripi.

Bătrânul Fromal stătea lângă ruinele casei lui, cu capul în mâini, balansându-se înainte și-napoi, cu fața ridată și murdară brăzdată de lacrimi. Mai era un băiețel, complet dezbrăcat, alergând în jurul tarabelor distruse din piață. Era rănit și sângera, iar fața îi era încremenită într-un rictus feroce, neprivind la nimic din lumea fizică din jur.

– Au plecat, spuse Edeard. Hai să ieșim.

Aruncă arma pe care o ura atât de mult și dădu placa deoparte.

Duhoarea era cel mai greu de suportat. Un amestec saturat de lemn, păr și carne arse. Edeard aproape că vomită. Nu ardeau doar genistari și animale domestice. Rupse o fâșie de pânză din pantalonii zdrențuiți, o înmuie într-o băltoacă și și-o legă peste față.

Îl opriră pe băiatul care era într-o stare de șoc prea adâncă pentru a mai putea gândi normal. Îl conduseră apoi pe bătrânul Fromal departe de cărbunii aprinși care fuseseră casa lui timp de o sută douăzeci și doi de ani. Îl găsiră pe micul Sagat ascuns în butoaiele răsturnate lângă puțul care funcționa.

Șapte. Atâția reușiseră ei și vulturul să găsească. Șapte supraviețuitori dintr-un sat care număra peste patru sute de suflete.

Se adunară în afara porților rupte, în umbra zidurilor de apărare inutile, unde mirosul de cadavre nu era atât de rău. Edeard se întoarse de câteva ori, încercând să găsească niște haine și alimente.

Așa îi găsi potera din satul Thorpe-By-Water chiar înainte de asfințit. Peste o sută de oameni călare pe cai și ge-cai, bine înarmați, cu ge-lupi alergând alături de ei. Abia își puteau crede ochilor la vederea care îi aștepta și nu voiau să accepte nici că niște bandiții organizați erau responsabili de asta. În loc să pornească în urmărirea lor pentru a face dreptate, se întoarseră din drum și călăriră înapoi spre Thorpe-By-Water, în caz că cei dragi lor ar fi fost în

primejdie. Îi luară și pe supraviețuitori cu ei. Niciunul dintre aceștia nu se mai întoarse în sat.

Edeard își folosi televorbirea pentru a-i spune Salranei:

– Caravana este aici.

– Unde? întrebă ea. Nu-i pot sesiza.

– Au ajuns doar la ferma lui Molby, ar trebui să fie la podul satului aproximativ într-o oră.

– Ăsta e un drum lung pentru televedere, chiar și pentru tine.

– Ge-vulturul mă ajută, recunoscu el.

– Trișor!

Edeard râse.

– Ne întâlnim în piață în jumătate de oră.

– În regulă.

Termină de instruit turma de ge-cimpanzei care curățau grajdurile și-i ceru scuze lui Tonri, ucenicul senior. Tot ce primi pentru politețea lui fu un mormăit indiferent. Breasla Oumodelatorilor din Thorpe-By-Water nu îl primise chiar cu brațele deschise. Exista un semn de întrebare uriaș cu privire la statutul lui actual. Maestrul încă nu-l confirmase drept calfă. Cererea lui Edeard de a fi recunoscut ca atare generase o mulțime de resentimente printre ceilalți ucenici, care credeau că ar trebui să fie junior. Că talentul lui era mai mare decât al oricăruia dintre ei, chiar și al maestrului, nu-i ușura situația.

Salrana fusese acceptată mult mai ușor în Biserica Madonei de către stareța din Thorpe-By-Water. Dar nici ea nu era fericită.

– Locul acesta nu va fi niciodată casa noastră, îi spusese lui Edeard cu tristețe, după prima lor săptămână. Rezidenții din Thorpe-By-Water nu-i evitau pe refugiații din Ashwell, dar nici nu-i făceau să se simtă bineveniți. Provincia Rulan trăia acum cu frica bandiților. Dacă aceștia putuseră lovi Ashwellul, care era la trei zile călare de marginea sălbăticiei, însemna că ar putea lovi oriunde în provincie. Viața se schimbase irevocabil. Acum erau patrule tot timpul peste tot, pe terenurile fermelor și ale pădurilor, iar meșterii trebuiseră să lase la o parte toate sarcinile care nu erau urgente pentru a consolida zidurile satului. Toată lumea din provincia Rulan avea să fie mai săracă în această iarnă.

Edeard păși în piața centrală sub aceleași priviri furișe pe care le simțea în fiecare zi în ultimele trei săptămâni. Cu toate standurile sale și cu terenul pietruit, aceasta era remarcabil de asemănătoare cu cea din Ashwell. Era mai mare, desigur. Thorpe-By-Water era un sat mai mare, construit într-o bifurcare a râului Gwash, care-i oferea astfel protecție naturală de-a lungul a două laturi. Șanțul unui canal fusese săpat între cele două cursuri rapide de apă, cu un pod mobil solid în mijloc, completând apărarea. Edeard gândi că s-ar putea să fie mai în siguranță decât în Ashwell. Exista într-adevăr un singur punct de intrare. Cu excepția cazului în care

banditii ar fi folosit bărci. Unde ar fi putut găsi banditii suficiente bărci ca să...

Televederea lui o percepea ușor pe Salrana grăbindu-se spre el. Se salutară, în fața uneia dintre numeroasele tarabe cu pește. Ea era îmbrăcată în roba albă-albastră de novice a Madonei, una ușor lălâie de data asta.

– Aproape ca înainte, spuse Edeard, cercetând-o din cap până-n picioare.

Era conștient de privirile pe care fata le atrăgea din partea celorlalți bărbați tineri din piață.

Ea se agită în interiorul robei, trăgând de mânecile lungi evazate.

– Am uitat cât de înțepător este materialul ăsta atunci când e nou, spuse ea. N-am mai avut unul nou decât o dată, înainte, în Ashwell, pentru ceremonia mea de confirmare, celelalte au fost toate de mâna a doua. Dar aici maica stareță mi-a făcut cinci. Ea îi examină hainele. Încă nu ai găsit un țesător?

Edeard își netezi cămașa veche cu peticele ei ciudate și decolorate. Și pantalonii îi erau prea scurți, iar cizmele erau atât de vechi, încât pielea era crăpată pe toată partea de sus.

– Ca să plătești un țesător să-ți facă o cămașă, ai nevoie de bani. Ucenicii sunt îmbrăcați de breasla lor. Iar ucenicii fără un statut primesc tot ce refuză alții.

– Încă nu ți-au confirmat statutul de ucenic?

– Nu. Totul e politică. Toate calfele lui sunt complet stupide, și asta în cea mai mare parte din cauza instruirii necorespunzătoare. Pierd cel puțin șase din

fiecare zece ouă. Asta-i de toată mila. Nici chiar noii ucenici ai lui Akeem nu stricau atât de multe. Sunt cu cinci ani mai în vârstă decât mine, așa că, dacă m-ar pune la nivelul lor, ar însemna să admită că sunt, de fapt, niște gunoaie. Nu am apreciat ce aveam cu Akeem.

Tăcu la amintirea dureroasă. Ar fi trebuit să-și facă timp să recupereze cadavrele, să dea satului lor înmormântarea cuvenită, binecuvântată de Madona.

– Ba știai, spuse ea încurajator.

– Da. Mulțumesc.

Se plimbară prin piață, Edeard uitându-se cu invidie la hainele etalate. Ca ucenic nu i se permisese să valorifice ouăle sculptate, toate aparțineau breslei. Akeem era decent de flexibil cu privire la asta, crezând într-un sistem tacit de recompense. Dar acum Edeard se trezise fără bani, fără prieteni, fără respect. Era ca și cum a fi avut din nou zece ani.

– Una dintre patrule a venit noaptea trecută, spuse Salrana în timp ce se plimbau. Maica stareță a fost la întâlnirea cu bătrânii satului în această dimineață. Conducătorul patrulei le spuse că nu au găsit niciun semn lăsat de bandiți, darămite un grup mare. Se pare că se discută despre reducerea patrulelor.

– Idioții! mormăi Edeard. Ce se așteptau să găsească? Le-am spus că bandiții se pot ascunde.

– Știu. Expresia ei deveni ciudată. Cuvântul nostru nu contează prea mult.

– Ce cred ei că a distrus Ashwellul?

– Ai puțină înțelegere, Edeard. Întreaga lor lume este întoarsă cu susul în jos în clipa asta. Nu e deloc ușor.

– Iar noi am plecat într-o călătorie de plăcere.

– Nu-i frumos!

– Îmi pare rău.

Inspiră adânc.

– Urăsc asta. După toate prin câte am trecut, să fim tratați ca și cum noi suntem problema. Chiar ar fi trebuit să păstrez arma aia.

O lăsase în fundul puțului, nedorindu-și să aibă nimic de la bandiți. Arma era răul pur. De atunci tot încerca să schițeze componentele mici și agitate pe care le simțise înăuntru. Fierarul din Thorpe-By-Water râsese când îi adusese schițele, spunându-i că niciun astfel de lucru n-ar putea fi făcut. Acum, oamenii deveneau sceptici cu privire la întreaga poveste despre arma cu tragere repetată.

– Ai făcut ceea ce trebuia, spuse ea. Ce îngrozitoare ar fi viața dacă toată lumea ar avea o armă ca aia.

– Îngrozitor că bandiții o au, și noi nu! se răsti la ea. Ce-i poate opri să măture toată provincia? Și mai departe? De ce nu întreaga regiune?

– Asta nu se va întâmpla.

– Nu, nu se va întâmpla, pentru că guvernatorul va ridica o armată. Din fericire, noi suntem mai mulți decât ei, așa că putem câștiga, indiferent de cât de periculoase sunt armele lor. Dar asta va însemna vărsare de sânge la o scară pe care noi n-am cunoscut-o niciodată. Simțea nevoia să dea cu pumnii în

cel mai apropiat stand. Cum au obținut arma aia? Crezi că au găsit una dintre navele cu care am intrat?

– Poate că n-au părăsit niciodată nava în care au venit, spuse ea cu o voce mică.

– Poate. Nu știu. De ce nu ne ascultă nimeni?

– Pentru că suntem copii.

Se întoarse să se răstească la ea, dar văzu îngrijorarea profundă din gândurile ei, fața ei obosită tamponată cu unguent verzui. Era atât de drăguță. Cumva știa că Akeem ar aproba faptul că riscase totul pentru a o salva.

– Îmi pare rău. Nu știu de ce mă iau de tine.

– Pentru că eu sunt singura care te ascultă, îi replică ea.

– Madona, într-un fel e mai rău aici decât în Ashwell. Bătrânii sunt atât de... înapoiați. Trebuie să se fi împerecheat între ei, precum câinii.

Salrana zâmbi larg.

– Vorbește mai încet, îl certă.

– Bine, îi zâmbi și el. Nu mai e mult, sper.

Oamenii se adunau de-a lungul părții laterale a pieței pentru a privi sosirea caravanei. Edeard numără treizeci și două de căruțe rulând de-a lungul drumului și peste pod. Cele mai multe aveau animale terestre atașate pe lângă ele: cai, măgari, boi, vaci. Unele aveau cuști în care transportau porci uriași. Ge-lupii tropăiau pe alături. Erau mai mulți călăreți cu pistoale decât își amintea Edeard să fi fost până atunci. Căruțele erau la fel de mari și impresionante ca în amintirile lui, cu roțile lor cu margini de metal

înalte cât el. Cele mai multe dintre ele aveau copertine curbate din pânză închisă la culoare impermeabilă, deşi câteva erau îmbrăcate în lemn gudronat aproape ca nişte cabane mici mobile. Familii întregi erau aşezate pe banca vizitiului, salutând cu mâna şi zâmbind în timp ce intrau în piaţă. În fiecare vară, caravanele făceau turul districtului, făcând comerţ cu animale, seminţe, ouă, unelte, produse alimentare, băuturi şi materiale elegante aduse chiar din Makkathran. Nu treceau întotdeauna prin Ashwell, dar Edeard îşi amintea entuziasmul tuturor atunci când o făceau. Chiar înainte ca toate căruţele să se fi oprit, sătenii strigau deja către familiile călătoare, întrebând ce au adus. Era o mulţime bine-dispusă, care avea prea puţin timp pentru discursul de primire al primarului adresat conducătorului caravanei. Tranzacţiile erau deja în curs de desfăşurare înainte ca formalităţile să se încheie. Mostre de vin şi bere erau înmânate mai ales ucenicilor. Edeard mesteca nişte carne de vită uscată care fusese aromatizată cu un condiment pe care nu-l gustase niciodată până atunci. Salrana ciugulea delicat din tăvile de fructe şi legume murate, deşi fusese mai puţin reţinută atunci când venise vorba despre bomboane de ciocolată exotice.

Când cerul de seară începu să se întunece, Edeard era într-o stare de spirit considerabil mai bună. O mulţime de săteni se duceau acasă să cineze înainte de a reveni pentru festivităţile tradiţionale de noapte. El şi Salrana îşi făcură drum către căruţa şefului

caravanei. Ultimii săteni părăseau piața, ignorând în același timp, cu premeditare, perechea din Ashwell.

Barkus, maestrul caravanei, era și el tot așa cum își amintea Edeard. Un om cu câteva decenii în cel al de-al doilea secol de viață, dar încă viguros. Avea cei mai mari perciuni pe care Edeard îi văzuse vreodată. Barba albă se zbârlea în jurul maxilarului, încadrându-i obrajii rumeni. Torsul ca un butoi îi era îmbrăcat într-o cămașă de mătase roșie și o vestă extravagantă albastru cu auriu.

– Și ce pot face pentru voi doi? îi întrebă chicotind pe Edeard și Salrana care se apropiaseră de căruță. Familia lui numeroasă le aruncă o privire, dar își văzu mai departe de treabă, întinzând o foaie de pânză pe un cadru de lemn de martoz pentru a forma un cort larg. Cred că am rămas fără mostre de bere. Îi făcu cu ochiul lui Edeard.

– Vreau să vin cu voi la Makkathran, amândoi vrem.

Barkus dădu drumul unui râs bubuitor. Doi dintre fiii lui chicotiră și ei în timp ce înfigeau țărușii foii de cort în solul tare.

– Foarte romantic, sunt sigur. Vă admir îndrăzneala, tinere domn și doamnă a Madonei. Dar, din păcate, nu avem niciun loc pentru pasageri. Acum sunt sigur că, dacă voi doi o să fiți ah... cum să spun, *binecuvântați* de ceva în plus, părinții voștri nu vor fi chiar atât de temut cum vă așteptați. Credeți-mă. Duceți-vă acasă și spuneți-le ce s-a întâmplat.

Salrana își trase umerii în spate.

– Nu sunt însărcinată. Îmi iau jurămintele de devotament foarte în serios.

Care minciună sfruntată aproape dezumflă indignarea lui Edeard.

– Sunt Edeard, și ea este Salrana, suntem supraviețuitori din Ashwell. Era foarte conștient de tăcerea cauzată de declarația lui. Cei din familia lui Barkus se uitau acum cu toții la ei. Mai multe fire de televedere care veneau din cealaltă parte a căruței îi măturau. Cred că l-ai cunoscut pe maestrul meu, Akeem.

Barkus dădu solemn din cap.

– Ar fi mai bine să veniți înăuntru. Iar voi ceilalți, înapoi la muncă!

Căruța era una dintre cele care aveau o cabină de lemn. Interiorul era placat cu un frumos lemn vechi, auriu, sculptat elaborat și cu o calitate care i-ar fi depășit pe Geepalt și pe ucenicii săi. Fiecare secțiune din pereți și tavan era alcătuită din uși, unele de dimensiuni mici, nu mai mari decât pumnul lui Edeard, altele mai înalte decât el. Barkus deschise o pereche din cele orizontale și le trase în jos, transformându-le în niște bănci lungi cu perne. Două dintre ușile mici din vârf alunecară deoparte, lăsând să se vadă niște panouri de sticlă cețoasă. Barkus scăpără un chibrit și îl împinse printr-o gaură mică de la capătul sticlei, aprinzând un fitil. Strălucirea familiară și confortabilă a flăcării de ulei de jamolar umplu cabina.

Edeard zâmbi, foarte impresionat.

– Îmi amintesc de maestru cu mult drag, spuse Barkus, făcându-le semn spre banca din fața lui. A călătorit încoace cu noi cu mult timp în urmă. Aveam abia vârsta ta, la timpul acela. Starețța ta, de asemenea, novice Salrana, întotdeauna ne-a arătat bunătate. Amândoi ne vor lipsi și îi vom plânge. A fost un lucru groaznic.

– Mulțumesc, spuse Edeard. Nu doresc să deranjez, dar niciunul dintre noi nu poate rămâne în Thorpe-By-Water. Nu suntem bineveniți și, în orice caz, e prea aproape de Ashwell.

– Am înțeles. Întreaga provincie este zguduită de ceea ce s-a întâmplat, deși am auzit multe versiuni. Inclusiv, trebuie să spun, câteva care te pun într-o lumină mai puțin favorabilă, tinere. Mi-am ținut gura și nu am răspândit astfel de povești, pentru că îmi amintesc de tine de la ultima noastră vizită, în urmă cu patru veri. Îmi amintesc, de asemenea, ceea ce Akeem mi-a spus despre tine. Era impresionat de talentul tău, și bătrânul Akeem nu era ușor de impresionat, în special de cineva atât de tânăr.

– Edeard și-a riscat viața ca să mă salveze, spuse Salrana.

– Și de asta am auzit.

– Înainte de acea noapte, Akeem spuse că vrea să mă duc la Makkathran ca să studiez la Turnul Albastru al breslei mele. Aș vrea să... Nu. Voi face astfel încât dorința lui să devină realitate.

Barkus zâmbi ușor.

– Un obiectiv demn, tinere.

– Vom munci ca să ne plătim călătoria, spuse Edeard cu putere. Nu cer nimic gratis.

– Nici eu, spuse Salrana.

– Nici nu mă aștept la mai puțin, spuse Barkus. Părea tulburat. Cu toate acestea, este un drum lung, nu vom ajunge la Makkathran până în primăvara anului viitor, și asta dacă totul merge bine. Multe caravane și-au scurtat deja călătoria obișnuită ca să părăsească această provincie. Poveștile despre soarta satului Ashwell sunt multe, dar ne-au descurajat pe toți. După câte îmi amintesc, Akeem spuse că ai o a treia mână puternică.

– Asta-i adevărat. Dar talentul meu este sculptura. Sunt mulți Impliciți sălbatici în pădurile și dealurile din această provincie. Până la venirea iernii îți pot sculpta o haită de ge-lupi de care nicio bandă de bandiți nu va reuși vreodată să treacă, indiferent cât de puternică ar fi acoperirea lor. Pot să le sculptez un simț al mirosului mai puternic decât oricare ai folosit până în prezent. Pot sculpta, de asemenea, un vultur, care va zbura în cercuri pe o distanță de câțiva kilometri pe fiecare parte a convoiului, căutând și cel mai mic indiciu de trădare sau de ambuscadă.

– Sunt sigur că poți. Chiar și acum Barkus era nesigur.

– Vă pot învăța, de asemenea, pe voi și familiile voastre acest lucru, spuse Edeard. Își împleti în jur scutul invizibil, ascunzându-se. Barkus tresări uimit și se aplecă înainte clipind. Edeard simțit televederea maestrului caravanei biciuind înainte și înapoi prin

cabină. Se ridică liniștit și se așeză lângă Barkus cel consternat, apoi își retrase camuflajul. Cum ar putea oare bandiții să te atace dacă nu te pot vedea?

– Sfântă Madona! mormăi Barkus. N-am știut așa ceva...

– Akeem mi-a dăruit asta.

Barkus își recăpătă rapid calmul.

– Adevărat. Era adevărat ce spunea Akeem despre tine. La fel sunt, cred, și jumătate din povești. Foarte bine, dragii mei tineri, vă voi accepta pe amândoi ca novici ai familiei. Veți veni cu noi până la Makkathran. Și veți munci ca să vă plătiți drumul. Să vedem dacă o să mai credeți că o astfel de noblețe este utilă atunci când vom ajunge în Munții Ulfsen. Cu toate acestea, Edeard, acest aranjament este condiționat de promisiunea ta de a nu mai învăța pe nimeni trucul cu ascunderea, de acord?

– Da, domnule. Dar nu înțeleg de ce, totuși.

– Nu l-ai arătat nimănui din Thorpe-By-Water, nu-i așa?

– Nu, domnule.

– Ai un instinct politic bun, băiatul meu. Să lăsăm lucrurile așa, bine? Sunt oricum destule probleme care ne infectează biata și bătrâna noastră lume, fără să ne mai furișăm cu toții nevăzuți. Deși, dacă poți găsi o cale pentru ca televederea să poată desface o astfel de acoperire, ți-aș fi recunoscător dacă ai binevoi să mă informezi imediat.

– Da, domnule.

– Bun băiat. Plecăm la ivirea zorilor, de acum în trei zile. Dacă nu sunteți aici în dimineața aceea, noi tot vom pleca. Deși nu cred că maestrul se va împotrivi.

– Nu cred că o va face, domnule.

– Makkathran! spuse Edeard în timp ce se depărtau grăbiți de căruță.

Acum, dacă Barkus acceptase să îi ia, toate grijile și îndoielile lui se topiseră. Credea că dă bir cu fugiții, că era un laș pentru că punea atâtea provincii între el și bandiți, lăsându-le să se ocupe singure de problema asta și să-și verse sângele pentru a-și proteja pământul în timp ce el trăia o viață sigură și confortabilă în oraș. Dar acum plecau, și asta era.

– Imaginează-ți.

– Nu pot să cred. Zâmbetul Salranei era larg și lipsit de griji. Crezi că va fi la fel de minunat ca în poveștile pe care le-am auzit?

– Dacă este doar o zecime atât de fabulos precum se spune, va fi dincolo de orice am visat.

– Și vom fi în siguranță, oftă ea.

– Da. Îi cuprinse umerii cu brațul. Frățește! Vom fi în siguranță. Și ce viață splendidă vom trăi în capitala lumii!

4

Eroarea fu surprinzător de ușor de găsit. Troblum își spuse că Emily Alm nu avusese prea mult timp pentru a o insera și nici motiv să-și închipuie că el va încerca să verifice, cel puțin nu imediat. Făcuse câteva modificări în plan. Fiecare, în sine, era relativ inofensivă, ceea ce le făcea și mai greu de detectat, dar efectul cumulat era suficient pentru ca rezultatul să fie în mod sigur eronat. Îi luă mai puțin de o oră de muncă pentru a le elimina. Reluă apoi procesul de producție.

Imediat după aceea, u-amprenta îi stabili un link unic securizat cu apartamentul lui. Acum știa că Marius încerca să-l manipuleze și că ar merge oricât de departe pentru a obține ceea ce dorea. Și mai știa că avea nevoie de o cale de scăpare. Una singură l-ar fi putut pune dincolo până și de raza de acțiune a reprezentantului: coloniile. După Războiul Starflyer, fiecare dintre vechile dinastii rămăsese cu câte o flotă de nave de salvare redundante, nave spațiale capabile să ducă toate persoanele importante în cealaltă parte

a galaxiei, unde ar fi fost în siguranţă dacă extratereştrii Prime ar fi câştigat. Având în vedere sumele exorbitante investite în construirea lor, liderii dinastiilor nu ar fi renunţat niciodată la ele doar pentru simplul motiv că victoria revenise Confederaţiei. Navele de salvare porniseră, în schimb, să caute noi lumi şi culturi complet independente de Confederaţie. Peste patruzeci de nave fuseseră lansate, deşi nici această cifră nu era sigură. Liderii dinastiilor ezitau să admită cât de mulţi bani turnaseră în propria salvare, în detrimentul tuturor celorlalţi. În secolele următoare, mai multe nave de colonizare fuseseră special amenajate. Nemaifiind destinate exclusiv dinastiilor, transportaseră în afară o gamă şi mai largă de credinţe, familii şi ideologii care căutau să se elibereze într-o măsură pe care nici chiar Lumile Externe nu ar fi putut-o oferi vreodată. Ultima plecare majoră fusese în anul 3000, atunci când Nigel Sheldon însuşi condusese o flotă de zece nave spaţiale, cea mai mare realizată vreodată în scopul de a crea în altă parte o „nouă experienţă umană". La momentul respectiv, mulţi susţinuseră că navele aveau o rază de zbor transgalactică.

Cu linkul ultrasecurizat la apartamentul lui odată stabilit, Troblum folosi o conexiune ascunsă similară cu care u-amprenta sa începu să scotocească unisfera după destinaţiile posibile ale navelor de colonizare din interiorul galaxiei. Erau listate peste o sută de plecări şi, drept urmare, mii de articole care le prezentau pe fiecare dintre ele. O mulţime dintre aceste

articole speculau cu privire la motivul pentru care nicio colonie nu reluase contactul, nici măcar pentru a lansa un mesaj de făcut în ciudă. Desigur, nu existau înregistrări despre vreo navă a Marinei care să fi dat peste o lume umană oriunde altundeva în galaxie, nu că s-ar fi explorat vreodată mai mult de o fracțiune la sută din stelele H-congruente disponibile. Desigur, în centrul dogmei Visului Viu stătea ideea că majoritatea, dacă nu chiar toate călătoriile, sfârșise în interiorul Golului. Cu toate acestea, o mulțime de studii academice de încredere încercau să estimeze zonele probabile, în ciuda eforturilor considerabile depuse de dinastii pentru a suprima astfel de cercetări. Chiar presupunând că studiile erau corecte, zonele care trebuiau cercetate erau vaste, presupunând sute de ani-lumină. Dar *Mellanie's Redemption* era o navă bună, care ar fi trebuit să poată să facă drumul până la clusterul Drasix, aflat la cincizeci de mii de ani-lumină distanță, unde se spunea că zburaseră navele Dinastiei Brandt.

Troblum știa că nu-i va lipsi Confederația, nu era nimeni de care să fie atașat în vreun fel și majoritatea lumilor din colonii ar avea un nivel decent de civilizație. Dacă ar găsi lumea Brandt, ar fi probabil bucuroși să accepte cunoștințele sale despre biononice care se dezvoltaseră mult timp după ce navele lor plecaseră. Mai rămânea problema cu artefactele sale din Războiul Starflyer, ce putea face cu ele. Nu putea suporta să se despartă de ele, dar, dacă le ducea la hangar, Marius le-ar fi putut observa. Începu să

dea rețelei apartamentului instrucțiuni de expediere, apoi făcu un apel dureros către Chiștoc Florac.

Dispozitivelor cibernetice Neumann le luă treizeci și două de ore pentru a produce un motor supraluminic de transfer planetar. În timp ce terminalul extrudor își termina treaba, Troblum stătea sub cilindrul scânteietor și se minuna de eleganța acestuia. Funcțiile de câmp îi raportau un nod dens de energii și materie hipercondensată, toate în echilibru perfect. Era prezentă atât de multă activitate exotică, încât aproape că putea fi considerat o singularitate în sine.

Dacă cei din colonie n-or să vrea biononicul, lucrul acesta și-l vor dori cu siguranță.

Privi perfect mulțumit cum câmpurile de forță manevrau cilindrul, introducându-l în *Mellanie's Redemption.* Cala modificată se închise, iar Troblum trimise dispozitivul în modul standby. Nimeni nu ar fi putut să spargă criptarea pentru a prelua comanda, nici chiar ANA, bănuia el. Dispozitivul era al lui, și numai al lui.

După ce dispozitivul fu depozitat în condiții de siguranță și ecranat, Troblum intră înapoi în birou și reinseră în plan erorile lui Emily Alm. Începu apoi să adauge și câteva erori proprii, la nivelul unor funcții mult mai profunde. Acum motorul era cu adevărat unic. Marius sună câteva ore mai târziu.

– Nu ți-ai terminat încă analiza?

– Aproape. Cred că va trebui să inițiez o reproiectare completă a canalelor de stres exotice.

– Asta sună rău și nici măcar nu știu despre ce vorbești.

– Nu e bine, nu.

– Sunt sigur că fondurile noastre vor acoperi cheltuielile. Dar acum am nevoie de o mică favoare.

– Da?

– Vreau să iei un coleg la stația noastră.

– Un pasager? întrebă Troblum alarmat.

Cu încă o persoană la bord, nu va fi niciodată capabil să se elibereze. Cu un sentiment crescând de consternare își dădu seama că asta era, probabil, întreaga idee. Oare Marius prinsese ceva? Putea să jure că nimic nu putea trece de criptarea lui, dar până la urmă avea de-a face cu o Facțiune ANA.

– E vreo problemă? Nava ta poate găzdui mai mult de o persoană și este un zbor relativ scurt. La urma urmelor, suntem încă în interiorul Confederației.

Tâlcul afirmației era clar.

– Nicio problemă. Va trebui să pregătesc zborul.

– Asta nu ți-ar lua mai mult de o oră. *Bon voyage!*

Nicio întrebare politicoasă dacă era gata, de fapt fusese mai mult un ordin. Supărarea i se lupta cu o ușoară curiozitate. *De ce au atât de urgent nevoie de mine?*

– Troblum?

– Ce se...?

Troblum se răsuci cât de repede îi permitea trupul masiv. Un bărbat stătea lângă biroul lui, un om foarte înalt al cărui craniu era acoperit de o claie de

păr de culoarea ghimbirului. Purta un costum gri, simplu, care îi scotea în evidență membrele excepțional de lungi.

– Cine dracu' ești?

Biononicul lui Troblum îl învăluise instantaneu într-un câmp de forță defensiv, iar adaosul de îmbunătățire cu arme era acum activ și direcționat către intrus.

– Sunt Lucken. Cred că mă așteptai.

– Ești...

– Pasagerul tău, da. Nava este gata?

– Cum ai intrat?

Fața lui Lucken rămase complet impasibilă.

– Ai nevoie de ajutor pentru a pregăti zborul?

– Ah, nu.

– Atunci începe, te rog.

Troblum își aranjă partea din față a costumului-togă vechi într-un gest de reacție furioasă la tonul arogant.

– Ombilicalele sunt deja atașate. Vom pleca imediat ce rezervoarele sunt pline. Vrei să mergi în cabina ta?

– Te îmbarci acum?

– Nu. Am de terminat niște lucruri importante.

– Aștept aici. Vom urca împreună la bord.

– Cum dorești.

Troblum se lăsă pe spate în scaun și reactivă proiectoarele *solido*. Doar pentru a arăta cât îi era de indiferent.

Lucken nu se mişcă. Ochii lui nu-l părăsiră nicio clipă pe Troblum. Avea să fie un zbor lung.

Staţia era un adevărat zbor în nostalgie. Trecuseră cincizeci ani de când Troblum o văzuse ultima oară şi nu-şi închipuise niciodată că se va întoarce – de fapt, era destul de surprins că mai era încă intactă. Lui *Mellanie's Redemption* îi luase trei zile ca să zboare de la Arevalo la steaua pitică roşie, anonimă. Nu existau planete solide sau de gaze care să orbiteze fărâma slabă de lumină roşiatică, doar un disc mare de asteroizi moi de hidrocarburi. Nu erau mai puţini acum decât atunci când venise prima dată să lucreze aici. Zâmbi amintindu-şi secvenţa de testare. Fusese ultima dată când se îmbătase cu adevărat, fără să-i pese că se făcea de râs.

Mellanie's Redemption ieşi din hiperspaţiu la zece UA distanţă de stea şi la opt mii de kilometri direct deasupra destinaţiei lor. Troblum acceleră la şapte g, poziţionându-se direct spre centrul toroidului întunecat, care măsura cinci kilometri în diametru. O escadrilă de crucişătoare de apărare îşi declanşară efectul de camuflaj şi începură să se rotească în jurul navei în curbe strânse şi rapide. Aveau peste o sută de metri lungime, ca nişte picături de argint viu îngheţate în semidistorsiune, producând corpuri de undă deformate din care încolţeau coroane ciudate de pseudopod. Zborul lor era atât de elegant şi de lin, încât semănau cu un banc de creaturi acvatice ce zburdau pe lângă un nou-venit. Cu toate acestea,

nu era nimic ludic în sondele de nivel cuantic îndreptate spre *Mellanie's Redemption*. Troblum își ținea respirația așteptând să vadă dacă scutul sofisticat de protecție din jurul calei devia scanarea. O făcuse, dar pe de altă parte contribuise și el la conceperea crucișătoarelor, în urmă cu șaptezeci de ani. Găsi interesant faptul că nimic nou nu fusese produs în deceniile ce urmaseră. Tehnologia umană era din ce în ce mai aproape de plafonare. Emily Alm avea, probabil, dreptate în legătură cu perioada ei de lucru în Marină. Dată fiind baza lor de cunoștințe, nu exista nimic nou în univers, doar variante inovatoare față de ceea ce exista deja.

Crucișătoarele îi escortară în stație. *Mellanie's Redemption* căzu sub buza toroidului și alunecă de-a lungul tubului intern larg, aproape la fel de mare în lungime ca și în diametru. Prin rețeaua modestă de senzori ai navei, Troblum putea vedea că secțiuni vaste din întreaga structură fuseseră reactivate. Fuzelajul de titan negru era acoperit de vârfuri lungi subțiri de parcă un îngheț teribil se așternuse pe întreaga stație. Majoritatea vârfurilor erau de un alb-albastru translucid, deși printre ele, aparent la întâmplare, câteva dintre cele mai mici străluceau într-o lumină scăzută roșie, ca și cum capturaseră câțiva fotoni de la soarele din apropiere.

Troblum pilotă *Mellanie's Redemption* la baza unui vârf roșu, care măsura aproape șapte sute de metri lungime. O ușă a hangarului era deschisă în așteptarea lor. Când aceasta se închise din nou, nu se

putu împiedica să se gândească la ușa trântită a unei celule dintr-o închisoare antică.

– Vă mulțumim că ați zburat cu Liniile Troblum și vă dorim o zi plăcută! spuse el vesel.

Lucken deschise ecluza și ieși. De când se îmbarcaseră, omul nu rostise niciun cuvânt. Fie dormise, fie pur și simplu stătuse tot timpul în cabina centrală. Dispăru în timp ce Troblum activa o valiză mică și își trăgea pe el pelerina de culoarea smaraldului. *Mellanie's Redemption* părea mică și nepotrivită în interiorul cavității gigantice de un alb strălucitor. Tuburi albe se ridicaseră din podea pentru a se conecta la prizele ei ombilicale. Nu era niciun semn de ușă spre exterior sau de cale de acces în stație. În timp ce Troblum mergea de-a lungul podelei curbate, gravitația se modifică pentru a-l ajuta să se acomodeze astfel încât să se afle întotdeauna în picioare, în poziție verticală. Efectul de ansamblu era unul de dezorientare la nivel vizual.

O femeie îl aștepta sub botul navei. Avea înălțimea lui, era complet cheală, cu ochi mari, perfect rotunzi, care îi dominau fața plată. Gâtul îi era lung de peste douăzeci de centimetri, dar invizibil în spatele unui înveliș de inele de aur subțiri, ca și cum era un fel de apendice metalic segmentat. Toată pielea ei avea strălucirea suprafeței unui costum-togă reglat la nuanța gri-oțel. Troblum presupuse că, de fapt, pielea îi fusese modificată bioninic atât de strâns în jurul ei era efectul. O mulțime de Înalți aflați

aproape de momentul descărcării alegeau să experimenteze modificările fiziologice.

– Salut! spuse ea cu o voce plăcută, de fetiță. Am auzit multe despre tine.

– Din păcate nu pot întoarce complimentul, spuse el, citind din programul de protocol comportamental ce i se arăta în exovedere.

– Sunt Neskia. Eu conduc stația. Predecesorul meu a fost cât se poate de favorabil în evaluarea abilităților tale. Facțiunea noastră ar dori să-ți mulțumească pentru că ai revenit.

De parcă am avut de ales.

– Totul e bine, dar de ce sunt eu aici exact? Roiul nu mai funcționează cum trebuie?

– Nu, deloc.

Făcu un semn grațios, în timp ce gâtul i se curba într-o mișcare fluidă de serpentină pentru a-i menține fața în linie cu a lui, și începu să meargă. Troblum o urmă de-a lungul curbei, cu valiza plutindu-i chiar în spatele capului. Deasupra lor, o ușă circulară iriză deschizându-se. Natura internă a stației se schimbase, cu siguranță, în șaptezeci de ani.

– Oh!

– Pari dezamăgit, spuse ea și ezită lângă ușă.

Troblum nu era sigur dacă cercul ușii se desprinsese din curbă pentru a sta în pozitie ridicată sau dacă manipularea gravitației locale era chiar mai ciudată decât îi spuneau simțurile lui obișnuite. Nu se obosi să verifice printr-o scanare de câmp. Încercările de dezorientare erau într-adevăr de-a dreptul copilărești.

– Nu dezamăgit. Presupun că sunt aici pentru a inspecta și valida roiul, pentru situația în care cel mai rău scenariu cu privire la Pelerinaj se adevereşte. Există câteva progrese recente care ar putea fi utilizate pentru a face o actualizare.

– Roiul s-a deplasat la punctul de desfășurare. A fost îmbunătățit în mod constant. Nu anticipăm ca extinderea Golului să ne pună vreo problemă.

– Serios? De aceea ați păstrat această stație în funcțiune.

– Printre alte lucruri.

Păși, prin ușă, într-un coridor care avea vechiul aspect simplu gri-albastru pe care Troblum îl recunoscu. N-au schimbat chiar tot.

– Ți-am alocat un apartament în sectorul 7-B-5, spuse Neskia. Îl poți modifica după propriul gust, spune-i doar unității centrale a stației ce vrei.

– Mulțumesc. Și motivul pentru care sunt aici?

– Construim douăsprezece motoare ultrapropulsoare pentru flota Pelerinajului. Experiența ta în tehnica de asamblare pe care o folosim este de neegalat.

Troblum se opri brusc, valiza aproape pocnindu-l în ceafă.

– Ultrapropulsoare?

– Da.

– Vrei să spui că e adevărat? Mereu am presupus că era doar un zvon.

– Nu este. Vei lucra cu o echipă mică, au fost recrutați aproximativ cincizeci de experți. Cibernetica

Neumann care a construit roiul se va ocupa și de fabricarea motoarelor.

– Fascinant! Starea de spirit sumbră cauzată de faptul că era șantajat și agresat începea, de fapt, să se îmbunătățească. Va trebui să verific teoria care stă în spatele unității.

– Desigur. Ochii ei mari clipiră o dată. Te vom informa imediat ce te-ai instalat.

– Sunt deja instalat.

Araminta așteptă în apartament până când Shelly sosi pentru a deveni proprietar cu acte în regulă. Nu era obligată s-o facă, firma Cressidei se ocupa de înregistrarea vânzării, ceea ce însemna că nimic nu era în neregulă. Dar supravegherea predării în persoană adăuga o mică tușă de profesionalism. Iar în afaceri, reputația era un articol ce nu putea fi cumpărat.

Privi din balcon cum capsula lui Shelly ateriza pe rampa alocată de afară, urmată de o capsulă de marfă mai mare, care folosea rampa publică. Apartamentul părea ciudat de neatractiv, acum când Araminta scosese mobila, cu toate piesele alese cu grijă pentru a sublinia cât de spațioasă și modernă era proprietatea.

– Este totul în regulă? întrebă Shelly când Araminta deschise ușa.

– Da. Am vrut doar să mă asigur că ești mulțumită.

– Oh, da! Abia aștept să intru. Shelly trecea deja de ea, zâmbind fericită spre camerele goale. Era o fată înaltă, drăguță, care avea propria afacere: un salon în

cartier. Araminta o invidia oarecum pentru asta, în principal pentru că Shelly era cu un an mai tânără decât ea și se bucura, evident, de succes. *Pe de altă parte, ea nu făcuse niciodată greșeala Laril.*

Shelly zărit buchetul mare de flori odihnindu-se pe blatul de bucătărie.

– Oh, mulțumesc, ce drăguț!

– Cu plăcere. U-amprenta Aramintei îi transferă lui Shelly codurile de activare ale apartamentului. Acum, dacă apare vreo problemă, te rog sună-mă.

În timp ce cobora scara, trebui să se lipească de zid. Un stivuitor regrav ridica o canapea mare cărămiziu cu negru până la apartament. Nu era chiar ceea ce ar fi ales Araminta, dar... Ridică din umeri și plecă spre casă.

Capsula ei de marfă, veche, zbură peste Colwyn City spre cartierul Bodant, unde se așeză pe o rampă de parcare publică. Dimineața era una plictisitoare, cu norii de un gălbui murdar, întunecând a ploaie, și cu vântul suflând dinspre mare. Araminta coborî zâmbind până la blocul de șase etaje. Avea un aspect destul de standard, cu nervuri de balcoane albe de care atârnau viță-de-vie și liane cu flori colorate. Colțurile erau formate din coloane din sticlă neagră, însuflețite cu puncte de refracție mov și albastre ce alunecau în sus și în jos ca niște rozătoare cățărătoare. Noaptea efectul era puternic și evident, dar la lumina rece și umedă a zilei îi lipsea orice fel de vervă. Pe acoperiș era o cupolă de cristal auriu, care adăpostea o piscină comună și o sală de gimnastică cu spa.

O fâșie largă de grădini elegant întreținute se întindeau de-a lungul fațadei, chiar deasupra garajului subteran privat.

Capsula elegantă de culoare violet a Cressidei alunecă dintre nori și ateriză lângă Araminta.

– Draga mea, ce lovitură! Avocata era înfășurată într-o haină de blană alb-negru care, cu fiecare mișcare, se lipea confortabil în jurul ei. Se uită în sus, la partea din față a clădirii, mijindu-și ochii la vederea celor trei balcoane în care se îngrămădeau mormane de vechituri.

– Am codurile de acces și certificatele de proprietar, așa că hai să mergem sus, da?

Araminta cumpărase întreg etajul al patrulea, cu toate cele cinci apartamente. Tot blocul de apartamente era supus reamenajării, oferind o ocazie la care nu putuse rezista atunci când Ikor, unul dintre dezvoltatorii inițiali, se retrăsese. Cressida intră în primul apartament și-și dădu ochii peste cap.

– Nu pot să cred că ai făcut asta.

– De ce nu? E o ocazie perfectă pentru mine. Araminta zâmbi la consternarea verișoarei sale și se îndreptă către ușa de la balcon. Aceasta se deschise larg, iar ea ieși. Se auzea un zumzet slab de ciocănit și găurit de la ceilalți dezvoltatori care își pregăteau etajele pentru a putea fi ocupate. Are nouăzeci de ani, îi trebuie o renovare. Și uită-te la priveliște.

Cressida își strânse buzele date cu gloss de culoarea safirului și se uită peste parcul cartierului Bodant la râul Cairns, de dincolo de el. De-a lungul

terasamentului, vizavi de ele, era un port de agrement cu clădiri curbate *deco* de un alb radiant, ca şi cum tocmai ar fi fost forjate într-un cuptor de fuziune.

– Ai partea greşită a parcului, dragă. Acolo este locul unde se află acţiunea şi banii investiţi inteligent. În plus, aici eşti doar la câteva străzi de cartierul Helie. Hai să fim serioşi!

– Nu mai fi atât de pesimistă. Am dovedit că pot s-o fac, şi ştii asta.

– Ştiu, de asemenea, cât de mult ai plătit pentru bordeiele astea. Sincer, dragă, o sută de mii pentru fiecare! Ai fost cumva răpită şi ţinută pentru răscumpărare?

– Toate au câte trei dormitoare. Au nevoie de mult mai puţină muncă decât primul apartament. Cele două mai mari au priveliştea asta. Şi am obţinut un profit de patruzeci mii la primul apartament.

– Eu încă nu pot să cred că banca ţi-a dat bani pentru asta.

– Împrumut comercial standard. Le-a plăcut modelul meu de afaceri, spuse cu mândrie Araminta.

– Şi Ozzie se va întoarce să ne salveze pe toţi. Haide, poţi să-mi spui. Te-ai culcat cu întregul personal al biroului local, nu-i aşa?

– E foarte simplu din punct de vedere economic.

– Ha! Asta dovedeşte doar că nu ştii ce vorbeşti. Economia nu este niciodată simplă.

– Îl renovez pe unul dintre ele – pe acesta probabil –, îl folosesc drept mostră şi vând restul în *preconstrucţie*, pe baza a ceea ce oamenii vor vedea

aici în termeni de calitate a finisajului. Depozitele clienților vor achita ipoteca în timp ce eu le renovez pe celelalte.

– Acesta este cel mai bun? Oh, n-am aer!

– Da, ăsta. Și Helie este o zonă în devenire. Nu mai fi atât de negativistă. E enervant. Tonul fusese mai înțepător decât intenționase.

Cressida își ceru imediat scuze.

- Îmi pare rău, dragă. Dar viața mea este liniștită acum. Sincer, te admir că îți asumi asemenea riscuri. Dar trebuie să recunoști că este o loterie.

– Bineînțeles că e un joc de noroc. Nu ajungi nicăieri în viață dacă nu riști.

– Ei bine, dar ce s-a întâmplat cu țărăncuța din Langham?

– A murit. Nimeni nu a venit la înmormântare.

O sprânceană de o formă perfectă se ridică ușor a surpriză.

– La ce-am dat drumul în lume?

– Am crezut că vei fi fericită să mă vezi progresând așa.

– Sunt. Ai de gând să faci toate lucrările de una singură, din nou?

– Cea mai mare parte, da. Am niște boți noi și acum știu unde să mă duc pentru toate materialele și accesoriile de care am nevoie. Asta va fi o creștere de prestigiu, o să vezi, toate apartamentele vor aduce profit.

– Sunt sigură că așa va fi. Știai că cele mai multe dintre hotelurile din oraș sunt complet ocupate?

– Este relevant?

Cressida șterse balustrada balconului cu o mână, apoi se sprijini de ea.

– O mulțime de adepți ai Visului Viu inundă orașul. Se zvonește în gaia-câmp că Al Doilea Visător este pe Viotia.

– Serios? Nu știam asta, dar nici nu am accesat știrile de săptămâni întregi. Sunt o femeie care muncește acum.

– Ține asta pentru tine, dar guvernul este îngrijorat de presiunea care va fi pusă pe locuințe, printre alte lucruri – cum ar fi ordinea publică.

– Oh, haide!

– Serios. Au sosit peste două milioane de credincioși în ultimele șapte săptămâni. Știi câți au mai plecat înapoi?

– Nu.

– Niciunul. Și, în cazul în care aplică toți pentru rezidență, demografia politică se va schimba.

– Deci primim din nou imigranți. Ăsta e modul în care se dezvoltă planetele. Va fi o cerere mare de locuințe. E clar că sunt o învingătoare.

– Nu vreau decât să-ți spun că, în vremuri de tulburări civile, valoarea proprietăților scade.

– Serios? întrebă Araminta brusc alarmată.

La urma urmei, Cressida era foarte bine informată.

– Știi că a existat întotdeauna un curent subteran de resentimente față de Ellezelin. Dacă numărul celor de la Visul Viu continuă să crească în ritmul actual,

atunci ar putea exista probleme. Cine vrea să sfârșească trăind într-o hierocrație?

– Da, dar mai e și Pelerinajul. Asta o să-i cheme înapoi în Ellezelin, nu-i așa? Și nu e ca și cum au să-l găsească pe prostul ăla de Al Doilea Visător tocmai aici, din toate locurile. Totul e o diversiune politică a noului Cleric Conservator. Nu-i așa?

– Cine știe? Dar aș sugera cu respect, draga mea, să-ți găsești un fraier care să te scape de aceste apartamente într-un timp cât mai scurt.

Araminta își aminti cât de dornic a fost Ikor să-i vândă ei. Și fusese o afacere bună sau așa i se păruse la momentul respectiv. *Eu sunt fraiera aici?*

– Presupun că nu ar strica să caut unul, spuse ea.

Domnul Bovey dădu drumul unui mic cor de înjurături în timp ce patru din el încercau să manevreze cada de modă veche din piatră în lungul holului și prin ușa de la baie. Era un unghi ciudat, și holul apartamentului din spate nu era chiar atât de larg.

– Pot ajuta? cântă Araminta de la bucătărie, unde ea și trei boți făceau ultimele modificări la conexiunile noilor utilități gata pregătite pentru unitățile pe care le comandase.

– Mă descurc, mulțumesc, mormăiră drept răspuns vocile cuadrofonice.

Insistența lui dureroasă o făcu să chicotească.

- OK. Au trecut încă douăzeci de minute până când unul dintre el să intre în bucătărie. Era acel

Bovey pe care îl întâlnise prima oară pe culoarul cu băi al macromagazinului său, cel cu pielea de abanos și cu un organism pe cale de îmbătrânire. Chiar dacă biologic se afla la o vârstă mijlocie-târzie, nu fugea de munca grea. Fruntea ridată îi era plină de sudoare.

– Am făcut un ceai, spuse ea arătând spre ceainic și cele câteva cești antice din jurul lui. Arăți de parcă ai avea nevoie de o pauză.

– Am. Ceilalți *dintre mine* sunt mai tineri. Zâmbi admirativ la cestile aburinde și la pachetul de cuburi de ceai. Și chiar l-ai făcut tu, nu-i așa?

– Aștept să-mi sosească unitatea culinară, spuse ea cu un oftat de martir.

– O să fie în transportul următor, promit, zise el și luă o ceașcă. Privirea îi căzu peste pachetele de produse alimentare ambalate și cuptorul hidrator. Chiar locuiești aici?

– Da. Nu că aș economisi o găleată de bani cu chiria. Dar ce rost are? Am cinci apartamente, și nu sunt chiar așa de rele – acoperișurile nu curg, iar restul este doar estetică. Pot să rezist câteva luni.

– Știi, chiar îți admir atitudinea. Nu sunt multe persoane de vârsta ta care ar lua un proiect ca acesta.

Ea bătu din pleoape.

– Și care e vârsta mea?

– Sincer? N-am nicio idee, crede-mă. Dar pari a fi la prima viață.

– Mărturisesc că da.

– Pot să-ți ofer o alternativă la alimentele rehidratate în seara asta? Știu un restaurant drăguț.

Ea zâmbi în timp ce mâna i se rotunjea pe cana de ceai.

– Ar fi minunat. Oh, nu-mi place curry!

– E în regulă, nici câțiva dintre mine nu-l agreează.

– Gusturile tale sunt diferite?

– Sigur. Gustul se reduce la biochimie, și aceasta este ușor diferită în fiecare organism uman. Și, hai să recunoaștem, am o întreagă varietate din care să aleg.

– Bine, spuse ea și își coborî privirea rușinată. Trebuie să întreb. Nu am fost niciodată la o întâlnire cu un multiplu. Veniți toți să stați la masă cu mine?

– Nu, cred că ar fi un pic prea aglomerat pentru tine, nu-i așa? În plus, am macromagazinul de condus, livrări de făcut, instalări, lucruri de genul ăsta. Viața mea merge înainte tot timpul.

– Oh, da. Era o idee ciudată. Nu una inacceptabilă, totuși.

– Dacă ai fi și tu un multiplu, ar putea fi diferit.

– Cum?

– Am rezerva tot restaurantul cu mese romantice pentru doi și l-am ocupa numai noi. Tuuri și euri având cincizeci de conversații diferite, simultan și încercând tot meniul și toată lista de vinuri dintr-odată. E ca și cum ai grăbi întâlnirile pe derulând rapid înainte.

Ea râse.

– Ai făcut vreodată așa ceva?

– Îți spun în seara asta.

– Corect. Deci pe care dintre voi îl voi avea la masa aceea romantică pentru doi?

– Tu alegi. Câți eu și care.
– Unul. Și e în regulă dacă ești tu acela.

Araminta se gândi mult și cu mare grijă la ce să poarte și ce membrane cosmetice să aplice. Se îmbrăcă, așa cum plănuise, cu două ore mai devreme. Se privi în oglindă și respinse complet ce vedea. Cincizeci de minute mai târziu, toate valizele din dormitorul ei atârnau deschise. Fiecare ținută cumpărată de ea în ultimele două luni era întinsă pe podea și pe mobilier, lăsând doar un pic de spațiu ca să poată merge. Experimentă patru stiluri diferite de membrană cu solzi. Își făcu părul să strălucească, apoi îl temperă. Îl netezi, apoi îl umflă. Împodobit cu scintilatoare roșii, albastre, verzi, albastru-alb...

În final – cu numai unsprezece minute la dispoziție – luă o decizie practică: va rămâne la stilul simplu. Domnul Bovey nu era genul să-și facă griji pentru imaginea de suprafață.

Capsula lui aterizează pe rampa din față, iar ea luă un lift până în hol. Ușile se deschiseră într-un spațiu plin de praf, cu vechituri și cutii nou livrate. Totul era luminat mult prea puternic de instalația temporară.

Domnul Bovey era îmbrăcat într-un costum-togă simplu, gri pal, cu o strălucire de suprafață minimă. Zâmbi spre ușile care se deschideau spunând:

– O doamnă care sosește la timp, ei bine asta e... Oh, wow!

În timp ce el o fixa cu privirea, Araminta își îngădui un mic semn de aprobare cu capul. În mintea

ei dansau imagini ale clienţilor lui rămaşi neglijaţi, instalaţii stagnând, zboruri de livrare aterizând la adrese greşite, în tot oraşul.

– Arăţi..., el înghiţi încercând să-şi recâştige stăpânirea de sine, ...fantastic. Absolut uimitor!

– Ah, mulţumesc!

Îşi păstră mâinile la spate şi, ca o fetiţă ingenuă, îi întinse obrazul pentru un sărut de salut oficial. Fusese alegerea potrivită, deci: o rochie neagră fără mâneci, dintr-o ţesătură mătăsoasă, netedă, cu o despicătură largă în faţă, abia ţinută adunată de două lanţuri subţiri de smarald negru, făcând-o să pară că era gata să se desfacă brusc. Părul lucea într-un castaniu palid, periat în doar câteva onduleuri largi pentru a atârna mai jos de umeri. Niciun fel de solzi în afară de buzele uşor mai închise decât pigmentaţia ei naturală şi paietele de smarald cu strălucire calmă de pe gene. Cea mai importantă era însă jumătatea de zâmbet şiret, garantat pentru a ameţi complet creierul masculin – pe toate dintre ele.

Domnul Bovey îşi reveni.

– Mergem?

– Cu plăcere.

Restaurantul la care făcuse rezervarea era Richard's. Mic, dar elegant, ocupând două etaje ale unei vechi case de piatră albă, în districtul Udno. Proprietarul era şi bucătarul-şef, iar domnul Bovey îi spuse că acesta avea o barcă mică pe care o scotea în jos estuarului de câteva ori în fiecare săptămână ca să prindă peşte pentru clienţii speciali.

– Deci te întâlnești cu alte multiple? întrebă ea, odată comanda făcută.

– Desigur. Nu că ar exista foarte mulți ca noi pe Viotia deocamdată.

– Dar căsătoria? Se face numai cu multipli?

– Am fost căsătorit o singură dată. O multiplă, doamna Rion. A fost... se încruntă, ca și cum scotocea în memorie, ...plăcut.

– Asta sună destul de îngrozitor.

– Sunt nedrept cu ea. Ne-am simțit bine cât timp a durat. Sexul a fost minunat. Zâmbetul lui era lipsit de rușine. Gândește-te, treizeci de ea, treizeci de mine. Toți dintre noi la treabă în fiecare noapte. Voi, unicii, nu puteți ajunge atât de aproape de paradisul fizic nici chiar într-o orgie.

– Nu știi cât de bună sunt într-o orgie.

De îndată ce o spuse, simți că-i ard urechile. Dar era a doua oară când îl făcea să tresară în această seară, și nu trecuse o oră de când începuse întâlnirea. *Cressida ar fi mândră de mine.*

– Oricum, continuă el. După șapte ani, am decis că e timpul să ne despărțim. Nu există ostilități, am rămas prieteni. Din fericire, nu ne-am unit și afacerile. Întotdeauna să semnezi un contract prenupțial, indiferent de ceea ce ești.

– Da. Am învățat asta din greșeli.

– Ai fost căsătorită?

– Da. A fost o mare eroare, dar ai avut dreptate, sunt tânără. Verișoara mea spune că asta e singura modalitate de a învăța.

– Verișoara ta are dreptate.

– Deci ai de gând să încerci să mă convertești și pe mine în seara asta?

– Să te convertesc?

– Să-mi vinzi ideea de multiplu. Credeam că ești convins că multiplii sunt inevitabili.

– Sunt convins. Dar eu nu sunt genul evanghelic. Unii dintre noi sunt, recunoscu el.

– Și ai întâlniri, ăă...

– În afara credinței? Bineînțeles. Oamenii sunt interesanți, indiferent de ce tip sunt.

– Înalții sunt destul de plictisitori. În cazul în care par bigotă, ar trebui să explic, *fostul* meu migrează în prezent spre interior.

– O opinie nu în întregime echilibrată, deci.

Araminta ridică un pahar.

– Ozzie, sper că nu.

– Să te convertești la cultura lor este o eroare, e o cale tehnocrată. Noi suntem o soluție umanistă spre nemurire și evoluție.

– Dar încă vă bazați pe tehnologie, totuși.

– E o dependență foarte mică. Nu e nevoie decât de câteva gaia-particule pentru a ne omologa gândurile. E o procedură simplă.

– Ah, ah! *Încerci* să mă convertești. El râse... Ești paranoică.

– Toate divorțatele sunt. Deci vreunul din tine este femeie?

– Nu. Unii multipli sunt multisexuali, dar asta nu e pentru mine. Prea ar semăna a masturbare, îmi imaginez.

– M-am gândit la ceva, și tu trebuie să răspunzi, pentru că nu e corect.

– Ce nu e corect?

– Ei bine, după cum poți vedea, eu nu sunt cu nimeni altcineva în această seară.

– Ah! Zâmbetul lui deveni evaziv. Deci, dacă în afară de *ceilalți mine* aflați acum la munca grea din macromagazin, este vreun *alt mine* într-un restaurant diferit conversând cu o altă femeie? Corect?

– Da, recunoscu ea.

– De ce ar trebui să fie un restaurant diferit? Făcu un gest extravagant în jur. Fii sinceră, cum ai putea să spui dacă unul dintre ei sunt eu?

Ideea o făcu să-și țină respirația și să arunce o privire în jur.

Domnul Bovey râdea.

– Dar nu sunt, o asigură. Tot ce mă interesează în seara asta ești tu, și numai tu. Privirea îi coborî la partea din față a rochiei ei. Cum aș putea să nu fiu?

– Asta e, spuse ea luând un pahar de vin, foarte măgulitor, mulțumesc!

Ceea ce aduse seara înapoi pe linia, mai mult sau mai puțin, standard.

Creaturile puternice zboară liber printre serpentine magnifice, colorate, ce strălucesc puternic în întunericul infinit al spațiului îndepărtat. Se rotesc

în jurul marilor promontorii stacojii ce se întind pe ani-lumină, curbându-se și coborând în picaj deasupra centurii pestrițe de gaz fin și rece. În timp ce zboară, idei vagi a ceea ce a fost le ating în treacăt corpurile, furnicându-le mintea, ca și cum ar călători printre amintirile unei alte entități. Noțiunea nu este departe de adevăr, mai ales atât de aproape de nucleul universului lor.

Cea pe care o ocupă ea se rotește lent de-a lungul axei sale majore, conștientă de rudele care o înconjoară. Stolul e răspândit pe milioane de kilometri. La peste un diametru planetar distanță, o alta dintre rudele sale se rotește unduindu-se și ea, un corp alungit de dimensiunea unui munte desfăcându-și aripile largi de vid, țesături firave de molecule la fel de întinse ca norii atmosferici care pâlpâie delicat în lumina slabă a stelelor. Este conștientă de șoaptele gândurilor care undeva, dincolo de golful vast, se ridică din nou dintr-o lume solidă. Sunt minți individuale care cresc din nou, puternic, intrând în armonie cu țesătura acestui univers. În timp ce se lăfăie în strălucirea blândă care se revarsă din nebuloasă, se întreabă când vor avea aceste minți puterea de a afecta cu adevărat realitatea. Un astfel de moment, este de acord aici cu rudele sale, va veni în mod sigur. Apoi, stolul se va desprinde din marea nebuloasă pentru a-i căuta pe nou-veniți și pentru a le purta viețile încheiate înapoi la nucleu, acolo unde toate formele de viață culminează, în cele din urmă.

Era o idee plăcută, ce o făcu pe Araminta să ofteze mulțumită, chiar dacă acum creatura aluneca departe, în întunericul în care locuia. Lumina ceţoasă a stelelor cedă locul unui şir de lumânări pâlpâitoare. Adierea diafană a pulberii nebuloasei se întări, luând forma unor degete puternice ce-i alunecau de-a lungul picioarelor. Mai multe mâini îi mângâiau abdomenul, o altă pereche îi strângea sânii. Un ulei dulceag îi era masat pe piele cu o insistenţă obraznică. Mai multe limbi o lingeau cu o senzualitate intimă.

– E timpul să te trezeşti, murmură o voce.

Pe cealaltă parte a ei, o altă voce o încuraja.

– E timpul să te răsfeţi din nou.

Într-o somnolenţă delicioasă, Araminta se aplecă în felul în care o îndemnau perechile de mâini. Clipi alene, văzându-l pe domnul Bovey, cel cu care luase cina, în picioare lângă patul vast. El îi zâmbi. În timp ce îi întorcea zâmbetul, fu penetrată pe la spate. Icni uimită, speriată şi încântată, văzând cum pe faţa lui trecea o undă de extaz. Un alt set de mâini începură să-i exploreze fesele. Deschise gura ca să primească penisul unui foarte tânăr el. Ceea ce era extrem de urât din partea ei.

Nu ştia câţi eli satisfăcea de data asta. Nu ştia dacă era aproape dimineaţă sau încă miezul nopţii. Nu-i păsa. Carnea şi plăcerea ei erau aici, şi acum, întregul ei univers.

După masa de la Richard's, capsula lui îi adusese la locuinţa sa, o casă mare, situată deasupra malului

sudic al orașului, cu peluze de gazon care coborau până la râu. Nu era încă miezul nopții. Mai mulți eli erau în salon, doi se ocupau de gătit, trei erau în piscină. Alții se odihneau sau dormeau la etaj, îi spuse el.

Era ca și cum prezida o curte. Ea stând pe-o canapea largă, de piele, cu mai mulți el de-o parte și de alta și alții întinși pe perne la picioarele sale, conversând între ei. Îi luă un timp pentru a lupta cu instinctul că erau persoane separate. El se distra tachinând-o, schimbând textul la mijlocul frazei, chiar contrazicându-se cu sine însuși. Dar râsul simultan în care izbucneau corpurile lui era înduioșător. Seducția era extrem de languroasă.

Apoi cel cu care luase cina se aplecase și o sărutase. Vinul și anticiparea îi făceau deja inima să-i bată cu putere, și pielea să-i ardă.

– Tu alegi, murmurase el catifelat.

– Să aleg?

– Cât de mulți, și care anume.

Ea se uitase în jur și văzuse expresiile identice de încântare și de dorință pe fiecare din el. Pentru un lung moment, fiecare devenise complet indestinctibil, ar fi putut fi clone. Aceea fusese clipa în care acceptase la un nivel subconștient că era cu adevărat unul singur.

– Tu, desigur, îi spusese ea partenerului de cină. La urma urmei, tu ai făcut toată munca grea aducându-mă aici. Apoi arătase cu degetul. Tu. Cel chipeș.

Tu. Tânăr și plin de mușchi – îl văzuse când ieșise din piscină.

Cei trei aleși o conduseseră sus. Araminta gândea că fusese suficient de îndrăzneață, dar noaptea evoluase rapid într-o aventură sexuală intensă când domnull Bovey începuse s-o învețe lucruri care puteau fi realizate doar în grup.

– Ai încredere, spusese unul dintre el în timp ce îi deschidea un aerosol în față. E un stimulant. Îți va amplifica plăcerea. E un fel de a echilibra lucrurile între tine și eurile mele. Araminta inhală. Era puternic.

Toți se adunaseră în jurul ei, mâini puternice susținând-o în diferite poziții. Fusese făcută să ajungă la orgasm cu fiecare, pe rând, stimulantul făcând să-i crească puterea senzației de fiecare dată, pe măsură ce-i satura treptat fluxul sangvin. După al treilea eșuase din nou pe saltea într-o minunat de caldă uitare. Atunci văzuse că mai mulți el se apropiaseră, așteptând tăcuți și goi în jurul patului. O priveau excitați, iar ea nu protestase.

– Da, le spusese.

Trupurile proaspete se apropiaseră la unison.

De câteva ori în acea noapte Araminta leșinase din cauza combinației de epuizare și de extaz alimentat de aerosol. De fiecare dată, el îi permisese un mic repaus înainte de o face să vibreze din nou. Acestea fuseseră momentele în care își visase visul ei ciudat.

Nu se mai trezise până la mijlocul dimineții. Când a făcut-o, detaliile nopții fuzionaseră într-un singur

fir de comportament animalic neobosit. Era surprinsă de ea însăși pentru modul în care acceptase tot ce îi ceruse.

Bovey cel cu care luase cina era culcat pe pat lângă ea. El era singurul rămas în dormitor.

– Bună dimineața! salută el blând.

– Mda, răspunse Araminta.

Se simțea încă teribil de obosită, iar corpul îi era neplăcut de dureros. Aerosolul își pierduse efectul, lăsându-i pielea rece și ușor lipicioasă.

– Arăți minunat atunci când dormi, știi?

– Eu... Nimeni nu mi-a spus asta până acum.

– Cum te simți?

– Uh, bine, cred.

– În regulă, spuse el pe un ton înțelegător și îi îndepărtă părul despletit de pe față. Îți mai dorești o noapte ca asta?

– Da, șopti ea, și știu că roșise.

În ciuda numeroaselor lucruri revoltătoare pe care le făcuse, era absolut cel mai bun sex pe care-l avusese vreodată. Exact genul de atletism cu mai mulți parteneri cu care se lăuda mereu Cressida, iar ea fusese prea timidă pentru a-l încerca. Dar noaptea trecută fusese practic doar cu un singur bărbat. În felul acesta obținuse fiorul excitației, dar nu și starea emoțională de vină sau aproape.

– Am sperat să spui asta. Nu orice unică îmi poate face față așa. Ești specială, Araminta.

– Eu... Ezită, nefiind sigură cât de mult să-i mărturisească. *Ceea ce este o prostie.* A fost ca și cum am fost o parte din tine. E o prostie?

– Nu. În timpul unei experiențe atât de acute există întotdeauna o fuziune prin gaia-câmp cu cineva din apropiere, cu toate că în cea mai mare parte ai rămas aproape de mine. A fost alegerea ta?

– Nu am gaia-particule.

El îi aruncă o privire curioasă.

– Interesant. Am fost convins... hm, să lăsăm asta. Casa îți pregătește o baie.

– Mulțumesc. Deci unde mergem de aici?

– E o piesă la Empire Broadway, un fel de comedie, cu actori adevărați. Am rezervat bilete pentru seara asta.

Ceea ce nu era chiar ce ar fi vrut ea.

– Drăguț. Și după aceea?

– Aș vrea să te întorci aici, în acest pat. Mi-ar plăcea asta.

Araminta dădu din cap cu sfială.

– Bine.

Nu credea că ar mai putea fi vreodată la fel de excitant ca noaptea trecută. Primele dăți erau întotdeauna speciale, dar, dacă el vor fi la fel de desfrânați în seara asta, tot ar fi cel mai tare sex din oraș. Se strecură jos din pat, respirând adânc în timp ce-și îndrepta trupul.

– Ăă, câte corpuri ai?

Fu rândul lui să pară reticent.

– Peste treizeci.

– Câte... noaptea trecută?

– Șase, spuse el cu un rânjet de satisfacție tipic masculin.

– Ozzie!

Asta e, acum sunt oficial o boarfă totală. Abia aștept să văd fața Cressidei când îi voi povesti asta. Șase! O să fie geloasă ca dracu'.

– Ce vrei la micul dejun? o întrebă când tocmai deschidea ușa de la baia alăturată.

– Suc de portocale, cafea Bathsamie tare, cornuri cu gem de căpșune și hijune.

– Va fi gata, când ești gata.

Capsula regrav acceleră în jos peste deșertul de ciulini. Tufe moarte și deshidratate, practic de aceeași culoare ca noroiul galben crăpat din care crescuseră, fuzionau într-o ceață pătată în timp ce Aaron privea în jos prin fuzelajul transparent. Întinderea talmeș-balmeșului îi deruta perspectiva vizuală, ceea ce făcea dificil de spus dacă altitudinea lor era de un metru sau de o mie. Se trezise adesea căutând cu privirea umbra neagră-smoală a capsulei ce șerpuia în viteză peste denivelările joase, pentru a descoperi un indiciu.

Cu câteva minute înainte să ajungă la fermă, observă un gard. Stâlpii din lemn albit se iteau într-o secțiune de deșert care nu părea cu nimic diferită de restul întinderii respingătoare. Șiruri de sârmă ghimpată ruginită se întindeau între ele. Pe măsură ce se apropiau, mai multe garduri fulgerară în urma

lor. Câmpurile pe care le marcau erau mai mici, apropiate unele de altele. În cele din urmă, aglomerarea de clădiri care compuneau ferma în sine deveni vizibilă, cuibărită în centrul unei vaste rețele de sârmă ghimpată.

– Ce crește el aici? întrebă Corrie-Lyn.

– Korrimues, spuse Aaron.

– Nu văd mișcând nimic.

– Anotimpul greșit, cred.

Ea aruncă deșertului o privire dezaprobatoare.

– Sunt anotimpuri aici?

– Oh, da. Plouă la fiecare zece ani.

– Doamne, cum suportă fermierii atâta emoție?

Capsula începu să înconjoare ferma. Numără opt hambare periferice mari, toate construite dintr-un compozit vechi de culoarea ghimbirului, în timp ce casa din mijloc era o structură de piatră albă, înconjurată de o grădină mare verde-smarald. O piscină în aer liber sclipea într-un turcoaz-închis. Într-un padoc galopau câțiva cai tereștri.

– OK, asta arată chiar destul de frumos, spuse Corrie-Lyn cu invidie.

Funcțiile de câmp raportau că erau subiectul unei scanări cu spectru larg.

– Nu chiar un paradis, murmură el.

Scanarea sa pasivă înregistra niște concentrări dense de energie în pământ. Erau dispuse în cerc, chiar în jurul perimetrului. Un fel de inel de apărare.

Capsula se așeză în zona desemnată, chiar în afara grădinii.

– Ai putea să... începu să-i spună lui Corrie-Lyn, dar îi văzu apoi expresia dezinteresată. Lasă-mă pe mine să vorbesc, bine?

– Sigur că da. Să rămân aici înăuntru? Sau dorești să-mi pui un căluș? Sau poate ai prefera să mă vâri într-o capsulă suspendată?

– Acum chiar aș fi tentat, spuse el vesel, ignorându-i încruntarea.

Paul Alkoff se sprijinea de poarta cu cinci bare care conducea la padoc, îmbrăcat în întregime în denim albastru decolorat, cu un Stetson cocoțat pe cap. Un bărbat înalt, care îngăduia, în sfârșit, celor șapte secole și jumătate ale sale de viață să se vadă. Părul îi era alb ca zăpada, purtat lung pe spate, dar perfect periat. Mișcările îi erau foarte lente, ca și cum fiecare membru i-ar fi fost înțepenit. Cu pielea tăbăcită, de culoare maro-închis, ochii de un albastru palid păreau să strălucească pe fața îngustă. Un cioc frumos tuns adăuga un plus la aerul său palpabil de distincție. Chiar și Aaron realiză că se afla în prezența unui om formidabil. Începu imediat să se întrebe cât de multă viață fusese înghesuită în acești șapte sute cincizeci de ani. Foarte multă, dacă era să judece el.

– Domnule, vă mulțumesc că ați fost de acord să mă vedeți.

Corrie-Lyn îl privi surprinsă de tonul respectuos.

Paul îi oferi un mic zâmbet, apoi își sălță Stetsonul cu un centimetru și înclină din cap spre Corrie-Lyn.

– Doamnă... Bine ați venit!

– Hm, bună ziua! reuşi să bâiguie Corrie-Lyn confuză.

– În mod normal, nu permit celor de felul tău să intre în casa mea, îi spuse Paul direct lui Aaron. Deci vei înţelege dacă nu te poftesc înăuntru şi nu împart pâinea cu tine.

– Biononicele mele sunt pentru luptă, nu sunt un Înalt.

– Uh-huh. Nu cred că mai contează acum, fiule. Lupta asta a fost purtată cu mult timp în urmă.

– Aţi câştigat?

– Planeta este încă umană, deci cred că am făcut ceva bun atunci.

– Sunteţi un membru al Protectoratului?

– Foştii mei parteneri mi-au cerut să te las să aterizezi. Când am întrebat, am auzit că solicitarea a fost făcută de persoane de la vârful mişcării, oameni de care n-am mai auzit de mult timp. Tu ai făcut să se întâmple asta, fiule, aşa că aş aprecia dacă nu te-ai învârti în jurul cozii cu mine acum.

– Bineînţeles că nu.

– Ce vrei?

– Informaţii.

– Aşa m-am gândit şi eu. Se întoarse şi îşi odihni coatele pe partea de sus a porţii. O vezi pe Georgia, acolo? E cea cu coama înspicată.

Aaron şi Corrie-Lyn se apropiară de poartă.

– Da, domnule, spuse Aaron.

– O mititică jucăuşă, nu-i aşa? Îi pot urmări linia sanguină direct până la arabii de pe Pământ de la

mijlocul secolului al XIX-lea. E la fel de pură cum au venit ei. Nicio secvență artificială în tot genomul. Concepută natural și născută din burta mamei sale, la fel ca oricare dintre strămoșii ei. Pentru mine, aceasta este un lucru de mare frumusețe. Sublimă frumusețe. Nu doresc să-l văd alterat. Nu, chiar nu vreau să-i văd mânjii îmbunătățiți. Ea, ca și cei de felul său, are dreptul să existe în acest univers așa cum a fost destinată pe planeta care a creat-o.

Aaron privit calul care galopa în cercuri, scuturându-și coama.

– Pot să înțeleg asta.

– Poți? Și pălăria mea.

– Domnule?

Paul își scoase Stetsonul și îl examină înainte de a și-l pune din nou pe cap. Pălăria asta este un McCoy veritabil, vreau să știți. Una dintre ultimele ieșite din Texas, cu peste două sute cincizeci de ani în urmă, dintr-un atelier care le-a confecționat timp de aproape un mileniu, înainte ca ANA să închidă în final tot ceea ce considera irelevant și neimportant. Cei care erau cândva oameni și care locuiesc pe lumea aia acum nu le mai produc nici măcar ca hobby. Mi-am cumpărat un lot întreg și le păstrez în stază, astfel încât, ori de câte ori se uzează una, voi avea o alta, una proaspătă. Mi-au mai rămas două. Asta-i o rușine strigătoare la cer. Dar nici nu mă aștept să mai fiu pe-aici destul de mult timp pentru a o folosi pe ultima. Va sta chiar acolo, pe capacul sicriului meu.

– Îmi pare rău să aud asta, domnule.

– Deci spune-mi, fiule, vezi acum ce sunt eu?

– Nu, nu chiar.

Paul îl fixă pe Aaron cu o privire tulburător de intensă.

– Dacă mă înfierbânt așa sub guler pentru puritatea unei pălării, gândește-te cum sunt atunci când patrimoniul uman este amenințat cu dispariția.

– Ah!

– Da. Sunt membru al Protectoratului și sunt mândru de asta. M-am achitat de partea mea pentru a împiedica perversiunile alea obscene să-și răspândească supremația lor ipocrită de rahat peste stelele astea glorioase. Cultura Înaltă nu este ca o religie sau ideologie de modă veche. Cu ei, cu băieții care aveau două credințe diferite, te puteai contrazice și blestema vorbind toată noaptea despre astfel de idei la o sticlă de whisky, uitând totul și râzând apoi dimineața, ca domnii. Dar nu cultura Înaltă. O consider un virus fizic care trebuie exterminat. Ne va contamina pe toți și ne va lua dreptul de a alege. Dacă te naști cu celulele infectate cu bionononic, nu mai ai de ales. Îți vei descărca gândurile în ANA. Asta e tot. Nicio opțiune, nicio alternativă. Esența ți-a fost furată înainte să te naști. Oamenii, adevărații oameni, au voință liberă. Înalții nu. Absolut deloc.

– Și viața pe care o trăiesc între naștere și descărcare? întrebă Corrie-Lyn.

– Irelevant. Sunt la fel ca animalele de companie sau mai probabil ca vitele, adăpostite și protejate de mașini până în momentul în care sunt gata să se

supună Dumnezeului lor de metal într-un sacrificiu final.

– Și care e problema cu faptul că au fost creați de acel Dumnezeu?

– În cele din urmă nu va mai fi o problemă. În ciuda anilor care au trecut, acesta este încă începutul lucrurilor. ANA consideră că este înlocuitorul nostru. În cazul în care i se va da frâu liber, va avea grijă să ne vadă dispărând.

– O mulțime de specii continuă să trăiască și după trecerea în platforma lor postfizică, spuse Aaron. Pentru cei mai mulți o singularitate este un eveniment de regenerare, cei care nu trec în starea postfizică se diversifică și se răspândesc printre alte noi stele.

– Da. Dar fără a mai fi ceea ce erau. Paul privi din nou spre Georgia. Dacă nu e protejată, universul nu va mai vedea o ființă ca ea. Asta este greșit. Nu poate fi permis.

– Mișcarea radicală Înaltă a dispărut aproape în totalitate, spuse Aaron. Nu mai există infiltrări. ANA avusese grijă de asta.

Paul zâmbi slab.

– Da, și nu este ca o ironie? Poate că bunul Dumnezeu face o glumă cu aspirantul său de metal cu privire la morală.

– Vreau să vă întreb câte ceva despre perioada în care activați ca membru al Protectoratului.

– Dă-i drumul, fiule. Nu știu ce ești, dar sunt destul de sigur de ceea ce nu ești, adică poliția sau o versiune de-a ei.

– Nu, domnule, nu sunt.

– Mă bucur să aud asta.

– Sunt aici pentru Inigo.

– Ah. Ăsta a fost în capul listei mele. Voi doi pe el îl căutați?

– Știați că a fost Înalt?

Reacția lui Paul îl făcu pe Aaron să tresară. Bătrânul plesni poarta cu palma și dădu drumul unui zâmbet radios.

– Fiu de *căței!* Am știut, am știut, la naiba! La dracu', ăsta a fost unul viclean! Știi cât de mult l-am urmărit?

– Deci l-ați suspectat?

– Sigur că l-am suspectat.

– Asta înseamnă că Erik Horovi a fost Înalt?

– Erik? La naiba, nu! Bietul copil. El a fost folosit doar, la fel ca și surorile, de îngerul acela nenorocit.

– Surorile? Vorbești despre mătușa lui Inigo?

– La urma urmei, nu știi atât de multe, nu-i așa, fiule?

– Nu, domnule. Dar trebuie să aflu. Și asta cât mai repede.

– Ha. Totul este urgent. Întregul univers este grăbit în ultimul timp. Știu că e așa, pentru că sunt mai în vârstă, dar la naiba...

– Erik, solicită Aaron ușor.

– Vom începe cu îngerii. Știi ce sunt?

– Am auzit de ei.

– Înalții radicali au vrut să convertească toate lumile la cultura lor. Nu aveau de gând să lase oamenilor nicio alegere în privința asta. Cum am spus, dacă te-ai născut cu biononic nu ai alte opțiuni în viață, în ceea ce devii. Deci pe vremea aceea îngerii aceștia aterizau pe o planetă și își făceau munca lor murdară începând cu infectarea, care urma să se răspândească la întreaga populație. Protectoratul supraveghea porturile spațiale, căutând pe oricine avea biononic și îl ținea sub urmărire pe tot timpul vizitei. Încă o face, cred. Deci îngerii aterizau pe undeva în sălbăticie. Săreau din navă în timp ce aceasta era încă pe o orbită joasă, iar câmpurile lor de forță îi protejau la trecerea prin atmosferă. Se uită lung la Aaron. Poți să faci asta?

– Da, cred ca da. E doar o chestiune de formatare. Dar pe vremea aceea era ceva de ultimă oră.

– Oh, asta erau ticăloșii, în mod sigur. Câmpurile de forță le-au adus numele. Erau în formă de aripi și îi aduceau în jos în lume, în mijlocul unei splendori de foc. Majoritatea au reușit să treacă neobservați. De data aceea însă am avut noroc. Un simpatizant aflat la pescuit a văzut urma termică deasupra oceanului și a raportat-o. Eu și echipa mea am urmărit monstrul până la Kuhmo. Dar nu am fost destul de rapizi. Până să ajungem noi, îi agățase pe Erik Horovi și pe Imelda Viatak, care se întâlneau ca niște copii normali. Acum chestia cu îngerii este că sunt hermafroditi și sunt frumoși. Adică într-adevăr frumoși. Acesta era unul excepțional, chiar și

după standardele lor, și putea fi un băiat frumușel sau o grozăvie de fată, în funcție de sexul tău. Era ceea ce voiai să fie. Așa că s-a împrietenit cu Erik și cu Imelda și s-a culcat cu amândoi. Erik primul. Acum, e important. Îi injectează în spermă biononic. Apoi și-o pune cu Imelda și o impregnează cu sperma modificată a lui Erik.

– Contracepția? întrebă Aaron.

– De niciun folos. Îngerii o pot neutraliza mai repede decât orice medic. Deci, copiii află că vor avea un copil, iar testul ADN dovedește că este al lor fără nicio îndoială. Biononicul este al dracului de dificil de detectat într-un embrion, chiar și astăzi. Pe atunci era aproape imposibil. Deci bang, ai un schimbător în cuib fără să ai habar. Biononicele nu devin active până la pubertate, iar atunci e prea târziu. Plantează destule într-o populație, și câteva generații mai târziu, majoritatea copiilor sunt Înalți. Dar am interceptat acest triunghi amoros la timp.

– Blocul Colegiului de Artă, spuse Corrie-Lyn.

– Da, doamnă. S-ar putea spune că îngerul s-a luptat ceva. Dar l-am luat. Tot ce-ți trebuie pentru a învinge biononicul este un nivel mai mare de putere de foc. Blocul Colegiului de Artă a fost în drum.

– Dar copilul?

– I-am dus pe Erik și pe Imelda la cartierul nostru general. Ea era însărcinată, de aproximativ două săptămâni, îmi amintesc acum, și era infectată.

– Am crezut că nu-ți puteai da seama.

Paul privi drept înainte, spre orizont.

– Există moduri în care poți afla. Trebuie să testezi celulele direct.

– Oh, Ozzie, șopti Corrie-Lyn, palidă.

– L-am luat din ea și am verificat. Niciun fel de embrion nu poate supraviețui unui astfel de test. Din fericire, testul a fost pozitiv, era unul dintre ei.

– Tu nu ești om, indiferent de ceea ce pretinzi.

Aaron îi aruncă o privire furioasă. Ea începu să spună ceva, apoi își ridică mâinile dezgustat și plecă.

– Îmi pare rău, spuse Aaron. Ce s-a întâmplat după aceea?

– Procedura standard în cazul în care fata știe că e gravidă, și Imelda știa. Nu le puteam șterge săptămâni întregi din memorie, lucrul ăsta ar fi fost detectabil. Așa că am luat un alt ovul de la ea, l-am fertilizat cu contribuția lui Erik și l-am implantat. Apoi amândurora le-a fost ștearsă din memorie seara petrecută la noi. În dimineața următoare s-au trezit cu o mahmureală cruntă, fără să-și mai amintească ce au făcut. O dimineață obișnuită *de după* a adolescenților.

– Lucrurile au mers prost, atunci?

– Nu, fiule, totul a mers perfect. Nouă luni mai târziu, au avut o fetiță frumoasă. Una normală.

– Și atunci cum a fost conceput Inigo?

– Imelda avea o soră.

– Sabine.

– Da. Erau gemene. Gemene identice.

– Ah. Cred că lucrurile încep să aibă sens.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. E fantezia fiecărui adolescent, în final. Și a multor bărbați.

– S-a culcat cu amândouă.

– Da. Și el, și îngerul. Tocmai mi-ai confirmat asta. În sfârșit. O parte din procedura de curățare folosită de Protectorat este să verifice amintirile îngerului pentru a afla pe cine a contaminat. Să îi scotocești prin creier este un lucru teribil, de-a dreptul teribil. Unul dintre cele mai mari abuzuri posibile ale tehnologiei medicale. Este nevoie de zile întregi pentru a rupe protecția pe care biononicul o oferă neuronilor. Obișnuiam să fac acest lucru pentru echipă, Dumnezeu să mă ierte, dar era necesar. Nu era nicio altă cale de a descoperi ce făcuseră monștrii aceia demonici. Nu este o știință exactă, nici acum, nici atunci. Mintea nu este o mică arhivă ordonată, cum ar fi un kub de memorie. A trebuit să-mi fuzionez mintea cu a lui și să îndur gândurile lui josnice și alunecoase în interiorul craniului meu. Când i-am revizuit amintirile recente, am experimentat de fapt acuplarea cu Imelda. Închise ochii, în mod clar îndurerat de amintirea frauduloasă. Chipul ei era la câțiva centimetri de mine. Avea un gust atât de... dulce. Dar acum cred că nu era în întregime ea. Mai degrabă amintirile nu erau doar despre ea. Nu am putut face diferența între fete. La naiba, la vremea aceea nu știam că exista o diferență pe care ar fi trebuit s-o caut.

– Deci Inigo s-a născut ca parte a unui plan de infiltrare a Înalților radicali.

– Da. Am fost șocat când am aflat că Sabine era gravidă, dar asta a fost chiar înainte ca ea să nască. Au fost o mulțime de discuții în cadrul echipei mele despre ceea ce ar trebui să facem.

– Să scoateți copilul și să-l testați.

– Asta a fost o opțiune. Una ușoară. Paul se uită la Corrie-Lyn, care stătea așezată pe un zid scund de beton lângă unul dintre hambare. Dar intervenția devine din ce în ce mai dificilă pe măsură ce trece timpul, mai ales după ce se naște copilul. Noi nu suntem... Există o diferență între avort și infanticid – pentru mine, oricum. Și, odată ce s-a născut, are drept legal de rezidență. Chiar dacă l-am lua de la mamă și l-am expedia în Lumile Centrale, l-ar trimite imediat înapoi. Din punct de vedere juridic, este o mizerie. Este motivul pentru care a fost creat Protectoratul, tocmai pentru a opri întregul scenariu de coșmar înainte de a deveni complicat din punct de vedere politic.

– Și atunci ce ați făcut?

– Niciodată n-am crezut cu adevărat că faptul că fetele au avut un copil la diferență de două săptămâni era o coincidență. Pentru orice eventualitate, l-am ținut sub observație. Dacă Inigo ar fi fost infectat, s-ar fi dat de gol el însuși; în cele din urmă, toți o fac.

– Dar el nu a făcut-o.

– Nu. L-am monitorizat timp de peste douăzeci și cinci de ani. Nu a pus niciodată piciorul greșit. A fost pe toată linia un om normal. Școală. Universitate. Prietene. Un sportiv mediocru. S-a accidentat atunci când a jucat fotbal. A trebuit să-și

găsească un loc de muncă. S-a ţinut departe de politica locală. A semnat un contract cu o societate de finanţare pentru reîntinerire. Când a luat aerosoli, s-a ameţit. A ocupat o poziţie academică plictisitoare în departamentul de cosmologie al universităţii de stat. Nu era nimic care să indice că avea bionononic. Până în ziua de azi, când ai sosit, încă ţi-aş fi spus că, cel mai probabil, nu avea. Am ajuns să accept faptul că naşterea lui a fost poate o coincidenţă, până la urmă. Crede-mă, fiule, dacă am fi avut confirmarea atunci când a ajuns la vârsta legală, i-am fi dat discret un ultimatum.

– Pleacă sau mori.

– Da. Nu e niciun alt mod în care să-i poţi trata.

– Dar a plecat, nu-i aşa? Tocmai pe Staţia Centurion.

– Da. Şi în ce dracului de mizerie jalnică s-a transformat asta. Jumătate din extratereştrii galaxiei vor să ne arunce afară din spaţiu. Cine îi poate condamna?

– E doar Imperiul Ocisen.

– Vrei să spui că sunt singurii care au recunoscut deschis. Nu-mi spune că-ţi închipui că ceilalţi au de gând să stea deoparte şi să ne lase să distrugem stelele.

– Cine ştie? Dacă îl găsesc, poate putem pune capăt Pelerinajului.

– Ar fi trebuit să-l omor în pântece când am avut ocazia.

– Orice ar fi, nu e Înalt.

– Chiar dacă s-ar putea să nu fi fost poluat încă de cultura lor, tot i se va întâmpla până la urmă.

– Se pare că nu. A găsit o alternativă la un traseu pe care dumneata l-ai crezut gravat în piatră. Destinul lui este în interiorul Golului, nu în ANA.

Paul ridică din umeri.

– Oricare ar fi, nu e un destin uman.

– Destinul nostru este cum decidem să-l facem. Libera alegere, amintiţi-vă.

– Greşeşti, fiule. Văd că ai încredere în tine şi îţi urez succes. Dar te înşeli.

– Bine, deci avem idei diferite în privinţa asta. Ce s-a întâmplat cu Erik?

– Şi-a pierdut trupul. Paul surprinse expresia lui Aaron. Nu noi, a fost chiar un accident. Lucra din greu pentru a întreţine ambele fete. Un băiat decent, cred. Fermierul pe care îl ajuta nu se ocupa ca lumea de repararea echipamentelor. Agribotul l-a sfârtecat rău. Asta s-a întâmplat cam la şase luni după ce s-au născut copiii. Asigurarea lui era plătită, dar memoria i-a fost doar montată. E întotdeauna la fel în cazuri de genul ăsta. Organismul nou are doar câteva luni de amintiri recente, care nu sunt niciodată suficiente pentru a instala un nivel decent de personalitate. În starea de re-viaţă era foarte copilăros. Şi asta în mod ironic, pentru că exact ceea ce îi lipsea din memorie era copilăria. Nu avea nicio legătură emoţională reală cu surorile şi cu cei doi copii. Nu imediat. Imelda a lucrat din greu pentru a corecta asta. Şi a făcut-o bine. Au plecat împreună. Sabine şi micul

Inigo au fost părăsiți. Asta a declanșat un mare scandal în familie. Surorile nu și-au mai vorbit niciodată după aceea.

– Motiv pentru care mătușa Imelda a fost scoasă din istoria lui oficială.

– Cam asta e. Da.

– Nu am întâlnit niciodată un om mai demn de dispreț, spuse Corrie-Lyn atunci când capsula regrav se ridică de la fermă. Și îl includ și pe dragul nostru Cleric Conservator în această categorie.

– Ai cunoscut vreodată un înger Înalt?

– Nu.

– Bine atunci.

– Asta-i tot? strigă ea furioasă. Asta e justificarea ta?

– Nu încerc să justific nimic. Tot ce fac este să subliniez că pentru fiecare acțiune există o reacțiune egală și opusă. Ceea ce obișnuia el să facă era caracteristic acelei epoci.

– E un psihopat. Dracu' știe câți copii a ucis. Ar trebui să fie pus în suspensie pentru tot restul eternității.

– Mort, vrei să spui.

– Spune-i cum vrei! se răsti ea și se trânti pe perne, cu o grimasă de furie pe trăsăturile delicate.

– Ți-am spus să mă lași pe mine să vorbesc.

– Taci dracului din gură!

– Ei bine, cel puțin el ne-a ajutat.

– Cum?

– Acum vezi, dacă n-ai fi plecat tropăind într-un acces de furie...

– Du-te dracului! Pun pariu că ai făcut parte din Protectorat înainte de a ți se șterge memoria. Cu siguranță ți se potrivește.

– Nu.

– Nu poți fi sigur, totuși. Și cum se face că ai astfel de contacte sus-puse în cadrul organizației lor murdare?

– Eu știu doar pe cine să întreb în astfel de circumstanțe, asta-i tot. Informarea nu implică deloc conformarea și nu știu de unde provin datele mele.

– Pah!

Se întoarse să privească deșertul care alerga pe sub ei.

Aaron o lăsă un minut să se calmeze. Văzând că nu se liniștește, zâmbi și spuse liniștit.

– Inigo a cumpărat o poliță de reîntinerire.

– Și? reuși ea a se răsti cu mai multă irascibilitate decât un copil răsfățat de cinci ani.

– A fost o parte din încercarea lui de a se adapta unei existențe normale, continuă Aaron pasiv. Nimeni cu biononice nu are nevoie de un tratament de întinerire, asta e strict pentru Avansați și Naturali. Biononicul menține celulele umane într-o stare optimă, organismul nu mai îmbătrânește biologic, după ce atinge vârsta de douăzeci și cinci de ani. A făcut-o pentru a păcăli Protectoratul. La urma urmei, știa care era moștenirea lui, ceea ce înseamnă că știa ce avea să i se întâmple dacă făcea vreo greșeală.

– Și cum ne ajută asta?

– Asta înseamnă că avea un depozit de memorie securizat. Probabil, cuprinde perioada de până la numirea lui pe Stația Centurion.

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că ești surd. *Și cum ne ajută asta?*

– Undeva pe Anagaska există o versiune electronică a personalității tinere a lui Inigo. Alkoff mi-a dat numele companiei de la care a cumpărat polița.

– Asta nu o să... Oh, dragă Ozzie! Trebuie că glumești.

Aaron îi zâmbi vesel.

– E timpul ca această planetă să aibă parte de un pic de animație.

Înainte de Războiul Starflyer, atunci când Confederația era în esență o societate care cuprindea cetățeni predominant fizici, guvernul a creat un comitet de conducere numit consiliul ExoProtectorat al cărui rol, în esență, era de a evalua nivelul de amenințare prezentat de fiecare nouă specie exotică descoperită. După ce ANA a intrat online și a preluat proiectarea, fabricarea și operarea navelor de război ale Marinei Confederației, amenințarea a devenit un fel de nontermen. Dacă vechea Confederație i-a putut învinge pe extratereștrii Prime, ANA, cu tehnologia sa aproape postfizică, era puțin probabil să fie amenințată de ceva ce era mai puțin de un postfizic răuvoitor. Asta nu însemna că restul de sector fizic al Confederației nu

se putea confrunta cu probleme acolo între stele. Deci consiliul ExoProtectorat trăia într-o formă modificată în interiorul ANA, funcţionând independent de ANA: Guvernare.

Întâlnirile sale erau puţine şi rare. De aceea, atunci când amiralul Kazimir a convocat una, toţi delegaţii au venit, bănuind care era motivul. S-au întâlnit într-o realitate perceptuală neutră, într-o zonă sigură în cadrul ANA, care cuprindea o sală de conferinţe de modă veche, cu mobilier destul de extravagant alb şi portocaliu şi o fereastră panoramică ce le arăta câmpiile Mollavian cu zidul lor de vulcani de hidrogen. Perdele de meteoriţi din prundiş de gheaţă cădeau într-o ploaie de dâre aprinse, purpurii, cu furci de fulgere unduindu-se în urma lor.

Kazimir activă realitatea perceptuală şi se materializă în scaunul din capul mesei. Gore ţâşni înăuntru o milisecundă mai târziu, aşezându-se chiar la dreapta lui Kazimir. Fu urmat de Justine. Ilanthe fu următoarea, o femeie cu aspect delicat îmbrăcată într-un costum de gimnastică albastru şi gri. Părul închis la culoare era tuns scurt cu şuviţe mov. Nu reprezentau niciun fel de îmbunătăţiri, erau doar nişte accente. Era un stil pe care Kazimir crezu că îl recunoaşte, dar nu-l putea plasa exact fără a executa o verificare prin structura sa neuronală consolidată. Ilanthe nu merita efortul. Reprezenta Facţiunea Acceleratorilor în consiliu şi se bucura să provoace tulburări de câte ori putea. Trucul cu ea era să nu apuci momeala.

Crispin Goldreich ajunse în scaunul de lângă Justine. Cu peste o mie de ani în urmă, fusese senator, membru în consiliul ExoProtectorat inițial. Era o poziție pe care și-o păstrase de atunci. Kazimir și ANA: Guvernarea îi permiseseră să rămână, pentru că, atunci când venea vorba despre consiliere cu privire la abordarea politică a unei crize, puțini erau mai buni când nu se putea convoca o întâlnire de guvernare completă. Din păcate, utilitatea lui era limitată de o atitudine oarecum xenofobă cu privire la extratereștri. Mai mulți membri ai familiei sale fuseseră pierduți pe Nattavaara în timpul Războiului Starflyer, fapt care îi modelase opinia încă de atunci. Ca atare, era un puternic susținător al facțiunilor Izolaționiste și Internaliste.

Ultimii sosiți fură Creewan și John Thelwell, care reprezentau facțiunile Custozilor și pe cea Darwinistă.

– Vă mulțumesc pentru participare, spuse Kazimir. Am convocat acest consiliu, deoarece situația în ceea ce privește Imperiul Ocisen a intrat într-o nouă etapă. Escadrila Marinei desfășurată în domeniul Hancher a detectat o flotă masivă a Imperiului aflată acum în zbor. Traiectoria sa are ca țintă directă Confederația, în special sectorul care conține planeta Ellezelin.

– Câte nave? întrebă Justine.

– Două mii opt sute șaptesprezece, răspunse Kazimir. Dintre care nouă sute sunt din clasa lor Starslayer, cele mai mari și mai scumpe nave de război

pe care le-au construit vreodată. Economia Imperiului a suferit un declin semnificativ în ultimii patruzeci de ani pentru a facilita producerea lor. Sunt înarmate cu focoase similare cu distrugătoarele cuantice. Ei cred că nu știm despre ele, dar am detectat testele pe care le-au făcut cu patruzeci și cinci de ani în urmă.

– Au distrugătoare cuantice? întrebă Crispin.

– O variantă a lor, da, spuse Kazimir. O astfel de evoluție a fost inevitabilă. Ceea ce face ca specia noastră din era-bombei-atomice să arate ca o grămadă de pacifiști.

– Și Marina nu s-a deranjat să ne informeze?

– Imperiul consideră că avantajul lor este că nu știm. A face public faptul că Imperiul dispune de un dispozitiv pe care Lumile Externe l-ar considera o armă apocaliptică ar însemna să renunțăm la avantajul nostru, fără să mai vorbim despre scăderea încrederii publice.

– Trebuie să fie nebuni, murmură Creewan. Împăratul trebuie să anticipeze modul în care vom reacționa la un atac de asemenea anvergură. Ei știu cât de puternici suntem.

– De fapt, nu știu, răspunse Kazimir. Nimeni în afară de ANA: Guvernare și de mine nu cunoaște capacitatea exactă a flotei de descurajare.

– Te rog, spune-mi că este suficient de puternică pentru a face față Imperiului Ocisen.

– Nu vă faceți griji în privința asta. Ei nu reprezintă niciun fel de amenințare.

– Sunteți siguri? întrebă Gore. Ambasadorul părea convins că au descoperit niște aliați decenți.

– Nu există nicio navă străină Imperiului în flota care a fost lansată, spuse Kazimir.

– Vom face un politician din tine, băiatul meu. Deci, nu știm sigur dacă navele din clasa Starslayer sunt înarmate doar cu distrugătoare cuantice sau au găsit niște rămășițe periculoase de la cineva care a devenit postfizic?

– Ar trebui să interceptăm o Starslayer și s-o scanăm pentru a fi siguri de conținutul exact, spuse Kazimir. Eu nu sfătuiesc să facem asta. În ceea ce-i privește pe Ociseni, o astfel de provocare ar fi o declarație de război. În plus, le-am da o idee despre cât de puternici suntem.

– Ei bine, ce naiba ne sfătuiești? întrebă Crispin. În cele din urmă tot vor afla.

– Aș vrea să evit asta. Ceea ce aș dori să se aplice Ocisenilor este ceva în limitele liniilor de persuasiune diplomatice intense, astfel încât să-și recheme flota din drum și să se ducă acasă.

– Nu se va întâmpla asta, spuse Creewan. Dacă Imperiul a lansat ceea ce este, în esență, întreaga lor Marină spre noi, va fi politic imposibil pentru ei să se întoarcă până când Pelerinajul nu este oprit. Să le-o cerem cu frumosul pur și simplu nu va merge. Va trebui să folosim forța.

– Ce zici de o altă amenințare iminentă pentru Imperiu? sugeră Justine. Niște nave necunoscute

care să se apropie dintr-o altă direcție? Cu siguranță am putea face asta, nu-i așa?

– Da, spuse Kazimir. Dar ar amâna pur și simplu inevitabilul. Putem să folosim ceva ce ar putea părea a fi o amenințare, dar, dacă flota lor se întoarce pentru a înfrunta un intrus, atunci cacealmaua noastră va fi descoperită. Nu pot arunca în aer sisteme stelare doar pentru a menține o iluzie. Dincolo de moralitate există o problemă fizică importantă cu radiațiile. Proiectul nostru Firewall a arătat asta.

– Cât mai e până ajung aici? întrebă Ilanthe.

– Timpul lor de zbor până la Ellezelin este de șaptezeci și nouă de zile, răspunse Kazimir. O cifră semnificativă, deoarece flota Pelerinajului nu va fi finalizată până atunci. Este rezonabil să presupunem că scopul lor este de a lovi navele Pelerinajului în timp ce acestea sunt încă la sol. Dacă Visul Viu ar ajunge să-și lanseze aparatele de zbor în spațiu, acestea ar fi mult mai greu de interceptat, în special pentru Imperiu.

– Atunci nu înțeleg reticența ta de a crea o diversiune. Odată ce navele Pelerinajului sunt în spațiu, flota Imperiul este efectiv neutralizată. Nu trebuie să faci nimic atât de dramatic ca aruncatul în aer al unei stele de cealaltă parte a Imperiului. Lansează o mie de drone cu o semnătură-fantomă, ca să pară că o flotă ostilă se îndreaptă spre Imperiu. Câștigă-ne ceva timp pentru Visul Viu.

– Și-ar da seama, interveni Gore. E vorba din nou despre alegerea momentului. Ei și-au lansat flota.

Trebuie să-i întârzie și uite, oh, iată un pericol necunoscut care vine spre ei din cealaltă parte a spațiului. Ce coincidență. Nici Ocisenii nu sunt atât de proști.

– Nu te baza pe asta, murmură John Thelwell.

– Ar trebui să fie o amenințare credibilă pentru a-i devia, spuse Kazimir.

– Atunci, stai ascuns în jurul granițelor Imperiului și distruge câteva stele sau cel puțin planete.

– Folosim cuvântul *Imperiu* cu prea multă ușurință, spuse Justine.

– Traducerea literală a planetelor lor este *Lumi pe care ne avem cuibul*. Mi-e rușine că acest comitet este gata să-i demonizeze pe Ociseni pentru a justifica folosirea forței. Trebuie să ne concentrăm pe soluții pașnice.

Ilanthe îi adresă lui Gore un mic zâmbet de victorie în timp ce acesta se încrunta la fiica sa.

– Dacă nu ar trimite spre noi o flotă înarmată cu distrugătoare cuantice suficiente pentru a distruge orice planetă a Confederației, s-ar putea să nu mă refer la ei ca la o grămadă de psihopați, se răsti Gore. Așa cum se prezintă situația, suntem aici pentru a consilia Marina în ce mod să răspundă. L-ai întâlnit pe ambasador. La ce fel de deschidere pașnică ai senzația că va răspunde Imperiul?

– Trebuie să le oferim opțiuni, spuse Justine. Preferabil unele care să le permită să-și salveze obrazul.

– Adică făcând presiuni asupra Visului Viu să nu lanseze Pelerinajul lor ridicol, spuse Creewan.

– Ceea ce depășește mandatul acestei comisii, interveni imediat Ilanthe. Noi sfătuim Marina cum să răspundă. Nici măcar nu se întoarse să se uite la Creewan. Dacă vrei să forțezi ceva de genul ăsta, te duci la o întrunire politică sau chiar la Guvernare.

– Este o opțiune validă, spuse Justine.

– Nu, aici nu este. Aici decidem cu privire la cât de multe dintre stelele lor le transformăm în nove, pentru a-i convinge să se întoarcă.

– Nimeni nu transformă sorii Imperiul în nove, replică Kazimir. Așa cum am spus, flota lor nu reprezintă sub nicio formă o amenințare fizică pentru Confederație. Poate fi neutralizată în mod eficient.

– Asta e o afirmație destul de hazardată, comentă Ilanthe. Ești sigur?

– Dacă nu posedă un exces de tehnologie postfizică furată, da.

– Atunci fă-o și gata, neutralizează-i. Oprește-i în spațiul interstelar. Nu e ca și cum ar avea o flotă de rezervă pe care să o trimită dacă ceva merge prost.

Kazimir aruncă o privire în jurul mesei.

– Este recomandarea comitetului?

– Cu siguranță nu este, zise Justine.

– Și planul tău este... întrebă Ilanthe.

– Un avertisment, spuse John Thelwell. După toate probabilitățile, mai multe avertismente, având în vedere cu cine avem de-a face. Urmate de o demonstrație a capacității și intenției noastre.

– Şi ar fi vorba despre mai multe demonstraţii? întrebă Justine acru. Doar pentru a sublinia cât de mari şi de înfricoşători suntem.

– Odată ce vor vedea că nu pot opri Pelerinajul, se vor întoarce.

– Asta ar implica un factor dominant de logică şi raţiune, spuse Crispin. Vorbim despre Ociseni aici. Sunt hotărâţi să ne oprească sub orice formă. Chiar dacă asta ar însemna distrugerea fiecărei nave din flota lor, vor continua să vină.

– Navele de război vor fi dezactivate, nu distruse, zise Kazimir. Nu aş putea aproba o astfel de pierdere de vieţi omeneşti.

– Atunci, eu nu înţeleg de ce ne-ai convocat, se miră Crispin.

– Pentru că Guvernarea şi cu mine nu vrem să dezvăluim adevărata noastră capacitate în afara unui pericol real şi grav, şi acesta nu este.

– Între ciocan şi nicovală, mormăi Gore. Singura modalitate de a trata cu ei, fără pierderi imense de vieţi, este prin utilizarea tehnologiei ANA, care la rândul său ne face înspăimântători pentru toţi extratereştrii fizici din secţiunea asta a galaxiei.

– Aceasta este o dezbatere etică? spuse batjocoritor Ilanthe.

– I-ar putea face chiar şi pe Raieli să se îngrijoreze în privinţa noastră, zise Justine.

– Ai votul meu, interveni Gore. Mici rahaţi trufaşi. Era chiar timpul ca cineva să dea un şut zdravăn în piedestalul lor.

– Oh, încetează, replică Justine.

Gore se aplecă înainte.

– Trimiteți un avertisment navei amiral, zise el. Dacă este ignorat, dezactivați-o. În cazul în care vor continua și după aceea, doborâți câteva. Utilizați cel mai scăzut nivel de tehnologie pe care îl avem și care ar face treaba, dar făceți-o.

– Sunt de acord, spuse Crispin.

– Aș dori să subliniez că la comanda flotei va fi un cuib al Împăratului, zise Creewan. Implicațiile politice ale unui cuib de guvernământ învins nu sunt bune. Probabilitatea unei instabilități ulterioare este foarte mare.

– Ceea ce nici nu ne vatămă, nici nu ne privește, zise John Thelwell. Îi aruncă Custodelui o privire ucigătoare. Am mai învins Imperiul și înainte, dar nu învață niciodată.

– Poziția noastră ne creează o obligație, spuse Justine.

– Numai în conformitate cu morala umană, replică Ilanthe. Aceștia sunt extratereștri.

– Aș dori să rămân sinceră cu mine însămi, mulțumesc, a răspuns afectat Justine.

– Sigur că vrei.

– Eu votez împotriva oricărei utilizări a forței fizice împotriva flotei Imperiului, indiferent de cât de restrânsă. Trebuie să găsim o alternativă.

– Mulțumesc, mamă, spuse Kazimir. Oricine altcineva împotriva moțiunii?

Creewan ridică mâna.

Kazimir privi în jurul mesei.

– Atunci votul majoritar este ca Marina să dea un avertisment navei-amiral şi, ulterior, să o dezactiveze în cazul în care acesta este ignorat. Voi iniţia asta imediat.

– Şi dacă vor continua să vină după ce nava-amiral este anihilată? întrebă Justine. Ceea ce vor face ştiţi cu toţii.

– Atunci voi întruni din nou această comisie, spuse Kazimir.

Ea dădu drumul unui şuierat exasperat şi, împotriva oricărei etichete, se retrase imediat. Ceilalţi se uitau fix la spaţiul eliberat în timp ce realitatea perceptuală se ajusta la absenţa ei.

– Asta se întâmplă dacă eşti într-un corp real, murmură Ilanthe cu viclenie.

– Vă voi asigura, bineînţeles, o legătură securizată cu nava Marinei care va transmite ultimatumul, spuse Kazimir. Fiecare dintre voi va putea accesa evenimentul.

– Cât timp va dura până când se va face cererea? întrebă John Thelwell.

– Aş vrea să introduc o navă care ştiu că are capacitatea de a dezactiva un Starslayer, fără pierderi de vieţi omeneşti, răspunse Kazimir.

– Avem o astfel de capacitate în escadronul de sprijin Hancher. Timpul de zbor va fi de ordinul a zece zile. Avertizarea le va acorda o zi pământească pentru a se întoarce.

– După aceea vom reveni aici în două săptămâni, prezise Gore.

La mai puțin de o secundă după încheierea oficială a întâlnirii, Ilanthe solicită accesul la realitatea perceptuală personală a lui Gore. Se aștepta la asta, așa că îi permise intrarea în timp ce se plimba de-a lungul plajei cu nisip alb de la poalele promontoriului. Ea ieși din apă, purtând o pereche de bikini albastru cu alb.

– Foarte Ursula Andress, spuse el apreciativ.

Coafura țepoasă din timpul reuniunii dispăruse, iar acum își scutura picăturile din cozile lungi de culoarea mierii.

– Mulțumesc. Ilanthe își încreți ochii la soarele amiezii, cu o mână palidă ridicată la frunte. Guvernanții care ți-au configurat locul acesta sunt foarte aspri. Sunt șanse să mă aleg cu arsuri solare?

– Nu sunt aspri, sunt doar puternici. Îi împiedică pe inamici să-mi facă pe ascuns surprize neplăcute. Și nu, nu te vei alege cu arsuri solare, crește doar factorul de pigmentare a pielii.

– Ah! Ea clipi în timp ce pielea i se întuneca într-un bronz frumos. Este totuși un mediu foarte pământesc pentru mine. Vrei să mă îmbeți și să mă seduci?

– Sexul este destul de comun între dușmani.

– Oh, Gore! se bosumflă ea. Noi nu suntem dușmani. În afară de asta, amândoi am obținut ceea ce ne-am dorit de la întâlnire.

– Serios?

– Amândoi am votat pentru același lucru. De ce, draga de Justine e încă supărată?

El începu din nou să meargă de-a lungul țărmului.

– Un sfat sincer, nu o subestima niciodată pe fiica mea. Eu încă o mai fac din când în când. E o greșeală.

– Punct lovit. Crezi că va întârzia Kazimir din cauza ei?

– La dracu' nu! Este cel mai „Lucru Corect" tip pe care îl vei întâlni vreodată. Guvernul îi dăduse un ordin clar, așa că își va pocni călcâiele, va saluta și va apăsa pe buton.

– Ești de-a dreptul anacronic. Chiar ar trebui să-ți actualizezi referințele.

– Ce? Să mă transport tocmai până în secolul XXV?

– Ei bine, pas cu pas.

– Atunci te-ai născut, nu-i așa?

– Au dreptate, chicoti ea. Ești răul întruchipat.

– Care?

– Practic toată lumea.

– Atunci probabil că au. Și atunci, ce pot face pentru tine?

– Putem face o înțelegere?

– În legătură cu Pelerinajul? Sigur.

– Interesantă capitulare. De ce nu te cred?

– Va fi un eveniment de vârf. Fiecare facțiune o știe. La naiba, chiar și unele dintre animalele de afară se trezesc să vadă ce se întâmplă. Darwiniștii sunt uzi de entuziasm. Iar ai tăi nu sunt cu mult mai breji.

Aleargă, împing și împung în locuri în care nu ar trebui s-o facă.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Fundul acela de Marius pontează o mulțime de ani-lumină.

Ea se arătă șocată și își duse mâna la baza gâtului.

– Ca și Curierul vostru.

– Adevărații Conservatori sunt niște mici creaturi paranoice. Au un motiv întemeiat.

– Pretinzi că nu ești unul dintre ei?

– Am o afiliere.

– Ciudat, conform datelor noastre, ești președintele consiliului de conducere.

– Ar trebui să vă actualizați referințele.

Ea își puse mâinile în șolduri.

– Uite ce-i, vrei să facem înțelegerea sau nu?

– Ești foarte sexy în poziția asta, știi?

– Gore!

– În regulă, ce oferi?

– O destindere. Ceva mai puțină manipulare de ambele părți.

– Să lăsăm animalele să decidă, vrei să spui. Nu cred că pot cumpăra chestia asta dacă vine de la tine. În orice caz, amândoi ne-am petrecut atât de mult timp mutându-ne pionii la locul lor, încât acum vor merge înainte și fără noi. Înclină capul într-o parte și zâmbi. Sau îmi scapă ceva?

– Nu.

– Serios? Poate vreun eveniment critic pe care aveți nevoie să-l rezolvați fără probleme?

– Momente de genul ăsta sunt făcute de istorici, după eveniment, pentru a-şi justifica propria existenţă tristă. Nu există niciun lucru care să facă sau să desfacă Pelerinajul.

– Serios? Ai încercat vreodată să-i spui lui Ozzie sau lui Nigel că acţiunile unui individ sunt invalide din punct de vedere istoric?

– Nimeni nu i-a manipulat. Şi asta este o distragere a atenţiei. Noi pur şi simplu dorim ca ambele părţi să se calmeze.

– Deci, Facţiunea Acceleratorilor vrea să lase evenimentele galactice să fie decise de către animale. Hmm. Nu e de mirare că nu-ţi place mediul meu, nu zboară niciun porc pe-aici.

– Este răspunsul tău?

– Nu. Dar sunt oarecum curios. Cu excepţia situaţiei în care intervine fie o facţiune, fie ANA: Guvernarea, navele Pelerinajului vor fi lansate. Deci care dracu' este opinia Acceleratorilor faţă de devorarea galaxiei de către Gol şi faţă de faptul că vor fi exterminate toate formele de viaţă, inclusiv noi înşine?

– Asta nu se va întâmpla. De asta sunt aici, să-ţi spun că am luat măsuri de precauţie împotriva celui mai pesimist scenariu.

Gore se opri şi se întoarse să se holbeze la ea, cu adevărat surprins.

– Ce dracu' vrei să spui?

– Dacă graniţa Golului va mătura sectorul acesta de spaţiu, Pământul şi ANA vor fi în siguranţă.

– Nu puteţi şti asta.

– Oh, ba da.

– Sper foarte, *foarte* tare că nu vă bazați obiectivele pe vreun ciot de tehnologie de armament pe care ați reușit să-l cârpiți cu un replicator vechi. Raielii nu pot învinge granița. Nici chiar ANA: Guvernarea nu-și poate da seama ce se va întâmpla dacă și când granița Golului va trece peste ea.

– Acest nivel de extindere este extrem de puțin probabil, până la punctul de imposibilitate pură. În primul rând, stelele din Zid au o masă imensă, suficientă pentru a întări voința fiecărui pelerin al Visului Viu timp de secole. Este de-a dreptul imposibil ca galaxia să fie înghițită de Gol. Propaganda Raielilor este trâmbițată și repetată obositor de Ociseni. Raielii sunt o rasă veche eșuată, la fel de neschimbătoare ca Golul în sine, așa că nu au niciun drept să ne dicteze nouă. Chiar dacă întregul nucleu galactic ar fi devorat, tot nu contează. Nu e nimic în viață acolo, planetele sunt niște coji de rocă saturate de radiații. Chiar și tu crezi asta, deși ne acuzi mereu că dorim devorarea. Ți-am spus-o vreodată?

– Nu. Știu exact ce-și doresc Acceleratorii. Fuzionarea. Corect? Doriți să îmbinați ANA cu țesătura de continuum a Golului. Credeți că e modul în care ne vom realiza statutul postfizic.

– Ați accesat visele lui Inigo, știm că Conservatorii le-au analizat la fel de riguros ca oricine altcineva. În interiorul Golului, mintea afectează în mod direct materia universului, ne putem controla propriul destin.

– Nu, nu, nu! strigă Gore. Golul nu este un nenorocit de univers, este un microvers, o mică pată de nimic nesemnificativă. În termeni cosmologici, nici măcar nu este înregistrat. Puteți să vă jucați de-a Dumnezeu acolo, cu siguranță, o face și Mergătorul-pe-Apă. Dar ești Dumnezeu doar acolo, nicăieri în altă parte. E doar o versiune de ANA extraterestră, asta-i tot. Asta nu e transcendență, asta înseamnă să fii atât de plin de tine însuți încât să nu mai fii în stare să vezi ce se întâmplă în jurul tău.

– Este o oportunitate uriașă de creștere. Golul a stagnat, a rămas neschimbat de milioane, miliarde de ani. Noi îl putem revigora. Oamenii începură deja procesul. Animalele acelea obișnuite, jalnice au acum niște puteri mentale pe care chiar și noi le putem avea doar în fanteziile noastre. Imaginează-ți ce se va întâmpla atunci când ANA va avea acces deplin la o astfel de tehnologie și va începe să o manipuleze în direcții noi.

– Dulce Ozzie, sunteți patetici! Aș fi insolent dacă v-aș numi conștienți, dar nu sunteți nici măcar atât.

– Știam că te vei opune fuziunii, la asta se referă oferta noastră.

– Continuă, spuse Gore suspicios.

– Vom duplica ANA. Cei care doresc să atingă fuziunea cu Golul pot rămâne aici, cei care nu vor se pot transfera și sunt liberi să plece.

– Asta nu rezolvă niciun nenorocit de nimic, fetițo. Golului nu-i poate fi permis să fuzioneze cu

o minte postfizică, nici chiar cu ANA, care, să recunoaştem, nu este încă acolo.

Expresia lui Ilanthe deveni dură.

– Limbajul tău te trădează. *Nu poate fi permis.* Nu aveţi dreptul să luaţi o astfel de hotărâre. Evoluţia va avea loc, declanşată fie de Pelerinaj, fie de o conexiune mai directă. Din câte ştim acum, Mergătorul-pe-Apă însuşi ar putea iniţia expansiunea.

– S-a întâmplat în urmă cu o mie de ani, zece mii din câte ştim.

– Timpul este irelevant acolo, înăuntru.

– Rahat! Voi nu mai sunteţi Acceleratori, aţi văzut lumina şi v-aţi convertit la Visul Viu.

– Am văzut o oportunitate de a progresa şi am luat-o în serios. Noi nu ne-am ascuns scopul de nimeni, niciodată.

– Acceleratorii nu au apărut din sete după Gol.

– Acum îţi trădezi vârsta, propria natură neschimbată.

– Ar trebui deci să mă dau deoparte din drum, nu-i aşa? Poate chiar să mă şterg pur şi simplu? Să fac totul simplu şi frumos pentru Noua Ordine.

– Eşti responsabil pentru propriul destin, ridică ea din umeri. Alegerea îţi aparţine.

– OK, aşa este. Şi o voi face, crede-mă. Dar, presupunând că ai dreptate şi Golul nu se extinde ca un tsunami de hiperspaţiu când Pelerinajul va ajunge în interior, cum aveţi de gând să fuzionaţi ANA cu el?

– Nu trebuie s-o facem. Înalţii vor călători cu navele Pelerinajului. Vor studia adevărata natură a texturii Golului şi mecanismul care o generează.

– Dacă a putut fi generată o dată, spuse Gore liniştit, poate fi generată din nou.

Ilanthe zâmbi.

– Acum ai înţeles. Putem să construim un al doilea Gol aici, în acest sistem solar, şi să producem fuziunea imediat. ANA va evolua şi va transcende.

– Drăguţ experiment ştiinţific. Ce se întâmplă dacă nu funcţionează? ANA este nucleul culturii Înalte, Pământul este centrul fizic al Confederaţiei. Dacă le luaţi asta, două culturi vor avea de suferit.

– Nu m-am gândit niciodată că voi auzi asta – Gore Burnelli, tânguindu-se ca un liberal. Oamenii Naturali, Înalţi şi Avansaţi vor trebui să-şi croiască propriul drumul în univers. Şi asta este tot evoluţie.

– Într-o galaxie căreia aroganţa voastră îi va fi dat un viitor foarte scurt.

– Soluţia noastră este una care va satisface toate facţiunile. Grupările noastre pot continua aproape la fel ca înainte.

– Tu nici măcar nu te-ai născut pe Pământ. Eu da. E casa mea. Şi nu las pe nimeni să-l dea dracului.

– Atunci eşti mai puţin dezvoltat de cât te-am considerat. Ne menţinem oferta. Mă aştept ca restul facţiunilor să ni se alăture atunci când vor vedea inevitabilitatea a ceea ce stă să vină.

– Plănuiţi să aruncaţi din spaţiu flota Imperiului?

Ilanthe îl privi de-a dreptul indignată.

– Bineînțeles că nu. Ei sunt irelevanți. Kazimir se va ocupa de ei, într-un fel sau altul. Zâmbi rece. Te rugăm să iei în considerare oferta noastră, Gore. Este făcută în spirit de reconciliere. La urma urmei, dacă cineva poate fi numit părintele ANA, acela ești tu. Este, probabil, timpul să-i îngădui copilului tău să-și aleagă propria cale în viață.

Alergă înapoi în valuri și se scufundă sub apă.

Gore se uită la valul sub care dispăruse, urmărindu-i cu mintea retragerea din realitatea sa.

– Să mă ia naiba! mormăi el.

O luă pe cărarea prăfuită ce ocolea promontoriul și îl găsi pe Nelson stând deja lângă piscină la baza turnului. Ca de obicei, avea o băutură pe masă lângă el.

– Ai auzit tot? întrebă Gore în timp ce se așeza.

– Da, tot. Nu cred mare parte din ce-a spus. În primul rând, vorbește cu prea multă nonșalanță despre eventualitatea ca navele Pelerinajului să poată pătrunde în interior. Ce ai de gând să faci?

– Știam că își doresc aptitudinile pe care le are țesătura Golului, e o dezvoltare logică pe calea spre starea de postfizici, dar sunt preocupat de metoda lor de a le obține. Nu cred un cuvânt despre grămada de savanți altruiști gata să meargă cu Pelerinajul pentru a studia modul în care este alcătuit lucrul ăla. Va trebui să săpăm un pic mai mult pentru a afla ce pun, de fapt, la cale. Aflați ce puteți despre tipul ăla pe care Marius l-a vizitat pe Arevalo, fizicianul Troblum.

– O s-o facem. Și dacă ANA chiar devine în cele din urmă capabilă să treacă la statutul postfizic?

– Am știut-o întotdeauna, chiar de la început. Asta a fost ideea creării ei, ei bine, asta și faptul că ne oferea posibilitatea de a apăra Confederația.

– Ai de gând să încerci să oprești lucrurile?

– Bineînțeles că nu. Vreau doar ca procesul natural să nu fie deturnat. Și asta e ceea ce se va întâmpla dacă nu suntem atenți.

Era deja noapte când capsula regrav a lui Aaron ateriza pe rampa clinicii Sf. Maria, chiar lângă blocul de recepție. Ieși și se uită împrejur. Clinica era construită pe suprafața a patru kilometri pătrați de pădure deasă, cu clădiri individuale împrăștiate în întreg peisajul. Copaci înalți gistrel formau un zid întunecat în jurul rampei, ramurile lor lungi cu frunze dese blocând complet vederea spre vilele, blocurile medicale, spa-urile și domurile de agrement care știa că se aflau acolo. Singura lumină venea de la ferestrele lungi ale blocului de recepție, la treizeci de metri distanță, strălucind printre trunchiurile negre. Corrie-Lyn stătea lângă el, netezindu-și bluza cu o față încruntată.

– Doamne, ce-mi place imaginea sumbră de junglă-cu-creaturi-sălbatice pe care și-au ales-o. Foarte primitoare.

– Poate c-am putea scăpa de depresia ta maniacală în timp ce ne aflăm aici.

– Du-te dracului!

– Ţine minte, *dragă,* feţe vesele.

O apucă de mână şi afişă un zâmbet mare, luminos. Ea se smuci să se elibereze, apoi îşi aminti şi trase aer în piept reticentă.

– OK, dar ar fi bine să se termine repede.

Uşile de la recepţie se deschiseră în timp ce mergeau spre clădirea joasă. Interiorul de pluş arăta de parcă ar fi fost sculptat din marmură roz şi aurie, cu încăperi gen grotă încastrate în peretele holului central. Majoritatea erau utilizate de câteva puncte de vânzare cu amănuntul exclusiviste ca vitrine de prezentare a hainelor de designer şi a produselor lor neobişnuit de scumpe.

Medicul lor personal îi aştepta pentru a-i saluta. Ruth Stol era în mod clar concepută pentru a promova expertiza clinicii, cu un corp ce semăna cu al unei zeiţe adolescente drapat într-o ţesătură semitransparentă argintiu cu roz. Chiar şi Aaron, care era perfect concentrat pe misiune, îşi acordă câteva clipe pentru a admira şi a zâmbi la imaginea vitalităţii care le întindea, în semn de salut, o mână fără cusur. Funcţiile sale de câmp detectau o scanare discretă din partea reţelei de securitate a clădirii pe care o devie destul de uşor, arătând senzorilor o imagine a unui om uşor supraponderal. Volumul suplimentar din jurul torsului său era, de fapt, furnizat de o centură în bandulieră în care transporta mai multe arme.

Ruth Stol era lipsită de orice fel de îmbunătăţiri, deşi avea mai multe clustere macrocelulare decât un Avansat obişnuit. Sistemul ei nervos strălucea de

impulsuri care operau într-un ritm pe care oamenii normali îl puteau atinge doar cu o doză serioasă de acceleratori.

– Vă mulțumesc foarte mult că ați ales clinica noastră, domnule Telfer, spuse ea.

Mâna ei strânse palma lui Aaron, flirtând cochet. Biononicul lui verifică pentru o eventuală infiltrare de feromoni. *Paranoic!* Dar atingerea și vocea ei îl excitau categoric, grila din exovedere arătându-i ritmul accelerat al inimii și temperatura pielii în creștere.

– Nicio infiltrare, îi raportă u-amprenta.

Deci, totul era normal. *Deloc surprinzător.*

– Cu plăcere, răspunse Corrie-Lyn cu o voce atât de rece încât ar fi putut produce cristale de gheață.

– Ah, da, mormăi Aaron tardiv. Își retrase mâna cu părere de rău, încântat de amuzamentul sfios din ochii verzi ai medicului. Mulțumesc că ne-ați primit atât de repede!

– Suntem întotdeauna bucuroși să ajutăm cuplurile să realizeze o relație mai sigură, spuse Ruth Stol. Cred că ați spus că doriți gemeni?

– Gemeni? repetă Corrie-Lyn cu o voce albă.

– Așa este. Aaron puse un braț în jurul umerilor lui Corrie-Lyn, simțindu-i mușchii devenind rigizi. Cei mai buni pe care îi putem avea.

– Desigur, spuse Ruth Stol. Băieți sau fete?

– Dragă? întrebă Aaron.

– Băieți, zise Corrie-Lyn.

– Aveţi vreo idee în privinţa statutului lor fiziologic?

– Cel puţin la fel de bun ca al dumitale, îi spuse Aaron, ceea ce declanşă un alt zâmbet. Şi aş dori ca noi doi să fim, de asemenea, avansaţi la acest nivel. Este timpul să ne actualizăm. Îşi bătu abdomenul proeminent cu tristeţe. Poate o mică ajustare a metabolismului care să mă subţieze puţin.

– Aş fi foarte recunoscătoare pentru asta, zise Corrie-Lyn. E de-a dreptul respingător când te uiţi la el acum. Ce să mai vorbim despre sex!

– Oh, draga mea, ai promis că nu vei pomeni de asta, spuse Aaron strângând din dinţi.

Ea îi zâmbi frumos.

– E foarte bine să semnalezi orice problemă de la început, zise Ruth Stol. Veţi fi o familie de invidiat. Putem începe evaluarea chiar de mâine şi vom trece în revistă ceea ce vă putem oferi. Serviciul nostru premium vă va accelera modificările, nu mă aştept să dureze mai mult de câteva săptămâni. Aveaţi intenţia să purtaţi gemenii natural? o întrebă pe Corrie-Lyn. Sau vom folosi un recipient-uter?

– Nu m-am hotărât încă, îi zâmbi Corrie-Lyn. Îl iubesc suficient pentru a lua în considerare sarcina fizică, dar, înainte de a mă angaja, va trebui să-mi arătaţi ce puteţi face pentru a-mi uşura sarcina.

– Ce dulce! Vă voi pregăti un pachet senzorial simulat pentru opţiunea pentru sarcină completă pe care să-l încercaţi dimineaţă, şi amintiţi-vă, putem inversa întotdeauna modificările după aceea.

– Minunat!

– V-am dat vila 163, care are piscină proprie și nu e departe de blocul trei, unde veți primi tratamentele.

– Excelent! spuse Aaron. Cred că voi merge și voi încerca piscina principală și restaurantul, mai ales acel Singapore Grill despre care am auzit atâtea. Dar tu, dragă?

– A fost o zi lungă. Cred că o să mă duc la vilă și o să aranjez pe-acolo. Corrie-Lyn privi la vitrinele din jurul holului. După ce fac câteva cumpărături. Îmi plac foarte mult unele dintre modelele astea.

– Nu cheltui prea mult.

El o sărută de rămas-bun pe obraz și se îndreptă spre ușă. U-amprenta îi extrase o hartă a clinicii din rețeaua locală, ceea ce urma să-i dea o aparență de normalitate pentru alte câteva minute.

– Poți intra în seif? întrebă el.

– Nu. Nu există canale de date către seif.

Aaron o luă pe o cărare depărtată de rampa de aterizare, care ducea la clădirea piscinei principale, un dom mare colorat în albastru ce găzduia un mediu luxuriant tropical, cu piscina ca o lagună. Cărarea aprinse o fâșie de ceață galbenă strălucitoare sub picioare lui.

– Ce zici de sistemul de securitate? întrebă el u-amprenta.

– Pot accesa doar nivelurile inferioare. Toți oaspeții sunt sub un anume fel supravegheați în permanență. Câțiva sunt marcați cu roșu.

– Serios? Suntem și noi marcați cu roșu?

– Nu.

– Vor afla dacă părăsesc cărarea?

– Da. Diverşi senzori pasivi alimentează cu informaţii unitatea centrală.

– Apelează la o diversiune, te rog. Declanşează alerte şi atacă reţeaua de securitate în mai multe locuri, departe de mine. Nimic care să justifice chemarea poliţiei.

– Iniţiez.

Aaron părăsi cărarea şi începu să alerge printre copaci. Costumul îi ţesu un efect de camuflaj de jur împrejur. După un minut, strecurându-se nevăzut prin pădure, ajunse la blocul administrativ. Erau două etaje deasupra solului, dar cercetările sale îi arătaseră zece niveluri săpate în rocă sub pădure. Depozitul securizat se afla în partea de jos. Funcţia de scanare îi indica o gamă complexă de senzori care păzeau zidurile şi fâşia de grădină din jur.

Începu să sprinteze dincolo de ultimii copaci, accelerând puternic cu forţa muşchilor amplificată de efectul său de câmp, până când ajunse la marginea gazonului. Sări apoi, extinzându-şi larg câmpul de forţă, modelându-l în forma a două petale lungi orientate spre spate. Suspendat între aripile invizibile, alunecă direct spre o fereastră anume, la ultimul etaj, ca un proiectil tăcut. Zâmbi în aerul care-i venea grăbit din faţă, încreţindu-i costumul. Adrenalina, pe care biononicul o ţinuse în frâu până acum, începea să crească. Deşi ştia ce va trebui să facă, tot se amuza. Pentru asta exista el.

Aaron eliberă din bioninic un puls *em*, care urma să dezactiveze senzorii și sursa de alimentare din jurul ferestrei. Când ajunse la cinci metri de perete, declanșă un efect disruptor. Sticla se transformă într-o pulbere de culoare albă spulberată spre interior cu un sunet de cârpă umedă ruptă. Anulă aripile de câmp de forță și căzu prin gaura din geam, aterizând pe podea și rostogolindu-se.

Interiorul era un birou lung din departamentul financiar. Pustiu și întunecat. Ușa era blocată. Nu folosi un efect disruptor, pur și simplu o zdrobi cu puterea musculară amplificată. Coridorul se întindea pe toată lungimea clădirii. Luminile de urgență portocalii produceau umbre în unghiuri ciudate de-a lungul pereților. Efectul encriptorului său de semnale dezactivă rețeaua din jumătate de clădire. Alergă spre casa scării de urgență și se avântă în jos. Sări peste balustradă și ateriză cu o bufnitură puternică pe podeaua de beton de mai jos, câmpul de forță integral absorbind impactul. Scană zona.

Doi agenți de securitate se aflau în centrul de control, ambii puternic îmbunătățiți. Stăteau în picioare nemișcați, în timp ce u-amprentele lor, în interfață cu rețeaua de securitate a clinicii, se chinuiau să înțeleagă ce se întâmpla în pădure.

Ușa se sparse în bucăți în timp ce Aaron trecea prin ea. Opt jetoane de energie porniră din banduliera de sub costumul lui, discuri negre de dimensiunea unei palme tăind aerul ca niște viespi cibernetice. Îi loviră pe agenții de securitate înainte ca

aceştia să poată trage vreun foc. Ambii fură transformaţi în siluete de lumină albă mistuitoare pe măsură ce propriile câmpuri de forţă se supraîncărcau necruţător. Filamente de energie electrică ţâşneau din formele incandescente, scurgându-se în pământ printre mesele şi scaunele din jur. Panglici de fum se ridicau din covorul de la picioarele lor. Corpurile li se zbăteau puternic în timp ce descărcarea de energie creştea până la vuietul insuportabil al unei lovituri de trăsnet. Panourile uşoare din tavan explodară în aşchii de plastic incandescente.

În timp ce nimbul de lumină de pe primul agent începea să se estompeze, Aaron scoase un geli-pistol din bandulieră. Câmpul de forţă al omului flutură spasmodic ca un giulgiu purpuriu şi portocaliu. Umbre întunecate se infiltrau în luminiscenţa descrescândă, scoţând la vedere fâşii de uniformă mocnind. Aaron trase, şi agentul se dezintegră într-o undă sferică de sânge care se împrăştie în toată încăperea. După aceea, Aaron aşteptă câteva secunde până când descărcările de energie îşi terminară treaba cu al doilea agent şi câmpul de forţă al acesteia se prăbuşi. Camera se cufundă în întuneric, iar ea, abia conştientă, căzu ca un morman hohotind pe podea.

Aaron îngenunche lângă femeie scoţând din buzunar cutterul chirurgical. Gadgetul mic negru şi argintiu îşi extinse imediat cele opt braţe de malmetal în timp ce el îl plasa cu grijă pe capul ei. Spre deosebire de Ruth Stol, clinica nu investise niciun

pic de frumusețe în agentul de securitate. Avea o față netedă, rotundă, cu ochi negri îmbunătățiți. Pielea de pe obraji era de un roșu crud de la impactul curenților de electroni. Lacrimile i se prelingeau peste ei în timp ce se uita la Aaron.

– Te rog, îi spuse ea răgușit.

– Nu-ți face griji, îi răspunse. N-o să-ți mai amintești noaptea asta când vei fi re-viețuită.

Cutterul i se așeză pe creștet ca o creatură vampirică, brațele strângându-se pentru a obține o mai bună aderență pe carnea pârlită. Lamele de energie microchirurgicale alunecară în afară și începură să taie. Aaron aștepta în tăcerea întunecată a camerei întreruptă doar de sunetul picăturilor cleioase de sânge ce burniță din tavanul mânjit de funingine.

– Procedură completă, îi raportă u-amprenta.

Aaron retrase ușor cutterul chirurgical. Acesta se săltă, cu un sunet supt urduros, luând cu el partea de sus a craniului. O cantitate mică de sânge se revărsă în jurul marginilor osului secționat, prelingându-se prin părul încâlcit. Creierul expus lucea gri pal în lumina slabă a spoturilor de urgență de pe coridorul exterior.

Aaron își poziționă mâna stângă la câțiva centimetri deasupra cărnii sângerii. Pielea din palmă i se încreți în șapte cercuri mici. Filamente subțiri ca niște viermi începură să șerpuiască din fiecare apex. Își coborî mâna pe creierul ei și își manevră câmpul de forță astfel încât să se cupleze cu acesta, având grijă să nu-i alunece deloc mâna. Filamentele se insinuară

în structura neuronală, ramificându-se din nou, și din nou, ca niște rădăcini de plante în căutarea apei. Vârfurile căutau să depisteze căi neuronale distincte, eludând controlul conștient nu doar asupra trupului, ci și a gândurilor ei.

Sinapsele fură încălcate și corupte cu succes, iar software-ul său mental începu să extragă fire coerente din impulsurile haotice.

Numele ei era Viertz Accu. Avea o sută șaptesprezece ani. Patrimoniu genetic Avansat. În prezent, căsătorită cu Asher Lel. Doi copii. Cel mai mic, Harry, avea doi ani. Era supărată că trebuia să facă din nou o tură târzie. Micuțului Harry îi plăcea atât de mult să i se citească înainte de culcare.

Software-ul lui Aaron deplasă punctul focal al extragerii informației, concentrând-o în prezent.

Tot conținutul emoțional de mai devreme este acum înlocuit de teroare pură. Intrările senzoriale ale organismului sunt minime, scufundate sub valuri de durere provocate de colapsul câmpului de forță. O amintire crește mai presus de toate celelalte, luminoasă și cu voce tare: coborârea cutterului chirurgical. Începe să se repete. Gândurile devin incoerente în timp ce memoria degenerează într-o buclă psihotică. Corpul intră în stare de șoc, iar membrele sunt scuturate de convulsii.

Uită asta. Gândurile lui Aaron instruiesc creierul pe care el îl conduce acum. Trebuie să se concentreze, să-și exercite propriile gânduri și să elimine amintirea terorii. Influența sa este asistată de

poziționarea perfectă a filamentelor asupra neuronilor, ceea ce face imposibil ca ea să reziste. Este exercitată apoi o altfel de presiune mentală. Gândurile ei conștiente se ofilesc, intrând în stare de insensibilitate, scufundându-se efectiv în comă.

Ridică-te, îi comandă el organismului-marionetă.

Corpul ei se conformează, și Aaron se saltă în picioare lângă ea. Mâna îi rămâne blocată de mucilagiul câmpului de forță deasupra capului ei mutilat.

Treci în revistă sistemul de securitate al clinicii. Schemele sar în exovederea amândurora indicând punctele de alertă. U-amprenta lui își termină atacurile electronice malițioase în timp ce el accesează rețeaua clinicii prin intermediul linkurilor securizate private ale lui Viertz. Semnale false sunt generate în interiorul clădirii administrative pentru a înlocui echipamentele pe care le neutralizase în timpul intrării.

Coduri. Din memoria lui Viertz și din clusterele ei macrocelulare se scurg unul după altul fișierele cu coduri pentru fiecare aspect al clinicii. Aron le desfășoară, neutralizând întreaga rețea de securitate, reducând-o la o stare de nivel zero. Un alt set de comenzi resetează vigilența unității centrale, convingând-o că primise avertismente privind unele defecțiuni, dar că agenții de securitate aveau acum totul sub control.

Câțiva operatori din pădure îi sună pe agenții de securitate.

E în regulă, spune el, și Viertz trimite mesajul pe un link securizat. *A fost un val de erori, afurisitele*

alea de chițăitoare au intrat din nou în cabluri. Mestecau un nod, ticăloasele alea mici. „Afurisit" era un cuvânt pe care Viertz îl folosea foarte des. Chițăitoarele erau rozătoare mici native, care infestau pădurea și cauzau întotdeauna probleme clinicii și mașinăriilor sale, în ciuda a două încercări ilegale făcute de management pentru a le extermina.

În general, explicația este acceptată. Viertz mai schimbă câteva comentarii nesemnificative cu colegii și întrerupse legătura.

Seif.

Merg pe jos de-a lungul coridorului de la parter, unul lângă altul, cu mâna lui Aaron încă ferm deasupra capului ei. Codul lui Viertz deschide ușile pneumatice. Aaron extrage câteva coduri de resetare suplimentare care îi vor da posibilitatea să o însoțească până jos.

Nivelul la care se află seiful prezintă mai multe probleme. Acesta este acoperit cu senzori, toți legați direct la unitatea centrală a clinicii prin circuite izolate, protejate. Nu există coduri de resetare pe care să le poată utiliza pentru a putea trece. Dacă este văzut, i se va cere imediat să se identifice.

Misiunea este acum în punctul critic.

Când liftul ajunge la nivelul unde se află seiful, Aaron folosește un puls *em* pentru a distruge toate circuitele de alimentare și sistemele nepăzite. Câmpul encriptorului său de semnale dezactivează rețeaua de securitate protejată. Unitatea centrală știe acum că

ceva este în neregulă, dar nu poate detecta ce. Întreg etajul este o zonă electronică moartă.

Aaron glisează ușa liftului, deschizând-o cu mâna liberă. Metalul opune o rezistență considerabilă. Activatorii emit un țipăt, deformându-se sub presiunea exercitată de el. Pășește în întuneric. Scanările de câmp și imaginile în infraroșu îi arată un coridor scurt, pustiu în fața lui. Merge înainte cu zombi Viertz mărșăluind lângă el până când ajung în capăt, la ușa mare a seifului superconsolidată cu malmetal. Atât peretele, cât și ușa sunt apărate de un puternic câmp de forță, alimentat independent din interior. Mâna lui liberă lovește zidul neprotejat al coridorului până când degetele i se odihnesc pe conducta blindată care adăpostește o parte din cablurile rețelei de securitate. Presează. Un mic impuls disruptor dezintegrează betonul. Praful se revarsă, iar el își împinge mâna mai adânc în gaură. Trebuie să sape până la cot până când ajunge la conductă. O scurtă ciocnire a câmpurilor de energie, și conducta se sparge, expunând cablurile optice din interior.

Din vârfurile degetelor îi ies filamente subțiri care pătrund în cablurile optice, cufundându-se în aura de lumină coerentă din interior. Îmbunătățirile sale sunt în interfață direct cu unitatea centrală printr-un link neprotejat. Un torent de software distructiv este declanșat de u-amprentă spre rutinele primare ale unității centrale, corodându-le precum acidul pielea. În primele opt milisecunde de asalt, unitatea centrală pierde mai mult de jumătate din capacitatea de

prelucrare intelectuală. Rutinele implicite de apărare ale acesteia abandonează conexiunile de la sistemul de securitate al seifului, permiţându-i să se retragă şi să-şi lingă rănile în izolare.

U-amprenta lui Aaron îşi îndreaptă atenţia asupra conexiunilor de la celălalt capăt al cablului optic şi examinează reţeaua de securitate din interiorul seifului. Este nevoie de mai puţin de o secundă pentru a cartografia nodurile şi kuburile sistemului care să îi permită eliminarea controlului unităţii centrale şi a procedurilor de salvgardare. Câmpul de forţă este anulat, iar uşa groasă se deschide cu un fâşâit uşor de malmetal în retragere.

Aaron scoate mâna din gaura zimţuită. El şi Viertz merg înainte în tandem, trecând prin scutul de aer şi de praf, cu un foşnet blând. Panouri de iluminat independente fac clic şi dezvăluie o cameră strălucitoare de formă alungită umplută din podea până în tavan cu rafturi de kuburi translucide de plastic roz.

Registrul este un simplu piedestal subţire de metal situat înăuntru.

Viertz accesează software-ul inactiv din interior. Îi este cerut certificatul de autorizare bazat pe ADN.

Când trece pragul, scanarea de câmp îi semnalează lui Aaron două semnături de energie ciudate ce se degajă din pereţi pe fiecare parte a seifului. Acestea reprezintă ultimul mecanism de siguranţă pentru protejarea nepreţuitei jumătăţi de milion de celule de memorie securizate păstrate în seif. Nu

sunt listate nicăieri în inventarul reţelei de securitate. Au fost importate discret dintr-o Lume Centrală în care o astfel de tehnologie nu constituie nimic neobişnuit. Doi gardieni cu serioase îmbunătăţiri de arme de luptă sunt sigilaţi în cadrul zonei de suspendare temporală a unor cuşti din materie exotică. Îmbunătăţirile lor erau deja complet alimentate atunci când şi-începură perioada de serviciu de doi ani. Nu pun întrebări în momentul în care păşesc înapoi în timp real, ci pur şi simplu deschid focul.

Câmpul de forţă al lui Aaron este imediat împins aproape de suprasarcină în timp ce luptă să-i protejeze şi pe el, şi pe Viertz. Dezavantajul său este teribil de evident în clipa în care jetul de energie îi burdueşte şi pe el, şi pe femeie. Valuri dense de fotoni stacojii se aprind cu o ferocitate orbitoare în pieptul şi braţele sale. Se clatină o jumătate de pas înapoi.

Trimite certificatul de autorizare.

Dar piedestalul utilizează hardware de tip non-militar. Nu poate primi şi recunoaşte nicio informaţie într-un astfel de mediu electromagnetic ostil.

„Rahat!" Centura lui în bandulieră lansează un roi de drone electronice de contraatac şi cinci anulobureţi. Gardienii se răsucesc pentru a face faţă ameninţării şi se ascund în spatele rafturilor. Aaron îşi întinde mâna liberă şi reuşeşte să prindă partea de sus a piedestalului în timp ce ultimul baraj de energie se scurge departe de câmpul său de forţă. Din vârful degetelor i se degajă filamente cu care încearcă să pătrundă în nodurile şi cablurile de sub metal.

Cei doi gardieni ţâşnesc din spatele rafturilor şi deschid din nou focul. Anulobureţii se grupează şi îşi activează orizonturile de absorbţie. Razele de energie ale armelor se curbează bizar prin aerul fierbinte şi se scufundă inofensiv în florile de forma unor stele-negre ce plutesc acum calm în derivă în faţa lui Aaron. Orizonturile lor încep să se extindă în mod semnificativ. Gardienii trec la carabine cinetice. Proiectilele lor cu hypervelocitate nu sunt afectate de anulobureţi şi îi izbesc în plin pe Aaron şi pe Viertz. Câmpul de forţă eliberează o flamă strălucitoare de culoarea cuprului cu tonuri de carmin. Aaron simte presiunea puternică cu care impacturile îi pedepsesc trupul în timp ce câmpurile de întărire se luptă să-l ţină în poziţie verticală.

În genunchi.

Viertz se scufundă rapid la podeaua lucioasă, formând astfel o ţintă mai mică, mai stabilă. Filamentele lui Aaron pătrund în carcasa metalică a piedestalului şi încep acum să se conecteze la plasa fină de fire optice de dedesubt.

Câteva jetoane de energie vin razant spre Aaron. Le respinge cu un simplu jet de ioni din adaosul de îmbunătăţire din antebraţ. Câmpul său forţă trebuie să se reformateze acum pentru a permite ionilor să treacă. Este un punct slab pe care gardienii îl exploatează fără milă, concentrându-şi focul. Aaron simte proiectilele cinetice izbindu-l în umăr şi în partea de sus a trunchiului. Software-ul de luptă raportează cinci lovituri directe. Scanările de câmp îi dezvăluie

natura proiectilelor străine. Numărul unu este un proiectil exploziv obișnuit care este contracarat de un câmp de amortizare și transformat într-o bucată de metal fierbinte alb. Al doilea eliberează un set de fibre de foc care i se extind în trup, arzând carnea, ajungând la nivel celular și distrugându-i organitele biononice. Acestea pot fi blocate doar de o anumită frecvență a câmpului disruptor care le atacă structura moleculară, dar care are un efect debilitant și asupra biononicului încă funcțional din zonă. Al treilea lansează o otravă neurologică într-o cantitate suficientă pentru a extermina cinci sute de oameni. Biononicul converge rapid pentru a contracara toxina mortală. Patru este un alt exploziv și este neutralizat împreună cu primul. Cinci este un grup de microvibratoare, generatoare de dimensiunea unor microbi menite să îi paralizeze sistemul nervos și să-i inhibe capacitatea de operare a biononicului și a îmbunătățirilor. O funcție secundară constă în inducerea de impulsuri dureroase. Pentru acestea are nevoie de câmpul encriptor de semnale ca să le distrugă.

Sângele este scos din carnea ciuruită prin costumul rupt, dar este aplatizat din nou sub câmpul de forță reformatat. Țesătura din jurul costumului îi este saturată rapid. Biononicul se adună în jurul marginilor rănilor, acționând în mod concertat pentru a împleti la loc țesutul deteriorat, sigilând vene, artere și capilare. În interiorul corpului, mănunchiurile de fibre de foc își opresc expansiunea, coeziunea lor moleculară fiind sabotată de disruptor. Acesta este

însă prea lent, și proiectilul cauzează daune extinse. Daune care sunt amplificate de microvibratoare.

Aaron își dă capul pe spate și țipă în agonie în timp ce războiul tehnologiei microscopice se desfășoară în mușchii și în vasele lui de sânge. Dar continuă să se sprijine de Viertz și de piedestal.

Biononicul i-a dezactivat o serie întreagă de nervi, atenuând durerea și toate senzațiile din umăr și braț. O secțiune deconcertant de mare a stării sale medicale afișată în exovedere pulsează intermitent în roșu. Greața îl invadează. Frisoanele îi aleargă de-a lungul membrelor. Trusa medicală de teren din coapsă îi injectează în sânge o doză de supresori.

Un alt val de proiectile cinetice îl lovesc. Este în pericol de a cădea pe spate. Biononicul și îmbunătățirile lucrează la capacitate maximă. Dronele de contracarare fac tot posibilul să deruteze senzorii de țintire inamici, dar limitele înguste ale spațiului din seif fac un astfel de sistem aproape irelevant.

Filamentele sale sunt în interfață cu kubul din piedestal.

Trimite certificatul de autorizare.

Software-ul de înregistrare recunoaște autoritatea lui Viertz, și u-amprenta execută o căutare pentru depozitul securizat al lui Inigo. Localizează celula de memorie. Coordonatele fizice sunt încărcate în rutinele de luptă ale lui Aaron. Un volum de opt centimetri cubi ce trebuie păstrat intact. Restul structurii seifului devine acum neimportant.

Dă drumul piedestalului și lui Viertz. Femeia se prăbușește înainte, mișcarea făcând creierul neprotejat să trepideze. Un val de sânge proaspăt bolborosește în jurul cercului de os tăiat. Vârtejul de protecție al anulobureților este dezactivat, iar orizontul lor negru este repliat. Aaron ridică acum capul și rânjește cu un mârâit animalic, prin aerul calm, către gardieni. Aceștia și-au întrerupt barajul de foc pentru a evalua situația.

– Timpul răzbunării, le spune el cu entuziasm.

Primul puls disruptor pornește, și jumătate din rafturile prețioase se amestecă într-un vârtej de plastic topit. Cei doi paznici se dau înapoi clătinându-se. Focuri de gelipistol le izbesc repetat câmpurile de forță. Jetoane de energie sunt lansate de ambele părți. Orizonturi negre de anulobureți se dilată și se contractă ca niște nove inversate. Proiectile cinetice mușcă în pereții de beton și marmură ai seifului. Mai multe rafturi sunt afectate, spărgându-se ca sticla antică. Plasticul ia foc, și râuleţele topite se scurg de-a lungul podelei, capetele lor de înaintare scuipând flăcări slabe.

Aaron se poziționează între gardieni și celula de memorie a lui Inigo, protejând-o de orice deteriorare posibilă. Reușește să străpungă câmpul de forță de pe piciorul unui paznic și trage în gaură cu gelipistolul. Piciorul se transformă instantaneu într-o pastă lichidă de celule distruse. Gardianul țipă și se prăbușește. Câmpul lui de forță se reconfigurează peste bont, permițând sângelui să se împrăștie pe jos,

unde începe să fiarbă încet. Jetoanele de energie se atașează de el ca niște rozătoare prădătoare. Omul se zbate neputincios în timp ce câmpul de forță i se diminuează.

Acum totul este între Aaron și gardianul rămas. Amândoi avansează, fiecare încrezător în propriile adaosuri de îmbunătățire cu arme. Nu mai este o bătălie a software-ului sau a inteligenței umane. Forța brută este cea care va învinge acum.

În final, cei doi seamănă cu două mingi de foc atomice care se ciocnesc. O undă de șoc de energie incandescentă se degajă în urma impactului, transformând tot ce atinge în vapori. Unul dintre bolizii de foc se stinge brusc.

Aaron stă peste aglomerarea de cărbune care cu câteva secunde înainte fusese adversarul său. În timp ce îl fixează cu privirea, își extinde lateral brațul bun. Gura unui laser cu raze X îi iese din antebraț. Raza feliază capul gardianului fără picioare. Se încovoaie anihilând celulele de memorie ale omului. Aaron scoate un oftat lung, apoi se clatină sub trepidația durerii surde din umăr. Când se uită la el, vede că petele de sânge împânzise pieptul. Gaura ruptă și arsă din țesătura costumului nu dezvăluie nimic, doar un petic de piele înnegrit mustind de sânge. Monitoarele medicale îi raportează că pachetele de fibre de foc au săpat adânc, prejudiciul este extins. Junghiurile ascuțite de durere din piciorul stâng îi taie răsuflarea. Genunchiul aproape îi cedează. Biononicul acționează în mod concertat pentru a urmări și a elimina

microvibratoarele care îi plutesc în voie prin fluxul sanguin. Dacă i se infiltrează în creier, va avea probleme serioase. Trusa medicală pompează din nou calmante în el pentru a contracara șocul. Pierderea de sânge va deveni o problemă foarte curând, cu excepția cazului în care poate ajunge la o unitate medicală. Cu toate acestea, va rămâne funcțional, deși va trebui să se supună decontaminării din cauza toxinei neurologice. Bionicele sale nu se mulțumesc cu localizarea otrăvii. Câmpul de scanare se recalibrează singur și scanează din nou.

Aaron merge la raftul care conține celula de memorie a lui Inigo. Anulobureții fâlfâie prin aer și revin la bandulieră, strecurându-se înapoi în pungile lor. Picioarele îi scrâșnesc pe un covor de fragmente înainte de a lipăi prin sânge și magmă de plastic. Celula de memorie se află în mâinile lui, și etapa cea mai dificilă a misiunii este încheiată.

Flăcările cuprind toată uniforma lui Viertz în timp ce el iese din seif. Femeia rămăsese îngenuncheată. Aaron o împușcă în cap cu un laser cu raze X, un act caritabil în eventualitatea că celulele ei de memorie înregistrează încă impulsuri. Nu-i stă în fire, dar își poate permite să fie mărinimos într-un moment de succes.

Trei minute mai târziu, Aaron este din nou pe acoperișul blocului administrativ. Trece peste margine, trăgându-și răsuflarea în reprize scurte. Rana din umărul amorțit începe să ardă rece, radiind valuri

de ameţeală, pe care îmbunătăţirile sale medicale abia le pot împiedica să-l copleşească. Explozia teribilă de dureri din picioare, stomac şi coloana vertebrală îl sfârtecă, orbindu-l în timp ce este scuturat de convulsii. Nevăzute în display-ul exovederii, biononicele îi raportează că fac progrese în încercarea de a urmări şi de a elimina microvibratoarele care îi contaminează încă sângele.

Încet, ţeapăn, se îndreptă din nou. Se clătină aproape să cadă cale de două etaje. Imediat ce iese din casa liftului, u-amprenta i se reconectează la unisferă, raportându-i că rămăşiţa de unitate centrală strigă chemând ajutoare prin toate linkurile pe care clinica le mai avea cu unisfera.

– Trupele tactice ale poliţiei răspund, îl informă u-amprenta. Ofiţerii de securitate ai clinicii se înarmează. Perimetrul este izolat.

– Atunci ar fi bine să plecăm, bravă Aaron. Tresări din nou la un fior de durere din claviculă şi o chemă pe Corrie-Lyn. Hai să mergem. Sunt la poziţia desemnată A.

– Oh, răspunse ea. Ai terminat deja?

Pentru o clipă crezu că glumeşte.

– Ce?

– Nu am crezut că poţi fi atât de rapid.

Furia îl transformă rapid într-un sloi de gheaţă. Programul pe care i-l dăduse fusese extrem de strict. Nici măcar gardienii care nu trebuiau să fie acolo şi lupta care urmase nu-l întârziaseră cu mai mult de patruzeci de secunde.

– Unde ești?

Exovederea îi arătă o hartă locală cu crucișătoarele de poliție închizând clinica la o viteză de opt mach.

– Ah... Sunt încă în zona de recepție. Știi, au niște haine foarte frumoase aici și Ruth Stol a fost, de fapt, destul de utilă în privința stilului. Cine ar fi crezut? Am probat deja câteva din lucrurile astea minunate din lână...

– Intră dracului în capsulă! Acum! țipă el.

Software-ul tactic evaluă situația, aceasta corespunzând cu ce-i spunea propriul instinct. Acoperișul era mult prea expus. Un alt fior involuntar îi fugi în sus pe picioare și îl făcu să se îndoaie, rostogolindu-se peste margine, lăsându-se complet în seama software-ului său de luptă. Programul îi formată câmpul de forță pentru a amortiza aterizarea. Chiar și așa, când izbi pământul, durerea păru să-i explodeze direct în creier. Se rostogoli și se ridică în picioare. Mult prea încet.

– Ușile nu se deschid, spuse Corrie-Lyn. Nu pot ajunge la capsulă. A pornit alarma. Așteaptă... Ruth îmi spune să nu mă mișc.

Aaron gemu în timp ce se deplasa împleticindu-se peste banda de gazon din jurul blocului administrativ. Nu pentru că arborii i-ar fi oferit cea mai mică acoperire, nu împotriva felului de forțe care se îndreptau spre el. Căutarea întunericului era un simplu instinct animalic.

– Scapă de cățea, îi spuse lui Corrie-Lyn.

– Ce?

– Lovește-o. Uite un program de luptă, spuse el, și u-amprenta îi transferă fișierul corespunzător. Folosește o lovitură de dezactivare. Nu ezita.

– Nu pot face asta.

– Lovește-o. Și cheamă capsula. Pot sparge eu ușile pentru tine.

– Aaron, nu-i pot cere capsulei să forțeze intrarea? Nu mă simt bine să lovesc pe cineva fără avertisment.

Aaron ajunse la linia copacilor. Picioarele îi cedară, prăbușindu-se în vița-de-vie țepoasă. O durere care nu avea nimic de-a face cu microvibratoarele îi pulsa în umărul rănit.

– Ajutor! horcăi. Oh, la dracu', Corrie-Lyn, adu capsula aici.

Începu să se târască.

Exoimaginile erau acum sclipiri neclare în vederea încordată.

– Hei, m-a apucat.

– Corrie-Lyn...

– Vaca!

– Nu reușesc.

Împinse în solul nisipos umed cu brațul bun, încercând să se ridice din nou în picioare. Două capsule de poliție îi fulgerară în tăcere deasupra capului. O secundă mai târziu, boom-ul lor hipersonic îl trântea din nou la pământ. Crengile copacilor se frângeau sub violența sunetului. Aaron scoase un scâncet, rostogolindu-se pe spate.

– Oh, Ozzie, e sânge peste tot. Cred că i-am spart nasul. Dar nu am lovit-o chiar așa de tare.

– Ia-mă de-aici, șopti el.

Trimise un singur gând-comandă la anulobureții din bandulieră. Sferele mici își luară zborul în noapte, arcuindu-se peste copacii care se unduiau. Raze laser violete tăiau aerul, la fel de strălucitoare ca furcile fulgerului. Aaron zâmbi slab.

– Greșit, spuse el către capsulele de poliție nevăzute.

Anulobureții sugeau energia pe care capsulele o pompau în ei. Teoretic, efectul de anulare putea absorbi miliarde de kilowați-oră înainte de a ajunge la punctul de saturație. Aaron programase o limită. Când armele de poliție pompară până la nivelul limitei lor interne, efectul de absorbție se inversă.

Cinci explozii uriașe înfloriră peste pădure, trimițând valuri masive de presiune. Capsulele de poliție nu puteau fi deteriorate de explozie, câmpurile lor de forță erau mult prea puternice pentru asta, dar frontul le trimise rostogolindu-se prin cerul nopții, spiralând și zbătându-se dincolo de marginea pădurii, în timp ce driverele regrav se luptau să contracareze forța impactului. Jos, copacii se prăbușeau în toată nebunia de parcă erau figurine de hârtie, izbindu-se reciproc și creând un efect de domino ce radia de la centrele celor cinci explozii.

Un val de așchii și pietriș îl smulse pe Aaron de la pământ și îl trimise învârtindu-se la cinci metri într-un salt dur. Surprinzător era că încă mai ținea

în mâini celula de memorie în clipa în care căzu întins pe spate privind în sus la cerul asaltat de o încrengătură complicată de serpentine strălucitoare de ioni.

– Corrie-Lyn, strigă el disperat.

Deasupra lui, cerul sclipitor se stingea încet către un negru infinit. Nu se vedea nicio stea în clipa în care întunericul îl înghiți de tot.

Al patrulea vis al lui Inigo

După ridicarea taberei, imediat după răsăritul soarelui, caravana mersese timp de trei ore înainte ca ultima creastă să fie lăsată în urmă și câmpia de coastă să apară în sfârșit. Edeard zâmbi spre ea într-o explozie de adrenalină și entuziasm. După aproape un an petrecut pe drumuri, se uita în sfârșit la viitorul lui. Călare pe ge-calul de lângă el, Salrana țipa fericită și bătea din palme. Câțiva porci din spatele căruței lui O'lrany grohăiră la zgomotul brusc.

Edeard îi ceru ge-calului să stea în loc. Caravana înainta inexorabil, căruță după căruță rulând pe drumul pietros. Chiar în fața lui, poalele Munților Donsori cădeau brusc în minunata Câmpie Iguru de sub ei. Se întindea până departe, pe kilometri întregi. O întindere netedă de teren agricol mănos, majoritatea cultivat. Suprafața era împărțită în parcele uriașe regulate pline cu culturi verzi. O grilă masivă de canale alimentau râuri largi, puțin adânci, delimitate de diguri de protecție din lut. Pădurile aveau tendința să se extindă în jurul pantelor joase

ale conurilor vulcanice mici și ciudate, care spărgeau uniformitatea câmpiei. Din câte putea vedea, nu exista niciun tipar în dispunerea movilelor abrupte. Erau împrăștiate pur și simplu la întâmplare.

Era o geografie ciudată, complet diferită de terenul accidentat din jur. Ridică din umeri și mijì ochii spre orizontul estic. Parte imaginație, parte ceața depărtărilor, Marea Lyot abia se zărea, o linie gri.

Orașul însă nu era nevoie să ți-l imaginezi. Makkathranul domina orizontul ca o perlă scăldată în soare. La început fu dezamăgit de cât era de mic, apoi începu să realizeze distanța implicată.

– E ceva, nu-i așa? spuse Barkus în timp ce își dirija bătrânul ge-cal la același nivel cu al lui Edeard.

– Da, domnule, răspunse ucenicul. Comentariile suplimentare i se păreau de prisos. Cât de departe suntem?

– Ne va lua cel puțin încă o jumătate de zi ca să ajungem la câmpie. Porțiunea asta de drum în jos pe munte este dificilă. Vom face tabăra la Clipsham, primul oraș de dimensiuni decente de pe Iguru. Apoi vom mai avea nevoie de aproape încă o zi pentru a ajunge la Makkathran. Dădu vesel din cap și își mână ge-calul mai departe.

Aproape două zile distanță. Edeard se uita fermecat la capitală. Așa cum spuneau toți, singurul oraș adevărat de pe Querencia. Caravana vizitase câteva orașe fabuloase pe traseu, mari aglomerări urbane cu populații de oameni înstăriți. Unele aveau parcuri mai mari decât Ashwellul. La vremea

respectivă le credea foarte mari, convins că nimic nu putea fi mai mare. *Madona, ce țărănoi sunt!*

– Îndoieli aici, dintre toate locurile? îl întrebă Salrana. În capul tău acolo cresc ceva gânduri foarte melancolice.

– Mă simt doar umilit, îi spuse el.

Gândurile ei străluceau cu amuzament, provocându-i un zâmbet strengar.

– Te gândești la Franlee?

– Nu, de o lună, răspunse el cu demnitate.

Salrana râse răutăcios.

O întâlnise pe Franlee în Plax, o capitală de provincie de pe cealaltă parte a Munților Ulfsen. O grămadă de ghinioane pe drum, inclusiv roți rupte și animale bolnave, dar și câteva furtuni de toamnă neobișnuit de timpurii făcuseră caravana să ajungând târziu la Plax. Așa că, rămăseseră înzăpeziți timp de peste șase săptămâni. Atunci o întâlni pe Franlee, ucenică la Breasla Oumodelatorilor și prima lui poveste de dragoste adevărată. Petrecuseră cea mai mare parte a timpului îngrozitor de rece împreună, fie în pat, fie explorând tavernele mai ieftine ale orașului. Maestrul Breslei Oumodelatorilor îi recunoscuse talentul, oferindu-i statutul de ucenic senior cu promisiunea să-i dea poziția de calfă într-un an. Fusese *atât* de aproape de a rămâne.

Dar în cele din urmă ultima promisiune pe care i-o făcuse lui Akeem se dovedise mai puternică. Plecarea fusese atât de dureroasă, încât rămăsese ursuz și retras timp de câteva săptămâni în timp ce caravana

se deplasa greoi de-a lungul văilor înzăpezite ale Munţilor Ulfsen. Un chin să trăieşti cu el, mormăise restul caravanei. Fusese nevoie de tot restul iernii şi de Munţii Ulfseni între el şi Plax ca să-şi revină. Asta şi Roseillin, într-unul dintre satele de munte. Şi Dalice. Şi... în fine, alte câteva fete pe ici, pe colo.

– Uită-te la el, zie el cu sinceritate. Am făcut ce trebuia.

Salrana îşi dădu capul pe spate, închizând ochii pe jumătate din cauza luminii strălucitoare a dimineţii.

– Lasă oraşul, spuse ea.

– Nu am văzut niciodată atât de mult cer.

Când se uită în sus, înţelese ce voia să spună. Se aflau într-un punct de vizibilitate maximă ce le lăsa vederea liberă în infinitul azuriu care acoperea câmpia. Nori mici şi luminoşi se mişcau cu repeziciune departe, deasupra capului, rotocoale atât de fragile încât erau şi ei înşişi aproape de culoarea safirului. Păreau să se răsucească în timp ce trasau arcuri lungi deasupra Câmpiei Iguru înainte de a atinge curenţii montani unde se lăţeau şi se întunecau. *Deasupra oraşului vântul suflă întotdeauna dinspre mare,* îşi aminti că spunea Akeem. *Atunci când bate invers, fii atent.*

– Ce-i cu mirosul ăsta? întrebă el, nedumerit. Aerul era curat, aproape vibrant, dar în acelaşi timp cumva uşor viciat.

Din căruţa care trecea pe lângă el se auziră râsete.

– Hei, băiat de la ţară înapoiat! îl zeflemisi vizitiul Olcus. Ăsta e mirosul mării.

Edeard își coborî privirea înapoi la orizont. Nu văzuse marea până atunci. Adevărul era că, de la această distanță, nu părea mare lucru – o linie murdară gri-albăstruie. Bănuia că va deveni mult mai interesantă și mai impresionantă pe măsură ce se vor apropia.

– Mulțumesc, bătrâne, strigă, făcând un gest rapid cu mâna.

De acum, era în termeni buni cu fiecare familie din caravană. Despărțirea de ei în Makkathran urma să fie cel puțin la fel de grea ca și plecarea din Plax.

– Haide, spuse Salrana, mânându-și ge-calul înainte. După o clipă, Edeard o urmă.

– Am vorbit cu Magrith la micul dejun, zise fata. Mi-a zis că drumul ăsta este același cu cel pe care a călătorit Rah când și-a condus camarazii de pe navă în explorarea ce a urmat după aterizarea lor pe Querencia. Se pare că ar fi văzut orașul pentru prima dată chiar din locul acesta.

– Mă întreb ce a făcut din Iguru, murmură ucenicul.

– Există momente în care chiar nu te înțeleg, Edeard. Am ajuns la Makkathran, lucru pe care oricum l-am crezut totdeauna doar pe jumătate. Noi doi – niște săteni din Ashwell – suntem aici, în centrul întregii noastre lumi. Și tot ce faci este să vorbești despre stupidele terenurile agricole din afară.

– Îmi pare rău. E... locul ăsta este ciudat, asta e tot. Uită-te în jur, munții se sfârșesc brusc, ca și cum i-a tăiat ceva.

– Sunt sigur că există o breaslă a Geografilor dacă ești atât de interesat, pufni ea.

– Asta chiar e o idee, spuse el aparent brusc interesat. Crezi că ar fi greu să intru?

– Oh! țipă ea exasperată.

A treia ei mână îl lovi, încercând să-l dea jos din șa. El o împinse înapoi, îndoind-o și făcând-o să strângă mai tare frâiele în mâini.

– Edeard! Fii atent.

– Îmi pare rău.

Toți râdeau de el pentru că nu-și cunoștea propria putere. Clătină din cap și se concentră pe grupul de genistari care însoțeau caravana, asigurându-se că ge-caii trăgeau căruțele în linie dreaptă, că ge-lupii se țineau aproape și că ge-vulturii zburau în spirale largi. Drumul era excelent, cu pietre mari plate, bine întreținute – era aproape ca un trotuar de oraș. Dar acesta era drumul principal prin munți și ducea direct la capitală. Atât ochii, cât și televederea distingeau mai multe căruțe și mici convoaie deplasându-se în sus și în jos pe serpentinele largi din fața lor. Vedea, de asemenea, un grup de oameni călare, însoțiți de ge-lupi, venind spre ei fără să se grăbească. Vor ajunge în capătul caravanei până la prânz, socoti el.

Cu simțurile la acuitate maximă devenea încet-încet conștient de emanațiile orașului. Era un zumzet de fundal liniștit, similar cu aura oricărei așezări umane. Numai că în acest moment era prea departe ca să poată simți populația Makkathranului, indiferent de cât de talentat și de receptiv era. În plus,

acesta avea un tempo diferit de mintea omului, mai lent și mult mai plăcut. Era esența unei după-amiezi lenețe de vară distilate într-un singur sunet armonic lung. Plăcut și relaxant. Căscă.

– Edeard! strigă Salrana.

Clipi brusc, îngrijorarea din mintea ei alungându-l în starea de vigilență maximă. Ge-calul său șerpuia aproape de marginea drumului. Nu că ar fi fost periculos, nu exista nicio pantă până departe în josul dealului unde începeau serpentinele, aici nu erau decât un teren denivelat și curbura crestei. Câteva instrucțiuni rapide către mintea ge-calului îi corectară direcția.

– Hai să încercăm să ajungem întregi, îi spuse ea cu asprime. Madona, dar călăritul tău este încă teribil de prost.

Era prea neliniștit pentru a încerca s-o corecteze cu glumele lor obișnuite. Nu mai putea simți gândurile lente ale orașului – prea multă adrenalină îi pompa prin vene. Acum orașul putea fi văzut, iar el era cu adevărat excitat. În sfârșit, trecutul lor îngrozitor rămăsese cu adevărat în urmă.

Era miezul zilei când caravana începu să se oprească treptat în geamătul frânelor din lemn și metal, mârâitul animalelor și bombănitul ușor al oamenilor. Erau înșirați pe mai mult de opt sute de metri, în curba uneia dintre cele mai lungi serpentine, ceea ce făcea dificil pentru oricine altcineva să încerce să folosească drumul. Căpitanul patrulei de miliție

care îi făcuse să oprească părea că regretă un pic, dar nu era mai puțin insistent.

Edeard se afla la doar două căruțe distanță de capăt când Barkus întrebă:

– Există o problemă, domnule? Aceasta este călătoria noastră anuală, toate autoritățile civile ne cunosc.

– Și eu te știu, Barkus, spuse căpitanul uitându-se la ge-lupii caravanei.

Stătea pe un cal terestru negru ca noaptea, arătând splendid în tunica de ceremonie albastru cu cărămiziu pe care-i străluceau nasturi de alamă lustruiți. Edeard își folosi televederea pentru a examina revolverul din tocul alb de piele al omului. Era uimitor de asemănător cu cel care aparținuse familiei lui Genril. Restul membrilor patrulei erau înarmați în mod similar. Cu siguranță nu aveau nimic de genul armelor cu tragere rapidă ale bandiților. Edeard nu știa dacă ăsta era un lucru bun sau nu. Dacă orașul poseda astfel de arme, probabil nu le-ar fi expus cu o patrulă de genul ăsta.

– Cu toate acestea, nu-mi amintesc să fi avut atât de mulți ge-lupi înainte, spuse căpitanul.

– Am fost în provincia Rulan în ultimul an. Un sat a fost distrus de bandiți, fermele au suferit pierderi din cauza raidurilor. Nu poți fi niciodată prea atent.

– Sălbatici blestemați, scuipă căpitanul. Probabil doar două triburi care luptă pentru vreo curvă. Nu știu de ce te aventurezi acolo, Barkus, toți sunt niște

banditi și niște oameni-de-nimic, dacă mă întrebi pe mine.

Edeard se îndreptă încet în șa, cu privirea fixată în continuare pe căpitan. Își întări scutul în jurul lui.

– Nu face nimic, îi aruncă rapid Barkus o șoaptă prin televorbire.

– Edeard, șuieră Salrana încetișor.

Putea simți furia abia reținută din gândurile ei. De jur împrejur, mințile prietenilor lui radiau consternare și simpatie.

– Dar e profitabil, continuă imperturbabil Barkus. Putem cumpăra într-adevăr foarte ieftin, acolo.

Căpitanul râse, fără să detecteze furtuna emoțională care-l înconjura.

– Lucruri pentru care prietenii mei din oraș vor plăti foarte mult, cred.

– Asta este esența comerțului, spuse Barkus. La urma urmei, călătoria noastră e plină de riscuri.

– Ei bine, noroc bun pentru tine, Barkus. Dar eu sunt responsabil pentru siguranța Makkathranului, așa că trebuie să vă cer să vă țineți animalele în lesă în interiorul zidurilor orașului. Nu vor fi folosite în civilizație. Nu avem nevoie de niciun accident nefericit.

– Desigur.

– Ai putea să le obișnuiești cu ideea de îndată ce ajungi în câmpie.

– Voi avea grijă.

– Foarte bine. Și niciun fel de tranzacții cu locuitorii cartierului Sampalok, nu-i așa?

– Categoric nu.

Căpitanul și oamenii lui se întoarseră și se îndreptară călare în josul drumului, urmați de haita lor de ge-lupi.

Barkus porni caravana din nou, apoi își grăbi ge-calul înapoi la Edeard și Salrana.

– Îmi pare rău că a trebuit să auziți asta, spuse el.

– Nu sunt toți așa, în oraș, nu-i așa? întrebă Salrana neliniștită.

– Dulce Madona, nu! Ofițerii din miliție sunt, de obicei, fiii mai tineri ai unei familii vechi. Mici idioți care nu știu nimic despre viață. Nașterea le oferă o mare aroganță, dar nu și bani. Miliția le dă iluzia că își mențin statutul, când ei, de fapt, nu fac decât să-și caute o soție bogată. Din fericire nu pot face nimic cu adevărat rău patrulând pe-aici.

Edeard era aproape șocat de idee.

– Dacă au nevoie de bani, de ce nu aderă la o breaslă ca să-și dezvolte talentele psihice sau să înceapă o nouă afacere?

Spre surprinderea lui, Barkus izbucni în râs.

– Oh, Edeard, cu toată distanța pe care ai parcurs-o împreună cu noi, tot mai ai atât de mult de mers. Fiul unui nobil să-și câștige existența!

Râse din nou înainte de a-și mâna ge-calul la căruța următoare.

După Clipsham, Edeard nu voia decât să ia un cal și să galopeze peste Iguru până la Makkathran. Cu siguranță nu i-ar fi luat mai mult de câteva ore.

Cu toate acestea, reuși să-și țină nerăbdarea sub control și să-și facă datoria pe lângă caravană ajutând la calmarea ge-lupilor care nu erau obișnuiți să fie ținuți în lesă.

Era cald jos, la câmpie, vântul blând constant sufla un aer de mare umed, pe care Edeard îl găsea ciudat de revigorant. Iarna aici era mult mai scurtă decât era el obișnuit în provincia Rulan, îi explicase Barkus, deși lunile acelea puteau aduce înghețuri foarte dure și viscole cu multă zăpadă. Prin contrast, vara în oraș era foarte fierbinte și dura peste cinci luni. Cele mai multe dintre marile familii aveau vile în Munții Donsori unde își petreceau perioada de vârf a sezonului cald.

Terenurile agricole de pe Iguru reflectau clima cu creșteri luxuriante care acopereau fiecare câmp cultivat. Drumul era mărginit de palmieri înalți și subțiri îmbrăcați în panglici de mușchi albastru-cobalt cu smocuri de frunze cărămizii și smarald crescând drept în vârf. Culturile erau diferite de cele cu care era obișnuit Edeard. Erau mai puține câmpuri de cereale aici, dar o mulțime de plantații de citrice și de fructe, cu hectar după hectar de viță-de-vie și arbuști fructiferi. Unele câmpuri de trestie erau arse, trimițând pene negre de fum zbătându-se în sus spre înălțimile cerului senin. Solul vulcanic contribuia la nuanța verde sănătoasă a vegetației în aceeași măsură ca ploile regulate și cerul scăldat în soare. Armate de ge-cimpanzei se agitau pe câmpuri, îngrijind plantele sub controlul supraveghetorilor care călăreau pe cai

printre ei. Casele fermelor erau clădiri mari zugrăvite în alb, cu acoperișuri roșii din plăci de argilă, la fel de mari ca incintele breslelor din Ashwell.

În timpul orelor petrecute pe drum în dimineața aceea, panorama de pe ambele părți ale drumului drept rămăsese tulburător de similară. Numai conurile vulcanice ofereau puncte de reper prin care puteau măsura progresul făcut. Edeard putea vedea venele râurilor argintii care coborau pe pantele acestora înainte de a dispărea în tivul dens, verde întunecat al copacilor. Dar nu existau coroane în formă de căldare. Toate aveau creste simple, rotunjite.

Pe marginile înguste se zăreau construcții compacte, dar elaborate care, îi explicaseră prietenii, erau ceva mai mult decât pavilioane în care bogații din oraș să-și petreacă leneș zilele, bucurându-se de priveliștea încântătoare. De obicei își instalau în ele amanta favorită.

Traficul începu să crească pe măsură ce se apropiau de Makkathran. Caii tereștri erau acum mult mai frecvenți decât ge-caii. Călăreții lor purtau haine scumpe. Căruțele încărcate cu produse de la fermele și proprietățile de pe câmpie șerpuiau spre piețele și depozitele comerciale. Caleși de lux, cu ferestre acoperite de perdele, zornăiau în trecere. Edeard era surprins să constate că erau protejate de televederea întâmplătoare printr-o variantă ușoară a propriei capacități de a se ascunde. Lacheii lor radiau o furie ursuză, descurajând pe oricine să tragă cu ochiul.

Ultima porţiune din afara zidurilor oraşului găzduia o varietate uimitoare de copaci. Trunchiuri bătrâne, negre şi gri, străjuiau drumul pe fiecare parte, trimiţându-şi crengile noduroase deasupra capului unde formau arcuri îngemănate, vechi de secole. La început, Edeard crezu că fusese un fel de cutremur de pământ recent. Toţi copacii, indiferent de vârstă şi de mărime, erau aplecaţi la fel, ramurile lor îndoindu-se în aceeaşi direcţie. Apoi, încet, realiză că vântul îi modelase constant, împingându-le crengile dinspre linia ţărmului.

Pe ultimii patru sute de metri, pământul era o luncă netedă, plină de turme de oi. Când părăsiră adăpostul copacilor, Edeard fu răsplătit cu prima priveliște a oraşului de când coborâseră la baza dealurilor. Zidul de cristal era în faţa lor, ridicându-se drept din iarbă până la o înălţime de treizeci de metri. Deşi transparent, avea o nuanţă aurie care denatura siluetele clădirilor din interior, făcând imposibil să-ţi formezi o impresie reală despre ceea ce se afla înăuntru. Alcătuia un cerc perfect în jurul oraşului, având aceeaşi înălţime de jur împrejur, cu excepţia portului de pe latura de est, unde scădea mult lăsând marea să spele cheiurile. Mareele blânde de pe Querencia nu aveau niciun efect vizibil asupra lui. Cristalul încăpăţânat era imun la forţele de eroziune ca şi la toate celelalte forme de agresiune. Nici gloanţele, nici târnăcoapele nu-l puteau ciobi, cleiul nu se lipea de el. Ca barieră defensivă era aproape perfect.

Singurul lui punct vulnerabil cunoscut era telekinezia, care i-ar fi putut înfrânge treptat rezistența. Acesta fusese modul prin care deschisese Rah orașul pentru oamenii săi. Era un telekinetic puternic și tăiase sistematic cristalul, modelând trei porți. Legenda spunea că pentru fiecare dintre ele avusese nevoie de doi ani pentru a o tăia. Urmașii săi fixaseră segmentele uriașe detașate cu balamale metalice gigant, transformându-le în niște porți strâmte. În cele două milenii care urmaseră fuseseră închise numai de opt ori. În ultimii șapte sute de ani rămăseseră deschise.

Caravana trecu prin poarta de nord. Aceasta avea șapte metri lățime la bază, arcuindu-se la zece metri deasupra capului lui Edeard. Poarta în sine era împinsă înapoi, lipită de zid pe interior. Îi era greu să creadă că lucrul acela uriaș chiar putea fi mișcat din loc. Balamalele păreau niște invenții uimitor de primitive, toate îmbinările bulboase de fier și traversele fiind împânzite de nituri. Cu toate acestea, nu erau corodate, iar pivoții erau unși.

În interior, în stânga drumului, era o fâșie largă de padoc numită Marele Canal care urma curbura zidului până la districtul Upper Tail de lângă port. Cum accesul cailor era interzis în cartierele rezidențiale, multe familii aveau grajduri aici, clădiri simple, din lemn, care fuseseră adăugate de-a lungul secolelor. Erau, de asemenea, împrejmuiri pentru bovinele și cotețele călătorilor, chiar și câteva piețe ieftine. Pe partea opusă a drumului, semiluna similară a Micului Canal conducea la poarta principală.

De-a lungul marginii interioare a celor două canale se întindea Canalul Arcului de Nord, căptușit cu același material albicios din care erau construite majoritatea clădirilor orașului, asemănător marmurei lucioase, dar mai puternic decât orice metal pe care oamenii îl puteau forja pe Querencia.

Edeard se holba încântat la gondolele care alunecau de-a lungul canalului. Văzuse bărci și înainte, Thorpe-By-Water avea din abundență, la fel ca și multe alte orașe. Dar acelea erau doar niște rude necioplite în comparație cu ambarcațiunile negre și elegante. Aveau chile de mică adâncime, cu prove înalte ce creșteau din apă sculptate în figuri elegante. Băncile cu perne din partea de mijloc erau ferite de soarele fierbinte cu copertine albe, în timp ce gondolierul stătea pe platforma de la pupa, manevrând cu ușurință și grație o prăjină lungă. Fiecare gondolă găzduia cel puțin o pereche de ge-pisici. Edeard zâmbi fericit văzând tradiționalele forme de genistar, care viermuiau sărind înainte și înapoi din apa sărată. Spre deosebire de creaturile umflate pe care le modelase în Ashwell, acestea erau animale acvatice suple cu labe palmate și o coadă lungă sinuoasă. Suprafața canalului era animată de valuri mici clipocind din cauza felinelor care vânau încontinuu fili-șobolanii agili și devorau tulpinile de buruieni trilan pentru a menține canalul curat.

– Oh, mare Madona! șopti Salrana uimită, cu gura căscată la oraș.

– Am făcut ce trebuia, hotărî Edeard. Da, am reușit.

Se afla acum în interiorul zidului de cristal, scăldat de aura adevărată a orașului. Nu simțise niciodată atâta vitalitate, genul de impact emoțional antrenant care putea veni doar de la atât de mulți oameni care-și vedeau de viața lor agitată în apropiere. Individualitatea era imposibil de distins, dar senzația colectivă era de motor generator de animație. Se simțea înălțat stând doar pur și simplu acolo și absorbind imaginile și sunetele.

Caravana se opri în sfârșit. Barkus avu o discuție scurtă, cu un maestru de Călătorii al orașului, care le atribui trei zone îngrădite pe Marele Canal în care puteau să-și desfășoare comerțul. Căruțele huruiau de-a lungul liniei înguste spre destinația finală.

Edeard și Salrana mergeau pe jos pe lângă ge-cai, îndreptându-se spre căruța lui Barkus. Un moment similar cu cel din Thorpe-By-Water în care veniseră la conducătorul caravanei să ceară ajutor. Familia bătrânului ridica ușor copertine pe fiecare parte a căruței vechi. Toți erau străini atunci, curioși și suspicioși. Acum Edeard îi cunoștea pe toți și îi considera prieteni – ceea ce făcea lucrurile foarte dificile. Gândurile Salranei erau reținute și ursuze când Barkus se întoarse cu fața spre ei.

Bătrânul conducător al caravanei privi bagajele pe care le cărau în mâini.

– Deci chiar rămâneți aici?

– Da, domnule.

Îi îmbrăţişă pe amândoi. Salrana trebui să-şi şteargă lacrimile. Edeard se luptă să se asigure cu nu i se va întâmpla acelaşi lucru şi lui.

– Aveţi destui bani?

– Da, domnule, suntem bine. Edeard bătu buzunarul din interiorul pantalonilor. De-a lungul drumului vânduse destui ge-păianjeni pentru a plăti pentru câteva săptămâni o cameră generos mobilată într-o tavernă şi era îmbrăcat respectabil din nou.

– Dacă nu merge, vom fi aici timp de o săptămână. Sunteţi bineveniţi să vă întoarceţi. Amândoi. Veţi avea întotdeauna o casă pe drum cu noi.

– Nu voi uita niciodată bunătatea ta, spuse Edeard.

– Nici eu, adăugă Salrana.

– Mergeţi, atunci. La drum cu voi!

Edeard putea vedea în gândurile agitate ale bătrânului că despărţirea era la fel de dureroasă şi pentru el. Prinse braţul lui Barkus şi îl strânse bine înainte de a se întoarce să plece. Salrana îşi aruncă braţele în jurul gâtului conducătorului caravanei şi îl sărută cu recunoştinţă.

Drumul care îi adusese în oraş se încheia în apropiere de Canalul Arcului de Nord. Merseseră pe lângă apă o vreme până când găsiseră un pod. Acesta era făcut dintr-o variantă mai dură de culoare ocru a materialului omniprezent al oraşului, un arc simplu scund la care fuseseră adăugate balustrade din lemn pe fiecare parte. Edeard trebuise să-şi apuce strâns

geanta de umăr. Erau atât de mulți oameni care foloseau podul, agitându-se în jurul lui. Dar niciun animal, își dăduse seama, nici măcar ge-cimpanzei. Podul îi dusese în districtul Ilongo, care era alcătuit din clădiri mici ca niște cutii, cu două sau trei etaje, cu acoperișuri boltite și pereți care de multe ori erau înclinați. Ferestrele nu urmau niciun tipar. Erau fante oblice, semiluni, lacrimi, cercuri, ovale, dar niciodată pătrate. Toate aveau geamuri de cristal transparent gros, care crescuse, luase formă și se realimentase în aceeași manieră lentă ca și structurile înseși. Intrările erau simple dreptunghiuri arcuite sau ovale tăiate în pereții de la parter. Oamenii fuseseră cei care adăugaseră ușile din lemn, fixând balamale în structură cu cuie bătute cu ajutorul telekineziei. De-a lungul anilor, cuiele aveau să fie lent degajate de materialul orașului pe măsură ce acesta repara găurile punctiforme făcute, trebuind să fie refixate la fiecare aproximativ zece ani. Reînnoirea constantă, lentă a țesăturii orașului făcea ca tot locul să arate proaspăt, ca și cum abia ar fi fost terminat.

Clădirile erau îngrămădite unele într-altele. Uneori, pe lângă câte un colț înclinat, abia mai erau câțiva zeci de centimetri între ziduri, forțându-l pe Edeard să se întoarcă într-o rână pentru a se putea strecura printre ele, în timp ce alte pasaje erau deschideri largi pietruite pe care mai multe persoane puteau merge în paralel. Fără niciun avertisment, dădeau de mici piețe pătrate și curți, toate dotate cu fântâni cu apă proaspătă ce bolborosea în vârful unui pilon gros.

– Aici nu muncește nimeni? întrebă Salrana nedumerită, după ce se înghesuiseră bine timp de zece minute pe trotuarele înguste. Toți trebuie să fie la plimbare.

Edeard ridică din umeri. Cartierul era un labirint derutant. Era, de asemenea, locul în care descoperise că materialul din care era construit orașul era aproape opac la televedere. Putea doar simți formele cețoase de cealaltă parte a câte unui zid și, cu siguranță, nu le putea percepe dincolo de o clădire. Nu era obișnuit ca percepția să-i fie limitată la o distanță atât de mică, ceea ce îl neliniștea oarecum. În cele din urmă își chemă ge-vulturul și îl trimise să planeze deasupra acoperișurilor și să găsească o cale pentru ei.

Voia să ajungă în cartierul Tosella unde se afla Turnul Albastru al Breslei Oumodelatorilor. Era cartierul de la est de Ilongo, separat de acesta prin Canalul Ascuns. În ciuda faptului că se aflau atât de aproape, le luă patruzeci de minute pentru a parcurge Ilongo înainte de a traversa canalul îngust pe un mic pod de lemn.

Clădirile din Tosella erau construite la o scară mult mai mare decât cele pe care le văzuseră până acum. Conace lungi dreptunghiulare, cu ferestre înalte despicate, stivuite una deasupra celeilalte până la înălțimea a șase etaje, cu acoperișuri în formă de domuri din inele concentrice care se intersectau ca niște valuri înghețate în mijlocul unui vârtej. Terenurile din imediata apropiere a zidurilor acestora erau împrejmuite cu garduri din stâlpi înalți subțiri,

care separau trotuarul public de mozaicurile cu embleme din bucăţele strălucitoare în culori primare. Parterul clădirilor era sub formă de colonade arcuite ce închideau în centru suprafeţe pătrate în care grădini dichisite creşteau în brazde lungi sub lumina colorată rece care strălucea prin luminatoarele din acoperişul înalt de deasupra. Pentru prima dată de când erau în oraş, simţi minţile unor genistari. Parterul unuia dintre conace fusese transformat în grajduri pentru ei. Zări chiar şi nişte ucenici şi calfe grăbindu-se dintr-o parte în alta, cu gândurile neliniştite şi supuse în încercarea de a rămâne în graţiile maestrului lor. Asta îi aduse un zâmbet pe faţă, amintindu-şi unele dintre poveştile mai scandaloase ale lui Akeem despre viaţa de ucenic în Makkathran.

– Ştiu că toată lumea întreabă asta, spuse Salrana în timp ce întârziau lângă una dintre vilele uriaşe, admirând subtilele nuanţe de curcubeu reflectate de faţada albă ca zăpada. Dar mă întreb cine a construit acest loc?

– Credeam că Primele vieţi au făcut-o. Nu aşa spune Madona?

– De fapt, ea nu zice asta în niciuna dintre învăţăturile ei. Nu spune decât că oraşul a fost părăsit de cei care au venit înainte.

– Atunci nu se poate să fi fost oameni.

– Ce te face să spui asta?

– Oh, îl putem folosi destul de bine, ideea de adăpost este universală, presupun. Dar nimic de aici

nu este tocmai potrivit pentru noi. În primul rând, până la sosirea lui Rah nu exista nicio poartă.

– Deci constructorii navigau înăuntru și în afară pe mare care, cu siguranță, are legături cu toate canalele, replică ea cu un zâmbet.

– Nu. Nu putea răspunde umorului ei. Privirea i se plimba de-a lungul conacului. De la funcționalitatea de bază până la estetică, rădăcina arhitecturii era bazată pe specie, și Makkathranul pur și simplu nu se potrivea sensibilității umane. Se simțea stingher aici. Oamenii nu au construit niciodată acest loc, ne-am adaptat la el.

– Ești domnul-știe tot, nu-i așa? Și ne aflăm aici doar de o oră.

– Îmi pare rău, zâmbi el. Dar este fascinant, trebuie să recunoști.

– Cartierul Eyrie, se spune, este cel cu adevărat ciudat. Este locul unde Pythia își are biserica, și aceea este singura clădire construită vreodată pentru om. Orașul a acordat-o Madonei pentru ca turma ei să fi aproape de turnuri atunci când Lorzii Cerului se vor întoarce, în sfârșit.

– Turnuri?

– Da. Acolo au coborât Lorzii Cerului ultima dată când au fost aici, în ziua în care au luat spiritul lui Rah să se odihnească în Marea lui Odin.

– Oh. Hei, stai, vrei să spui că oamenii sunt cei care au conceput Biserica Madonei?

Ea oftă, prefăcându-se exasperată.

– Vezi? Dacă te-ai fi deranjat vreodată să-ţi întorci faţa spre biserică, ai fi ştiut asta. E chiar acolo, în scripturile Madonei.

El aruncă încă o privire suspicioasă spre conac.

– E ca şi cum în loc de genistari ai modela clădiri. Mă întreb dacă constructorii oraşului i-au adus pe Impliciţi pe Querencia.

– Dacă Breasla Geografilor nu te primeşte, ai putea oricând aplica pentru Breasla Istoricilor.

– Obraznică! şi îi trase una cu pumnul.

Salrana dansă într-o parte râzând şi scoase limba la el. Mai mulţi trecători se uitau curioşi la ea, neobişnuiţi să vadă o novice a Madonei comportându-se astfel. Ea adoptă o expresie smerită şi îşi duse mâinile sfioasă la spate, dar ochii şi mintea încă îi sclipeau de amuzament.

– Haide, spuse el. Cu cât ajungem mai repede la Turnul Albastru, cu atât mai repede te vom putea încuia în dormitorul novicelor unde ţi-e locul, departe de pericole şi unde să nu faci probleme.

– Îţi aminteşti de promisiunea noastră? Eu voi fi Pythia, iar tu vei fi primar.

– Da, zâmbi. S-ar putea să ne ia câţiva ani, dar o vom face.

Zâmbetul ei se estompă, gândurile devenindu-i serioase.

– Edeard, n-ai să mă uiţi, nu-i aşa?

– Hei... bineînţeles că nu.

– Vorbesc serios, Edeard. Promite-mi. Promite că vom vorbi în continuare în fiecare zi, chiar dacă va fi doar o televorbire de salut.

Edeard ridică apoi o mână, cu palma îndreptată spre ea.

– Jur pe Madona că nu te voi uita! Așa ceva pur și simplu nu e posibil.

– Mulțumesc. Zâmbetul ei neastâmpărat se întoarse. Nu vrei să mă săruți din nou, înainte de a fi amândoi închiși în dormitoare separate, în fiecare noapte?

El gemu exasperat.

– Poate că ar trebui să plec din nou cu caravana.

Fu rândul Salranei să-i tragă un pumn.

Turnul Albastru se afla în centrul districtului Tosella, fiind cel puțin de două ori mai înalt decât cel mai mare conac pe care îl văzuseră până acum. Pentru zidurile sale, materialul orașului se umbrise către un azur întunecat ce părea să absoarbă lumina soarelui în timp ce fațada avea propriul nimb de umbră. Stând așa la bază, între contraforturile grațioase care semănau cu rădăcinile unui copac străvechi, Edeard se simțea destul de intimidat de inima breslei sale. În mod sigur, o astfel de structură nu fusese niciodată destinată să adăpostească o profesie care exista pentru a ușura greutățile vieții oamenilor. Era mai mult ca o fortăreață pentru bandiți.

– Ești sigur că vrei să faci asta? întrebă Salrana ezitând. Era la fel de descurajată ca și el de structura copleșitoare.

– Hm. Da. Sunt sigur.

Și-ar fi dorit ca ezitarea din gândurile sale să nu fi fost atât de evidentă.

Intrară printr-o ușă largă a cărei asemănare cu gura unui gigant era neplăcut de mare. În interior, pereții și podeaua se schimbau în roșul cel mai închis posibil cu o strălucire de suprafață care să fie potrivită cu cea a lemnului lustruit. Raze puternice de soare veneau dinspre lanseta de ferestre înalte, tăind bezna holului larg de la intrare.

Edeard nu știa unde să meargă, nu părea să fie acolo niciun fel de funcționar care să-i îndrume pe vizitatori spre camera potrivită. Determinarea lui păli rapid, lăsându-l proptit în mijlocul spațiului deschis.

– Nu prea cred ca locul ăsta să fie cel în care își au ucenicii dormitoarele, spuse Salrana din colțul gurii.

Erau mai multe grupuri de oameni în hol, toți discutând în liniște. Purtau haine frumoase pe sub robe unduite, căptușite cu blană și cu emblema oului-într-un-cerc-răsucit a breslei brodată în fir de aur pe revere. Priviri dezaprobatoare erau aruncate către Salrana și Edeard și un număr surprinzător de persoane își concentrau televederea pe cei doi tineri.

Propria televedere îl avertiză pe Edeard că trei gardieni înarmați cu revolvere marșăluiau prin holul de la intrare. Purtau jachete ușoare din dromătase

peste tunici din bumbac de un alb imaculat. Emblema breslei era vizibilă pe căştile lor.

Sergentul se încruntă la Edeard, un pic mai puţin ostil faţă de Salrana când văzu că purta ţinuta completă de novice.

– Voi doi, mormăi, ce treburi aveţi pe-aici?

Asta da primire călduroasă pentru un coleg, membru al breslei, venit de departe, gândi Edeard posomorât. Apoi realiză cu nu este deloc intimidat de gardian. După bandiţi, sergentul şi mica lui echipă păreau uşor ridicoli.

– Sunt o calfă a breslei, spuse Edeard, surprinzându-se de cât de calmă şi autoritară îi era vocea. Am venit din provincia Rulan pentru a-mi desăvârşi instruirea.

Sergentul arăta de parcă ar fi muşcat dintr-un fruct putred.

– Eşti foarte tânăr pentru a fi calfă. Unde ţi-e insigna?

– A fost un drum lung, spuse Edeard, care brusc nu mai voia să explice ce se întâmplase în satul său cuiva care nu putea înţelege viaţa de dincolo de oraş. Am pierdut-o.

– Şi scrisoarea?

– Scrisoare?

Sergentul vorbi încet, cu gândurile colorate de dispreţ.

– Scrisoarea de recomandare pentru breaslă, din partea maestrului tău?

– Nu am aşa ceva.

– Îţi baţi joc de mine, căcăciosule? Iertare, domnişoară, îi zise el cu părere de rău Salranei. Plecaţi, înainte să vă duc la Curtea de Justiţie pentru încălcarea proprietăţii şi furt.

– Nu am comis niciun furt, protestă Edeard cu voce tare. Maestrul meu a fost Akeem şi a murit înainte de a scrie o scrisoare de recomandare.

– Singurul motiv pentru care ai pătruns aici este de a fura ceva de la noi, mic rahat de ţărănoi ce eşti, se răsti sergentul. Acum m-ai înfuriat, şi asta nu e bine pentru tine.

Se întinse spre Edeard, apoi clipi surprins când mâna îi alunecă pe un scut telekinetic extrem de puternic. Oh... tu ai vrut asta. Încercă să-l înşface cu a treia mână.

Edeard o îndepărtă cu uşurinţă, ridicându-l pe sergent de jos. Omul ţipă şocat când picioarele începură să-i bată aerul.

– Puneţi-l pe căcăciosul ăsta la pământ! le strigă oamenilor lui.

Mâinile lor telekinetice se apropiară de Edeard fără niciun rezultat. Se întoarseră atunci spre pistoale, doar pentru a-şi vedea armele mişcându-se lent printr-un aer imposibil de gros.

– Edeard! scânci Salrana.

Edeard nu putea înţelege cum degeneraseră lucrurile atât de mult şi atât de repede.

– Destul, porunci o voce de bariton.

Televederea lui Edeard îi arătă un bătrân care traversa holul spre ei. Roba lungă îi plutea spre spate

în timp ce înainta. Luase în greutate în ultimii ani, pantalonii ocru erau croiți înalt, astfel încât burta rotundă nu se revărsa în afară. O cămașă largă desăvârșea deghizarea discretă, dar greutatea lui era totuși evidentă la degetele durdulii, gâtul rotund și fălcile grele. Cu toate acestea, își purta trupul cu vitalitatea unui om la jumătate din vârsta lui. Chiar și fără a-i simți gândurile rigide era, evident, o persoană cu autoritate.

– Pune-l jos! îi ordonă lui Edeard.

– Da, domnule, spuse cu blândețe tânărul. Știa că acesta era un maestru de același rang cu Akeem. Îmi cer scuze. Nu am avut de al...

– Tăcere! Omul se întoarse spre sergent, care își îndrepta hainele, evitând orice contact vizual cu cineva. Și dumneata, sergent, trebuie să-ți ții cumpătul sub control. Nu sunt pregătit să las Turnul Albastru în paza unei minți meschine și paranoice. Ori înveți să adopți o atitudine mai rațională, ori îți vei petrece zilele păzind proprietățile breslei de cealaltă parte a Munților Donsori. M-am făcut înțeles?

– Domnule...

– Afară cu tine în timp ce cercetez cât de mare este amenințarea pe care o reprezintă acest băiat!

Sergentul își conduse oamenii afară, dar nu înainte de a-i arunca lui Edeard o ultimă privire care promitea o răzbunare cumplită.

– Numele tău, băiete?

– Edeard, domnule.

– Eu sunt Topar, maestru în consiliului breslei și adjunct al Marelui maestru Finitan. Asta ar trebui să-ți dea o idee despre cât de adânc te-i cufundat în rahat de Implicit. Novice a Madonei, pot să întreb care îți este numele?

– Salrana.

– Înțeleg. Și îmi dau seama că amândoi ați ajuns abia de curând în Makkathran. Corect?

– Da, domnule, spuse Edeard. Îmi pare extrem de rău...

Topar flutură o mână iritat.

– Ar trebui să fiu supărat, dar numele lui Akeem nu a mai fost auzit în augustul nostru Turn de foarte mult timp. Sunt intrigat. Am auzit că ai spus că este mort?

– Da, domnule. Mă tem că este.

Pentru moment, buna dispoziție dispăru de pe fața lui Topar.

– Păcat. Da, foarte mare păcat.

– L-ați cunoscut, domnule?

– Nu eu, nu. Dar te voi duce la cineva care l-a cunoscut. El va dori detalii, sunt sigur. Urmați-mă.

Îi conduse la o arcadă din partea din spate a holului și începu să urce scările largi de dincolo de ea. În timp ce urca, Edeard știa că avusese dreptate gândind că, indiferent cine fuseseră cei care construiseră orașul, aceia nu erau oameni. Scara era greoaie, mai mult ca o pantă de valuri solidificate. Era curbată suficient pentru a oferi o poziție nesigură, în timp ce distanța dintre trepte era nepotrivită pentru picioarele

unui om. Edeard începu curând să transpire în timp ce continuau să urce în spirală. Mușchii gambelor sale nu erau obișnuiți cu un astfel de efort fizic intens.

La un moment dat, atunci când ajunseseră, probabil, la patru sau cinci etaje deasupra holului, Topar se întoarse zâmbind afectat către cei doi tineri. Mormăi ca și cum era satisfăcut de suferința lor.

– Imaginați-vă cât de rotund aș fi, dacă nu ar trebui să mă lupt cu asta de cinci ori pe zi, nu-i așa? Chicoti și porni mai departe.

Edeard gâfâia puternic; în cele din urmă s-au oprit într-un fel de anticameră mare. Nu avea nicio idee de cât de mult urcaseră, dar cu siguranță partea de sus a turnului putea să fie doar la vreun metru deasupra lor. Altitudinea ar fi putut explica senzația de amețeală pe care o avea.

– Așteaptă aici, spuse Topar și trecu printr-o ușă de lemn legată cu filigrane de fier groase.

Pereții din anticameră erau tot roșii, dar mai deschiși decât cei de la etajele inferioare. Deasupra capului, tavanul degaja o aură de chihlimbar palid, făcând ca pielea lui Edeard să capete o nuanță neplăcută de gri. Își aruncă geanta de umăr pe podea și se cufundă într-un scaun mare cu brațe curbate din lemn. Salrana se așeză pe un altul lângă el, părând complet consternată.

– Avem necazuri sau nu? întrebă ea.

– Nu cred că-mi mai pasă. Porcul ăla de sergent. Știa că suntem inofensivi.

Ea zâmbi.

– Tu nu ești.

Era prea obosit să se certe. Televederea îi era complet blocată de zidurile turnului, dar, simțea două minți în spatele ușii de lemn. Putea discerne foarte puțin din compoziția lor emoțională, dar, în timp ce se plimba prin cartiere, observase cât de pricepuți erau oamenii orașului în a-și proteja sentimentele.

Topar deschise ușa.

– Poți veni acum, Edeard. Novice Salrana, dacă ai fi atât de amabilă să ne mai aștepți puțin. Cineva va veni imediat să aibă grijă de tine.

Chiar înainte de a intra în cameră, Edeard ghici că era dus la Marele maestru Finitan. În timp ce trecea pragul aproape se poticni sub televederea care măturа prin el ca o rafală de aer rece. Părul de pe spate și brațe i se ridică. Un mic gând îi trecu prin minte spunându-i că, dacă cineva ar putea vedea printr-un camuflaj psihic, omul acesta ar fi.

Marele maestru Finitan stătea într-un scaun înalt, în spatele unui birou de stejar mare, cu fața la ușă. Biroul său ocupa probabil aproape un sfert din turn la etajul acesta. Era imens, dar aproape gol. Nu existau nici alte piese de mobilier decât biroul și scaunul. Două dintre ziduri erau acoperite cu rafturi cu cărți ce conțineau sute de volume legate în piele. În spatele lui, zidul era în cea mai mare parte o fereastră de cristal cu nervuri subțiri, oferind o vedere clară peste Makkathran. Gura lui Edeard se deschise. Abia reuși să se stăpânească să nu fugă și să se holbeze ca un copil încântat. Din ce putea vedea din unghiul acela,

acoperişurile ondulate se întindeau pe kilometri întregi, în timp ce canalele tăiau printre ele ca nişte artere albastru-gri. Privindu-l de acolo, ştia sigur că oraşul era viu. Aici oamenii nu erau nimic mai mult decât bacterii străine care locuiau într-un organism pe care nu l-ar putea înţelege niciodată pe deplin.

– O vedere formidabilă, nu-i aşa? spuse cu blândeţe Marele maestru Finitan.

În multe privinţe, era opus fizic lui Topar. Subţire şi înalt, cu părul des lăsat până la umeri, abia începând să albească. Cu toate acestea, vârsta îi era trădată de ridurile care îi brăzdau faţa. Gândurile îi erau liniştite şi era mai degrabă curios şi afabil decât distant.

Edeard îşi mută privirea înapoi la Marele maestru.

– Da, domnule. Îmi cer încă o dată scuze pentru ceea ce s-a întâmplat în hol...

Marele maestru îşi ridică un deget la buze, şi Edeard tăcu.

– Să nu mai vorbim despre asta, spuse Finitan. Ai parcurs un drum lung, nu-i aşa?

– Din provincia Rulan, domnule.

Finitan şi Topar schimbară o privire, zâmbind la vreo glumă doar de ei ştiută.

– Un drum lung, spuse Finitan pe un ton înţelept. Un ceai?

Mintea lui trimise rapid o instrucţiune prin televorbire.

Edeard se întoarse pentru a vedea o uşă deschizându-se la baza unuia dintre pereţii cu rafturi. Era prea mică pentru un om, doar un metru douăzeci

înălțime. Ge-cimpanzeii se mișcau rapid aducând o pereche de scaune și o tavă. Scaunele fură poziționate în fața biroului Marelui maestru, în timp ce tava cu serviciul de ceai de argint fu pusă pe tăblie lângă un suport care avea în el un ou genistar.

– Stai jos, băiatul meu, spuse Finitan. Am înțeles că susții că Akeem, colegul nostru, e mort. Când s-a întâmplat asta?

– Cu aproape un an în urmă, domnule.

– Câteva gânduri foarte întunecate însoțesc amintirea asta în mintea ta. Te rog să-mi spui povestea în întregime. Cred că sunt destul de bătrân ca să pot suporta tot adevărul.

Jenat că mintea lui era atât de transparentă, Edeard inspiră profund și începu.

Atât Marele maestru, cât și Topar rămaseră tăcuți atunci când termină. În cele din urmă, Finitan își odihni bărbia pe degetele arătătoare unite.

– Ah, bietul și dragul meu Akeem, este o tragedie de neiertat ca viața lui să se termine așa. Un sat întreg sacrificat de bandiți. Mi se pare extraordinar.

– S-a întâmplat, declară Edeard cu un zvâcnet de furie.

– Nu-ți pun la îndoială povestea, băiatul meu. Întreaga idee mi se pare profund tulburătoare, faptul că există în sălbăticie un fel de societate diferită de a noastră. Și încă una care este atât de implacabil ostilă.

– Sunt niște animale, mârâi Edeard.

– Nu. Asta e reacția ta instinctivă, una sănătoasă de altfel. Dar să organizezi un astfel de raid este o

realizare serioasă. Se lăsă pe spate și bău puțin ceai. Ar putea exista într-adevăr o civilizație rivală undeva acolo, dincolo de hărțile noastre? Au tehnici de disimulare și arme fanteziste. Am crezut mereu că astfel de lucruri au ca singură sursă acest oraș.

– Aveți arme de foc cu repetiție? întrebă Edeard.

În toate călătoriile sale, nimeni nu mai auzise de așa ceva. Un an de respingere constantă îl făcuse să se îndoiască de propriile amintiri din acea noapte teribilă.

Finitan și Topar schimbară o altă privire.

– Nu. Și asta este mai îngrijorător decât să știi cum să-ți ascunzi prezența. Dar e minunat că Akeem cunoștea tehnica practicată doar de maeștrii breslei.

– Și el a fost maestru, domnule.

– Desigur. Eu mă refer la aceia dintre noi care fac parte din consiliu. Din păcate, Akeem nu a ajuns să realizeze niciodată asta. Este vorba despre politică, desigur. Mi-e teamă să ți-o spun, tinere Edeard, dar vei învăța că viața aici, în oraș, presupune întotdeauna politică.

– Da, domnule. L-ați cunoscut pe Akeem, domnule?

Finitan zâmbi.

– Nu ți-ai dat seama încă, băiatul meu? Vai de mine, am crezut că ești mai iute. Împărtășim o legătură, tu și cu mine, pentru că el a fost maestrul meu atunci când eram doar un tânăr ucenic smerit aici.

– Oh!

– Ceea ce înseamnă că îmi prezinți o problemă foarte neplăcută.

– Prezint? spuse Edeard neliniștit.

– Nu ai nicio scrisoare oficială de confirmare de la maestrul tău. Mai rău decât atât, satul tău fiind distrus, nu putem confirma niciodată că ai făcut parte din breaslă.

Edeard zâmbi nesigur.

– Dar eu știu cum să sculptez un ou. Mătură cu televederea prin oul de pe biroul Marelui maestru. Acesta îi dezvălui umbrele pliate din interiorul embrionului. Ați sculptat un ge-câine, nu recunosc toate trăsăturile, sunt diferite de forma tradițională, dar este un câine. Două zile până la ecloziune, aș cred.

Topar dădu din cap în semn de apreciere.

– Impresionant.

– Akeem a fost cel mai bun maestru, spuse Edeard aprig.

Suspinul lui Finitan fu mai adânc decât înainte.

– Ai fost format, evident, în cadrul breslei și ai în mod clar talent și putere. Și asta este problema.

– Nu înțeleg, domnule.

– Spui că Akeem te-a făcut calfă?

– Da, domnule.

– Eu nu te pot accepta în breaslă la acest nivel. Știu că acest lucru pare foarte aspru, Edeard, dar sunt formalități pe care chiar și eu trebuie să le respect.

Edeard era conștient că îi ardeau obrajii. Nu era chiar furie, dar singurul lucru la care se putea gândi era micimea maestrului breslei din Thorpe-By-Water. Cu siguranță Marele maestru, liderul întregii

bresle a Oumodelatorilor, nu putea fi la fel de îngust la minte. Ceea ce spunea era înjositor pentru breaslă.

– Înțeleg.

– Mă îndoiesc, dar simpatizez cu exasperarea pe care trebuie că o simți. Voi fi încântat să te accept în breaslă aici, în Makkathran, Edeard, dar numai ca ucenic junior. Nu pot face excepții, mai ales în cazul tău.

– Ce vreți să spuneți?

– Dacă ți-aș confirma statutul de calfă fără o scrisoare oficială de la maestrul tău, aș deschide calea acuzațiilor de favoritism din partea celorlalți membri din consiliul breslei.

– Politică, spuse Topar.

– Am înțeles, șopti Edeard. Se temea că va izbucni în plâns în fața lor. Să ajungă la Makkathran, să fie în prezența Marelui maestru, apoi să i se spună că tot ce a realizat era lipsit de valoare, deoarece nu avea o bucată de hârtie... Scuzați-mă, dar asta e o prostie, domnule, spuse el ursuz.

– E mult mai rău decât atât. Dar îți apreciez politețea, băiatul meu.

Edeard pufni și își șterse nasul.

– Cât de mult mi-ar lua să ajung din nou la statutul de calfă?

– Aici, la Turnul Albastru și presupunând că ai talentul corespunzător, șapte ani. Să te avanseze calfă la vârsta ta a fost... un lucru ambițios, chiar și pentru Akeem. Dar, în același timp, foarte tipic din partea lui.

– Șapte ani, repetă Edeard amorțit.

Șapte ani de repetat fiecare lecție și darurile de cunoștințe prin care trecuse vreodată. Șapte ani în care să i se spună să se înfrâneze. Șapte ani de supunere față de calfe mai puțin capabile decât el. Șapte ani!

– Știu la ce te gândești și nici măcar nu folosesc televederea, spuse Finitan ușor. Lucrul prin care îți cer să treci este unul teribil.

– Nu sunt sigur că pot, răspunse Edeard. Când am venit aici, am crezut că nu-mi doresc decât să fac parte din breaslă, dar acum... Formalitățile astea, Akeem spuse mereu că le voi găsi foarte dificile. Am crezut că mă tachina.

– Ascultă-mă, Edeard, zise Finitan. Pentru că sunt pe cale să spun ceva care este aproape un sacrilegiu.

– Domnule?

– Ierarhia pe care o avem în bresle, nu doar în a noastră, ci în toate, există pentru cei care caută să promoveze în cadrul sistemului nostru politic. Talentul în domeniul ales joacă și el un rol, dar întotdeauna totul se rezumă la bani și politică. Așa funcționează lucrurile aici în capitală. Dacă nu ești născut într-o familie mare și ai ambiții, atunci aderi la o breaslă și lupți să-ți croiești drum către vârf. Acum gândește-te foarte bine, deoarece asta este o alegere care-ți va decide tot restul vieții. Este Breasla Oumodelatorilor ceea ce îți dorești cu adevărat? Asta este ceea ce am vrut eu, și mi-am atins scopul. Sunt Marele Maestru. Dar uită-te la luptele pe care trebuie să le port la fiecare nivel. Sunt înconjurat de atât de mulți oameni care caută același lucru, dorindu-și acest

scaun, în acest birou, încât nu pot face o excepție pentru cineva atât de talentat ca tine, pentru că în urmă cu o sută de ani am avut un maestru care a continuat educându-te pe tine. Este un lucru sănătos, Edeard? Este viața pe care o vrei pentru tine? Să ai astfel de gânduri de zece de ori pe zi, să fii în imposibilitatea de a face un pas greșit, pentru a continua tradiția, indiferent de cât de învechită și de lipsită de valoare ar fi pentru că este ceea ce te susține. Să-ți fie imposibil să schimbi ceva, chiar dacă înainte, mai presus de orice, ideea de schimbare era singurul lucru care obișnuia să te conducă. Asta este ceea ce sunt eu, Edeard, ceea ce este Topar. Sunt exasperat de mine însumi uneori, de cât de neajutorat am devenit, captiv chiar în sistemul pe care, odată, am vrut să-l modific și să-l îmbunătățesc.

– Dar, domnule, dacă dumneavoastră nu puteți face schimbări, atunci cine poate?

– Nimeni nu poate, Edeard. Nu acum, nu în aceste vremuri. Societatea noastră este matură. Schimbarea înseamnă instabilitate. Acesta este motivul pentru care fiecare instituție pe care o avem se împotrivește schimbării. Menținerea statu-quoului este singurul nostru obiectiv în viață.

– Asta e greșit.

– Da, este. Dar ce vrei să faci pentru asta? Vrei să-ți petreci șapte ani de trudă cocoșându-te pentru a deveni calfă, pentru a face primul pas real către obținerea statutului de maestru, moment în care talentul tău va fi lipsit de relevanță și va interveni

politicianismul. Cultivi aliați și îți faci dușmani în fiecare consiliu din care faci parte, pentru a obține o putere și mai mare și control. Dar este numai putere și control asupra consiliilor. În cele din urmă totul se rezumă la foarte puțin.

– Vreți să spuneți că ar trebui să mă întorc și să mă alătur caravanei?

– Nu. Oferta mea de a te primi în breaslă este reală și va rămâne valabilă cât timp sunt Marele Maestru. Cine știe? Poate că într-o zi vei face o schimbare dacă vei ajunge în acest birou. Ar trebui să-ți spun acum că nimeni sub o sută de ani nu a stat vreodată aici.

– Nu știu, replică Edeard neajutorat.

– Există o alternativă. Știi deja cum să sculptezi ouă, dar aderarea la breaslă ar fi o recunoaștere că viața ta este acum orientată spre un scop politic. Pe de altă parte, polițiștii din oraș sunt întotdeauna în căutare de recruți. Este o profesie nobilă. Poziția mea în Consiliul Superior îmi permite să te susțin pentru a fi primit în rândurile lor. Ar fi încântați să accepte pe cineva cu o a treia mână atât de puternică. Și acest oraș are nevoie disperată de oameni robuști care să aplice legea. Fără asta ne-am transforma cu toții în niște nimeni.

– Polițist?

Nu știa prea bine ce era un polițist.

– Chiar și într-un oraș atât de sofisticat ca Makkathranul sunt comise crime, Edeard. Persoane decente, în special cele din zonele mai sărace, trăiesc

cu teamă de bandele care cutreieră pe străzi noaptea. Comercianții sunt jefuiți și cresc prețurile în consecință, ceea ce afectează pe toată lumea. I-ai putea ajuta pe oameni în mod direct. Și imediat. Spre deosebire de alte bresle, ucenicii polițiști nu sunt ascunși vederii trudind pentru a face viața maestrului lor mai ușoară. Ierarhia polițiștilor este mult mai puțin complexă decât în orice altă breaslă. Perspectiva de avansare este bună. Ești deștept și puternic. Nu te voi amăgi spunând că este o viață ușoară, pentru că nu este. Dar tu chiar ai fost angajat într-o adevărată luptă pe viață și pe moarte, care este mai mult decât a cunoscut orice alt recrut. Sigur te poți descurca.

– Nu sunt sigur.

– Bineînțeles că nu. Nu mă așteptam să-mi dai un răspuns imediat. Ai nevoie de timp să te gândești la viitorul tău. Ce decizi acum va determina tot restul vieții tale. De ce nu-ți conduci prietena la biserica ei, ca să arunci apoi o privire în jur. Încearcă să simți orașul înainte de a te hotărî. Dacă dorești să încerci la polițiști, trimite un mesaj prin televorbire aici, lui Topar, și noi vom aranja lucrurile pentru admiterea ta.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Nu ai pentru ce. Și, Edeard...

– Domnule?

– Mă bucur că Akeem avusese un astfel de elev talentat la sfârșitul vieții. Probabil că nu i-a fost ușor în Ashwell, dar tu trebuie să-i fi îmbogățit viața în mod considerabil.

– Mulţumesc. Edeard se ridică de pe scaun, ştiind că audienţa lui se terminase. Domnule? De ce a părăsit Akeem Turnul Albastru?

Finitan zâmbi.

– Era ca tine, băiatul meu. Voia să schimbe lucrurile, pentru a-i ajuta pe oameni. Aici, putea face foarte puţin. În afara zidului nostru de cristal, în Ashwell, bănuiesc că avusese un efect profund asupra vieţii sătenilor.

– Da, domnule, aşa a fost.

– Ce s-a întâmplat acolo? întrebă Salrana când Edeard reapăru în anticameră. Nu pari prea încântat.

– Nu sunt, recunoscu şi îşi luă geanta pe umăr. Haide, trebuie să ajungi la biserică înainte de căderea nopţii. Îţi spun pe drum ce s-a întâmplat.

– Nu poţi renunţa, zise Salrana când trecură un pod peste Canalul Grove în cartierul Eyrie. Vocea ei era rugătoare. Nu după atât de multe.

– Finitan are dreptate, totuşi. Care e ideea? Eu pot modela deja ouă, la fel de bine ca oricine. Dacă mă alătur breslei, nu voi face decât să urc ierarhia, nimic altceva. Şi ce e acolo, chiar dacă devin Marele Maestru? Să stau în vârful unui turn să organizez breasla în timp ce restul membrilor Consiliului aşteaptă să fac o greşeală. Aş avea un milion de duşmani şi niciun prieten, şi nimic nu se va schimba. Nu voi fi de ajutor nimănui. Aminteşte-ţi de Ashwell, cum era înainte ca oamenii să accepte că genistarii le-ar putea îmbunătăţi viaţa? Ei bine, Makkathranul este

la o mie de ani distanţă de asta. Nu poţi modela genistari mai buni aici şi nici nu poţi creşte cantitatea folosită.

– Atunci, când vei deveni Mare Maestru, va trebui să impui genistarii oamenilor de lângă terenurile sălbatice. Breasla Oumodelatorilor poate face în continuare diferenţa pentru toată lumea de dincolo de Câmpia Iguru. Ai văzut cum e viaţa în provinciile îndepărtate. Fă bine pentru ei, Edeard, fă-le viaţa la fel de uşoară ca pentru toată lumea de aici.

– E prea mult, spuse el. Nu pot s-o fac, Salrana. Şi, mai ales, nu pot fi din nou ucenic timp de şapte ani. Pur şi simplu nu pot. Am primit învăţăturile Breslei, am călătorit şi am avut singur grijă de mine timp de un an. Să fiu din nou ucenic şi nu calfă ar fi un pas uriaş înapoi pentru mine. Îmi pare rău.

Îl putea vedea pe Akeem clătinând din cap în felul acela obosit al său. Sentimentul de vină era groaznic.

Ea îi mângâie obrazul, ceea ce atrase privirile uimite ale trecătorilor.

– Eu nu am de gând să renunţ la tine. Şi, cu siguranţă, nu o să te las să renunţi la visul tău. Nu după toate lucrurile prin care am trecut.

– Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

– Cu plăcere, spuse ea vioaie.

Se uită în sus la turlele răsucite ciudat care ieşeau din pământ ca nişte stalagmite gigantice. Chiar şi cea mai mică era mai mare decât Turnul Albastru. Nu existau ferestre sau balcoane, doar o singură

intrare la nivelul solului care conducea la o scară centrală în spirală. Chiar în vârf, turlele se lățeau în platforme largi care păreau teribil de instabile, de parcă se puteau desprinde în orice secundă.

În comparație cu agitația nebună din celelalte cartiere, Eyrie părea aproape pustiu. Se lăsa noaptea, și credincioșii se îndreptau spre biserica centrală a Madonei Empyreaneene pentru slujba de seară de rugăciune și mulțumire. Lumina începea să strălucească prin crevasele din turnurile încreștite din jurul lor, scăldând solul dur într-o lumină palidă portocalie. Edeard o privi curios, realizând că era aceeași strălucire care îi luminase drumul pe scări în Turnul Albastru. Materialul orașului o emitea cumva, fără căldură.

– Unde o să mergi în seara asta? întrebă ea.

– Nu știu. O să caut o cameră într-o tavernă ieftină, cred.

– Oh, Edeard, o să fii atât de singur acolo. De ce nu te întorci la caravană? Oricine va fi încântat să-ți împrumute un pat.

– Nu, spuse el cu fermitate. Nu mă întorc.

Ea scrâșni din dinți exasperată.

– Mândria îți va aduce sfârșitul.

El îi zâmbi.

– Probabil.

Biserica centrală a Madonei era impresionantă. Un dom mare alb ca norii, cu ultima treime a acoperișului făcută din cristal, la fel ca zidul orașului. Trei aripi radiau de la mijloc, căptușite toate cu balcoane.

– Sunt aici, spuse Salrana cu uimire. Lacrimile îi sclipeau în ochi iar mintea îi strălucea de fericire. Madona şi-a trăit ultimii ani din viaţă aici. Poţi să simţi cât de sacrosanct este locul ăsta? Şi totul este real, Edeard. Şi cuvântul Madonei este viu.

– Ştiu, spuse el.

Uşa principală a bisericii era larg deschisă, trimiţând un evantai strălucitor de lumină trandafiriu cu aur în piaţeta de afară. Câteva măicuţe îmbrăcate în robe splendide albe cu argintiu stăteau în prag pentru a le ura personal bun venit membrilor congregaţiei lor. Salrana îşi îndreptă umerii şi se apropie de prima dintre ele. Urmă o lungă conversaţie la care Edeard se străduí cât putu să nu tragă cu urechea. Apoi măicuţa o îmbrăţişă pe Salrana. Alte două măicuţe se grăbiră într-acolo la apelul ei prin televorbire. Toate începură să ciripească agitate în jurul fetei, care părea copleşită.

Salrana se întoarse, întinzând un braţ către Edeard.

– Mă primesc, spuse ea, cu faţa plină de încântare.

– Asta e bine, zise el încet.

– Vino, copilă, o chemă prima măicuţă, punându-şi braţul protector în jurul Salranei. Tinere.

– Da, măicuţă.

– Te felicităm pentru cum ai ajutat acest suflet al nostru pierdut. Fie ca Madona să te binecuvânteze pentru ceea ce ai făcut!

Edeard nu ştia ce să spună, aşa că pur şi simplu îşi vârî capul între umeri stânjenit.

– Rămâi la slujbă?

– Eu, ăă, trebuie să ajung la locuința mea, mulțumesc.

Făcu un pas înapoi și se întoarse, traversând rapid piața.

– Nu uita, îl mustră televorbirea Salranei. Vorbește cu mine mâine la prima oră. Vreau să știu că ești în regulă.

– Așa o să fac.

Chiar și cu lumina rece portocalie ce strălucea din turnurile răsucite, îi era teamă să meargă prin cartierul pustiu. Secțiunile întunecate din partea de sus a turnurilor formau siluete negre pe cerul strălucitor al nopții. Mintea lui se ținea ferm concentrată pe aura caldă a minților umane de pe cealaltă parte a Canalului Grove. Înainte de a găsi vreun pod luă o hotărâre. Își încordă televederea pentru a ajunge la Turnul Albastru. Scânteierile minților erau foarte greu de perceput prin zidurile acestuia, dar perseveră și în cele din urmă găsi una pe care o recunoscu.

– Scuzați-mă, domnule? îi televorbi lui Topar.

Urmă o mică explozie de surpriză din partea omului, înăbușită repede însă.

– Unde ești, Edeard?

– În Eyrie, domnule.

– Și m-ai televăzut de-acolo prin pereții Turnului Albastru?

– Da, domnule.

– Sigur că da. Deci ce pot face pentru tine?

– Știu că vi se pare probabil cam repede, domnule, dar m-am gândit la ceea ce mi-a spus Marele maestru.

Aș vrea să mă alătur polițiștilor. Nu e nimic altceva pentru mine aici.

– Da, ți-am făcut o promisiune. Foarte bine. Du-te la secția principală de poliție din cartierul Jeavons. Când vei ajunge acolo, vei fi așteptat deja. Scrisoarea ta de recomandare va fi la căpitan mâine-dimineață.

– Da, domnule. Vă rog să-i mulțumiți Marelui maestru în numele meu, domnule. Nu-l voi dezamăgi.

– Da, Edeard, simt cumva că n-o vei face. Un sfat de la un cetățean de-o viață din Makkathran.

– Domnule?

– Nu-ți lăsa colegii polițiști să-și dea seama cât de puternic ești, nu imediat. Asta ți-ar putea atrage un fel greșit de interes. Politică, îți amintești?

– Îmi amintesc, domnule.

– Ridicați-vă, rahaților!

Edeard gemu, extrem de obosit, clipind din cauza valului de lumină portocalie care inunda dormitorul. Gândurile i se răsuceau într-un vârtej confuz în timp ce realitatea îi pătrundea în visul care se diminua.

– Haide. Sus! Nu am timp să vă alăptez, țâțe jalnice ce sunteți. Dacă nu sunteți în stare nici măcar să vă treziți dimineața, la ce sunteți buni atunci? La nimic. Ceea ce nu mă surprinde în niciun fel. Îl vreau pe fiecare dintre voi îmbrăcat și în sala mică în cinci minute! Oricine nu reușește înainte să închid ușile se poate cără drept acasă la mămica. Acum mișcați-vă!

– Ce...? reuși să bâiguie Edeard.

Cineva trecu pe la capătul patului său și-l pocni peste picioare cu un baston.

– Au!

– Dacă îți închipui că asta a fost durere, așteaptă până te ating la sentimente, pui de țăran!

Edeard își împinse în grabă pătura și coborî din pat. Erau șase nișe-pat în dormitorul comun, numai două erau goale. Îi cunoscuse pe ceilalți recruți cu o seară înainte, o conversație rapidă înainte ca Chae, sergentul desemnat să instruiască echipa lor, să năvălească înăuntru și să latre la ei să tacă și să doarmă.

– Pentru că o să începeți foarte devreme mâine-dimineață.

În timp ce se lupta cu cămașa, Edeard se gândea că Chae fusese cel care tocmai îi trezise. Vocea îi era familiară.

– Cred că glumește, spuse Boyd, un băiat înalt, cu părul blond și lins și urechile mari.

Al patrulea fiu al unui brutar din cartierul Jeavons, nu departe de secția de poliție, avea puțin peste douăzeci de ani și văzuse cum fratele său mai mare se implica din ce în ce mai mult în brutărie, realizând în cele din urmă că nu va moșteni nimic din afacerea de familie. Surorile lui se căsătoriseră, iar ceilalți frați părăsiseră toți cartierul pentru a-și găsi un drum în viață. El nu avea chemarea lor antreprenorială, așa că decisese că singura soluție pentru el erau breslele sau înrolarea în miliție sau poliție. Nu avusese bani să-și cumpere locul în miliție, iar abilitățile sale psihice erau limitate.

– Oh, nu. Nu glumește, spuse Macsen trăgându-și în grabă pantalonii.

Povestea lui era similară cu a lui Boyd. Era fiul nerecunoscut al amantei patriarhului unei mari familii. De obicei, un astfel de tată ar cumpăra discret pentru un astfel de descendent o poziție minoră în miliție sau i-ar netezi calea pentru a intra într-o breaslă profesională, precum cea a avocaților sau a grefierilor. Din păcate, acest patriarh a ales să călătorească pe una dintre navele sale comerciale voiajând în sud, de-a lungul coastei, tocmai când izbucnise una dintre rarele furtuni de pe Marea Lyot. Soția și fiul cel mare îi aruncaseră pe Macsen și pe mama lui din cabana de pe Iguru chiar înainte ca serviciul funerar să aibă loc.

Edeard își vârî picioarele goale în cizme.

– Ar fi mai bine să facem cum spune el, cel puțin până când ne dăm seama cât de serioși sunt ofițerii, zise el.

Se uită la dulapul de lângă pat unde se afla sacul lui de umăr și pentru o clipă se întrebă dacă era în siguranță. Nu că ar fi avut cine știe ce valori în el. *Și oricum, asta era o secție de poliție.*

– Chae chiar e serios, spuse Dinlay.

Cel de-al patrulea coleg de cameră era, de asemenea un fiu mai tânăr, dar tatăl său era polițist. Ca atare, Dinlay era singurul care avea deja o uniformă. Își încheia nasturii de argint în partea din față a tunicii albastru-închis. Cercurile mici de metal fuseseră lustruite până căpătaseră luciu, la fel și ghetele negre

înalte până la gleznă. Pantalonii erau călcați cu dungă în față. Nu era o uniformă nouă, dar trebuia să te uiți cu atenție pentru a descoperi vreo urmă de uzură. Dinlay le spusese aseară că aparținuse tatălui său când fusese polițist stagiar. Dintre cei patru, el părea să fie singurul entuziasmat de noua lor profesie. Folosise o șoaptă prin televorbire ca să le spună: „Tata zice că sergentul Chae este un mare băutor. A fost trimis la secția asta pentru că a dat-o în bară peste tot în oraș."

– Așa că l-au pus să instruiască recruți? exclamă Macsen.

Dinlay tresări, uitându-se în jur îngrijorat.

– Nu atât de tare. Nu-i place să i se aducă aminte cum și-a bătut joc de carieră.

Boyd chicoti.

– Carieră. În poliție. Ești de-a dreptul amuzant.

Dinlay îi aruncă o privire furioasă înainte să-și pună ochelarii cu rame de sârmă pe nas. Avea ceva care îi amintea lui Edeard de Fahin, nu doar vederea scurtă, ci și modul în care era atât de dedicat alegerii vieții lui, deși era evident că nu fusese făcut pentru asta.

Edeard tremura, cu toate că își trăsese un pulover de lână gros. Nu se mai gândise la Fahin de mult timp. Era un mod nefericit de a-și începe prima dimineață aici.

Nu că ar fi fost încă dimineață, observă el, în timp ce tropăiau în jos pe scara centrală a secției către sala mică în care aveau să-și petreacă următoarele șase luni învățând noua lor meserie. Nebuloasele strălucitoare de pe cerul de noapte al Querenciei erau

încă vizibile prin perdeaua de nori pufoşi ce pluteau dinspre mare. Mai era cel puţin o oră până în zori.

Edeard nu era încă obişnuit cu modul în care clădirile Makkathranului îi blocau televederea. Fu deci surprins atunci când ajunseră în sală să vadă că un alt poliţist stagiar se afla deja acolo, împreună cu sergentul Chae. Era aproximativ de vârsta lui, poate un pic mai în vârstă, cu părul negru tăiat mai scurt decât văzuse vreodată înainte la o fată. Avea o faţă rotundă cu obraji dolofani şi ceva ce arăta ca o permanentă încruntare. Chiar şi după standardele din Makkathran, gândurile îi erau puternic voalate, fără a da niciun indiciu cu privire la sentimentele ei adevărate. Edeard încercă să nu fie prea evident în modul în care o cerceta, dar când ochii îi trecură de la picioare – lungi, dar cu coapse mai degrabă prea groase – la pieptul ei, brusc îşi dădu seama că era cu ochii pe el. Ridicase întrebătoare o sprânceană, plină de dispreţ. Roşu la faţă, Edeard îşi întoarse privirea.

Chae era în picioare în capătul camerei, sub unul dintre peticele circulare de lumină din tavan. Din fericire, furia părea să-i fi dispărut.

– Foarte bine, băieţi şi fete, aproape la timp. Acum, credeţi sau nu, această dimineaţă nu are ca unic scop să vă facă vieţile mizerabile, căci voi avea numeroase oportunităţi pentru aşa ceva în următoarele câteva luni. Nu. Astăzi aş vrea să facem cunoştinţă. Asta înseamnă că vom începe cu câteva teste simple pentru a stabili nivelul abilităţilor voastre psihice sau lipsa lor. În acest fel vă putem combina

într-o echipă care, împreună, va fi mult mai bună decât suma părților sale. Și, credeți-mă, va trebui să lucrați împreună. Există niște bande acolo afară care v-ar rupe fericite carnea în bucăți și ar da-o filișobolanilor dacă ați încerca să le întrerupeți activitățile.

Edeard nu era chiar atât de sigur de asta și spera că gândurile nu-i arătau îndoiala. Se concentră pe încercarea de a atinge aceeași pasivitate pe care o afișa toată lumea.

– Stagiar Kanseen, vrei să începi, te rog, spuse Chae.

Făcu un gest spre banca din fața lui. Cinci bile de metal se odihneau pe lemnul vechi, cea mai mică fiind de mărimea unui pumn de om, în timp ce celelalte erau progresiv mai mari. O a șasea bilă, cu diametrul de patruzeci și cinci de centimetri, era așezată pe podea.

– Care? întrebă Kanseen.

– Arată-mi doar ce poți să faci, domnișoară, spuse Chae. O notă puternică de dispreț răzbătea în vocea lui. În felul acesta pot evalua ce sarcini îți voi atribui. Dacă-ți voi da vreuna.

Fața lui Kanseen se întări într-o încruntare și mai amenințătoare. Se uită la bila a patra. O ridică încet în aer.

Macsen fluieră aprobator și bătu din palme. Ceilalți polițiști stagiari zâmbeau apreciativ. Edeard așteptă un moment, apoi se alătură laudelor. Presupunea că cineva o sfătuise, ca și pe el, să nu-și dezvăluie pe deplin puterea.

– Atât? întrebă Chae.

– Domnule... mormăi Kanseen.

– Bine, mulţumesc. Boyd, să vedem din ce aluat eşti făcut.

Boyd păşi în faţă rânjind. Bila a patra tremură şi se ridică la câţiva centimetri mai sus de banca de lemn. Fruntea lui Boyd lucea de transpiraţie.

Macsen reuşi să ridice bila a cincea. Dinlay afişă un zâmbet încrezător şi ridică bilele a cincea şi a doua, ceea ce îi atrase numeroase aplauze. Chiar şi Kanseen li se alătură.

– În regulă. Edeard, arată-ne că satul este mult mai bun decât oraşul.

Edeard dădu din cap încet şi ieşi în faţă. Ceilalţi îl priveau cu nerăbdare. Era extrem de tentat să arunce bila a şasea direct în sergent, dar sfatul la precauţie al lui Topar îi era încă proaspăt în minte.

A treia mână i se închise peste bila a cincea trimiţând-o cu suişuri prin aer până la jumătatea drumului spre tavan. Ceilalţi ovaţionară. Ridică şi a doua bilă, apoi făcu spectacol prefăcându-se că se încordează pentru a o ridica pe a treia, făcând-o să salte câţiva centimetri deasupra lemnului.

Prima bilă ţâşni dinspre masă în direcţia lui Edeard. Scutul său se împietri, deviind-o destul de uşor. În acelaşi timp, dădu drumul celor trei bile pe care le ţinea în sus.

Toţi poliţiştii stagiari se holbau tăcuţi la el şi la Chae.

– Foarte bine, Edeard, spuse tărăgănat sergentul. Aproape că m-ai convins. Puțin prea mult timp între lovitură și cădere, totuși. Lucrează la asta.

Edeard îi aruncă sergentului o privire ursuză.

Chae se aplecă înainte și îi șopti:

– Am prieteni în paza de la Breasla Oumodelatorilor, băiete.

Edeard se înroși.

– Polițiștii ar trebui să fie cinstiți mai presus de toate, continuă Chae. Mai ales cu propriii colegi de echipă. În cele din urmă viețile voastre pot depinde de asta. Acum vrei să încerci din nou?

Edeard ridică a șasea bilă în aer. Îl auzi pe Boyd șuierând de surpriză.

– Mulțumesc, Edeard, spuse Chae. Și acum, televederea. Am pus niște markeri în jur prin cartier. Să vedem cine ce poate găsi.

Edeard lăsă ușor în jos mingea a șasea. Se întrebă ce-ar fi spus Chae dacă ar fi știut cât de mult mai putea ridica.

Testele psihice au continuat încă o oră, cuantificându-le diversele talente până când Chae a declarat că se săturase de ei. Edeard a fost interesat de rezultate. Kanseen avea o televedere aproape la fel de bună ca a lui, în timp ce Dinlay putea televorbi probabil până la jumătatea Câmpiei Iguru – o capacitate de care era extrem de mândru. Scutul lui Macsen părea disproporționat de puternic față de a treia lui mână. Nimic din ce a aruncat Chae în el nu a trecut. Boyd a fost

mediocru pe tot parcursul. Edeard se întreba dacă el era peste medie sau colegii săi de echipă erau clar sub medie. Capacitatea psihică a sergentului Chae era, cu siguranţă, suficient de puternică.

Chae le spuse să ia micul dejun, apoi să treacă la probarea uniformelor.

– Dacă vreunul dintre voi are bani, l-aş sfătui să-i cheltuiască pe tunică. Celor fără bani li se va scădea costul din plata pe următoarele şase luni şi vă asigur că nu vor rămâne cu prea mult la sfârşitul săptămânii.

S-au dus apoi împreună în sala principală a secţiei, o cameră lungă, cu un plafon arcuit şi o fereastră mare de cristal în capăt. O parte din bănci erau deja ocupate.

Un sergent le spuse că banca din capătul îndepărtat al sălii era a lor pe durata perioadei de probă. Restul poliţiştilor i-au ignorat.

Câteva ge-maimuţe s-au grăbit să vină din bucătărie să le aducă farfurii. Erau în stare să primească comenzi, şi-a dat seama Edeard când a instruit-o pe una dintre ele să-i aducă ceai şi omletă. Cel puţin postul le asigura hrana. Se întreba dacă ar trebui să încerce să televorbească acum cu Salrana. Soarele abia începea să se înalţe afară.

– Nu am văzut niciodată pe cineva să ridice atât de mult, spuse Boyd. Eşti talentat, Edeard.

Edeard ridică din umeri.

– Revendic primul dreptul să stau în spatele lui când rahatul va începe să zboare, spuse Macsen. Şi gloanţele.

– Toți păreți în stare să vă descurcați dacă suntem încolțiți, comentă Edeard.

– Nu prea avem de ales, nu-i așa? zise Macsen. Nu destul de îndemânatici pentru o breaslă și nu suficient de bogați pentru a cumpăra un loc în miliție. Deci aici suntem, agățându-ne toți de fundul vieții, și suntem abia la început. Ne așteaptă de-acum o mare și îndelungată cădere în canalizare, dragii mei colegi de eșec.

– Ignoră-l, spuse Dinlay. E cinic din cauza felului în care l-a tratat familia tatălui său.

– Nu la fel de cinici cât vor fi ei atunci când o să termin cu ei, spuse Macsen neașteptat de înfierbântat.

– Planuri de răzbunare? întrebă Kanseen.

– Nu trebuie să-mi fac astfel de planuri. Rahații ăștia aroganți încalcă legea de zeci de ori pe săptămână. Într-o zi voi avea atâta influență cât să fie toți ticăloșii închiși și ruinați.

– Ei da, asta e ceea ce îmi place să văd, ambiție.

– Cum de nu te-ai alăturat unei bresle, Edeard? întrebă Macsen. Ai mai mult talent psihic decât noi toți la un loc.

– Nu vreau să fiu la cheremul unor ordine pentru următorii șapte ani, le spuse simplu.

– Madona să binecuvânteze asta! replică Dinlay. Trebuie doar să strângem dinții timp de șase luni, și ne-am scos.

– Curioasă definiție a reușitei! exclamă Kanseen disprețuitoare, în timp ce o ge-maimuță îi aducea o tavă cu un bol de terci de ovăz și un pahar cu lapte.

Să ni se dea voie să ieșim singuri pe străzi pentru a fi fugăriți de bande și bătuți măr încercând să oprim scandalurile de tavernă.

– Atunci de ce ești aici? întrebă Macsen.

Ea luă o înghițitură lungă de lapte.

– Mă vezi capabilă să fiu o soțioară bună a unui necioplit de comerciant?

– Nu toți comercianții sunt necioplți, spuse Boyd defensiv.

Macsen îl ignoră.

– Bravo ție! îi spuse el lui Kanseen.

Capul ei se întoarse încet să-l fixeze cu privirea.

– Nu mă interesează, mulțumesc.

Edeard zâmbi în timp ce Dinlay și Boyd râseră.

– Nici pe mine, insistă Macsen, dar pierduse momentul și sună foarte neconvingător.

– Deci, Chae are dreptate despre cumpărarea uniformei? întrebă Edeard.

Era conștient că probabil are în buzunar mai multe monede decât ceilalți.

– Depinde, răspunse Dinlay. Dacă ești sigur că vei fi polițist, atunci nu contează cum plătești. Dar, dacă nu ești sigur, atunci cel mai bine este să-i lași să-ți ia din salariu. În felul acesta, dacă pleci după câteva săptămâni, dai înapoi uniforma și nu pierzi nimic din banii proprii.

– Oh, privește lucrurile în față, spuse Macsen. Dacă suntem aici, nu e din cauză că suntem nesiguri, suntem pur și simplu disperați.

– Vorbeşte pentru tine, spuse Dinlay. Asta este meseria mea de familie.

– Atunci îmi cer scuze. Eu nu am luxul alternativelor.

– Te-ai fi putut alătura bandelor, spuse relaxată Kanseen.

– Ar fi fost probabil mai profitabil. Macsen făcu un gest rapid cu mâna.

– Cât de răi sunt? întrebă Edeard. Bandele, vreau să spun. Nu am auzit de ele înainte să ajung la oraş.

– Chiar eşti de la ţară, Madona, nu? întrebă Macsen. Când ai ajuns aici?

– Ieri.

– Ieri! spuse cu glas atât de tare, încât mai mulţi poliţişti priviră curioşi spre masa lor.

– Ieri, zise ferm Edeard.

– Bine, bine, acum e prea târziu. Bandele sunt mai mari în unele cartiere decât în altele. Majoritatea sun concentrate în Sampalok. Dacă eşti bogat, nu prea sunt o problemă. Dacă eşti sărac, atunci e mai dificil pentru tine. Sunt specializaţi în domeniul protecţiei. Gândeşte-te la ei ca la o alternativă a sistemului de impozitare al Marelui Consiliu.

– Dar cu violenţă, spuse Dinlay. Sunt nişte gunoaie criminale şi ar trebui să fie distruşi.

– După ce vor fi găsiţi mai întâi vinovaţi în faţa instanţei, declară Macsen zâmbind.

– Sunt o problemă reală şi devine din ce în ce mai rău, spuse Boyd. Fratele meu trebuie să le plătească pentru a-i lăsa brutăria în pace, şi e la doar

zece minute de secţia asta, adică mai departe de-atât faţă de Sampalok nu se poate. Înainte erai în siguranţă acolo. Tatăl meu nu avusese niciodată astfel de probleme.

– De ce nu îi raportează poliţiştilor? întrebă Edeard.

Macsen pufni cu desconsiderare.

– Uită-te în jurul tău, Edeard. Ne-ai cere nouă să te protejăm împotriva unei bande organizate care crede că e amuzant să-ţi arunce copiii sau mama în canal cu o piatră legată de gât? Ai de gând să stai afară lângă magazinul unui brutar douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, timp de zece ani, doar pentru a-l salva? Crezi că Chae te-ar lăsa? Şi, dacă ar face-o, ce-ai zice de oricine altcineva din cartier? Nu. Sunt un fapt de viaţă în Makkathran acum. Cel mai bun lucru pe care îl pot face poliţiştii este să menţină un armistiţiu şi se ne împiedice să cădem cu toţii într-o anarhie completă.

– Atât de tineri şi atât de cinici, spuse Kanseen. Ignoră-i, Edeard, nu e chiar atât de rău cum se spune.

– Sper că nu, zise el cu voce scăzută.

Poate că suferea încă de şocul vieţii la oraş, dar avea sentimentul inconfortabil că Marele maestru Finitan nu fusese pe deplin sincer cu el cu privire la viaţa în Makkathran.